

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMMA LORD

Çevrimiçi
aşkınızı
nasıl
bulursunuz?

TWEET SAVAŞLARI

*Forbes'un seçtiği en iyi genç yetişkin romanlarından
Tweet Savaşları*

*Çılgın aromalı milkshake'ler,
unutulmaz gülümsemeler ve el sıkışmaları
bir yana, Pepper'in hâlâ düşman
olduğunu unutmamalıydım. Kazanmam
gereken bir Twitter savaşı vardı.*

Big League Burger ve Girl Cheesing.
Söz konusu meşhur bir ızgara peynir
tarifi olunca birbirine düşman kesilen
iki işletme. Bu sırada Pepper Evans ve
Jack Campbell, bu aile işletmelerinin
Twitter'da viral olan kavgalarının iki
cephesi. *Izgara peynir iki kişinin
hayatını nasıl değiştirebilir?*
sorusunun cevabını keşfetmek üzereler.

Tweet Savaşları; büyüme sancılarına,
hayatın sunduğu acı tatlı sürprizlere
dair bol kinaye ve yemek tarifi içeren bir
roman. En leziz tariflerin ve sürprizlerin
beklenmedik yerlerden çıkabileceğini
gösteren, her detayıyla genç ve
mizah dolu bir hikâye.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

EMMA LORD

TWEET

SAVAŞLARI

Çeviri
Kardelen Genç

epsilon®

Tweet Savaşları

Orijinal Adı: *Tweet Cute*

Emma Lord

Çeviri: Kardelen Genç

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Mina Maraşlıgil

Düzeltili: Aysu Uzer

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Ocak 2022

ISBN: 978-625-414-050-1

Text Copyright © 2020 by Emma Lord

Türkçe yayım hakkı, St. Martin's Publishing Group ve Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,

Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17

Sertifika No: 46025

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

BİRİNCİ BÖLÜM

PEPPER

Dürüst olmak gerekirse, alarm çaldığında fırından doğru düzgün duman bile çıkmıyordu.

“İııı, ev mi yanıyor?”

Pensilvanya Üniversitesi’nden Skype’la arayan ablam Paige, buruşturduğu yüzüyle ekranın yarısını kaplıyordu. Dizüstü bilgisayarımın ekranını indirdim. Ekranımın diğer yarısını Charles Dickens’ı muhtemelen mezarında ters döndürecek kadar çok kez yazmaya çalıştığım *Büyük Umutlar* makalesi işgal ediyordu.

“Hayır,” diye homurdandım fırını kapatmak için mutfığa geçerken, “yalnızca hayatım.”

Fırını açtım ve fena şekilde yanmış Canavar Kek bir başka duman bulutu içinden ortaya çıktı.

“Siktir.”

Yangın alarmını kapatmak için kilerden merdiveni çıkardım. Sonra akli başında herkes uyuduktan çok sonra bile parlak ışıkları yanmaya devam eden Yukarı Doğu Yakası’nın yüksek binalarını ayaklarımın altına seren, yirmi altıncı kattaki dairemizin pencerelerini açtım.

Bir an şehre baktım. Neredeyse dört yıldır burada olmamıza rağmen, şaşırtıcı bir şekilde, bu manzaraya hâlâ pek alışmamıştım.

“Pepper?”

Doğru. Paige. Dizüstü bilgisayarımın ekranını kaldırdım.

“Kontrol altında,” dedim baş parmağımla “çok iyi” işareti yaparak.

İnanmayan bir ifade ile bir kaşını kaldırıp kâküllerini düzeltti. Ben de aynı hareketi yapmak için elimi saçıma götürdüm. Paige’in acıyla buruşan suratı eşliğinde, saçlarımı baştan aşağı Canavar Kek hamuruna buladım.

“Pekâlâ, eğer itfaiyeyi ararsan beni daha yüksek olan tezgâha koy ki içeri giren seksi itfaiyecileri görebileyim.

Gözlerini benden ayırdı. Birlikte kurduğumuz yemek blogunda henüz bitirmediğimiz gönderiyi kontrol ediyor olmalıydı.

“Anladığım kadarıyla bu akşamki gönderimiz için bir fotoğraf çekemeyeceğiz, ha?”

“Daha önceden hazırladığım üç tepsisi daha var, kremalarını sürdükten sonra hemen çekip yollarım.”

“Yuh. Ne kadar Canavar Kek yaptın? Annem seyahatinden dönmedi mi daha?”

Tepsilerimi düzgün bir sıra hâlinde dizdiğim tezgâha bakarak gözlerimi kaçırdım. Paige bugünlerde annemi neredeyse hiç sormuyordu, bu yüzden artık söyleyeceklerime daha fazla dikkat etmem gerektiğini hissediyordum. Mutfağı az kalsın yerle bir etmeme sebep olacak akademik dikkat dağınıklığından bile fazla...

“İki gün içinde döner.” Sonra, sanırım kendime engel olamadığım için ekledim: “İstersen sen de gelebilirsin. Bu hafta sonu pek bir şey yapmayacağız.”

Paige yüzünü ekşitti. “Pas.”

Yanağımın içini ısırđım. Paige o kadar inatçıydı ki annemle arasını yapmaya çalışmak için söylediğim bir şey genelde işleri daha da kötüleştiriyordu.

“Ama Penn’e gelip beni ziyaret edebilirsin,” diye önerdi heyecanla.

Büyük Umutlar makalesi beni beklemeseydi ve başa çıkmam gereken başka bir sürü büyük beklenti olmasaydı, bu fikir cazip gelebilirdi. İleri Seviye* İstatistik sınavı, biyoloji projesi, münazara kulübü için hazırlık ve kız yüzme takımı kaptanı olmamın ilk resmi günü, önümdeki işlerden yalnızca birkaçıydı ve bu benim mecazi, gülünç derecedeki stresli buzdağımın sadece görünen kısmıydı.

Surat ifadem beni ele vermiş olmalı ki Paige teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı.

“Özür dilerim,” dedim refleks olarak.

Boğazına kadar Feminist Teori dersine batan ve bunu agresif bir coşkuyla kabullenen Paige, “Öncelikle, özür dilemeyi bırak,” dedi. “İkincisi, neyin var senin?”

Kalan dumanı da pencereden dışarı yelledim. “Neyim mi var?”

“Tüm bu... tuhaf... sınıf birincisi Barbie havaların,” dedi el kol hareketleriyle.

“Notlarımı önemsiyorum.”

Paige homurdandı. “Evdeyken önemsemiyordun.” “Ev” derken büyüdüğümüz yeri, Nashville’i kastediyordu.

“Burası farklı.” Bunu bilmemesi normaldi. Blair Waldorf**’un bile eşliğini geçtikten sonra iki dakikada alev alabileceği, son derece elit ve rekabetçi, özel bir okul olan Stone Hall Akademisi’ne gitmek zorunda kalmamıştı. Annemin bizi buraya getirdiği yıl Paige son sınıftaydı. Devlet okuluna gitmekte ısrar etti, halihazırda eski okulundan başvurularını destekleyecek notları vardı. “Notlandırma ölçeği daha sert ve üniversiteye kabuller daha rekabetçi.”

* Öğrencilerin lisedeyken üniversite seviyesindeki dersleri almalarını ve bu derslerden üniversiteye geçtiklerinde muaf olmalarını sağlayan bir eğitim programı. (Ç.N.)

** 2007-2012 yıllarında yayımlanan *Dedikoducu Kız* isimli dizinin karakteri. Okulun popüler kızıdır ve eli maşalı bir karakter olmasıyla bilinir. (Ç.N.)

“Ama sen değilsin.”

Ha. *Belki beni Philadelphia için ekmeden önce değildim, evet.*

Bugünlerde arkadaşlarım beni “Terminatör” olarak biliyordu. Bayan Mükemmel veya Püripak Pepper, sınıfın soytarısı, gıcık Jack Campbell o hafta beni hangi isimle çağırmayı bahşettiyse.

“Ayrıca sen Columbia için erken başvuru yapmamış mıydın? Uyduruk bir B artı notunu umursayacaklarını mı düşünüyorsun?”

Umursayıp umursamayacaklarını düşünmüyorum. Umursayacaklarını *biliyorum*. Sınıfta bazı kızların söylediklerine kulak misafiri olmuştum. Bizim okulun birkaç sokak ötesinde başka bir okuldaki bir çocuğun, Son Sınıf Sendromu* geçirmesinden sonra Columbia kabulünü geri çekmiş. Ben daha paranoyamı bu söylentiyle haklı çıkaramadan, ön kapı açıldı. Ardından annemin parke zemindeki topuklularının sesi geldi.

“Kendine iyi bak,” dedi Paige.

Ben daha ekrana dönmeyen aramayı sonlandırmıştı bile. İç çekerek, annem içeri girmeden dizüstü bilgisayarımı kapattım. Her zamanki havaalanı şıklığındaydı: Siyah dar bir kot, kaşmir kazak ve açıkçası saati göz önünde bulundurduğumda gayet saçma görünen büyük siyah bir güneş gözlüğü. Beni ve eskiden mükemmel olan mutfağında çıkardığım kasırgayı incelemek için gözlüklerini çıkarıp mükemmel sarı saçlarının üzerine kondurdu.

“Erken döndün.”

“Ve senin yatakta olman gerekiyordu.”

* “Senioritis” olarak adlandırılan bu kavram, Amerika’da lise son sınıf ve üniversite öğrencileri arasında yaygın olan bir durum. Semptomları arasında tembellik, ders çalışmayı sürekli erteleme ve okulla ilgili çalışmalarla karşı motivasyon eksikliği olduğu biliniyor. Eğitimciler, bu “hayali” hastalığın genelde lise son sınıf öğrencilerinin üniversite kabul mektuplarının gelmesinden sonra yaşadığını belirtiyor. (Ç.N.)

Bir adım atıp beni kucakladı ve ona muhtemelen kek hamuruyla kaplı birinden beklenmeyecek kadar sıkı sarıldım. Sadece birkaç gün olmuştu ama her gittiğinde yalnızlık çekiyordum. Paige ve babam etrafta olmadığından beri bu kadar sessizliğe alışamamıştım. Bana sarılmaya devam ederken derin nefes aldı. Hiç şüphesiz bir akciğer dolusu yanmış kek kokusunu içine çekti ama geri çekildiğinde, Paige gibi tek kaşını kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi.

“Yetiştirmem gereken bir makalem vardı.”

Kek tepsilerine baktı. “Sürükleyici bir ödevmiş gibi görünüyor,” dedi alaycı bir sesle. “Şu *Büyük Umutlar* ile ilgili olan mı?”

“Ta kendisi.”

“Onu bir hafta önce bitirmemiş miydin?”

Haklıydı. Sanırım bıçak kemiğe dayandığında, eski taslaklarımdan birini gönderebilirdim. Ancak sorun şu ki Stone Hall Akademisi’nde mecazi de olsa bıçağın kemiğe dayanması daha çok sakat kalmak ve yok olmak gibiydi. *Sarmaşık Birliği** okullarından kabul almak için muhtemelen orijinal Yale buldogunun** soyundan gelen efsane isimlerle yarışıyordum. İyi olmak hatta harika olmak bile yeterli değildi. Ya ezecek ya da ezilecektiniz.

Yani, en azından mecazi olarak... Mecazdan bahsetmişken, neden bilmiyorum, bu kitabı iki kez okuyup her boşluğunu notlarla doldurarak okunmaz hâle getirsem de edebiyat öğretmenimin uykusunu getirmeyecek bir şekilde yorumlamakta güçlük çekiyordum. Ne zaman mantıklı bir cümle yazmaya çalışsam, düşünebildiğim tek şey yarınki yüzme antrenmanı oluyordu. Bu, benim takım kaptanı

* Amerika’nın en iyi sekiz üniversitesinin oluşturduğu birlik. Okul binalarını kaplayan sarmaşıkların, bu okulların eski bir geleneğe dayandığını gösterdiğine inanılır ve birliğe ismini veren sarmaşık buradan gelir. (Ç.N.)

** Yale Üniversitesi’nin maskotu buldogtur. (Ç.N.)

olarak ilk günüm olacaktı ve Pooja'nın yaz boyunca kon-disyon kampına gittiğini biliyordum. Yani, bu benden daha hızlı olabileceği, bunun da otoritemi baltalamak ve beni herkesin önünde aptal gibi göstermek için her türlü fırsata sahip olduğu anlamına geliyordu ve...

“Yarın okula gitmek yerine evde kalmak ister misin?”

Sanki boynundan filizlenen ikinci bir kafası önümde belirmiş gibi anneme şaşkınlıkla baktım. İhtiyacım olan son şey buydu. Okulda sadece bir saati kaçırmam bile çevremdeki herkese avantaj sağlardı.

“Hayır. Hayır, böyle iyiyim.” Tezgâhın üzerine oturdum. “Toplantılarını bitirdin mi?”

Big League Burger’i globelleştirmeye o kadar kararlıydı ki bugünlerde neredeyse tek konuştuğu şey buydu. Paris’te, Londra’da hatta Roma’da yatırımcılarla toplantılar yaparak ilk uluslararası şubeyi hangi Avrupa şehrine kuracağına karar vermeye çalışıyordu.

“Pek sayılmaz. Geri dönmem gerekecek. Şirket yarın piyasaya sürülecek yeni menü yüzünden küplere bindi ve tüm bunlar olurken uzakta kalmak istemedim.” Gülümse-di. “Ayrıca, küçük-beni de özledim.”

Güldüm ama sırf onun tasarım harikası kıyafetleri ile benim kırışık pijamalarımın bakılacak olursa şu an ondan başka her şeye benzediğim için.

“Yeni menüden bahsetmişken,” dedi, “Taffy mesajlarına cevap vermediğini söylüyor.”

Yüzümdeki rahatsız ifadeyi yok etmeye çalıştım. “Evet, şey... Birkaç hafta önce falan ona sıraya koyacağı tweet’ler için bazı fikirler verdim ve çok fazla ev ödevim vardı.”

“Meşgul olduğumu biliyorum ama yaptığın işte çok iyisin.”

Küçüklüğümden beri yaptığı gibi, parmağını burnuma koydu. O ve babam, onlara şaşı bakmama gülerlerdi. “Ve bunun ailemiz için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.”

Ailemiz için. Gerçekten bunu kastetmediğini biliyorum ama nereden nereye geldiğimizi düşününce böyle söylemesi insanı sinir ediyordu.

“Ah, evet. Tweet’lerimizin babamın uykularını kaçırdığına eminim.”

Annem, sadece babama özel yaptığı o şefkatli ve bezgin göz devirme hareketini yaptı. Birkaç yıl önce boşanmalarından bu yana pek çok şey değişmişti, annemin dediği gibi “âşık” değillerdi belki ama birbirlerini hâlâ seviyorlardı.

Gerisi göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşmişti. On yıl önce Nashville’de babamla birlikte küçük bir aile işletmesi olarak Big League Burger’i kurdular. Başta milkshake ve hamburgerden ibaretti ve zar zor kira ödüyorduk. Hiç kimse Big League Burger’in, ülkenin en büyük dördüncü fastfood firması olacak kadar büyüyeceğini beklemiyordu elbette.

Sanırım ben de ebeveynlerimin dostane ve neredeyse neşeli bir şekilde boşanmasını, Paige’in bunları annemin başlattığını düşünerek onu dışlamasını ya da annemin çıplak ayaklı bir kovboydan fastfood patronuna dönüşerek bizi Yukarı Doğu Yakası’na getirmesini beklemiyordum.

Şimdi Paige Pennsylvania’da üniversitede, babam hâlâ Nashville’deki evde ve annem iPhone’una yapışık yaşarken, “aile” kelimesini kullanmak ergen kızına vicdan azabı çektirme kampanyası için biraz abartı kaçıyordu sanki.

“Bana şu konseptinizi tekrar açıkla mısın?” diye sordu annem.

İç çektim. “İlk olarak ızgara peynirleri piyasaya süreceğimizden, Twitter’da insanları ‘ızgaralayacağız’. ‘Izgara lanmak’ isteyen herkes bir selfie’sini bize göndererek tweet atacak ve biz de onların fotoğraflarının altına şakayla karışık arsız şeyler yazacağız.”

Ayrıntılara girebilirdim. Tweet'lere verilecek olası yanıtlardan oluşturduğumuz örnekler çıkarabilir, yürüteceğimiz “#BLBTarafındanIzgaralandın” etiketini ve üç yeni ızgara peynirinin malzemelerine dayanarak bulduğumuz kelime oyunlarını hatırlatabilirdim ama bitik bir haldeydim.

Annem alçak sesle ısıklık çaldı. “Bunu sevdim ama Taffy’nin bu konuda kesinlikle yardımına ihtiyacı olacak.” İrkildim. “Evet.”

Zavallı Taffy. Big League Burger’in Twitter, Facebook ve Instagram sayfalarını yöneten, hırka giyen yirmili yaşlarındaki çekingen kız... Bayilik vermeye yeni başladığımız zamanlarda annem onu okuldan sonra çalışması için işe almıştı. Ancak ülke çapında genişledikten sonra, pazarlama ekibi Big League Burger’in Twitter varlığının KFC veya Wendy’s yolundan gideceğine karar verdi; alaycı, saygısız ve canlı. Powerpuff Girl minnoşluğundaki kalbiyle -çok çalışıyordu yalan yok- Taffy’nin asla sahip olamayacağı özelliklerdi bunlar...

Burada devreye ben giriyordum. Üniversiteye girmeme katkısı olmayan, işe yaramaz yeteneklerden oluşan geniş cephaneliğime bakılırsa, Twitter’da iğneleyici olma konusunda gerçekten çok iyiydim.

Gerçi bugünlerde bu konuda iyi olmak, genellikle Big League Burger’i Yengeç Restoran’’a ve Burger King’i Chum Buck’’a fotoşoplamak anlamına geliyordu. Taffy erkek arkadaşıyla Disney World’e gittiğinde anneme destek olmak için yaptığım ilk iş buydu. Sonrasında o ana kadar

* Çizgi film karakteri Sünger Bob’un çalıştığı restoranın adı. Çizgi filmde Yengeç Restoran, en büyük ve en sevilen restorandır. Sahibi Bay Yengeç’tir. (Ç.N.)

** Yine aynı çizgi filmde, Plankton isimli karaktere ait Chum Bucket restoranı da bulunmaktadır. Chum Bucket Yengeç Restoran’ı asla geçemez ve ona rakip olarak bile görülmez, bu yüzden Plankton “Yengeç Burger Formülü”nü çalmaya çalışıp durur. (Ç.N.)

paylaştığımız bütün gönderilerden daha çok retweet aldığından beri annem, beni hâlâ Taffy’e yardımcı olmam için zorluyordu.

Bana arkasını döndü. Gözlerini kısarak tepsideki keklerle baktığı sırada, ona Taffy’nin çoktan zam ve altında çalışan birine ihtiyacı olduğunu hatırlatmak üzereydim.

“Canavar Kek mi?”

“Vazgeçilmezim.”

“İyy,” dedi, önceden dilimlediğim tepside isteksizce yerken.

“Bunları benden saklaman gerektiğini biliyorsun. Kendimi durduramıyorum.”

Annemin böyle şeyler söylediğini duymak bana hâlâ tuhaf geliyordu. Bu kadar gururlu bir gurme olmasaydı, babamla Big League Burger’i açmazlardı. Bazen Nashville’deki evimizin verandasında Paige ile otururken, babamın karmaşık hesaplar yapıp tedarikçilere e-posta gönderirdiği ve annemin çılgın milkshake kombinasyonlarının kapsamlı bir listelemini onayımız için bize okuduğu zamanların üzerinden çok fazla zaman geçmiş gibi gelmiyordu.

Son beş yıldır bir yudum milkshake bile içtiğini gördüğümü sanmıyorum, artık olayın daha çok işletme tarafındaydı. Bu sırada ben de tweet’lere yardım edip New York’u işlek hâle getirmeye çalışıyordum. Her ne kadar durumu kabullenmek zorunda kalıp bundan fayda sağlamaya çalışsam da bunlar yalnızca Paige’in ona daha da sinirlenmesine neden olmuştu.

Bazen yemek blogumuza sanki bir çıkmazda kaldığı için ortak olduğunu düşünüyordum.

Ama ne olursa olsun, annemin her zaman zaafı olduğu tek şey Canavar Kek’ti. Paige, annem ve benim bir gün kek ve kurabiye hamurunu Oreo, Reese’s Cups ve Rolo ile karıştırdığımız süslemeli kek kombinasyonumuzla dandik fırınımızın sınırlarını test etmeye karar verdiğimiz, çocukluktan

kalma tehlikeli bir icat... Sonuç aynı anda o kadar çirkin ve bir o kadar da lezzetliydi ki annem üzerlerine iki adet plastik göz koydu ve böylece Canavar Kek doğdu.

Bir ısırık aldı ve inledi. “Tamam tamam, bunu benden uzak tut.”

Cebimden çalan telefonumu çıkardım ve Gelinciq uygulamasından gelen bildirimi gördüm.

Kurt

Hey. Eğer bunu okuyorsan, yatağa git.

“Paige mi?”

Yüzümdeki gülümsemeyi yok ettim. “Hayır, bu... bir arkadaşım.”

Şey, tam değil. Aslında gerçek adını bilmiyorum ama annemin bunu bilmesine gerek yok.

Başını salladı ve baş parmağının tırnağıyla tepsinin dibinden biraz kek kalıntısı aldı. Kendimi Paige’in nasıl olduğunu soracağı ve benim yine aracı rolünü oynayacağım senaryoya hazırladım. Ama bunun yerine, “Seninle aynı okula giden Landon adında bir çocuk tanıyor musun?” diye sordu.

Günlüklerini yatak odasında bırakacak kadar aptal bir kız olsaydım, bu paniğe kapılmam için yeterli bir sebep olurdu ama annem meraklı bir ebeveyn olsa bile ben o kadar aptal değildim.

“Evet. Sanırım ikimiz de yüzme takımındayız.” Şöyle ki... *Evet, beni doğuştan beri birbirlerini tanıyan zengin çocuklardan oluşan kurtlar sofrasına bıraktığımız birinci sınıftan beri, ona saçma ve feci bir biçimde yanıgım.*

Birinci sınıfın o ilk günü, olabilecek her şekilde garipti. Daha önce hiç okul üniforması giymemiştim. Kaşındırıyor gibiydi ve üzerime tam oturmamıştı. Saçım hâlâ ortaokulda olduğu gibi kabarık ve asi bir şekilde dağınıktı. Herkes

kendi küçük grubunda zaten güvendeydi ve bu grupların hiçbirini, altı çift kovboy çizmesine ve dolabına asılmış bir adet Kacey Musgraves posterine sahip birini içermiyordu.

Sonunda İngilizce dersine girdiğimde, yazın verilen okuma ödevinden, habersiz sınav yapılacağını öğrendiğimde şok olmuştum ve neredeyse o anda gözyaşlarına boğulacaktım. Öğretmene bir şey söyleyemeyecek kadar çok korkmuştum ama Landon masasından bana doğru eğilmiş, kocaman ve doğal gülümsemesi ve yazdan kalma bronzluğuyla: “Hey, merak etme. Abim bu sınavları sadece bizi korkutmak için yaptıklarını söylüyor. Yani sayılmıyorlar,” demişti.

Başımı sallamakla yetinmiştim. Kendi sandalyesine yaslanıp sınavına dönene kadar geçen o saniyede, on dört yaşındaki aptal beynim âşık olduğuma karar vermişti.

Evet kabul, bu sadece birkaç ay sürdü ve o zamandan beri onunla yaklaşık altı kez falan konuştuk ama o zamanlardan şu ana kadar aşk için çok meşguldüm, bu yüzden sahip olduğum tek plan buydu.

“Güzel, güzel. Onu yakından tanımalısın. Bir ara buraya davet et.”

Ağzım açık kaldı. Liseye doksanlarda gittiğini biliyordum ancak bu, ergenlerin sosyal etkileşiminin nasıl işlediğini tamamen yanlış anlamasını mazur göstermiyordu.

“Ne?”

“Babası, BLB’yi küreselleştirmek için büyük bir yatırım yapmayı düşünüyor,” dedi. “Onları daha rahat hissettirmek için yapabileceğimiz her şey...”

Kıvrınmamaya çalıştım. Landon’ın birkaç yıl öncesine kadar anlam kazandırdığı Taylor Swift şarkılarına yönelik tüm o kötü şiirlere ve hafif endişeye rağmen, aslında onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Özellikle kampüs dışındaki uygulama geliştirme stajlarıyla meşgul olduğundan onu okul koridorlarında bile zar zor gördüğümü düşünürsek...

Landon, Landon olmakla meşguldü; fazlasıyla yakışıklı, herkesçe sevilen ve muhtemelen ölümlüler ligimin dışındaydı.

“Evet, yani. Biz gerçekten arkadaş falan değiliz, ama...”

“İnsanlarla aran harika. Her zaman öyleydi.” Öne uzanıp yanağımdan bir makas aldı.

Belki eski okulumda öyleydi. Nashville’de o kadar çok arkadaşım vardı ki okuldan sonra Big League Burger’de takıldığımızdan, gelirin yarısını onlar oluşturunuyordu ama o arkadaşları edinmek için hiçbir şey yapmam gerekmemişti. Hepsi tıpkı Paige gibi, sadece oradalardı. Birlikte büyümüş-tük ve birbirimiz hakkında her şeyi biliyorduk. Arkadaşlığımız bilinçli bir seçim değildi, sanki doğuştan beraberdik.

Elbette, diğer çocukların oluşturduğu bu yepyeni ekosisteme taşınana kadar bunu fark etmemiştim. Okulun ilk gününde herkes bana bir uzaylıymışım gibi bakmıştı. Manhattan’da büyümüş ve Starbucks’la, YouTube makyaj videolarıyla yetişmiş akranlarıma kıyasla, temelde uzaylı sayılabilirdim. O gün eve geldiğimde anneme bakıp avazım çıktığı kadar bağırıyordum.

Bu durum onu öyle hızlı harekete geçirmişti ki -eve yannmış hâlde gelsem daha az önlem alacaktı- önümüzdeki bir hafta içinde lavabo tezgâhının taşıyabileceğinden fazla makyaj ürünü edinmiş, bir stilistten fön çekme dersleri almış ve özel eğitimlerle bu seçkin müfredata yetişebilmişim.

Bizi bu tuhaf yeni dünyaya annem sokmuştu ve ikimizin de uyum sağlaması konusunda kararlıydı.

O zamanki sefaleti şimdi şefkatle anmam çok acayip. Bugünlerde annemle ayağımız halihazırda hep dışardayken hep dışardayken, mutfaktaki gece yarısı sonrası tuhaf karşılaşmalar için fazlasıyla meşguldük. Bu sefer ondan önce davrandım. “Ben yatıyorum.”

Annem başını salladı. “Yarın telefonunu açık tutmayı unutma ki Taffy sana ulaşabilsin.”

“Tamam.”

Muhtemelen Twitter'ın gerçek eğitimimden daha önce-
likli olduğunu düşünmesinden rahatsız olmam gerekirdi,
özellikle beni ülkedeki en rekabetçi okullardan birine gön-
derdiğini düşünürsek... Yine de bir bakıma güzeldi. Bana
bir şey için ihtiyacı olması yani. Odama döndüğümde, ya-
tağımdaki yastık yığınının yaslandım, dizüstü bilgisayarım-
dan ve beni bekleyen iş kalabalığından kaçarak Gelinciq'i
açıp cevap yazmaya koyuldum:

Mavikuş

Kimleri görüyorum. Uyuyamadın mı?

Bir an için Kurt'un cevap vermeyeceğini düşündüm ama
sohbet kutucuğu tekrar belirdi. Gelinciq uygulamasını kul-
lanmanın belli bir heyecanı ve bunun da ötesinde, bir kor-
kusu vardı. Her şey isimsizdi ve söylenilene göre, uygula-
mayı sadece bizim okuldakiler kullanıyordu. İlk oturum
açışınızda size bir kullanıcı adı veriliyordu -genelde bu bir
hayvan ismi olurdu- ve herkese açık olan ana Koridor Soh-
betinde kaldığınız sürece anonim oluyordunuz.

Ancak uygulama üzerinden herhangi biriyle özelden ko-
nuşursanız bir noktada, ne zaman olacağını asla bilmiyor-
dunuz, uygulama sizi birbirinize ifşa ediyordu. Bam. Heba
olan mahremiyet. Yani temelde Kurt ile ne kadar çok ko-
nuşursam, uygulamanın bizi birbirimize gösterme ihtimali
o kadar yüksekti. Aslında, bazı insanların bir hafta hatta
bir gün içinde rastgele afişe edildiğini düşünürsek, iki aydır
konuşuyor olmamız bile bir tür mucizeydi.

Kurt

Yok. Pip'in anlatısını katletmen hakkında endişelenmekle meş-
gulüm.

* Philip Pirrip, Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar* kitabının kahramanı ve
anlatıcısı. İngiliz Edebiyatı'nın en popüler karakterleri arasındadır. (Ç.N.)

Belki de bu yüzden son zamanlarda her zamankinden biraz daha özele girmeye başlamıştık. Bizi ele vermeyecek ama çok da gizemli olmayacak şeyler konuşuyorduk.

Mavikuş

Avantaj sağlayacağımı düşünürdün. Pip'in bütün şu "sıfırdan zengin olma" olaylarına pek de uzak sayılmam.

Kurt

Evet. Yalnızca ikimizin zengin bir ailede doğmadığını düşünmeye başladım.

Sanki uygulama ikimizi de o anda ortaya çıkaracakmışçasına nefesimi tuttum. Bunu hem istiyor hem istemiyordum. Biraz acınası ama herkes o kadar kapalı ve rekabetçiydi ki Kurt buraya taşındığımızdan beri benim için bir arkadaşına en yakın şeydi. Hiçbir şeyin bunu değiştirmesini istemiyordum. Bu, beni hayal kırıklığına uğratacağından korktuğum için değildi; asıl korkum benim onu hayal kırıklığına uğratabilme ihtimalimdi.

Kurt

Neyse, sen elinden gelenin en iyisini yap. Özellikle de bu pislikler makalelerini yazmaları için muhtemelen çok daha zeki birine para ödediği için...

Mavikuş

Büyük ihtimalle haklısın ve bundan nefret ediyorum.

Kurt

Hey. Mezun olmamıza yalnızca 8 ay kaldı.

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapattım. Bazen bu sekiz ay yeterince hızlı geçemeyecekmiş gibi geliyordu.

JACK

İnsanların pazartesi sabahı saat dokuzdan önce e-posta göndermeleri yasaklanmalı. Özellikle söz konusu e-posta günümü mahvedecekse... “*Stone Hall Akademisi’nin velileri, azimli ve çalışkan öğrencileri,*” diye başlıyordu e-posta. Tam zamanlı müdür yardımcısı ve yarı zamanlı eğlence hırsızı Rucker’dan geldiğinin açık bir belirtisi ile...

Öğrencilerin “Gelincik” adlı bir uygulama üzerinden anonim sohbetlere katılması fakülte üyelerinin dikkatini çekmiştir. Okul tarafından onaylanmaması bir yana, bu uygulama endişelenmemize yol açmaktadır. Siber zorbalık, sınav sorularının yayılma potansiyeli ve uygulamanın bilinmeyen kökenleri, okul çapında bir yasağı hemen yürürlüğe koymamız için yeterli nedenlerdir. Siz velilerden öğrencilerle bu uygulamanın tehlikeleri hakkında samimi bir konuşma yapmanızı rica ediyoruz. Bugünden itibaren, kampüste Gelincik kullanırken yakalanan her öğrenci disiplin kuruluna tabi tutulacaktır. Bu uygulama hakkında bilgisi olanların ortaya çıkması rica olunur.

*Verimli günler dilerim,
Müdür Yardımcısı Rucker*

Ekranımı kapattım, kendimi yatağıma atıp gözlerimi kapattım. *Gelincik* mi? Uğruna savaş vereceğim muhtemelen son şeydi ama yine de bu isim hatasından rahatsız olmuştum.

Bir kere doğrusu “*Gelincik*” olacaktı, q harfini yanlış kullanan ve ünlü harfleri reddeden erken dönem uygulamalarına biraz küstahça saygı duyuyordum. (Bu durumu kabul etmeme rağmen “*Gelincik*” demenin benim için bile biraz fazla olduğunu düşündüm.)

Daha da önemlisi, hiç kimse onu kopya çekmek, siber zorbalık ya da Rucker'ın ergenlerin sonunda yetişkinlerin enselerinde olmadan etkileşime girebilecekleri bir alan bulduklarında yapacaklarını düşündüğü şeyler için kullanmıyordu. Her şeyden önce, Stone Hall'daki herhangi biri okulda işin kolayına kaçmak istese bile bu gerizekalının optik form cevaplarını çalmaktan fazlasını yapma ihtimali daha yüksekti. İkincisi, Koridor Sohbetini izleme ve siber zorbalığa veya hile yapmaya yakın mesajları silme konusunda o kadar dikkatliydim ki artık çoğu insan bunu zorbalık yapmaya kalkışmayacak kadar iyi biliyordu.

Kapım açıldı.

“Bunu gördün mü?”

Ona düzgün bir şekilde kaşlarımı çatacak kadar uyanamadan, Ethan çoktan odama girmişti. Tabii ki çoktan okul üniforması giymiş, saçlarını jölelemiş ve sırt çantasını tek omzundan sarkacak şekilde takmıştı. Ön merdivenlerde erkek arkadaşıyla öpüşüp oynamak için okula her zaman erken giderdi ve sanırım çok popüler olduğunuzda ne yaparsanız yapın, hepsi sizin iyiliğinize oluyordu. Sonuç; öğrenci konseyi başkanı, dalış takımı kaptanı ve öğretmenlerin yıldız öğrencisi olmak. Öyle ki iki öğretmenin, üçüncü senemizin sonunda -iki ödül birden alamayacağından- İngilizce'nin mi yoksa Matematik bölümünün mü ödülünü kazanması gerektiğini tartıştıklarını duymuştum.

Ethan sadece kardeşim olsaydı, bunların hepsi can sıkıcı olurdu ama tek yumurta ikizim olması gerçeği, durumu en az on katı kötü bir hâle getiriyordu. Sizinki ile tam anlamıyla aynı görünüşe sahip birinin gölgesinde yaşamak kadar tuhaf hiçbir şey yoktu. Ezik olduğumdan değil, bir sürü arkadaşım vardı ama okulumuzun Troy Bolton'u olan

* 2006-2008 yılları arasında vizyona giren *High School Musical* (Yıldızlar Takımı) film üçlemesindeki ana karakterlerden. Okulun popüler çocuğudur. (Ç.N.)

erkek kardeşimden, onun daha az coşkulu versiyonundan farklı olarak kesinlikle sınıfın soytarısı gibi lise klişelerinden sayılırdım. (Tamam, belki biraz ezik olabilirdim.)

“Evet, e-postayı gördüm,” diye mırıldandım mideme kramp girerken.

Mesele şu ki Gelinciq’i benim yarattığımı kimse bilmiyordu. Yani nasıl desem, böyle bir şey olmasını asla istememiştim. Bir Noel’de Ethan ebeveynlerimizden uygulama geliştirme üzerine bir kitap istedi, böylece arkadaşlarının başlattığı bir kulübe katılabilecekti. Yeni yıla kadar bu fıkirden vazgeçince kitabı ben aldım ve bu işler için yeteneğim olduğunu keşfettim. Birkaç uyduruk sohbet platformu ve konum tabanlı uygulama yaptım ancak ailemizin şarküterisinde bundan daha fazlasını yapmasına yardım etmekle çok meşguldüm. Sonra aklıma Gelinciq fikri geldi ve orada kalmaya devam etti.

Böylece uygulamayı yaptım. Üzerinde çalışarak ilerlettim. Sonra ağustos ayında bir gün, Ethan’la bir partiye gittik. Bira içerken sınıf arkadaşlarımdan biri yanıma geldi. Otuz saniye kadar sohbet ettikten sonra benim ikiz kardeşim olmadığımı anlayıp aniden çıkıp gitti ve ben de akranlarımla yüz yüze uğraşma limitimin dolduğunu fark ettim. Ancak bu sefer, önümüzdeki birkaç saati, bu tür şeyler olduğunda genellikle yaptığım gibi kendime üzülerek geçirmek yerine, öylesine bir hesap açtım ve okulun Tumblr sayfasında uygulamayı indirmek için bir bağlantı yayınladım.

Ertesi sabah baktığımda elli öğrenci tıklamıştı. Hemen bir güvenlik duvarı koymam gerekiyordu, böylece sadece Stone Hall öğrenci adresiyle kayıt olunabilecekti. Şu anda üç yüz kişinin üye olduğunu düşünürsek, bu tüm okulda uygulamaya kayıtlı olmayan sadece yirmi altı kişi olduğu anlamına geliyordu. Belki de böylesi daha iyiydi çünkü dürüst olmak

gerekirse, rastgele hayvan isimleri konusunda çok kırım. En son kaydolan kullanıcıya Çirkin Balık ismini vermiştim.

“Ne e-postası?” diye sordu Ethan. “Tweet’lerden bahsediyorum.”

“Ha?”

Ethan telefonumu yatağımdan alıp inanılmaz derecede sinir bozucu ikiz olayıyla, kendi yüzüyle ekran kilidini açtı. Bir şey açıp telefonu gözümüne soktu.

“Bekle, bu ne?”

Gözlerimi kısarak Big League Burger’in kurumsal hesabındaki tweet’e baktım. Üç yeni “ev yapımı ızgara peynirleri”nden birinin yer aldığı yeni bir menünün tanıtıldığı bu tweet’te “Büyükanenin Özel Tarifi” yazıyordu. İçindekiler kısmını okudum ve kafa karışıklığım anında öfkeye dönüştü. Ethan bunu anında hissetti ve çabucak “Değil mi?” dedi.

Ona bakıp ekrana geri döndüm. “Bu ne be?”

“Büyükanenin Özel Tarifi” ibaresi veya ızgara peynirle birlikte kullanılan belirli malzemelerin kombinasyonları için tam olarak bir lisansımız yoktu ama bunun bir tesadüf olmasına da imkân yoktu. “Büyükanenin Özel Tarifi”, Büyükanem Belly’nin kendi büyükannesinin yaptığı bir sandviçten yola çıkarak onu menüye katmasından bu yana ailemizin geleneksel şarküteri ürünlerinden biriydi. Şimdi de onlarca yıllık Campbell ailesinin ızgara peynir buluşu, ülkenin en büyük hamburger zincirlerinden biri tarafından, adı ve çok özel beş bileşeniyle açıkça çalınmıştı.

Büyük bir şirket olmayabilirdik ancak Girl Cheesing, East Village’da yıllardır var olan bir kurumdu. İşinin erbabı olan her New York’lu efsanevi sandviçlerimizi, özellikle de en çok satan ızgara peynirimiz olan “Büyükanenin Özel Tarifi”ni ve onların bereketli gizli tarifini bilirdi. Kelimenin tam anlamıyla, onunla poz veren insanların ve Büyükanem Belly’nin fotoğraflarından oluşan bir duvar bile vardı.

Annemin Ethan’la doğumumuzdan birkaç dakika sonra çekilen fotoğraflarımızdan daha çok değer verdiği seksenlerden bir pop yıldızının fotoğrafı da dahildi bu duvara.

“Babam bunu görmezden gelmemi söylüyor,” dedi Ethan, burun delikleri benimkilerin de şu an öyle olduğunu bildiğim şekilde şişmişti. Kafasında çarklar döndüğünü, ellerinin yumruğa dönüştüğünü görebiliyordum. Tam arkasıydım ve beni sarsan öfke, Rucker’dan gelen aptalca e-postalardan daha hızlı uyanmamı sağlamıştı.

Dünya benimle istediği gibi uğraşabilirdi ama Büyükanne Belly’ye bulaşacaklara bir sınır çizmiştim.

“Evet, şey... *Bana* görmezden gelmemi söylemedi.”

Ethan dudaklarını alaycı bir şekilde büzdü: “Ben de bunu söylemeni umuyordum.”

Tüm farklılıklarımıza rağmen, en azından bu konuda her zaman hemfikiridik. Ethan, son birkaç yıldır şarküterideki vardiyalarının çoğunu bırakmış olabiliirdi. Liseye başlayacağımız yaz, sınıfımızdaki daha popüler bir grup çocukla evler inşa etmek için gönüllü olarak bir geziye gitmeyi seçmiş, kralları olarak geri dönmüştü ama şarküterinin dışında ne kadar rağbet görürse görsün sadakati bakiydi. Bu bağ öylesine derindi ki birbirimizin yansıma resimleri olmamızdan ziyade burayı paylaşıyor gibiydik. Telefonumdan Girl Cheesing’in Twitter hesabını açtım. Hesap ikimizde de açıldı çünkü ebeveynlerimiz şarküteri sayfalarından herhangi birine ayak uydurmaya pek de istekli değildi. Babama kalsa hiçbir sosyal mecrada olmazdık.

Her zaman sahip olduğu aynı inatçı gururla sürekli “Biz ağızdan ağıza yayılan bir kuruluşuz,” diyordu. Bu, “ağızdan ağıza”nın son zamanlarda ayakta kalmamıza pek yardımcı olmaması dışında, her şey yolunda ve güzeldi. Annemle bu konu hakkında pek konuşmuyorlardı ama ısrar ettikleri çılgın özel okul eğitimi sayesinde okuldan sonra

neredeyse her gün şarküterideydim, aptal değildim. Sadık müşterilerimiz ya yaşılanıyor ya da şehirden gidiyordu. İm-kânlarımız kısıtlıydı ve satışlarımız azalıyordu. İnsanları kapıdan içeri sokmalıydık.

Babamı yirmi birinci yüzyıla çekmeye çalışmadığım da söylenemezdi. Hatta dikkatini çekmek için geliştirebileceğimiz sosyal medya hamleleri veya uygulamalar için birkaç fikir bile sunmuştum ama ona tüm bunları benim yapabileceğimi bile söyleyemeden, enerjimizi dükkâna yöneltmemizin daha doğru olacağını ve tüm bu “arka plan gürültüsüne” vakit harcamamız gerektiğini söylemişti.

“Uygulamalar... web siteleri... bunların hiçbirini benim gözümde işe yaramaz.” demişti. “Bu dükkân için önemli olan sensin. Bütün bu aile. Sadece biraz daha fazla çalışmamız gerekiyor, hepsi bu.”

Her şeyi bu kadar hızlı başından savması hâlâ canımı acıtıyordu ama şu anda Big League Burger’in bize attığı kazık kadar değil.

Tweet’in taslağını oluşturduğumda hâlâ uykumda, yarı sayıklar haldeydim. Dürüst olmak gerekirse ortaya çıkardığım en iyi iş değildi. Sadece, 2015 yılında bir milyonuncu “Büyükanenin Özel Tarifi”ni sattığımızı gururla ilan eden menü panomuzun bir resminin, Big League Burger’in “Kimse Büyükanne League kadar iyi ızgara peynir yapamaz” yazan tweet’inin ekran görüntüsünün yanına konmuş haliydi.

Neredeyse gerçekte olduğum kadar öfekli bir şeyler yazdım. *Siz denyolar kim olduğunuzu sanıyorsunuz?* akla gelen ilk işe yaramaz şeydi ancak şirketin sosyal medyasından kaba bir şey yazarsam ailem beni öldürürdü. Sonunda, en güvenli seçeneğimin ebeveynlerimizin gazabına uğramama ihtimal vermeyecek ancak, küçük düşmelerine yetecek kadarını ekledim; ekran görüntülerinin üstündeki metne göz

deviren emoji koyup *kesin öyledir Jan** yazdım. Onay için ekranı Ethan’a gösterdim ve sırtışıımı yansitarak başını salladı, “Tweet’le”ye bastı. Bu hamle en ufak bir fark yaratmayacaktı. Onların devasa dört milyon takipçili kitlesinin karşısında bizim bir avuç takipçimiz vardı ama bazen boşluğa bağırarak, ona bakmaktan daha iyidir.

JACK

Ethan’dan yirmi dakika kadar sonra çıkıp 6 numaralı treninin peronuna ulaştığımda, kendimi Hulk-olmayan seviyelere kadar indirip sakinleştirmeyi başarmıştım. Tüm bu saçmalıkların tek güzel yanı, Büyükanne Belly’nin muhtemelen olanları görmeyeceği gerçeğiydi. Daha önce Twitter’a hiç girmedigine emindim. Seksen beş yaşındaydı, internetin büyük bir hayranı değildi ama bu durum değişebilirdi. Giderek yavaşlıyordu. Daha kısa yürüyüşlere çıkıyor, daha fazla doktor randevusuna gidiyordu ama bu, şarküterinin mali durumu ya da annemle babam emekli olduğunda ne olacağı gibi görmezden geldiğimiz şeylerden biriydi. Kimse Büyükanne Belly’nin sağlığının kötüye gittiğini söylemediği sürece, hepimiz her şey yolundaymış gibi davranabilirdik. Telefonum titredi ve beni düşüncelerimin karmaşasından kurtardı. Gelinciq’i açtım, beni bekleyen mesajı okuduğumda peronda çok açık bir şekilde gülümsememeye çalıştım.

* 70’lerin popüler Amerikan sitcom’u *The Brady Bunch*’ın devam filmi olan *A Very Brady Sequel*’da Jan, ailesine çok yakışıklı, okula yeni transfer edilen ve Jan’ın çok havalı olduğunu düşünen yeni erkek arkadaşı George Glass’ten bahsettiğinde ablası Marcia’nın onu küçümseyen tepkisi, “Kesin öyledir Jan.” olmuştur. Bu replik, internette gençler tarafından yalan olduğunu bildikleri şeylere verdikleri komik tepkiler arasında yer alır. “Kesin yaşanmıştır,” ya da “At yalanı sevsinler inanana,” anlamında kullanılır. (Ç.N.)

Mavikuş

afkgjafldgjalfkjahlfkajgd

Kurt

Zombi dili konuşmuyorum. Makalenı bitirdiğini mi söylemek istedin?

Mavikuş

“Makale” kesinlikle bunun için doğru bir kelime. Shane Anderson’ın annesinin tuttuğu hayalet yazarla rekabet edip etmeyeceği ise tamamen başka bir konu.

6 numaralı tren istasyona geldi ve telefonumu Mavikuş ile birlikte cebime koydum. Kurt son zamanlarda şu “eleme oyunu”nu oynuyordu, sınıfımızda beyin hücrelerinin sayısı on parmağın onunu geçmeyen birini elemesinin pek faydası yoktu. Çünkü başkasıymış gibi davranarak beni feci bir şekilde kandırıyor olsa bile hattın diğer ucundaki o kişinin Anderson olmadığından oldukça emindim. Mavikuş bunun için fazla zekiydi. (Anderson’ın annesinin tuttuğu hayalet yazar, öte yandan...)

Belki de ipuçları olmadan bile kim olduğunu bilmeliydim. Tüm kullanıcıların anonim olarak gönderi paylaşabildiği ve anonim kalabildiği Koridor Sohbetinde neredeyse hiç etkileşimde bulunmuyor ve bunu yapanlarla asla sohbet başlatmıyordum. Ancak bir keresinde akranlarım ve saatte 200 dolar alan öğretmenlerin sessizlikle karşıladığı, onları ücretsiz bir çevrimiçi SAT* hazırlık kitabına yönlendiren bir bağlantı göndermişim. Yaklaşık bir saat sonra Mavikuş’tan özel bir mesaj gelmişti. Spor salonundaki The Rock**’ın spor salonunda gösterişli bir fotoğrafının üzerinde “Tatlı mı tatlı protein kokteyli silip süpürdükten sonra ben” yazarak ilk

*Amerika’da üniversite eğitimi almak isteyenlerin girmesi gereken sınav. (Ç.N.)

** Aktör Dwayne Johnson’ın güreşte bilinen lakabı. (Ç.N.)

matematik hazırlık sorularından birinde geçen, ürünleri toz ya da sıvı şeklinde olan, hayali bir protein şirketine atıfta bulunuyordu.

Profili onun bir kız olduğunu ve son sınıfta olduğunu gösteriyordu, bu yüzden başlangıçta tek bildiğim buydu. Bu ve Stone Hall'a körü körüne inanmaması ve ücretsiz test kaynaklarını kullanması... Yine de o zamandan beri konuştuğumuz her şeyden sonra bile -önceleri sınava hazırlık soruları hakkında aptalca şakalar, öğretmenlerimiz ve bazen okulun çok daha ötesine uzana konular- hiçbir şey muhabbetimizi sınırlandıracak gibi durmuyordu. Okulumuzda bu kişi olabilecek tek bir kız bile düşünemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, arada bir dalış takımı ve telefonum dışında bir şeye dikkat etsem bu kadar zor olmayabilirdi. Gerçekten tuhaf olan şey, şu anda her şeyi tamamen açık uçlu bırakabilmemdi. Bir kere, farklı kullanıcı adlarına eklenmiş e-postalara erişimim vardı ama bunlara hiç bakmadım ve Mavikuş'u kontrol etmek, bir şekilde hile yapmak gibi geliyordu. Bu Sanki aramızdakileri bir şekilde az da olsa mahvetmek anlamına gelebilirdi ve kendimi bu yüzden bir yalancı gibi hissedebilirdim. Sanki onu oyuna getirmişim gibi... Düz bir zeminde kalmamızı tercih ederim.

Ama sanırım onu çoktan oyuna getirmiştim. Teknik olarak, uygulama gerçek kimliklerimizi aylar önce ele vermiş olmalıydı. Adının tüm olayı buydu: Gelincik, "*Hop! Gitti gelincik*"ten geliyordu (pek akıllıca bir referans değil ama patentini aldığım da sabah saat üçtü.) Kodlarla oynadım ve hâlâ nedenini bilmediğim sebeplerden ötürü bunun gerçekleşmesini engelledim. Belki de en iyisi tüm bu sudan çıkmış balığa dönme olaylarını anlayan birisiyle konuşmaktır. En azından benimle aynı aptal yüze sahip olmayan biriyle konuşmak güzeldi.

* Çocuklar için söylenen tekerlemeli şarkı. (Ç.N.)

Belki de sonunda birine karşı dürüst olmak güzeldi. Ethan, akranlarımız kadar iyiymişiz gibi davranmaya çok istekliydi ama ben Ethan'ın yaptığıının aksine, okuldaki ve evdeki Jack'i birbirinden ayıramıyordum, en azından o kadar kolay değil. Ayak uydurmak için çok fazla çaba harcamam gerekiyormuş gibi hissediyordum ama Mavikuş ile konuşurken ikisi arasında geçiş yapmam gerekmiyordu. Ben sadece bendim.

Minnettar olmadığımından değil. Ethan ve ben Stone Hall'a girmek için kışımızı yırtmış olabiliriz ama ailem de bunun bedelini ödemek için canını dişine takarak çalışıyordu. Annem çocukken oraya gidip sonrasında olanlara alışmış olsa bile... Ethan ve benim varlığımdan önce "şehir dışındaki prenses"ten "şarküteri sahibinin karısına" dönüşmesi feci bir yıldırım aşkı olsa gerek. Bununla birlikte annem eğitimimiz konusunda, babam da her zaman onu destekleme konusunda kararlıydı. Bu yüzden ki bir pazartesi sabahı kendimi Disney'in *Notre Dame'in Kamburu*'ndan fırlamış gibi görünen bir okulun basamaklarında yürürken ve bankadaki paralarıyla sokağın aşağısındaki Starbucks'ı sırf eğlencesine satın alabilecek çocuklara başımı sallarken buldum. Sonra günün en sevmediğim kısmı: İnsanların umutla aydınlandıktan sonra aslında kıymetli Ethan olmadığımı, sadece normal ben olduğumu fark ettiklerinde sönükleşen kısım. Saçlarımı onunkinden biraz daha uzun ve dağınık uzatmak, sırt çantamı ve ayakkabılarımı değiştirmek ya da genel olarak yüzümü telefonumun ekranına dayayarak doluşmak, bunu önlemek adına hiçbir işe yaramıyordu.

Gerçekten ihtiyacım olan şey yeni bir yüzdü. Aslında buna meyilli olduğum için, Ethan'ın bu çöplükten kurtularak -bu Manhattan oluyordu- buradan çok uzak bir beyaz yakalı üniversitesine gitmesini beklemeye razı olacaktım.

"Yo. Yo."

Dolabımdan yukarı bakarak, Energizer Bunny* ve Lucky Charms** cüce cininin kızıl saçlı ve çok heyecanlı bir bebeği olsaydı bu kadar benzeyecek, hepi topu 1.65 boyunda olan Paul'u aradım.

“Gördün mü? Mel ve Gina koridorda samimi gibiydiler,” dedi. Gözleri neşeyle parlıyordu.

Tarih kitabımı çıkardım ve dolabı kapattım. “1954’te mi? Çünkü şimdilerde buna öpüşmek dendiğinden fazlasıyla eminim.”

Paul telaş içinde koluma dokundu. “Olanlar şöyle,” dedi, patronu işe başlarken ona rapor veren bir stajyer telaşıyla, “Gelinciq’te sohbet ediyorlardı, işte bilirsin flört falan, sonra uygulama isimlerini birbirlerine gösterdi ve şimdi çıkıyorlar.”

Paul o manik sırtışıtlardan birini yaptı ve bir kez olsun, kendimi aynı şekilde ona geri sırtırken buldum. Dürüst olmak gerekirse, bu Gelinciq’in en havalı yanıydı. İnsanlar aslında onun üzerinden bağlantı kuruyordu. Mesela, Koridor Sohbeti insanların sadece eğlenmek için saçmaladığı bir yerdi ama bazen gerçekçi oluyordu. İnsanlar üniversiteye giriş konusunda ne kadar korktuklarından ya da ebeveynlerinin onlara baskı yaptığından bahsediyor, hepimizin kaldığı bir sınav hakkındaki şakalar ortamı yumuşatıyordu. Aslında birbirimize asla göstermediğimiz zırhımızdaki tüm o küçük çatlakları paylaşıyorduk çünkü bazen burası, gerçek bir öğrenim kurumundan çok, kendimizi yırtıcı veya av olarak belirlemek zorunda olduğumuz bir doğal yaşam alanı gibiydi.

Ama uygulamayla uğraştığım tüm bu zamanı değerli kılan şey buydu. İnsanların birebir sohbetlerde birbirleriyle

* Energizer pillerinin simgesi ve maskotu, güneş gözlüğü takan pembe mekanik bir oyuncak tavşan. (Ç.N.)

** Mısır gevreği markası. (Ç.N.)

bağlantı kurması. Mel ve Gina, bu yüzden çıkmaya başlayan ya da arkadaşlık kuran ilk kişiler değildi. Aslında, matematik ara sınavımız hakkında o kadar çok insan şikâyet ediyordu ki o anda kütüphanede haftada iki kez toplanan tam kapsamlı bir çalışma grubu vardı.

Köşeyi döndük ve gerçekten Mel ve Gina, o kadar şevkle öpüşüyorlardı ki ikisinin de henüz okuldan sonra cezaya kalmamış olması gerçek bir mucizeydi. Ergen yakınlaşması radarı genelde bomba arama köpeklerine rakip olabilecek nitelikteki sevgili eski dostumuz Müdür Yardımcısı Rucker'ın başına bir şey gelmiş olması, ihtimali beni neredeyse endişelendiriyordu.

“Ateşli, değil mi?”

Paul'un omzuna bir elimi koydum, bunun sismik heyecan düzeyini yatıştırmak için hiçbir şey yapmayacağını ve bu duruma yalnızca öyle demesi gerektiğini düşündüğü için *ateşli* dediğini de çok iyi bilerek.

“Hefner'laşıyorsun*”, dedim çünkü daha önce bu tür şeyler hakkında konuşmuştuk. “Dozu azalt.”

“Evet doğru, doğru.”

Bu okulda kendimden daha çok üzüldüğüm bir kişi varsa, o da Paul'du. Para babası bir Stone Hall'lu aileden gelmesine rağmen Nick Jr.** çizgi filmlerinin üç boyutlu hali gibiydi. Bence dalış takımı bu kadar sert ve korumacı olmasaydı burası onu *diri diri* yiyebilirdi.

“Haydi sınıfa gidelim.”

Otururken hâlâ şişirilmiş egomun çınlamasını duyuyordum, telefonuma bakıp Mavikuş'tan başka bir mesaj gelip gelmediğini görmek için can atıyordum. Birine “bunu ben yaptım” demek isteğiyle yanıp tutuştum bir an. Havalı bir şeyin küçük bir parçasıydım ve tuhaf bir şekilde, dünyamdaki

* Playboy dergisinin kurucusu. (Ç.N.)

** Nickelodeon'ın okul öncesi çocuklara yönelik yayın yapan kanalı. (Ç.N.)

tüm insanlar arasında, bunu en çok anlatmak istediğim kişinin yüzünü bile görmemiştim.

Şey, diğer tuhaf şey de buydu. Her kimse, onu tanıyordum. Dönemimizdeki herkesi biliyordum. Ön sıradaki bir dizi notun altını çizen Carter olabilirdi veya etkileyici derecede büyük bir sakız balonu şişiren Abby ya da kulağa *Riverdale** hayran kurgusu gibi gelen bir şey hakkında hararetli bir tartışma içinde olan Hailey veya Minae olabilirdi. Bir bakıma, Mavikuş hem hiç kimse hem de herkes gibiydi. Biri benim ona baktığımı her fark ettiğinde, “O”na Mavikuş’a bakıyor olabilirdim ya da daha *kötüsü*; bana bakıyor olabilirdi.

JACK

Son sabah zili çaldığında, Rucker’ın sevdalı gençlere hayali süpürgesiyle vurmak için neden ortalıkta olmadığını hemen anladım.

“Günaydın, Stone Hall’un azimli sıçanları,” dedi hoparlörden, muhtemelen okulun en az yarısına rüyalarında musallat olan geniz sesiyle. “Şu ana kadar ‘Gelincik’ uygulamasıyla ilgili okul geneline atılan e-posta uyarısını ve onu kullanan her öğrenci için alınacak disiplin önlemlerini gördünüz. Öğrenciler, herhangi bir akranının uygulama üzerinden iletişim kurduğunu görmeleri durumunda herhangi bir öğretim üyesine rapor vermeleri için teşvik edilmiştir.”

Hadi be. Kıyafet bağıışı yapan yerel bir hayır kurumunun bile yakacağı, desenli bir pantolon koleksiyonu dışında Rucker’ın adının çıktığı şey, küçük sadık fare sürüsü öğrencileriydi. Kesin olarak bir isim bilmiyorum ama şüphelerim vardı. Her zaman sessiz olan ve bir tür otorite figürünü hoşnut tutma rekabeti içinde görünen iki son sınıf arkadaş

* Archie Comics’in karakterlerinden esinlenmiş Amerikan gençlik dizisi. (Ç.N.)

Pooja Singh, Pepper Evans ve golf takımındaki bazı çocuklar -yani namıdiğer gözden kaçanlar- çünkü... yani... golf. Rucker onlara fazladan kredi mi yoksa üniversite kayıtları mı teklif ediyor bilmiyordum ama her yıl geri kalanımızı satmaya çok istekli en az üç ispiyoncusu olurdu.

Ethan, *Game of Thrones*'daki adamın söylediği gibi, onlara Rucker'ın "küçük kuşları" demeye başlamıştı ama dürüst olmak gerekirse, "katıksız pislikler" onlara çok yakışıyordu. Paul eğildi, "Tamam, bu tam olarak 1984." Ona çok açık bir şekilde bakmamaya çalıştım. Sınıf öğretmeni-miz Bayan Fairchild, büyük bir sessizlik hayranıydı. Şahsen bunun sebebinin çoğu zaman akşamdan kalma olması olduğunu düşünüyordum ki buna da saygı duyuyordum. Siyah AmEx* taşıyan hormonal gençlerle uğraşmak zorunda kalsaydım, muhtemelen Trader Joe***'nun Union Square'deki şarap dükkânını da satın alıyor olurdu.

"Dalga geçmiyorum."

Sonra kapı açıldı ve Pepper Evans içeri girdi. Pepper'in robot olmadığından tam olarak emin olamamamın tek nedeni, yüzme takımının kaptanı olması ve havuza girdiğinde yanan herhangi bir devre görmemiş olmamdı. Diğer tüm kanıtlar onun kesinlikle bir SkyNet*** materyali olduğuna işaret ediyordu: Sınıfının en iyisiydi, ölümlüleri ağlatan bir not ortalamasına sahipti ve asla ama asla geç kalmazdı.

Bu demek oluyordu ki zilden beş dakika sonra gelmesinin yalnızca bir nedeni olabilirdi.

"Yani?" diye sordum, hemen yanımdaki sıraya otururken. Beni duymuyordu ya da duymuyormuş gibi yapıyordu. "Kaç kişi?"

* Gelir seviyesi yüksek müşterilerin kullandığı siyah kredi kartı American Express'in kısaltılmışı. (Ç.N.)

** Amerikan market zinciri. (Ç.N.)

*** *Terminatör* film serisinde insanlığı yok etmeye çalışan yapay zekâ sistemi. (Ç.N.)

Pepper karşılık vermek için zar zor döndü. Çilli yüzü kızarmıştı ve gözleri Bayan Fairchild'in hafta sonuna kadar tamamlanması gereken gönüllü çalışma saatleri hakkındaki bazı hatırlatmaları isteksizce yazdığı kara tahtaya dikiliydi.

"Kaç kişi ne?" diye mırıldandı uzayan kâküllerini kuşağının arkasına atarken. Bir saniye içinde kâkülleri, kızın geri kalanının aksine asla tam olarak evcilleştiremeyeceği sarı perde gibi, yüzüne geri düştü.

"Kaç kişiyi Rucker'a ispiyonladın?"

Biri diğerinden biraz daha fazla kırıkan kaşlarını çattı. Ondan herhangi bir tepki almak tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi, Harlem'deki Chuck E. Cheese* makinesinin arızalanınca fazladan bilet vermesi gibi. Bayan Fairchild'in gazabını bir an için unutarak, sıramdan öne doğru eğildim.

"Sana ne teklif etti?" diye sordum. "Tüm ara sınavlarında tam not mu?"

Pepper'ın dudakları incelmışti ama vücudu kıpırdamıyordu. Heykel gibi oturmak gibi olağanüstü bir yeteneği vardı. Parkta güvercinler üzerine konsa şaşırırmazdım.

"Senin aksine," dedi, ağzı güçlkle hareket etmesine rağmen kelimeler tamamen açıktı, "notlarım konusunda yardıma ihtiyacım yok."

İncinmiş gibi, elimi kalbime koydum. "Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Geçen yıl Kool-Aid**'i havuz suyuna koyup içtiğini gördüm. Aptal olduğunu *biliyorum*."

"O iddia içindi."

Tüm dikkatini defterine çevirmeden önce bakımlı kaşkarından birini kaldırdı. Sırıttım ve öne dönerek başımı salladım. Gerçek şu ki Pepper'ı umursamıyordum. O bazen ders kitabındaki isme bile bakmadan, kardeşimle beni

* Amerikan aile restoranı zinciri. (Ç.N.)

** Toz hâlinde satılan ve suyla karıştırılan bir içecek. (Ç.N.)

karıştırmayan birkaç kişiden biriydi. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bir robot için bu çok daha kolaydı zaten.

Yine de biraz sinir bozucuydu. Bizi anaokulundan beri tanıyan insanlar bile yanılırken Stone Hall'a geldiğinde benim kim olduğumu anında anlamıştı. Lisenin ilk yılında bazen onun sadece bana değil herkese baktığını fark ederdim. Tam o zaman, hepimiz ergenliğin birbirimizi fark etmiyor-muş gibi davrandığımız o beceriksiz kısmındaydık ama Pepper, sanki uyum sağlamaya çalışmadan önce hepimizi anlamaya çalışıyormuş gibi, aktif ve utanmaz bir şekilde herkesi gözlemlerdi.

Hâlâ neyin bu kadar tuhaf olduğunu tam olarak anlamıyordum. Özellikle Pepper'ın, keskin mavi gözlerinin üzerimde oluşu muydu tuhaf olan yoksa sadece hissettiğim bu "görölmüş olmam" gerçeği mi? Yine de bunun bıraktığı farklı hissi özlüyordum. Bir ay içinde, o da buradaki herkes gibiydi. Notlarına ve sınavlarına öyle odaklıydı ki bırakın başkasını, burnunun ötesini bile göremiyordu.

Muhtemelen bu yüzden sınıftaki diğer iyi ve temiz kızlardan daha fazla onunla kafa buluyordum. Lakaplar, sinir etmeler ve ara sıra sandalyesinin arkasına vurmalar... O tuhaf, bölünmemiş ilgiyi özlüyordum çünkü onun her zaman böyle olmadığını biliyordum. O da bir zamanlar -benim her gün hissettiğim gibi- yerini yadırgıyordu.

İlk ders yalnızca otuz dakika sürerdi ancak her zamanki gibi, Bayan Fairchild bu dersleri dayanılmaz derecede sıkıcı hâle getirmeyi başarıyordu. Etrafımdaki farklı derecelerdeki zeki öğrencilerin telefonlarını çıkardığını ve mesaj attığını görebiliyordum. Yalnızca kendi sıramdan Gelin-ciq'te olan en az üç kişiyi görebiliyordum. Daha fazlasını görmeyi umarak sınıfı inceledim. Sonra Pepper'ın hafifçe eğildiğini, mükemmel duruşunun bir derece tersine döndüğünü fark ettim.

“Mesaj mı yazıyorsun?” diye tısladım.

İrkildi. Kelimenin tam anlamıyla, sırasından sıçrayarak nefes aldı.

“Seni ilgilendirmez.”

“Gelinciq’te misin?”

Sert bir bakış attı. “Rucker’ın e-postasını gördün. O uygulamada ölü bile yakalanmazdım. “

Hmm. Üff.

Parmaklarını telefon ekranına geri koydu ve tahtayla göz temasını kesmeden mesaj yazmaya başladı. Kabul etmeliyim ki etkileyiciydi.

“Burası bir öğrenim yuvası, Pepperoni.”

Gözlerini devirip telefonunu açık sırt çantasına koydu. Acaba gerçekten onu sınıfta mesajlaştığı için ispiyonlayacağımı mı düşünüyordu? Bunun düşüncesi tuhaf bir şekilde, “Seni Kool-Aid içerken izledim”den daha aşağılayıcıydı ki bu, akran baskısı nedeniyle şimdiye kadar yaptığım en iğrenç şeyler arasındaydı.

Uzlaştırıcı bir şey söylemek üzereydim ama tam o sırada göz ucuyla Paul’un ağzının açıldığını gördüm. Bunu görmek için herhangi bir çevresel görüşe ihtiyacım olduğundan değil, sınıfın yaklaşık yarısında bu görüş vardı, çünkü Paul’un duygu durumu genelde çok aşikâr olurdu. Brooklyn’deki insanların, işaret parmaklarını yalayıp rüzgara karşı tutarak Paul’un herhangi bir anda, içinde bulunduğu duruma yönelik duygularını anlayabileceklerine emindim. Yine de yukarı bakıp gözleri benimkilerle buluştuğunda, her ne yaptıysa, bunun benim için de pek hayra alamet olmadığını anladım.

Bir şey söylemek için nefesini içine çekti ve sonra, ağzındaki her neyse yumurtlayamadan, zil merhamet ederek çaldı. Sırasından öyle hızlı bir şekilde kalktı ki kemikli dizleri neredeyse yere çarpıyordu, üniformamın kolunu çekiştirip:

“Gördün mü?” dedi.

Sağıma baktım, Pepper çoktan kapıya doğru yolu yaralamıştı.

“Neyi gördüm mü?”

Paul’un telefonunu görüş alanıma doğru ittirirken elle-ri titriyordu. Her şeyi hesaba katınca etkileyici bir şekilde aptalca bir hareketti. Gelinciq bir yana, okul saatlerinde telefonlarımızı açıkta tutmamıza izin verilmiyordu ama Girl Cheesing’in Twitter adını görünce gelecekteki cezalarla ilgili tüm endişelerimin pencereden uçup gitti.

“Aman Tanrım.”

“Değil mi? Bu harika.”

“Harika mı?” Telefonunu ondan alıp yüzüme tutarak bu sabah şarküterinin hesabından gönderdiğim tweet’teki gerçek üç bin retweet’e ve akıl almaz beğeni sayısına bakarak gözlerimi kırıştırdım. “Annemle babam bir balık gibi bağırsaklarımı çıkaracak.”

“Dilinize hâkim olun,” diye mırıldandı Bayan Fairchild. Belli ki elimdeki kaçak mala aldırmiyordu bile.

Kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi, nabzım kafatasımda atıyordu. Babam, viral olmak şöyle dursun, Twitter’da olmamızdan bile hoşlanmıyor. “Bu nasıl oldu?”

645 takipçimiz vardı. Takipçi sayısını net olarak söyleyebilmem, bu sayının nadiren değiştiği gerçeğini kanıtlıyordu. Şimdiye kadar, şarküterinin hesabındaki bir tweet’ten aldığımız en fazla etkileşim, Ethan’ın yanlışlıkla paylaştığı ve ne yaptığını fark etmeden önce bir bot hesabın retweet’lediği erken dalış ekibi antrenmanları hakkındaki *caps*’ti*.

“Marigold retweet’lemiş,” dedi Paul.

Boğazım zımparalanmış gibi hissediyordum. Ara sıra şarküteriyeye gelen, annemin takıntılı olduğu seksenler pop

* “İnternet ortamında komiklik amacıyla kullanılan, konu ile ilintili resim,söz, kavram veya kalıp cümleler.” (Ç.N.)

yıldızı Marigold... Farkında olmadan beni gelecek yıl boyunca cezalı bırakan, seksenler pop yıldızı Marigold... İlk başta sadece tweet attığım için biraz eleştiri alabilirim diye düşünüyordum, şimdi ise şarküteride ücretsiz vardiyalarda çalışıp Noel'e kadar hindi gibi kokacaktım.

Çünkü görünen o ki Marigold'un okkalı 12,5 milyon takipçisi varmış. Her nefes alışında bunun kabaca bir gazilyon retweet'e dönüştüğünü bilmek için İleri Seviye Matematik'e ihtiyacım yoktu ve sadece bizi retweet'lemiş gibi görünüyodu. Ben burada durup Paul'un telefonuna ağzım açık halde bakarken 250 retweet daha geldi.

Profiline tıkladım ve retweet'in hemen ardından kendi gönderdiği başka bir tweet olduğunu daha gördüm. "Big League Burger'e yazıklar olsun!" diyordu. "Girl Cheesing, Büyükanne'nin Özel Tarifi"ni daha o serseri doğmadan önce mükemmelleştirmişti."

"O serseri" derken, beyzbol şapkası takmış, tombul yüzlü ve elinde eriyen bir dondurma külahı olan çilli küçük bir çocuğun karikatürü olan Big League Burger maskotuna atıfta bulunduğunu varsayıyordum. Reklamlarda her zaman kameranın karşısına çıkıp sinir bozucu maskaralıklara giriyor ve "Büyük liglere hoş geldiniz!" diyordu. Reklam, herhangi biri onu herhangi bir nedenle disipline edemedi biterdi. Bunun sırrının ne olduğunu hızlı bir şekilde çözsem iyi olacaktı çünkü eve geldiğimde ailem pek de memnun olmayacaktı.

Paul sevinçle, "Ünlüsün," dedi.

"Mahvoldum."

Telefonunu ona geri verirken, olanları görüp görmediğini merak ederek koridorda Ethan'ı aradım. Pek bir şey fark etmeyecekti. Hiçbir şey beni babamızın listesindeki bir başka uzun nasihat seansından kurtaramayacaktı. Bu seferkinin "sabır bir tür erdemdir" olduğunu ve bunu "harekete

geçmeden önce düşünmelisin” alt bölümünün takip edeceğini düşünüyordum ve benim neyin söylenmeye uygun olup olmadığını (ya da bilirsiniz, tweet’lemeye) filtrelemeden önce ağzımı açmak gibi küçük bir alışkanlığım vardı.

Ama ben kötüysem, annem çok daha kötüydü. Bir keresinde gerçek bir bıçakla şarküteriyi soymaya çalışan bir adamı jambon fırlatıp çılgılık atarak korkutmuştu. Fevriliğim pek de anormal sayılmazdı. Yine de bu, babamın tavsiyesine uymak istediğim anlardan biriydi. Bu durumdan bir mucize olarak zarar görmeden kurtulursam, Marigold sağ olsun, hayatımın geri kalanında her “80’lerin En İyisi” şarkı listesinden korkacağım bir ev cezasına razı olacak düzeye gelmiştim.

PEPPER

Kurt

Bütün gün senden haber alamadım, bu yüzden seçilmiş birkaç kişi arasında olduğunu ve Rucker’ın telefonuna el koyduğunu varsayacağım. Yolun açık olsun asker.

Alnımı soyunma odasının dolabına dayadım. Son zil on dakika önce çaldı ve Taffy o zamana dek bana toplam otuz iki koca mesaj atmıştı.

Peki ya bu? diyordu son mesajı. Bana gönderdiği bir tweet’in ekran görüntüsüne gözlerimi kısarak baktım. Dolu bir McDonald’s poşetini elinde tutan, ağzına patates kızartması tıkıştırmış, “bunu ızgarala kaltak” diyen bir adamın selfie’siydi. Bu, “#BLBTarafındanIzgaralandın” girişimi için kurumsal hesabın etiketlendiği birkaç bin tweet’ten biriydi. Ancak bugün en az iki yüz tanesine komik geri dönüşlerle yanıt vermeye çalışacaktık. “Biz” derken aslında kendimi kastediyorum çünkü Taffy’de tek bir alaycılık damarı yoktu.

Taslak tweet'i oluşturdum ve ona o kadar hızlı gönderdim ki adımlarımı yavaşlatmadım bile: *Çöpleri yakmak yasa dışıdır.*

Taffy mesajı bir dakika içinde okudu, bu da başka bir yarışmacıyı bulmadan önce beş dakika daha geçeceği ve bir on dakika sonra da bir tweet'i kendi başına düşünmekten vazgeçip bana mesaj atacağı anlamına geliyordu. O zamana kadar -gerçekten ipe çektiğim ve bugünlerde kendimi ulaşılamaz hâle getirmenin tek kesin yolu bu olduğu için- havuzda olacaktım.

Yüzmeyi sevmediğimden değil. Paige ve ben küçükken yaz liglerinde yüzmüştük ve altı yaşındayken bile diğeri tüm çocukların etrafında tur atardım. O zamanlar eğleneliydi. Yarışmaktan daha çok, aralarda Uno oynamak ve müsabakalardan sonra caddenin aşağısındaki yemek arabasından o devasa fırınlanmış patateslerden alabilmek için annelere yalvarmaktan ibaretti. Taşındıktan sonra, artık eğlence için yüzmek yoktu. İnsanlar sadece her sezon okul takımının referans mektubunu almak ve üniversite başvurularına bununla ilgili bir satır daha eklemek için buradaydı: yüzlerce ve yüzlerce saat, ter ve klorla ağartılmış saçlar ve ara sıra gözyaşları... Hepsi birkaç kelimeye indirgenmişti.

“Hey, Pep? Isınma turlarını yaptırmamı ister misin yoksa hemen çıkacak mısın?”

Pep. Bu lakaptan nefret ediyordum. Muhtemelen bir başka Jack Campbell orijinali olan *Pepperoni*'den bile daha çok... Ya da belki Pep olarak adlandırılmaktan ziyade onu söyleyen kişiyle ilgiliydi bu.

Pooja'ya, “Hemen çıkacağım,” dedim çantamı dolaplardan birine itip. Taffy'yi de onunla itiyormuşum gibi hissettim. Kurt'u da... Pooja bonesine bir tutam saç sokup bana başparmağıyla “çok iyi” işareti yaptı. “Eminsen!”

Gözlerimi devirmek için köşeyi dönene kadar bekledim.

Tüm bu karşılıklı paslaşmalar yeterince zararsızdı elbette ama Pooja'yı tanıyordum. Stone Hall'daki ilk yılımdan beri her şeyde baş başa ilerledik. Sınavlarda sürekli aramızda birer puan, yarışlarda milisaniyeler olur, hepsi aynı öğretmenlerin çalışma saatlerinin içinde olurdu. Onunla rekabet hâlinde olmak hayatımda o kadar standart bir şeye dönüşmüştü ki ölüm döşeğimdayken ilk önce onun öleceğine bahse girdiğine dair, gelişigüzel kendini övdüğü bir telefon alacağımdan oldukça emindim.

Muhtemel ölümümüz bir yana, sezonun ilk gününde ısınma turlarına liderlik etmesine asla izin veremezdim. Kızlar takımının kaptanı olarak yerimi kazanmıştım. Bir kez olsun ona karşı net bir zafer elde ettim: Oyları ben aldım. Sayı oyununu kazandım. Koç Martin, belki darbeyi yumuşatmak için onu yardımcı kaptan yapmıştı ama bu beni sezonun ilk saatinde kuyumu kazmasına izin vermemek için daha da kararlı kıldı.

Havuz kenarına gittim, havada yoğun klor kokusu vardı. Muhtemelen kokuyu bu kadar sevmemeliydim. Belki de sevmiyordum. Akciğerlerinizde çok fazla yer kaplayan ve zaman algınızı yerle bir edebilen, burun sızlatan bir kokuuydu. Birden geçen sezona, beş yıl öncesine ya da çocuk havuzundaki kolluklu anıma dönebilirdim. Gerçi, havuza baktığımda çoktan orada olan, kolları ve bacakları suyu delen bir grup insan gördüğümde, bu nostalji dalgasından sıyrıldım.

Pooja'nın buradan çıkıp kendi başına antrenmana öncülük etmesi fikri beni bir anlığına dondurup dehşete düşürdü. O aptal tweet'lerden bir tane daha yazmak için fazladan bir dakika ayırdığımdan, bütün takımın önünde aptal gibi görünecektim. Bir süre sonra Pooja'nın öfkeli bir şekilde bana doğru yürüdüğünü gördüm.

“Bir sorunumuz var.”

Onu kaşları çatık bir şekilde havuzun duvarına kadar takip ettim ve köşede deniz gözlüğünden su çıkaran kişiyi aslında tanımadığımı fark ettim. Kulvardan biraz daha ileriye baktım ve gerçekten, sadece on beş kadar yüzücüden oluşan bir grup gördüm. Okulun bu havuzda kullanmamıza izin verdiği üç kulvarın çoğunu kaplayacak kadar kalabalıklardı ama yine de ekibimizi tamamlayacak kadar değildi.

Biri duvara doğru yüzüyordu ve o kadar agresif bir takla dönüşü* yaptı ki beni ve Pooja’yı islatmayı başardı. Yüzünü su altından göremiyordum ama kim olursa olsun, sırtıyor gibi görünüyordu. Sanki vücudunun her yerinden sırttığını hissedebiliyordum ve işte o zaman, bunun Jack Campbell ve uyumsuz arkadaşları, yani dalış ekibi olduğunu fark ettim.

Havuzda doğru bir adım atıp “Bunu ben hallederim,” diye homurdanırken Pooja hâlâ şaşkınlık içindeydi.

İvme kazanmak için havuzun kenarına koştum ve dalar-ken yeterince hava aldım, suya çarptığımda Jack’in sadece birkaç metre gerisindedim. Birkaç saniye sonra ayağına dokunarak ona yetiştim. Sanki bunu hissetmemiş gibi tekmelemeye devam etti. Hızlandım, parmaklarımı bileğinin etrafına doladım ve onu birden çektim. Zordu.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra Jack, siyah saçlarını sallayarak sudan çıktı. Bonesi olmadan bir an için, birisinin kayığından denize atlayan çok tüylü bir köpek gibi gülünç göründü. Sonra parmaklarını saçlarının arasında gezdirip saçlarını o kadar hızlı geriye attı ki kahverengi gözlerini, klordan birazcık kırmızılaştıklarını bile görebileceğim kadar yakında, üzerimde görmek neredeyse çarpıcıydı.

* Yüzmede uzmanlaşmak için gereken en önemli hareketlerden, yüzücünün kulvar sonunda takla atıp duvardan kendini iterek roket gibi ileri fırlatması hareketi. (Ç.N.)

“Yuh be Pepperoni,” dedi şerit çizgisini tutarken. “Beni Sharknado’lamana* gerek yoktu.”

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Hmm. Şu anda mı? Daha çok cankurtaranın beni boğmana engel olup olmayacağını merak ediyorum.”

“Burada olamazsın. Havuzu ayırttık. Ayrıca, sizin atlayacak bir tahtanız yok mu?”

Jack, çok zekice olduğunu düşündüğü bir şeyi söylemek üzereyken ortaya çıkardığı o yarım sırtışlarından birini takındı. Onu genelde görmezden gelmeyi başarıyordum ancak beni hedef almasa bile geçirdiğimiz dört yıldan sonra sınıfta, kütüphanede ya da geri kalanımız yüzme müsabakalarının ısınma aralarında, havuz güvertesinde kestirmeye çalışırken huzur dolu sessizlikleri kesintiye uğratması dikkatimi çeken bir şeydi.

Jack, sessizlikleri bozan biriydi. Dikkat çekmek zorunda olmayan ama yine de her zaman dikkati sizden gizli de olsa çalan türden bir insandı. Takım kaptanı olarak ilk gününüzde kulvarlarınızı çalan ve sizi aptal gibi gösteren türden biri... Jack yıllardır haddimi bildirmeye kararlı olsa bile, bu sefer ona izin veremeyecek kadar gurur yapmıştım.

“O tahtadan korkan birine göre çok konuşuyorsun.”

Gözlerimi kıstım. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Jack’in gözleri havuz gözlüklerinin altından parlıyordu. İkimiz de kesinlikle neden bahsettiğimin farkındaydık.

Yüzme takımı ve dalış takımı olarak bazen cuma antrenmanlarından sonra, yıpranmış bir futbol topuyla öylesine su topu oynamak için geç saatlere kadar kalırdık ve her zaman kimin kaybedeceğine dair aptalca bir iddiaya girilirdi. Bu yüzden Jack ve tayfasının kaybettikten sonra Kool-Aid ve havuz suyu karışımını boğazlarına gömmeleri ve ilk senemizde yüzme takımı olarak oltaya gelip yüksek

* *Sharknado* filmine bir gönderme. (Ç.N.)

dalıştan atlamak zorunda kalmamız gibi oldukça rahatsız edici anılarım vardı. Teknik olarak atlamamam dışında... Hayatta kalmak yönündeki evrimsel dürtünün, ekibin geri kalanından çok daha yüksek olduğu ortaya çıkmış olmalı çünkü dalış tahtası ile su arasındaki o sonsuz mesafeye bakıp o kadar hızlı inmiştim ki bunu yapmak için bilinçli bir karar verdiğimi bile hatırlamıyordum.

Tüm olayı çok iyi hatırlayan Jack'in aksine...

Ama zokaya gelmeyecektim. "Sezonunuz henüz resmi olarak başlamadı bile. Ekibinizi havuzumuzdan çıkar."

Jack nefes verirken sırtışı biraz da olsa söndü. "Bu yıl takım kaptanımız Ethan," dedi benden çok havuza doğru. "Onunla konuş."

"Orada her şey yolunda mı?" Birinin seslendiğini duydum. "Neler oluyor?"

Landon'a âşık falan olmamama rağmen yanaklarım refleks olarak kızardı. Sanki sesi yüzümdeki kan damarlarındaki Pavlov-vari bir şeyi tetikliyormuş gibiydi. Ona doğru döndüm ve onu havuz kenarında dururken gördüm, ekim ortası olmasına rağmen hâlâ bir şekilde yazdan kalma bronzluğuyla oradaydı. Geçen sezondan beri biraz kilo da almıştı ve tribünlerde takılan ikinci sınıf kızlarının gözlerinin çapına bakılırsa, bunu fark eden tek kişi ben değildim.

"İyiyiz," diye geri seslendim. "Dalış takımı da şimdi gidiyordu."

Jack homurdandı.

"Seni alıkoyan ne, Ethan?" diye sordu Landon.

Göz devirdiğini görmek için Jack'e bakmam gerekiyordu. Duvara yaklaşmak için kendimi suya attım, kafamda annemin sesi hiç yardımcı olmuyordu: *Onları daha rahat hissettirmek için yapabileceğimiz her şey...*

Sorun şu ki Landon gittiği her yerde zaten rahattı. Yardıma ihtiyacı yoktu.

Zekice ve etkileyici bir söz bulmakta zorlanıyordum ve duvara tosladığımda elimde hâlâ hiçbir şey yoktu. Nasıl oluyor da kelimenin tam anlamıyla *Kurt* dediğim bir çocuğa aptal bir mesajı iki kez düşünmeden hızlıca yollayıp gerçekten tanıdığım bir insanla karşılaştığımda beynim yürüyüşe çıkmaya karar veriyordu?

Ethan'm sudan çıktığını görünce aptalca bir şey kekelemekten kurtuldum.

"Hey, pardon, havuzu şu an sizin mi kullanmanız gerekiyordu?" diye sordu Ethan.

"Demek istediğim, tepe tepe kullan dostum," dedi Landon. "Stajım beni geride bıraktı. Senin için de uygunsa biraz kestireceğim."

Muhtemelen bu bana gülmem için verilen bir işaretti. İkinci sınıf kızlar kesinlikle hiçbir fırsatı kaçırmıyordu ama havuzdan çıkmayı bırakın herhangi bir şey yapmak için bile dikkatim fazlasıyla dağınıktı, otoritemin gittikçe baltalandığının ve mayomun popomun arasına girmesi gerçeğinin son derece farkındaydım. Yarı çıplak yaptığımız bir şeye kıyasla yüzmek, gerçekten de en az seksi olan spordur.

"Koçumuz sezon öncesi güçlenmek için bu yıl daha fazla tur eklememiz gerektiğini söyledi," dedi Ethan, cümlelerin yarısını bana, yarısını Landon'a yönelterek. En azından bunun için mahcup görünme nezaketine sahipti.

"Çapraz eğitim falan."

"Koçunuz nerede?" diye sordum.

"Şey, bir haftalığına annesini ziyaret ettiğini söyledi ama kesinlikle Căncun'dan bir Instagram hikâyesi paylaştı," dedi Ethan omuz silkerek.

Koç Martin, takımın yeni üyelerinin ebeveynleriyle hafta sonu yüzme müsabakası programı hakkında konuşmak için spor salonu lobisinden çıkmıştı. Havuz kenarındaki ıslak hâlimize bir kez bakıp iç çekmeye ya da dalış

koçunun nerede olduğunu sormaya zahmet etmedi. Koç Thompkins'in görüldüğü o kadar nadirdi ki zaten bir tür efsane hâline gelmişti.

Her sezonun ilk birkaç haftasında dalış takımının tam bir karmaşaya döndüğünü düşünürsek, koç olmadan kendilerini toparlamaya çalıştıkları için onları suçlayamazdım sanırım.

Koç Martin, Ethan'la beni kenara çekti. "Thompkins'in ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden bir program yapmamız gerekiyor. Antrenmandan sonra buluşup kulvarları kimin, ne zaman kullanacağını kararlaştırabilir misiniz?"

"Kulvarları daha önce hiç paylaşmadık," diye itiraz ettim.

Koç Martin, bana şu kendine has *sana ne diyeceğimi bilemiyorum* suratından yaptı. "Teknik olarak havuz kiralama süreleri için okulun ayırdığı bütçe her iki takım için de geçerli, bu yüzden onlara hayır diyemeyiz. Halledin."

Ethan başını salladı ve antrenman biter bitmez sokağın karşısındaki kafede buluşmak için plan yaptık. Bunu telafi etmek için programımı ayarlamaya çalışmanın sismik değişimini şimdiden hissedebiliyordum. Ethan'la yirmi dakika geçirirsem bu, İleri Seviye Matematik ödevi için yirmi dakika daha az zamanım olması demektir. Bu da şüphesiz Taffy'nin mesajlarını yanıtlayacağım zamandan yiyecekti, dolayısıyla muhtemelen bu gece üniversite başvurularım üzerinde çalışamayacaktım ve bu da galiba bu yüzyıl içerisinde Kurt'a mesaj atamayacağım demektir.

Tekrar suya atlamadan önce kafamdaki son düşüncüyü de uzaklaştırdım. Şu anda içine battığım öncelikler arasında tanımadığım biriyle şakalaşmak mutlaka son şey olmalıydı.

PEPPER

İki saat sonra tüm vücudum kırbaçlanmış gibi hissediyordum. Sezon dışında yeterince sık antrenman yaptığımdan, olayların hızına yetişmek çok da şok etkisi yaratmıyordu ama kimsenin kendi kendine yaptığı antrenmanlar, Koç Martin'in antrenman yoğunluğuna ulaşamazdı. Paylaşmamız gereken bir havuz için saçma görüşmeler şöyle dursun, kendimi kafeye sürükleyecek enerjim bile kalmamıştı.

Bu yüzden olmasa bile, şehir beni genel olarak geriordu. Ev, okul, yolun karşısındaki havuz, bagel aldığım fırın, eczane, iyi pizzacı ve daha iyi bir taco dükkânı ve annemin fön çektiirdiği kuaförden oluşan yedi blokluk bir etki alanında, kendime küçük bir dünya inşa etmişim. Yörüngemden ayrılmayı sevmiyordum. Mantıklı düşününce, şehrin bu kısmının şebekeye bağlı olduğunu ve akıllı telefonların çağında kaybolmanın imkânsız olduğunu biliyordum ama burada her şey o kadar sıkışık, o kadar yoğun ki köşeyi dönüp tanımadığım bir dünyayla karşılaşabilmekten, birkaç adım ötedeki sokağa tamamen farklı bir ruh haliyle gitmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Uyum sağlamak için farklı bir insan olmam gerektiğini düşünmekten nefret ediyordum.

İnsanlar bukalemun gibi caddelere girip çıkabiliyordu. Ancak dört yıl geçmesine rağmen ben hâlâ ayağında koyboy çizmeleriyle nakliye kamyonunda buraya gelen o çocuk gibi hissediyordum: İnatçı ve değişmeye direnen o çocuk.

Nashville'de düzen vardı ya da en azından öyle hissettirirdi. Şehir merkezinde restoranları ve ucuz gece kulüpleri vardı. Yazları devasa Country Müzik Festivali kalabalığı olurdu. Doğal, genç ve umutlu East Nashville tarafı vardı. Bellevue vardı; şehrin eteklerinde, Belle Meade'nin hemen ötesinde, saçma bir şekilde döşenmiş tüm konakların ortasında bir

apartman dairesinde yaşıyorduk. Sonra şehirde, hepsinin ortasında, bana her şeyin kalbi gibi görünen dev Pantheon replikasıyla Centennial Park... Sanki tüm yollar ve darma-
dağın otobanlar ona çıkıyor, her gün âdeta işe gidip gelen insanları pompalıyordu.

Bunu özlüyordum. Şehir merkezindeyken, evdeyken, tüm kayıt stüdyoları ve yayınevlerinin sıralı olduğu Music Row'a bir adım mesafedeki asıl Big League Burger restoranındayken, kim olduğumu bilmenin verdiği hissi özlüyordum. Bir şeyler için hazırlanmayı ve nereye uyduğumu bilmeyi özlüyordum. *Bilmek* bile değil aslında çünkü büyüdüğünüz yerde, oraya uyum sağlamayı düşünmek zorunda kalmazdınız. Bu bir şekilde olurdu.

Paige, okulu UPenn tatile girdiğinde birkaç gün bizimle kalmaya tenezzül edince, beni yörüngemden çıkmaya zorlardı. East Village'da ramen* yiyip Soho'da vitrinlere bakar, sonra farklı parklarda başlayan aptal tarihi turlara çıkardık. O annemle pek konuşmadığından, yılın geri kalanında sadece ben vardım; yedi bloklu bir kafesteki fareden ibaret olan ben. Bilmediğim bir kafeye girmek kadar aptalca bir şey beni dehşete düşürmemesini dilerdim.

İçeri girdiğimde, pencerenin kenarında bir masada elindeki kahve fincanına doğru eğilmiş birini gördüm. Ethan'ın beyzbol şapkasını ve sırt çantasını takmış, sandalyeye Ethan'ın montunu koymuştu. Ona doğru yürüdüm ve ellerimi kalçalarımın altına koydum. "*Komik Tuzak*" numarasının gerçekten bende işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

Jack, hayal kırıksıklığıyla buruşturduğu yüzüyle yukarı baktı. Sanki küçük bir çocuktaki ve ben de balonunu iğneyle patlatmıştım. "Beni ne ele verdi?"

* Bir Japon yemeği. (Ç.N.)

** Anne ve babalarının boşanmaları üzerine ayrı düşen ve yıllar sonra bir kampta karşılaşip yer değiştirerek, hiç görmedikleri ebeveynlerini tanımaya giden ikiz kız kardeşlerin konu edildiği film. (Ç.N.)

İnce uzun bedenini işaret ettim. “Genel olarak Jack’liğin.”
“Jack’lik?”

“Yani. Bu ve biraz da götün tekisin.”

Küçük bir barış teklif edercesine sıırttım. O da yarım sırtışlarından biriyle karşılık verdi. Öyle arsızdı ki biraz doğrulup başka yöne baktım.

“Peki kardeşin nerede? O da senin bu küçük şakana dahil mi? Çünkü durum sizin için aynıysa, bunu çabucak bitirmek istiyorum.”

Jack başını pencereye doğru kaldırdı. “Ethan şu anda Met merdivenleri’nde” Stephen Chiu ile oynamakla meşgul.”

“Yani seni o mu gönderdi?”

Jack omuz silkti. “Fark etmediysen söyleyeyim, kardeşim önemli bir adamdır.”

Fark etmiştim. Fark etmemek zordu. Ethan her zaman söyleyecek güzel bir şeyi, birine vermek için fazladan birkaç dakikası veya herhangi bir soruna pratik bir çözümü olan tiplerdendi. Bu yüzden bu görüşmemizin kısa süreceğine güveniyordum ki sahneye zaman kaybetmekten kesinlikle çekinmeyen Jack girdi.

Sırt çantamdaki telefonum çalmaya başladı ve havuzdan çıktığımdan beri telefonumu kontrol etmediğimi fark ettim. Çantamı Jack’e bırakıp, çay almaya giderken ona göz kulak olmasını söyledim ve telefonuma baktım.

Dokuz mesaj. Kahretsin. En yeni mesajlar, annemdendi: *Neredesin??* ve *Her şey yolunda mı?* Mideme kramp girdi. Ona bugün okuldan sonra antrenmanda olacağımı söylemişim çünkü eve geleceğini bilmiyordum. Sonra mesajları aşağı kaydardım ve sağlığım konusunda çok endişelenmesine rağmen, başta daha çok ilgilenilmesi gereken bir “Twitter acil durumu” konusunda endişelendiğini fark ettim.

* “Metropolitan Sanat Müzesi,” girişindeki devasa merdivenleriyle ünlü. (Ç.N.)

Hayatta olduğumu bilsin diye ona kısa bir mesaj attım ve Taffy'den gelenleri açtım. O da eksik olmasın, antremanda olduğumu hatırlayıp bunu ekran görüntüleriyle bölmüştü. Kasiyere ulaştığımda neler döndüğünü anlamıştım. Görünüşe göre şehirdeki küçük bir şarküteri, Big League Burger'in ızgara peynir tariflerini çaldığını iddia ediyordu ve bizi suçladıkları tweet şu anda *on bin* retweet almış durumdaydı. Küçük işletmelerin refahına adanmış bir Twitter hesabı, #BLBTarafındanKatledildin hashtag'i ile #BLBTarafındanIzgaralandın'ı geçip en çok konuşulan konulardan olmuştu.

Aman Tanrım. İnternet gerçekten de hızlıydı.

Annen arsız bir tweet ateşlememizi istiyor, diye mesaj attı Taffy ki onun için bunun anlamı berbat bir fikir olduğunu biliyorum ama annen benim patronum ve ondan aksini iddia edemeyecek kadar korkuyorum demekti.

Sanırım bunu ben yapmak zorundaydım. Annemi sakinleştirici bir mesaj olmasını umarak, ya boşvermemiz gerektiğini ya da üzerinde biraz düşünüp gerçekten bir tür özrü hak edip etmediğine bakmamız gerektiğini söyledim. Bir halkla ilişkiler uzmanı değildim ancak iki Twitter takipçisini bir araya getiremeyen minnacık bir deliye saldırmak, BLB gibi bir dev için neresinden baksanız iyi bir imaj olmazdı. Barista çayımı tezgâha koyduğunda annem aradı. Daha *merhaba* bile diyemeden konuşmaya başladı.

“Bir sonraki hamlemiz ne olmalı sence?”

Tezgâha doğru yürüdüm, şeker ve süt eklemek için karton bardağın kapağını kaldırdım. Jack'in eşyalarımla kaçmadığından emin olmak için gözümün ucuyla ona baktım ama sadece pencereden dışarı bakıp kulaklıkla dinlediği her ne ise ayağıyla ona ritm tuttuğunu gördüm.

“Onlara herhangi bir tweet atmamamız gerektiğini düşünüyorum. İnsanlar aslında biraz kızgın görünüyor.”

Annem küçümseyen bir tavırla, “İyi, bırak kızsınlar,” dedi. “Bunu sineye çekmeyeceğiz.”

“Tamam ama belki yapman gerekeni yapıp onlarla, bilmiyorum, konuşsan? Tweet atmasak?”

“Dikkat çekmek isteyen bir sandviççiyle konuşmanın bir anlamı yok. Onlara karşılık vermem için bana bir şey ver. Şu anda vakit kaybediyor olabilirim.”

Telefondan yumruk yemişim gibi hissediyordum. Çay bardağını kavradım, avuç içlerimi yakmasına izin verip beni oraya çivilemesini umdum. Zamanda geriye gitmek istedim ama işlerin nereye varacağını biliyordum, Paige ve annemin kavgalarının başlangıcına... Biri itiyor, diğeri nuh deyip peygamber demiyordu ve ben daha farkına varmadan Paige, Central Park’a doğru gidiyordu; annem babamla telefonda onunla nasıl başa çıkacağını bulmaya çalışıyordu. Başa çıkması gereken biri olmak istemiyordum. Aramız zaten yeterince tuhafken bir de ben sorun çıkaramazdım.

“Sadece, ah... şu Harry Potter GIF’ini gönder. Şu ‘Kusura bakmayın ama kimsiniz?’ olanından. İşte bu mağlup ediciydi. “Doğru yoldasın ama daha cürekâr olalım.”

Gözlerimi kapattım. “Peki. Başka bir şey yazacağım.”

Taffy ve anneme fikrimi mesaj atarak masaya doğru yürüdüm. Jack kendini o kadar belli ediyordu ki öyle değilmiş gibi davranmaya çalışması çok saçmaydı.

Yalan söyleyemem, tüm saçmalıklarına rağmen, onu ve kardeşini izlemek büyüleyiciydi. Nasıl oluyordu da çarpıcı şekilde birbirine benzeyen, aynı yapıya, yüze ve konuşma ritmine sahip iki insan, bunu dünyaya bu kadar farklı şekillerde sunabilirdi kendini? Ethan bir politikacı gibi neredeyse soğukkanlı bir şekilde temkinliyen, Jack’in içi dışı birdi. Bakışları korumasızdı ve mahcup değildi. Uzun bedeni yaşıtımız çoğu insandan daha erken gelişmiş gibi, sandalyelere yayılırdı. Koyu kaşları öyle bir ifadeye sahipti ve

ki ve içtendi ki dürüst olmak gerekirse, önceden beni oyuna getirmeye çalışması komikti.

Ben anlamsızca bakarken, Jack kahvesini uzun süre höpürdetti. “Şöyle... bu havuz olayı...”

Öne doğru eğilip onunla aynı seviyeye geldim. Zıt görüşte iki kişiydik. Ben sert ve sabit, o ise her zamanki gibi rahattı. Bakışlarımı gevşek bir eğlenceyle karşıladı.

“Koçunuz tam olarak ne istedi?”

“Ethan günde yarım saat kulvarda yüzmemiz gerektiğini söylüyor.”

Havuzu yalnızca iki saatliğine kullanabiliyorduk. Bundan önce her yıl, onlar trampelenin oradaki alanı alır, biz de kulvarları kullanırdık. Bir tarafım, Koç Thompkins’in bunları Koç Martin’den nefret ettiği için yapıp yapmadığını merak ediyordu. Özellikle yüzme ve dalış bütçelerini kullanmak söz konusu olduğunda anlaşılamamakla meşhurdular ama bu, bununla başa çıkamayacağımız anlamına gelmiyordu.

“Şu nasıl: Havuzu günlük yirmi dakikalığına kullanacaksınız,” diye önerdim. “Bizim kiraladığımız son yirmi dakika.”

“Peki yüzme takımı nereye gidecek?”

“Su dışında egzersiz yaparız. Şınav ve lunge hareketleri.”

“Ve buna sen mi liderlik edeceksin?”

“Landon’dan bunu yapmasını isteyeceğim.”

Jack nefes verdi. “O zaman her şey yoluna girmiş gibi duruyor.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Jack’i o kadar iyi tanı mıyordum ama onun böyle makul olmasına da alışkın değildim.

“Kardeşimi sıkıştırmak ister misin?”

Ah. Tam isabet.

Masada duran telefonum çaldı. Taffy’dan toplantıda olduğunu bildiren bir mesajdı. Annem anında bana yazdı

ve telefonumdan kurumsal hesabı açıp onun yerine tweet atmamı istedi.

Bir an bekledim, bunları yaparken neden bir tutam suçluluk hissettiğimi merak ettim. Bu ne benim işim ne de kendi Twitter hesabımdı. Nihayetinde benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ben sadece klavyedeki bir dizi parmaklardan ibarettim.

Big League Burger @B1gLeagueBurger
@GCheesing adlı kullanıcıya yanıt olarak
fecî şekilde Bayan Norbury sesiyle
Bu okula gidiyor musun? Evine git.*
4:47 ÖS · 20 Eki 2020

Tweetle'ye bastım ve kaskatı kesildim. Bir şeyler... pis hissettiriyordu. Yanlış bir şey yapmışım gibi.

"Sadece üç sokak ötedeler."

Telefonumu ekran aşağı bakacak şekilde masanın üzerine koydum. "Met'in nerede olduğunu biliyorum," dedim. Sesim kendi kulaklarıma bile aşırı savunmacı geliyordu.

Ama Jack fark etmemiş gibi görünüyordu. "Yani?" diye sordu davetkar bir şekilde.

Telefondan tekrar şirket hesabına girip insanların tweet'e ne cevap verdiğini görmeye can atar bir halde, âdeta dikişlerim kaşınıyormuş gibi hissediyordum.

İlk başladığında hiçbir şey yapmamış gibi görünsem de şimdilerde kendimi şirketten kurtaramamam tuhaftı. Küçükken, restoran *benimmiş* gibi hissederdim. Paige ve ben onunla öylesine özdeşleşmiştik ki orada çalışan herkes isimlerimizi biliyordu. Saçma milkshake kombinasyonları yapmamıza izin verip, annemler geç saatlere kadar süren

* *Mean Girls* (Kötü Kızlar) filmine bir gönderme. Okula gitmeyen bir kız konuşma yaparken öğrenciler, kızın okulun öğrencisi olmadığını söyleyerek onu yuhalamaya başlar. Bayan Norbury de "Bu okula gidiyor musun?" diye sorunca kız ona "hayır" cevabını verir. O da "Evine git," der. (Ç.N.)

toplantılardayken arta kalan patatesleri gizlice bize ayırırlardı. Ayrıcalık o kadar kurumsaldı ki artık benden ve ani tatlı krizlerimden de öteydi ama ne kadar büyürsek büyüyelim, onu kişisel alan tarafımı tam olarak bastıramıyordum.

Aptal bildirimler yığılırken, bu gece hiçbir şeye odaklanmamın imkânı yoktu. Fikri bile boğucuydu, yapmak istediğim son şey eve gitmekti.

“Evet. Evet hadi gidelim.”

Jack’in gözleri parladı. “Gerçekten mi?”

“Neden olmasın?”

PEPPER

İçeceklerimizi alıp dışarı çıktık ve serin bir ekim ortasında, kaldırımda, Jack’le aslında ne konuşacağımı bilmediğimi fark ettim. Genelde hiç kimseyle muhabbet etmek zorunda kalmazdım. Gerçekten. Okula tek başıma yürüyor, eve tek başıma dönüyordum ve gittiğim her yerde bir grup oluyordu.

Ancak Jack Campbell, sessizliği bozmakta iyi değilse hiçbir şey değildi.

“Neyse, nerelisin?”

İrkildim. Bu konuda yalan söylediğimden falan değil ama hava atmak için Güney’de bir şehrin adını söyleyip aldığım birkaç tepkiden sonra reklamını yapmamaya karar vermiştim.

“O kadar mı göze batıyorum?”

“Hayır, aslında. Korkunç derecede iyi uyum sağlıyorsun.” Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim ama ses tonundaki hafif sertliğe bakılırsa, sanırım o da değildi. Boğazını temizledi ve daha yumuşak bir üslupla: “Ama sen birinci sınıfta tanışmadığımız iki kişiden biriydin, o yüzden sanırım bir yerden taşındın.”

Bundan utanıyor muydum yoksa gurur mu duyuyordum, asla emin değildim. Bugünlük ikisini de hissetmeye karar verdim.

“Aslında, Nashville’liyim.”

“Ha.” Jack, dili yanağının yan tarafına bastırarak bunun üzerine düşünür gibi yaptı. Beni düşünürken bir şeylerin değiştiğini görebiliyordum ama ne olduğunu bilememek beni huzursuz ediyordu. Boğazımı temizledim. “Kovboy kız şakası yapmak üzereysen, kendine saklayabilirsin.”

“Yok, Taylor Swift temalı bir şaka olacaktı.”

“Bu durumda devam edebilirsin. Ancak dikkatli ol. Country müzik yaptığı zamanlarda onu gerçekten seviyordum.”

“Seviyordun?”

Suratında yine o küçük yarım sırıtış vardı. Acaba Jack hiç ağzıyla tamamen gülümsemiş midir, merak ediyordum. Yaşlanınca muhtemelen yüzünün sadece bir tarafında kırışıklık olacaktı.

“Hâlâ seviyorum,” diyerek teslim oldum. Henüz iki gün önce Paige ve ben, babamızla yaptığımız üçlü Skype görüşmesinde o kadar yüksek sesle “Shake It Off” söylemiştik ki babam bizi durmazsak şarkı söylemeye başlamakla tehdit etmişti. Bu noktada, her iki tarafın da komşuları olduğu düşünülünce, susmak vatandaşlık görevimizdi. Köşeyi döndük ve hafta sonları gördüğümde daha boş olan 5. Cadde’ye girdik. Bugün caddenin çoğu turistler ve işten eve dönen koşuculardan oluşuyordu.

“Sen nerelisin?”

Jack, şehir merkezine doğru işaret ederek, “Doğma büyüme buralıyım” dedi. “Büyükbabamlardan beri East Village’da yaşıyoruz.” Bunun üzerine beklenmedik bir sancı hissettim. İstenmeyen türden bir özlem. Her iki büyükanem ve büyükbabam da hâlâ Nashville’deydi. Görünüşe

göre Nashville soy ağacımızın köküydü. Sanki oradan ayrılmak için hiçbir neden olmazmış gibiydi. Şimdi bile, dört yıl geçmesine rağmen, bu fikri tam olarak kabullenebilmiş değildim.

Kâküllerimi kulağımın arkasına ittim ama ıslak bir buk-
le her zamanki inatçılığıyla, bir şekilde yine öne çıktı. Sa-
çım, okul ve ev arasında şekillendiremediğim zamanlarda,
antrenmandan sonra başa çıkılamaz oluyordu.

“Demek bir tür tek boynuzlu at gibisin.”

Jack dudaklarını büzdü. “Ne?”

“New York’ta ailesi gerçekten New Yorklu olan biriyle
en son ne zaman tanıştın?”

Jack güldü. “Bu civarda mı? Bir süredir tanışmadım,”
dedi. “Ama geldiğim yerde, şey, şehir merkezinde burada
olduğundan çok daha fazla New Yorklu ile tanışabilirsin.”

Etraftaki başka hiçbir şeyi fark etmeden önce merdiven-
lerde onları görmem, Ethan ve Stephen’ın ne kadar şevkle
oynaştıklarının kanıtıydı. Ne fındık satıcısının sarhoş edici
tatlı kokusu ne devasa fıskiyeler ne de Met’in ikonik merdi-
venlerinde ciyak ciyak koşan küçük çocuk grubu dikkatimi
çekmişti. İksisi her şeyden habersiz, sanki aralarından biri
savaşa gidecekmişçesine öpüşüyorlardı.

Daha ne yaptığımı anlamadan elimi göğsüme koydum.
Sanki Paige’in her ziyarete geldiğinde açtığı gülünç roman-
tik komedi filmlerinden birini izliyormuşum gibi:

“Kıyamam. Onları rahat bırakalım,” dedim.

“Ne? O zaman ne eğlencesi var?” dedi Jack böbürlenerek.

“Çok mutlu görünüyorlar.”

Jack, “Bir oda tutmaları gerekiyormuş gibi görünüyor-
lar,” dedi. Ama kederli bir gülümsemeyle kafasını sallaya-
rak ilk uzaklaşan o oldu.

“Berbat bir eşek şakası ortağı olacağını bilmeliydim.”

“Her neyse, onlara nasıl bir şaka yapmayı planlıyorsun ki?”

“Sanırım artık asla bilemeyeceksin,” dedi omzuma dirsek atarak.

Yana doğru sallanıp düşünmeden onu geri ittim. O kadar saçma ve dürtüsel bir hareket oldu ki yaptıktan sonra bir saniyelğine nefes almayı bıraktım. Eminim bir tür sınırı aşmıştım. Bazen buradaki herkesle bir tür peçenin arkasından etkileşim kuruyormuşum gibi geliyordu. Sanki burada bulunma iznim varmış ama etkileşime geçmeye hakkım yokmuş gibi. Bakabilirmişim ama dokunamazmışım gibi. Sanki bu yerin tüm sosyal düzenine ben gelmeden çok öncesinde karar verilmişti ve buradaki herhangi bir katılımım, gerçekten buraya ait olan insanların merhametinden kaynaklanıyordu.

Ama Jack, 5. Cadde’den aşağıya doğru yürürken rahat gülümsemesini takınmakla yetindi.

“Öyleyse, şimdi dalış takımının kaptanı olduğuma göre...”

“Öyle mi?”

“Şey, Ethan’ın şu anda başka dalış çeşitleriyle ilgilendiğini gördün.”

“Yani sen de kendini mi seçmeye karar verdin?”

Jack omuzlarını silkti, sırtışı yeni bir keskinliğe bürünüyordu. “İş yükünü ara sıra ona aktaramıyorsan ikizin olmasının ne anlamı var?” Gözlerimi ondan ayırmıyordum.

“Bu adil görünmüyor.”

Jack bir an için alışılmadık bir sessizlikle, bir grup kardeşin bir karikatür sanatçısı için çok ama çok hareketsiz bir şekilde durmasını ve o esnada bel çantası takmış babalarının etraflarında dolaşıp her şeyin videosunu çekmesini izledi.

“Evet, şey, yapacak daha iyi bir işim yok, o yüzden...” Üst dudağını yaladı. “Yani, muhtemelen bağış toplamak için fikirler üretmeye başlamalıyız. Koçlar bu konuda peşimize düşmeden önce.”

“Evet, muhtemelen.”

“İşleri yoluna koymak için başka ne yapmalıyız?”

Bunu ne kadar ciddiye alacağımdan emin değildim. Jack gerçekten Ethan’ın görevlerini devralacak ve tüm övgülerin ona gitmesine izin mi verecekti? Paige’i dünyadaki herkesten çok seviyordum ama onun için boş zamanımın çoğunu -üniversite kabul kurulunu etkilemeye bu kadar yakın bir zamandayken- bırakmayı hayal bile edemiyordum.

“İıı... Pekâlâ, öncelikle bağış toplama meselesi var. Sonra insanların bu yılki takım formları için oy verecekleri bazı seçenekler belirlemek... Ethan’la her hafta olan toplantılar için bir şeyler planlamak üzere buluşmamız gerekiyordu. Uzaktaki buluşmalar için yol tarifi göndermek ve kimin atıştırmalık getireceğine karar vermek gibi meseleler ve ebeveynlere yönelik haber bülteni hazırlamak için.” Her an beni yarıda keserek vakit kaybı olan bu etkinliklerden cayacağına emindim ama o sadece bana bakıp bitirmemi bekledi. “Bu... biraz fazla.”

Jack duraksamadan: “Bağış toplama, formlar, haber bültenleri, atıştırmalıklar... Anladım.” Gözden iyice uzaklaşmış olmasına rağmen Ethan’ın olduğu yöne doğru bir bakış attı. “Antrenmandan sonra yemek yemeye ne dersin?”

Yürümeyi bıraktım. “Bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

Gözlerindeki muziplik, cümlesini bitirmeden sorduğum için pişman olmama yetti. Kendimi Paige’in beni erkekler hakkında uyardığı şeye hazırladım. “Vay, biri kendini çok yükseklerde görüyor galiba” ya da benzer küçük düşürücü bir yoruma yani. Bunun yerine sırtını esnetip, “Aslında etmeyecektim ama hazır lafı açılmışken...”

Kollarımı kavuşturdum. “Randevu değil,” dedi her zamanki Jack sırtışıyla ellerini teslim olurmuş gibi kaldırıken. “Sadece sezon boyunca çalışmak için. Ethan’la planladığınız gibi, haftada bir buluşabiliriz.”

Bir anlığına onu düşündüm, hâlâ bir tür can alıcı nokta veya bazı gizli art niyetler bekliyordum. Bunlardan hiçbirini bulamadım, bu yüzden tokalaşmak için elimi uzattım. Kaşlarını kaldırdı. Ben de karşılık olarak hemen kendiminkileri kaldırdım.

Sonra elini benimkine götürdü ve yalnızca bir kez, sertçe elimi sıktı. El sıkışında içten ve esas bir şeyler vardı. Sanki eski Jack Campbell ile şimdiki arasındaki bir geçişe işaret ediyormuş gibiydi. Belki de son birkaç yıldır kafamda onu yanlış değerlendiriyordum. Jack sırt çantasını taktı ve 78. Cadde’den aşağı baktı. “Eve giden 6 numarayı yakalayacağım. Yarın görüşürüz?”

“Evet, görüşürüz o hâlde.”

Ancak o zaman yedi blokluk baloncuğumu birkaç blok geride bıraktığımı fark ettim. Bir dakika kadar kaldırımda durdum. Bir tür pusulaymış gibi ışığın değişmesini bekleyen Jack’in arkasından bakarken, bende bıraktığı etki yüzünden gülünç hissettim. Cep telefonunu cebinden çıkardı, bir ara ekranı kaydırdı. Duraksayıp kısık bir sesle “Siktiiir,” dediğinde hâlâ onu duyabileceğim mesafedeydi.

Ceketimin cebindeki kendi telefonuma dokundum. İkimiz için de gerçeğe geri dönuştü bu.

JACK

Kurt

Hiç ciddi anlamda aptalca bir şey yaptın mı

Mavikuş

Hayır, aslında. Ben mükemmelim ve hayatımda hiç aptalca bir şey yapmadım

Mavikuş

Yani ama aslında hep, her zaman. İyi misin?

Kurt

Demek istediğim, ailem şu anda benden pek memnun sayılmaz. Babam değil hatta. Sanırım annem gizliden gizliye memnun ama işte bütün bu dayanışma olayını yapmaya çalışıyor

Mavikuş

Peki nasıl yakalandın?

Kurt

Her zamanki şeylerden. Sert uyuşturucu satmak. Bir tarikata katılmak. Gençler için, tek kuralının onun hakkında KONUŞMAK zorunda oldukları bir yeraltı dövüş kulübü kurmak.

Ailemin neden yakamdan düşmediğini anlayamıyorum

Mavikuş

Ciddiyim. Tarikatlar büyük bir sorumluluktur. Daha fazla saygıyı hak ediyorlar.

Mavikuş

Ama seni anlıyorum. Ben pek de mükemmel hissettirmeyen bazı ebeveyn baskıları altındayım

Kurt

Üniversite olayları mı?

Mavikuş

Hah. Keşke

Kurt

Dövüş kulübüne katılmak yardımcı olur muydu?

Mavikuş

Madem söyledin...

Mavikuş

Of, bilmiyorum. Bazen annemin ve benim zamanımla / genel olarak hayatımla ne yapmam gerektiği konusunda çok farklı fikirlere sahip olduğumuzu düşünüyorum

Kurt

Evet, anlıyorum

Kurt

Bizimkiler de biraz öyle

Mavikuş

Sen ne yapmak istiyorsun peki?

Mavikuş

Haha bu kulağa çok aptalca geliyor, "büyüyünce ne olmak istiyorsun?" gibi oldu. Ama sanırım o noktaya geliyoruz, di mi?

"Baban fark etmeden o telefonu kaldırsan iyi olur." İrkildim. "Tanrım, anne, lanet bir ninja gibisin."

"Eski balerin, ninjayı da kabul edeceğim," dedi alaycı bir şekilde. Telefonumu elimden aldı. "Bence bu kötü çocuğa bir günlüğüne yeterince zarar verdin."

Yeterince makuldu. Pepper'la pratik ve doğaçlama okul gezileri ile eve dönüşümü istediğim kadar geciktirebilirdim ama bu beni en yüksek düzeydeki bir Yüce Baba Dersinden kurtarmaya yetmemişti. Şarküterinin üst katındaki dairemize çıkmamı bile beklemediği, ancak başparmağını kaldırıp arkadaki kabini işaret ettiği türden bir ders... Annem biz çocukken oraya "Sessizlik Kabini" adını vermişti. Bugünlerde daha çok vardiyanın ortasında sandviç gömdüğümüz veya aralarda ödevlerimizi yapacağımız bir mola yeri gibiydi. Ancak ebeveynlerimiz kendi ihtiyaçlarına uyacağından zırt pırt eski işlevine geri döndürüyor gibi görünüyordu.

Kabine dönmenin gerçekten moral bozucu tarafı, uzun zamandır bunu hak edecek bir şey yapmamış olmamdı ve şimdi, yapmıştım. Yine de üst kattaki komşumuz Benny'nin bir motosiklete düz kontak yapması ya da müdavimlerimizden Annie'nin Roosevelt Park'ta otla yakalanması gibi heyecanlı bir şey değildi. Aptalca bir tweet yüzündendi.

"Öyle işletmelerden olmadığınızı biliyorsun." Babam beni o kadar nadiren disipline etmek zorunda kalmıştı ki

bu neredeyse komikti. Sanki kıyafetleri üzerine tam oturmuyormuş gibi, kabinin yıpranmış minderlerinde sırtını doğrultuyordu. “Twitter ve Facebook’ta olmamızdan hiç hoşlanmıyorum bile.”

“İnsanlar bizi başka nasıl tanıyacak?” Bunu bilmem kaç bininci kez soruyordum.

“Son altmış yıldır nasılsa öyle. Burası bir topluluk, bir internet tıklama tuzağı değil.”

Babam, klasik bir babaya göre aldatıcı bir şekilde genç ve havalı görünürdü. Sıkıydı, sakalları vardı ve taktığı beyzbol şapkasıyla, müşterileri ağabeyimiz olduğunu düşünmeye iterdi. Tüm bunlara rağmen sosyal medya konusunda hâlâ nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyordu gerçekten anlayamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, yemeklerimiz o kadar iyiydi ki saçma *Hub Seed* haberlerine ve viral yemek videolarına çıkmalıydı. İnsanların sandviçlerimizi ısırıklarında gözlerinin dolduğunu görmüştüm. Izgara peynirlerimizdeki peynirin her lokmada ağızda dağılması şoke ediciydi. Sadece iyice parlatılmış birkaç Instragram gönderisi ve iyi düşünülmüş birkaç tweet’le...

Şu anda bulundukları delikten çıkmış olabilirlerdi, bu kesindi ama bunu ona açıkça söyleyemezdim. Annemle babam, Ethan ve benim göz önünde olmadığımız zamanlarda arka ofiste aslında ilgilenmediğimiz mali işlerle uğraştığımızı düşünüyorlardı ve eminim bu durum, bizi bunlardan korumak kadar babamın gururu ile de ilgiliydi. Konuyu buraya getirmek durumu yalnızca daha da kötüleştirecekti.

“Ayrıca,” dedi babam, “o tweet çizgiyi aşıyordu.”

“Kahrolası Marigold’un bunu retweet’leyeceğini düşünmemiştim.”

“Yapmasa bile, tweet haddini aşmıştı. Diğer işletmeleri kışkırtmak istemiyorum, özellikle de...”

Başını iki yana sallayarak cümlesini yarıda bıraktı. “Ve şimdi ‘viral’ oldu,” dedi eliyle havada tırnak işareti yaparken, “dolayısıyla artık söylemeyiz bile. Özellikle cevap verdikleri için.”

“Ne yaptılar?”

Hızlı bir hamleyle telefonumu çıkarırken babam beni cevap verme dürtüme karşı uyardı.

“Ama neden yapmamalıydık ki? İşimizi çalmalarına yanıt olarak aptal bir *Kötü Kızlar* filmi repliği mi yazsaydık?”

“Bu, Büyükanne Belly’nin yüzüne tükürmenin Twitter’daki karşılığı. Bunları uzanarak izleyecek misin?”

Yüzünü eline bastırdı. “Her şeyin bu kadar dramatik olması gerekmiyor.”

Gerçekten biraz şaşırmıştım. Ondan çok daha asabi olabilirdim ama kimse Büyükanne Belly’yi babam kadar kararlılıkla savunamazdı. Bunu ona hatırlatmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

“Artık tweet atmak yok. Hesaba girmek yasak.”

“Ama baba...”

“Aması maması yok.” Aniden ayağa kalktı ve elini omzuma attı. “Bir gün burayı sen yöneteceksin, Jack. Bunu işin çıkarlarını en iyi şekilde akılda tutarak yapabileceğini bilmem gerek.”

Kızardığımı hissettim. Sırtını bana döndüğünden belli etmemeye çalıştığım irkilmemi görmedi. Yıllar geçtikçe geride kalan ve sorumluluğu üstlenenecek ikiz olmam, yavaş yavaş imadan çok gerçekler gibi konuşuluyordu.

“Neyse, haftanın geri kalanında akşamları kasaya bakacaksın.”

“Ciddi misin?”

Aslında beklediğimden çok daha iyiydi. Gerçek şu ki burayı işletmemi beklediğini söyleyip sonra anında dönerek

bunu bir ceza gibi gösteriyor olması beni rahatsız ediyordu. Bana göre bu konuşulmayan başka bir şey anlamına da geliyordu: Ethan, kaderinde büyüklük olan ikizdi. Ben de arkasında bıraktığı şeylerle ilgilenecek olandım.

“Kendini şanslı say. Bir dahaki sefere seksenlerin bir pop ikonu seni retweet’lerse bunu bir aya çıkarırım.”

“Hırsızlık yaptılar,” diye karşı geldim. Duruma yardımcı olmadığını biliyordum ama artık bunu umursamıyordum bile. Ceza verilmişti. Öfke hâlâ oradaydı.

Babam iç geçirdi, sonra eliyle tuttuğu omzumu salladı ve sıktı. Nasıl cevap vereceğini bilmediğimiz bir şey söylediğimizde babalığın onu sınıadığını düşündüğü zamanlarda yaptığı ifadeyi takındı. Paskalya Tavşanı hakkında ya da öğleden sonra saat dörtte şarküteriye gelen üniversitelilerin neden garip koktuklarını sorduğumuz zamanlar gibi. (Ottu açık konuşmak gerekirse. Yüzde 800 ottu.)

“Biliyorum evlat ama bizde hala onların sahip olmadığı bir şey var.”

“Gizli bir malzeme mi?” diye mırıldandım.

“O ve ailemiz.”

Yüzümü buruşturdum.

“Üzgünüm. Kendine gelmen için Nick Junior’a bağlamam gerekiyordu. Git annene yardım et.”

Kendimi böylece burada buldum: Kasaya bağlanmış bir şekilde, her pazartesi akşamı kitap kulübü olan yaşlı hanımların, küçük futbol takımının yarısının ve bozuk paralarla ödeme yapıp kıkırdayan bir grup ortaokul öğrencisinin siparişlerini alırken. Rüya gibi bir hayat.

Tamam, tamam. Babamın beklentilerinin klişe yükü bir yana, durum o kadar da kötü değildi. Önde olmaktan gerçekten zevk alıyordum. Lisedeki popülerliğim dalış takımının fazla ötesine geçmiyordu ki bunu pek umursamıyordum,

galiba burada insanlar beni tanıdığı için. New York'taki her sokağın kendi ünlü kişisi olsaydı, muhtemelen bizimki ben olurum. Sadece muhasebesel niteliklerimden dolayı değil, çoğu müdavim benim ve Ethan'ın büyümesine şahit olduğundan ve ikimiz arasında, çenesini tutmakta daha kötü olan kişi olduğum için. Kişisel hayatlarına dair pek çok şey biliyordum. Bayan Harvel'in köpeğinin bağırsak hareketlerinin sıklığı, Bay Carmichael'ın düğününün ve düğünden daha da karmaşık hâle gelen boşanmasının ayrıntıları, Annie'nin (tanıştığımızda on altı yaşındaydı, şimdi ise otuz) rahmini kız çocuk doğurmaya ikna etmesi için tam olarak hangi meyveyi yediğini bile biliyordum.

Onlar da beni tanıyordu. Her salı ve cuma, ton balıklı sandviç için gelen bir mühendis, matematik dersinde bir şeye takılırsam bana yardımcı olurdu. Kitap kulübü hanımları, etrafım türlü unlu mamullerle çevrili olmasına rağmen, bana her zaman gizlice ev yapımı fıstık ezmeli kurabiye verirdi. Annie, sesim kalınlaşmaya başlamadan önce bana talep etmediğim halde flört tavsiyeleri verirdi.

Bu yüzden babam bunu bir "ceza" olarak önüme koyduğunda, sanki küçüklüğümüzden beri her gün bizi kasayı çalıştırmak için alt kata çekiştirmemiş gibi bir kafa karışıklığı yaratıyordu bu. Personel eksikliği ya da başka bir şey değil, babam her zaman buranın bir aile işletmesi olması fikrini benimsemişti. Bu yüzden katılım pek de isteğe bağlı sayılmazdı.

Altı yaşımızda, arkadaki aşçılara siparişleri bağırıp masaları siliyorduk. Çoğunlukla müşteriler bunu sevimli bulduğu ve yazın bir işimiz olmasını sağladığı için... Şimdilerde ise ailem bize kasa, envanter ve sandviç hazırlamaya kadar her şeyi yaptırıyordu.

Şey, “biz” derken daha çok kendimi kastediyorum. Bir ihtiyaç olduğunda rastgele vardiyalar için seçilen bendim ve bunu anlıyordum. Ethan tüm öğrenci konseyi saçmalıkları ve ders dışı aktiviteleri ile, yani genel olarak lisemizin prensi olmakla meşguldü ama sırf münazara kulübünde olmadığım ya da Met’in basamaklarında yiyişebileceğim biri olmadığı için, onun zamanının bir şekilde benimkinden daha değerli olduğu varsayımına bozuluyordum.

Onlara berbat bir uygulama geliştiricisi olarak yaptığım ek işten bahsetmediğim için bir bakıma haklı olabilirlerdi ama kendimi savunmam gerekirse, Rucker cadı avında ve babam 1960’larda yaşamaya her zamankinden daha kararlı olduğundan onlara bundan bahsetmenin hiçbir yolu yoktu.

“Aklında bir şey mi var?” diye sordu annem kasada bekleyen kimse yokken.

Tezgâha yaslanıp iç geçirdim. “Sadece telefonum cebimde olmadan dünyayı dolaşmaya çalışmanın sonsuz, boğucu boşluğu.”

Annem gözlerini devirdi ve masaları silmek için kullandığı havluyla bana vurdu. Bu iğrençti.

“Kime bu kadar çok mesaj atıyordun?” diye sordu bana, kartal gözlerinden neredeyse hiçbir şeyin geçemeyeceğini hatırlatarak. “Ah, tahmin edeyim. O *Gelinlik* uygulamasından konuşuyorsunuz.”

“Gelinciq.”

“Ah, evet, Gelinciq.”

Annemin en sevdiği şey, Rucker’ın ebeveynlere attığı e-postalarla dalga geçmekse, ikinci en sevdiği şey de modern ve havalıymış gibi davranmaktı. Çoğu ebeveyne göre çok daha kolay yapabileceği bir şeydi bu çünkü annem gerçekten havalıydı. Veli toplantılarında dev güneş gözlüklü ve incilerle bezenmiş Yukarı Doğu Yakası annelerinin arasına

kot pantolonu ve Girl Cheesing Kız tişörtüyle girer, odadaki tüm dikkati toplardı. Havalı olmak kanında vardı resmen.

Şükürler olsun ki havalı olmak genetikti ama maalesef Ethan bu genlerin hepsini daha anne karnındayken çalıp beni dımdızlak ortada bırakmıştı.

“Çok telaşlanmalı mıyım? Siz çocuklar bu uygulamayı okula el koyma ve Rucker’ı bu yüzyılın pantolonlarından giyen biriyle değiştirme planları için mi kullanıyorsunuz?”

“Bak bunu hiç düşünmemiştim.”

Sırıttı. “Rica ederim.”

Bazen annem o kadar düzen karşıtı oluyordu ki en başta özel okul eğitimi almamızda neden ısrar ettiği konusunda kafam karışıyordu. Sanırım bu bizimkilerden çok büyü-kannem ve büyükbabamın hatırı içindi. Yani annemin tarafından olanlar, Büyükanne Belly değil. Bildiğim kadarıyla, onlar annemi bir yatırım fonu yöneticisinin genç ve güzel karısı olmaya hazırlamıştı. Bu yüzden babamla evlenmesini ve şarküteri işletmesini asla tam olarak onaylamadılar. Bence beni ve Ethan’ı Stone Hall’a göndermek, babam nasıl köklerine bağlıysa, annemin de kendininkileri tamamen terk etmediğini göstermenin bir yoluydu. Sanırım ben de aynı şekilde, onlara bağlı kalacaktım.

“Siz çocuklar güvende olduğunuz sürece...”

Homurdandım. “Gerçekten anne, Snapchat’ten bile daha salakça. Sadece tuvalerlerdeki graffiti’leri paylaşan ve Rucker’la dalga geçen insanlardan ibaret.”

“Yani sen de oradasın.”

Gözlerimi devirdim. “Herkes orada.”

Bana nadiren gösterdiği bakışını takındı. Sanki bir parçamı araba kaputu gibi kaldırmış ve sızıntının nereden geldiğini arıyormuş gibiydi. Aptal bir yanım hemen ona söylemek istedi. *Bunu ben yaptım*, demek istedim. *Kimseden yardım almadan başardım ve bu insanları mutlu ediyorum.*

Ona Mel ve Gina'nın bu sabah koridorda öpüşmesinden bahsetmek istedim. Geçen gün Koridor Sohbetinde kimya laboratuvarı hakkında tepesi atan kişiyi ve en az yirmi öğrencinin onu sakinleştirmek için cesaret verici mesajlar gönderdiğini anlatmak istedim. Ona kendi garip tarzıyla, dünyada iyi giden bir şey yaptığımı ve önemli biriymiş gibi hissettiğimi söylemek istedim.

O bakış, hep o lanet bakış... Pes edip söylememem gereken şeyleri söylemeye başladım.

“Ama evet, okuldan bir kıza mesajlaşıyorum.”

Daha iyi bir şey düşünmeden çoktan ağzımdan çıkmıştı bile. Mavikuş'la bu olayımızı aşırı düşünerek mahvetmeye çalışsam da beynimde ne kadar yer kapladığını hafife aldığımı, bazı anlara kadar anlamıyordum. Koridorda telefonuyla oynayan birine çok dikkatle baktığım, yazdığı bir şeye eşit derecede esprili bir yanıt vermeye çalışıp saçma saatlere kadar uyanık kaldığımda ya da görünüşe göre, anneme onun tüm varlığını yumurtlamak üzere olduğum anlara kadar...

“Aha! Ethan seni bir kızla gördüğünü söylemişti.” Yüzümdeki öfkeyi gördü ve kollarını kaldırdı. “Baban seni aradığında açmıyordun, bu yüzden o da Ethan'ı aradı.”

“Bırak telefonu açmayı, yaptığı işe nefes alacak kadar ara vermesine şaşırdım,” diye mırıldandım. Bana hiçbir şey söylemeden annemle hakkımda dedikodu yapmak, tam Ethan'ın yapacağı işti.

“Ve onunla beraber olmam Ethan'ın suçuymdu. Yüzme ve dalış takımı hakkında konuşuyorduk.”

“Yani onunla çıkmıyor musun?”

“Hayır!”

Annem kaşlarını kaldırdı. Tamam, bu benim kulağıma bile fazla savunmacı gelmişti.

“Demek istediğim, hayır. Pepper, flört etmeyi seven kızlardan değil. O, daha çok İleri Seviye Siyaset Bilimi dersinin çan eğrisini bozan türden bir kız.”

Onun hakkında bir şaka daha yapmak üzereydim ki ilk defa, gözüme biraz haksızlık gibi göründü. Bugün onunla takılmaktan nefret etmemiştim. Çoğunlukla onu rahatlatmak için Ethan’la uğraşmayı teklif etmiştim. Yüzme ve dalış politikaları halledildikten sonra gerçekten dolaşmak isteyeceğini ya da birlikte çalışma fikrine hemen karşı çıkmayacağını düşünmemiştim. Beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki sezonun geri kalanında kaptanlık görevlerini üstlenmeyi kabul etmiştim.

Eyvah.

“Gördün mü? Arkadaş edinmek için yeni çıkmış uygulamınıza ihtiyacın bile yok.”

Ve o an gitti. Anneme ağzımdaki baklayı çıkarıp Gelin-ciğ’ten ve gizemli Mavikuş’tan bahsedeceğim, gecenin bir yarısı odamın ışığı hala açıkken ne yaptığımı anlatmaya yönelik o tuhaf dürtünün olduğu an, geçti. İşin aslı, hem onu hem de babamı hayal kırıklığına uğratacak gibi hissediyordum. Sanki burayı ayakta tutan, burada kalacak olan çocuk olmam için bana güveniyorlardı. Mavikuş için herhangi bir cevap bulmak zorunda kalmadan annem telefonumu elimden aldığı anda, neredeyse rahatladım. Mesele benim ne olmak istediğim değil, içinde herkesi incitmeden ne olup olmayacağımdı.

PEPPER

Sabah alarmım çaldığında her şey hâlâ şaka gibi geliyordu. İnsanlık tarihinde Twitter sersemliği yaşayan ilk kişi olabileceğim gerçeği de öyle... Tam tahmin ettiğim gibi, kapıdan içeri girdiğim an, annem dizüstü bilgisayarını suratıma dayadı ve daha fazla “#BLBTarafındanIzgaralandın”

selfie'sine yanıt vermek için yardım istedi. Şarküteriye verdiğimiz cevabın geri tepmesinden ve tepkilerin saniye başı arttığından habersizdi. Orada durup kurumsal hesabımıza tweet atan kişilerden onca bildirimi almak, gerçek hayatta suratımıza çürük domates fırlatılmasının internetteki karşılığıydı.

Kurt'a zar zor mesaj atma fırsatı bulmuştum ve İleri Seviye Matematik ödevim kareli kâğıda karalanmış, sarhoş birinin eskizine benziyordu. Daha üniversite başvurularına bile gelememiştim. Beni buna sürüklediği için annemin büyük cezası da bu olsun. Buraya uyum sağlamama yardım etmeye kararlı olduğundan, hiçbir şey ilk yirmi üniversiteye girememem kadar kötü görünmeyecekti çünkü bana tüm gün, Twitter'dan yabancılara GIF yollattırmıştı.

Bir an için yastık yığınma uzanıp neler olacağını merak ettim. Bundan hiç bahsetmiyorduk. İyi bir okula girmek için iyi notlar almam zaten bekledikleri bir şeydi. Sanırım bu, annem ve Paige'in ciddi anlamda atışmaya başladıkları sırada başlamıştı. Paige'nin tuhafıkları, kavgaları, buradan kimseyle arkadaş olmak istememesi ve her zaman şehirde dolaşıp, *artık 18 yaşımdayım* kartını oynaması annemi çok sinirlendiriyordu. En azından ben eve iyi notlarla geldiğimde annem mutluydu. Öğretmenler ona sınıfta benim gibi bir öğrenciye sahip olmanın bir zevk olduğunu söylerken, okulda en iyi sporculardan oluşan yüzme kulübüne girdiğim zaman...

Annem mutlu olduğunda, Paige için kavga çıkarmak daha zordu. Annemin mutluluğu bulaşıcıydı. Bazen, üçümüzün bu dairede güzel anıları olduğunu unutuyordum. İlk etapta yemek blogumuza başlamamıza yardım edenin annem olmasını, *Dedikoducu Kız*'ın tekrarlarını izleyip dizideki mekânlardan birini bildiğimizdeki çıldırışlarımızı...

Arada sırada nasıl olduğumuzu değil, nasıl olabileceğimizi görür gibi oluyordum.

Ama sonra Paige başka şeylere öfkelenirdi. Bizi görmek için gelen babamızın uçuşu hava şartları nedeniyle iptal edilince ya da yeni okulunda kötü bir gün geçirince sinirlenirdi. Sonra annemin sinir etmek için bir şeyler yapardı ve annem onu geri iterdi ve evimiz, o çöpleri çıkarıp geri dönene kadar Hello Kitty'den yeryüzündeki cehenneme dönerdi.

Bana hâlâ mantıklı gelmeyen şey, Paige'in neden ilk başta buraya geldiği idi. Nashville'de babamla kalabilirdi. Son yılını arkadaşlarıyla geçirebilir ve tüm bu karmaşadan tamamen kurtulabilirdi. Artık buna karmaşa diyebiliyorsanız tabii. Paige'in anneme soğuk davranmaya başlamasının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki bu durum artık bize normal geliyordu.

Erteleğim alarm tekrar çaldı ve böylece kendime acıma seansım sona erdi. Uykulu bir halde telefonumu çıkardım ve Kurt'un dün gece bana cevap vermediğini gördüm. Saçma bir an için, ne yaptığımı biliyormuş gibi hissettim. Sanki bu, sosyal medyada adiliğe yardım ve yataklık ettiğim için evrenin beni cezalandırma yoluydu. Belki de benimle konuşmaktan sıkılmıştı.

Ya da daha kötüsü, ben olduğumu belli edecek spesifik bir şey söylediğim için şimdiden hayal kırıklığına uğramıştı. Paranoyaklaşıyordum ve bunu ben bile biliyordum. Muhtemelen meşguldü. Bir tavan vantilatöründen baş aşağı asılıyken yapılmış gibi görünmeyen matematik ödevine benzer şeyler yapıyordu mesela ya da ebeveynleri onları tweet savaşlarına sürüklediğinde gençler ne yaparsa işte.

Aptal Twitter etiketi artık yoktu ya da en azından yok olmuş *olmalıydı*. Dişlerimi fırçaladıktan sonra, annem

banyoya daldı ve telefon ekranını gözüme sokuşturdu. Bu, kaldırımda bir su birikintisinin içinde oturan, BLB ambalajına sarılmış yeni Büyükanne'nin Özel Tarifi'nin fotoğrafıydı. Altında *bana güzel olduğumu söyle #BLBTarafındanIzgaralandım* yazıyordu. Yalnızca birkaç dakika önce Girl Cheesing tarafından atılmıştı.

“Bir saniyen var mı?”

Annem çoktan günlük kıyafetlerini giymişti; siyah tayt üzerine şık siyah bir elbise ve lacivert botlarına uygun, lacivert mücevherli bir kolye. Saçlarına çoktan fön çekilmiş, mükemmel makyajı tamamlanmıştı. Aynada onun yanında durmak beni bir mahzenden fırlamış gibi gösteriyordu.

“Taffy başa çıkamaz mı?”

“Taffy dokuza kadar burada olmayacak ve zaten senin aksine, bu tür tweet’ler için yaratıldığı söylenemez.”

Diş macununu lavaboya tükürürken telefonunu ona geri verdim. “Anne, tarifler gerçekten çok benziyor.”

“*Izgara peynirden* bahsediyoruz. Aptal olma.”

Ama aptalca değildi, gerçekten. Tarif tek başına bir tesa-düf olabilirdi: ekşi mayalı ekmeğin içine münster ve cheddar peyniriyle birlikte elma reçeli ve ballı hardal. Ancak BLB bu tarifi onların kullandığı ismin aynısını alarak markalaştırmıştı. Şarküteri gerçekten bize saldıracak bir tür yasal pozisyona sahip olduğu sürece, bir telif hakkı avukatı tutup kıyaslamak yeterdi.

“Hem bu fikir başta kimin aklına gelmişti? Kimse eğer onunla konuşman gerektiğini düşünüyorum.” Yanaklarını ısırdı. “Haklısın, bunu yapacağım ama önce bu tweet’e bir yanıt bulalım.”

Başımı salladım. “Etiket bitti. Sadece bugünüktü. Devam edersek tuhaf olacak.”

“İki dakikanı falan alır.”

Taslağı hazırlamak için iki dakika, elbette. Sonra nasıl karşılandığını görmek için bir saat boyunca takıntılı şekilde hesabı kontrol etmek... Sonra bu konuda tuhaf bir suçluluk hissetmekle geçen bir saat ve o zamana kadar benden muhtemelen “iki dakikamı falan alacak” birkaç tweet yazmamı isteyip aynı döngüye tekrar girmek... Ona bir şey söylemeye niyetlendim ama o benden önce davrandı.

“Bugün Landon’u görürsen, ona akşam yemeğini sorabilir misin? Babası birkaç hafta içinde Japonya’dan dönecek. Birlikte bir toplantı planlıyoruz ve onun da bize katılmasını çok isterim.”

Ağzımın menteşeleri âdeta yerinden söküldü. “Landon buraya *gelemez*.”

Parlak Pepto-Bismol* pembesi yatak odama ve annemin sipariş edip duvara astığı Big League Burger yemeklerinin suluboya resimlerinin olduğu evimize *gelemez*. Önünde daha da gülünç duruma düşeceğim evimize *gelemez*.

“Senin için iyi olacak. İş görüşmesi nasıl yapılır, olduğu gibi göreceksin.” İmalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

“Üniversiteden sonraki işler için buna ihtiyacın olacak.”

Daha ben karşı çıkamadan, koridorda topuklulularının sesi yankılandı. Anahtarlarını şingirdatarak ön kapıdan çıktı.

Tweet’i hemen yollamadım. Minik isyanım pek bir şey ifade etmese de bantelime basmak için yeterliydi. Tweet’i göndermeden önce, acele etmeden hazırlanmaya başladım. Biraz abartmış olmalıyım ki tost yapmak için geç kaldım. Buzdolabını karıştırdım ve okula giderken yolda yemek için bir Canavar Kek aldım. Bir kısmının yenmiş olduğunu fark edince istemsizce gülümsedim. En azından bazı şeyler hiç değişmiyordu.

* Bir mide ilacı. (Ç.N.)

PEPPER

Dışarı çıkarken bina görevlisine başımı salladım ve telefonumdan kurumsal hesabı tekrar açarak Park Bulvarı'na doğru yola çıktım. Bu iğneleyici laflara cevap vermemiz gerçekten aptalca görünecekti. Sonuncusuna yanıt verme şeklimiz yüzünden zaten sıkıntıdaydık ama ya şimdi tweet atacaktım ya da Taffy'den ufak çapta dehşete düştüğü bir düzine mesaj alacaktım.

Big League Burger @B1gLeagueBurger

@GCheesing adlı kullanıcıya yanıt olarak

AMAN TANRIM! Sonunda! Halk artık büyükannenin ızgara peynirine eklediği ~gizli malzemeyi~ biliyor. Uzman fikri için sağ olun ama şimdilik es geçeceğiz

7:03 ÖÖ · 21 Eki 2020

Sınıfa geldiğimde yarı uykuluydum ama Jack ve Ethan'ın bir köşede hararetle fısıldadıklarını fark edecek kadar uyanıktım. Her zamanki yerime oturup onları görmezden gelmeye çalıştım ama sınıf yeterince boştu, onları duymamak zordu.

“... Beni öldürecek. O aptal resmi benim gönderdiğimi düşünüyor.”

“Ne olmuş yani? Ona benim yaptığımı söyleyeceğim. Umrumda değil. O kadar da önemli değil.”

“Bana zaten yedi kez mesaj attı. Buna bir son vermemizi söyledi.”

“İnsanların söylediği şeyleri görmeliydin.”

“Gördüm. Sonra da oturumu kapattım.”

Koridor Sohbetinde bir şey olup olmadığını merak ederek Gelinciq uygulamasını açtım. Ancak dikkate değer son

mesaj, birinin kızlar tuvaleti kabinlerine çiziktirdiği graffitilerden birinin yazım yanlışıyla alay etmesiydi. Campbell ikizlerinin birbirlerini boğazladığı bir resim yoktu. Bu bile başlı başına yeterince tuhaf bir olaydı, onları bir kez kavga ederken görmemiştim.

Jack, “Unut gitsin,” diye mırıldandı ve sonra dün yaptığı gibi, yanımdaki sıraya oturdu.

Bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Konuşmalarını duymamış gibi davranmanın bir yolu yoktu çünkü sınıfta sadece üçümüz vardık. Ta ki Ethan, nefesinin altından izin isteyip ortadan kaybolana kadar. Bir an için sessizlik oldu ama Jack’i tanıdığım için, bunun uzun sürmeyeceğini tahmin ettim.

“Kardeşin var mı?” diye sordu Jack. Her zamankinden daha sabırsız bir şekilde. Sandalyesinden sarkıp parmaklarıyla sessizce masanın üzerine vuruyordu.

“Evet. Bir ablam var.”

Jack başını salladı. Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti.

Alüminyum folyonun içinde biraz ezilmiş Canavar Kek’imi çıkardım ve bir parçasını koparıp Jack’e uzattım. Kaşlarını kaldırdı ve sanki ona bir balık uzatmaya çalışıyormuşum gibi, şaşkınlıkla baktı.

“Zehirli değil.”

Keki alıp incelemeye başladı. Masasına birkaç kırıntı döküldü. “Bu ne?”

Bir anlığına tereddüt ettim. Bu kötü tatlı karışımını ailem ve Paige dışında kimseyle konuştuğumu sanmıyordum. Bunu aile dışından biriyle paylaşmak bir tür ihanet miydi, merak ettim.

“Canavar Kek.”

“Canavar Kek mi?”

Dudakları eğlenceyle tuhaf bir hal aldı. Sonra tekrar bir değişim ve bir yeniden değerlendirme... Bu sefer umursamadığıma karar verdim.

“İnsanoğlunun bildiği her türlü abur cuburun ezilip karıştırılarak kek halinde pişirilmesi hâli. İsmi buradan geliyor.”

Jack bir ısırik aldı. “Vay canına.”

Yüzüm kızardı. Jack sandalyesine yaslanıp inlerken insanlar sınıfa girmeye başladı.

“Jack,” diye tısladım.

“Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey.”

Benimle dalga mı geçiyordu bilmiyordum ama her şekilde, olayı abartıyordu. Kekin geri kalanını sarıp sırt çantama koydum.

“Demek istediğim, bu pis bir şey. Bunu nasıl buldunuz?”

“Sadece, yani, şey yaptığımdan değil... Bunu ilk kez yaptığımızda çok küçüktük.”

Jack kelimenin tam anlamıyla parmaklarını yalıyordu. Yüzüm kızarmış bir şekilde dizlerime baktım ve gülümsememe engel olamadım. Son zamanlarda blogumuzu güncellemek için pek fazla vaktim olmamıştı. Paige bu durumu telafi etmek için tam gaz gönderi yayınlıyordu. Bu yüzden birinin yaptığım tuhaf bir tatlıyı deneyip tadını çıkarmasının nasıl hissettirdiğini unutmuştum.

Genelde beğeni belirten kişiler internetin bir köşesinden yorum yapıp tarifi denediğini söyleyenlerden ya da Canavar Kek’i beraber pişirirken inleyen Paige’den ibaretti ama bu farklıydı. Bu... neredeyse özeldi. Aile dışından birinin yaptığım şeyi gözümün önünde denemesi... O an bundan nefret etmediğimi fark ettim.

“Tatlı konusunda kendini gereğinden fazla aşmış olabilirsin. Daha önce hiç böyle bir şey tatmadım ve ailemin bir şarkü...”

“Bay Campbell, sınıfımda yemek yemekte ısrarcıysanız, en azından bir peçete kullanma nezaketi gösterin.”

Gülüşümü öksürüğe çevirerek susturmayı başardım. Bayan Fairchild dikkatini tahtaya yöneltirken Jack’le göz göze geldim ve bana göz kırptı.

Göz devirdim ve sonra arkadaşşı Paul içeri girdi.

Gelinciq’te olan bir şeyler fısıldamaya başladı. Şanslıydı ki Bayan Fairchild ya işitme güçlüğü çekiyordu ya da öyle davranmaya kararlıydı. Aksi taktirde uygulamayı kullananlara hoşgörü göstermeme politikasını düşünürsek, mahvolabilirdi. Bunun yanı sıra okulun her yerinde ispiyoncular vardı. Okulda hiçbir zaman Gelinciq’e girmek gibi bir aptallık yapmamama yetecek kadar kalabalıklardı.

Tamam. Belki bazen bakıyordum ama kendime engel olmaya çalışıyordum. Ancak Kurt her kimse, okul saatlerinde o kadar çok cevap yazıyordu ki ciddi anlamda başını belaya sokacağım konusunda endişeliydim. Jack’in geçen gün insanları Rucker’a ispiyonladığıma dair duyduğu şüphesine rağmen, en kötü kâbusum buydu. Kurt’un başı belaya girse ve uygulamadan atılsa ne yapardım bilmiyordum. Hayatımda olmamasının nasıl hissettireceğini düşünmeye bu kadar hızlı başlamam neredeyse korkutucuydu. Paige bir yana, sahip olduğum en yakın arkadaş olabilirdi.

Her şeyde aynı frekanstaydık. Stone Hall’daki hayat hakkında ve daha da önemlisi, buradaki tuhaflık hissinde...

En olası senaryo, Kurt’un ders dışı etüt saatlerine kalan ya da programında boşluğu olan biri olmasıydı. Sürekli öğrenci yönetimi işleriyle uğraşan Ethan gibi biri ya da günde iki saat okuldan ayrılıp son sınıf stajlarından birine giden biri, mesela...

Ha. Landon gibi biri. Sınıf dağılırken midem kahvaltı etmediğimden gurulduyordu. Canavar Kek’i elimden geldiğince gizlice çıkardım. Dolabımı açtığımda ağızıma

sokuşturmayı planlıyordum ancak kilidi açar açmaz yalnız olmadığımı fark ettim. Jack, peşine arkadaşı Paul'u takarak bir şekilde tüm koridor boyunca beni takip etmeyi başarmıştı.

“Son bir ısıruk daha?”

Beni bu şekilde görmemesini umarak dolabımın kapısına doğru sırtıttım. “Keş gibi konuşuyorsun.”

“Artık öyle olabilirim ve bu biraz da senin hatan sayılır. Bu yüzden malı tedarik etmekle yükümlüsün. Yoksa krize girerim.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Paul. Aynı boyda olmamıza rağmen ayak parmaklarının ucunda durarak dolabımın içine bakıyordu.

Jack için bir parça kopardım ve sonra onun hatrına, birazını da Paul'a verdim. Kulvarları paylaştığımıza göre, dalış ekibinin üyeleriyle elimden geldiğince iyi anlaşmalıydım sanırım.

“Aman Tanrım. Artık en sevdiğim insan sensin.”

Jack dalga geçti. “Sadakatin ne kadar kolay değişiyor.”

Paul ikimize de “görüşürüz” anlamında bir hareket yaptı. “Stajıma yetişmem gerekiyor.”

Çiğnemenin ortasında durdum. Belki de okuldan düzenli olarak dışarı çıkan tanıdığım tek kişi Landon değildi.

Hayal etmeye çalıştım: Paul gece geç saatlerde telefonunun loş ışığında uyanıyor, *Büyük Umutlar* hakkında bana kelime oyunları yapıyor, sigara tiryakisi beden eğitimi öğretmenimizin sigaranın zararları üzerine verdiği agresif ve ikiyüzlü dersleriyle alay ediyor. Bana ailesinden bahsediyor, benim dertlerimi dinliyor.

“Antrenmandan sonra hâlâ biraz atıştırmaya var mısın?”

Pek doğru gelmiyordu ama sorun da buydu: Kimsenin Kurt olduğunu hayal bile edemiyordum. Kafamda ona bir yüz biçmeye çalıştığım her sefer, sanki bir tür zihinsel engelle karşılaşıyordum. Bazen bir insandan çok bedensiz bir

varlık gibi hissettiriyor ve bazen, mesela dün, ailesiyle ilgili o şeye üzüldüğünde, o kadar gerçek hissettirmişti ki sanki bir köşede birbirimize sokulmuştuk. Öyle yakın hissettirmişti ki sanki uzanıp ona dokunabilirmişim gibiydi. Bana söylediği şeyler kafamda yankılanırken şaşkınlıkla Jack'e baktım: "Ha? Ah. Evet, antremandan sonra bana uyar."

"Ethan, koçun sana buluşma takvimi gönderdiğini söyledi. Eğer bana iletmek istersen..."

"Ah evet." Koridorun temiz olduğundan emin olmak için kontrol ettim, eki telefonumda açıp ona verdim. "Buradan kendine yollayabilirsin."

Jack, iki telefonu aynı anda tutmaya çalıştı ve bocaladı. "Ekranın karardı."

Ellerim Canavar Kek'ten arta kalanları toplamakla meşguldü. "Şifrem sadece 1234." Geçen ay babam telefonları güncellerken hepimize bu şifreyi vermişti. Jack'e bunu söylememin tek nedeni, zamanım olduğunda şifremi değiştirecek olmamdı.

Jack kısık bir ısıklık çaldı. "Bunun telefon dünyasında anahtarları paspasın altına bırakmakla eşdeğer olduğunu biliyorsun değil mi?"

Telefonumu geri verdi ve sonra zil çaldı. Jack'le vedalaştık, adımlarında Canavar Kek'in sebep olduğu enerji patlamasıyla sekerek gözden kayboldu ve elimde olmadan, ben de hafifçe sekerek yürümeye başladım.

PEPPER

Sonraki birkaç saati, annem ve Taffy'den gelen mesajları görmezden gelmeye çalışarak geçirdim. Nihayetinde başarisiz oldum. Son zil çaldığında birkaç dakikamı soyunma odasının dışında, Twitter olaylarının zaman çizelgesini bir araya getirmeye ayırdım. Görünen o ki dünkü üç haneli

takipçi sayısına kıyasla şu an dolu dolu 11.000 takipçisi olan Girl Cheesing hesabı, bu sabahki tweet'ime oldukça hızlı yanıt vermişti.

Girl Cheesing @GCheesing

@B1gLeagueBurger adlı kullanıcıya yanıt olarak

yine de orijinal olamamaktan daha lezzetli ama, di mi

7:17 ÖÖ · 21 Eki 2020

Belki de bu sondu. Kimse okul sırasında buna cevap vermemi istememişti. Annem, Taffy'nin bunu görmezden gelmesine izin vermiş olabilirdi. Hepimiz hayatlarımıza devam edebilir ve belki de bunu tıpkı yetişkinler gibi, Twitter yerine küçük davalar mahkemesinde çözebilirdik.

Derken Jasmine Yang çıktı. Ünlü YouTuber ve popüler "Twitter Yaygarası" vloglarının sunucusuydu. Okul bitmeden yaklaşık bir saat önce yayınladığı üç dakikalık bir videoda, temelde hayatımın son yirmi dört saatinin kâbusu olan "kan davamızla" ilgili birkaç tweet'ten bahsediyordu.

"Sanırım bu iki hesabın birbirlerini çileden çıkardığını söyleyebilirim. Peki sizce kim kazanacak yaygaracılarım?" diyordu takipçilerine, videonun sonunda yüzünde arsız bir sırıtmayla. "Girl Cheesing'i mi yoksa Big League'i mi tutuyorsunuz? Yorumlarda beni bilgilendirin. Ben *kendi oyunu* kimden yana kullanacağımı biliyorum."

Videoda, Big League Burger tweet'ine *TAKLİTÇİ* yazıp yanına bir dolu kedi emoji koyduğu yanıtının ekran görüntüsünü gösteriliyordu ve bir şekilde, videoyu yayınlamasıyla okuldan ayrılmam arasındaki o saatte, fikir o kadar agresif bir şekilde yayıldı ki yüzlerce Twitter kullanıcısı aynı şeyi yapmaya başladı. Her tweet'in, her Instagram gönderisinin ve BLB'nin son birkaç ayda yaptığı her Facebook duyurusunun altında, kedi emojiyle yorum yapan bir *sürü* insan vardı.

Herhangi biri olsaydım eğlenceli olabilirdi ama olanları düzeltmenin bir yolunu bulana kadar bir telefona zincirlenecek kişi olmuştum. Antrenman bitene kadar beynim âdeta çalkalanıyordu. Bir sonraki taktiksel hamlemizin ne olabileceğiyle o kadar meşguldüm ki Müdür Yardımcısı Rucker'ın o kendine özgü geniz sesini duyana kadar, spor salonunun lobisinde durduğunu bile fark etmedim. "Affedersiniz, Bayan Singh ama telefon ekranınızda tam olarak ne görüyorum?"

Pooja'nın sırtı Rucker'a dönüktü ama yüzünü, daha doğrusu yüzünün yerini alan saf dehşeti doğrudan görebiliyordum. Bunun sadece bir anlama gelebileceğini biliyordum.

"İl... bu..."

"Hayır, hayır, geri çıkar. Görmeyi çok isterim."

"Bu, Koç Thompkins'in havuz güvertesinde bulduğu telefon mu?"

Pooja nefesini tutarak, gözleri fıldır fıldır hâlde, bana baktı. Anlaması bir saniyesini aldı ama sonra başını salladı.

"Kimin olduğunu anlamaya çalışıyoruz," diye açıkladım Rucker'a. Pooja'ya geri döndüm. "Şansımız var mı?"

Pooja telefonunu bana uzattı. Yüzü sakinleşmişti ama elleri titriyordu. "Şimdilik yok."

Rucker elimdeki telefona baktı. Ekran aydınlanınca, Pooja'nın Ruth Bader Ginsburg'un kesilmiş bir fotoğrafıyla pozunun çıkacağını bildiğimden, bizi ele vermemesi için fazla hareket ettirmemeye çalıştım.

Rucker, "O Gelincik uygulamasına girilmiş gibi görünüyordu," dedi.

"Evet," dedim çabucak, "Stone Hall'dan birine ait olduğunu bu yüzden biliyoruz."

* 1993'ten ölümüne kadar Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi yargıçlığı yapan Amerikalı avukat ve hukukçu. (Ç.N.)

Pooja başını salladı. “Ve biz, imm, bunu çözdüğümüzde size kesinlikle kim olduğunu söyleyeceğiz.”

Bize güvenip güvenmediğine karar vermeye çalışırken gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama gözleri Pooja’nın kilere kıyasla daha sakindi; Pooja sanki hâlâ onu otobüsün altına atmamı bekliyormuş gibi bakıyordu. İkimiz de anasınıfından beri tam olarak yaramazlık yapıyor sayılmazdık ama tam olarak uslu da olmuyorduk.

Pooja yıllardır başıma belaydı ama bunu değiştirmek için yapmak istediğim son şey, aptal bir sohbet programı yüzünden onu alt etmektir. Hem ondan sadece beş saniye önce çıksaydım ben de kolayca yakalanabilirdim. Eğer Pooja’yı herhangi bir şeyde yeneceksem, bunun adil ve dürüstçe olduğunu bilmenin verdiği tatmini istiyordum.

“Bu konuda tedbirli olduğunuz için teşekkürler kızlar. Başka bir şey duyarsanız...”

Tam rahatlayacakken kendimi durdurdum. Dişlerimin arasından “İlk size söyleyeceğiz,” diye yalan söyledim. Rucker başını salladı ve onun bir mil öteden geldiğini gören birinci sınıf dalış takımına doğru, aralarına sızma niyetinde olduğunu pek gizleyemeyerek, gitti. Pooja’ya döndüm. Yüzü bembeyazdı.

“Teşekkürler,” diyerek nefes aldı.

Sırt çantamı omzuma aldım. “Sorun değil.”

“Cidden... az önce benim ve başka birçok kişinin kışını kurtardın. Tarih sınavı için çalışma grubu takvimi oluşturmakla meşgulüm.”

“Merak etme. Bekle, sen Tavşancık mısın?”

Pooja temkinli sayılabilecek bir şekilde başını salladı. Sonra, sohbeti genelde ikimizden birinin yaptığı gibi bitirmediğimden, biraz rahatladı. “Yani, ilk tercihim değil tabii ki ama en azından Eşek ismi benim üzerime kalmadı,” dedi.

Genellikle Pooja'nın önünde olabildiğince soğukkanlı tepkiler vermeye çalışırdım ama elimde olmadan, şaşkınlıkla ona baktım. "Tüm bu çalışma gruplarını kuran sensin."

Omuz silkti. "Şey, evet. Uygulama bunu çok kolaylaştırıyor. Bu yıl hepimizi zorladı."

Bir an için ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Ben sadece ona bakıyordum ve Pooja beni bekleyip beklememek arasında karar veremiyormuş gibi, ağırlığım ayakları arasında değiştirdi.

Pooja'nın olayı buydu; sadece bir anlığına en yakın arkadaşım olurdu, ilk yılımızda Dünya Tarihi dersinde öğretmeninin bir mini sınav turnuvasında ikimizi eşleştirdiği zaman olduğu gibi.

Eylül ayının sonlarıydı, yani tam da uyum sağlayıp iyi bir izlenim bırakmaya ve her zamankinden daha iyi notlar almaya kararlı olduğum zamanlardı. Annem ve Paige'in kavgaları gün geçtikçe artıyordu ve Stone Hall'da başarılı olmak, tüm bunları durdurmak için sahip olduğum tek güçmüş gibi geliyordu.

O zamanlar hâlâ gerçek anlamda bir arkadaş edinemiştim ama bazı adayları araştırmıştım: Instagram'ından anladığım kadarıyla çok fazla yemek yapan Mel ve koridorlarda doksan metre kelebek stili yüzmeyi kendi olayı yapmaya çalıştığına kulak misafiri olduğum Pooja. Aynı gruba düştüğümüzde, sezon başlamadan önce onunla okulun yüzme takımı hakkında konuşmayı umuyordum. Cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Ne de olsa yeni arkadaş edinme fikri benim için hâlâ yeniydi fakat birdenbire tüm gerginliğim ortadan kalktı.

Pooja güzeldi ve feci şekilde eğlenceliydi. Sınav grubumuzun geri kalanına göstermek için not defterinin kenarlarına notlar yazıyordu. Hammurabi kanunlarının Snapchat'e nasıl uygulanacağına dair bazı şakalar veya

Mezopotamya'nın sosyal hiyerarşisinin en alt basamağının altına "Stone Hall birinci sınıf öğrencileri" yazmak gibi şeylerdi bunlar.

Bay Clearburn, adımı söylediğinde hâlâ şakalarından birine gülüyordum. "Bayan Evans, etrafla oyalanmakla meşgul değilseniz, belki bize Antik Mezopotamya'nın büyük bölümünün bulunduğu günümüz ülkesini söylebilirsiniz?"

Cevabı bilmeme rağmen, o an o kadar utanmıştım ki ona adımı bile söyleyemezdim. Pooja "Suriye," diye fısıldayana kadar ağzım açık, orada öylece oturdum.

"Suriye," diye düşünmeden söyledim.

"Yanlıı ve sınıfa rahatsızlık verdiğiniz için takımınızdan bir puan kırıyorum. Bayan Singh?"

Pooja cevabını kürsüye verdi. "Irak?"

"Doğru."

Sadece kötü görünmekle kalmayıp ekibimizdeki diğer üç kişiyi hayal kırıklığına uğratmanın acısı o kadar yakıcıydı ki Big League Burger fritözüne atılmış gibiydim. Pooja'ya bakmıştım ama o bana bakmadı bile. Zor bir dersti ama asıl ders alınmıştı: Stone Hall'da herkes kendi başının çaresine bakıyordu.

Rekabet oradan sonra büyümeye başladı. Yaptığını hiçbir zaman unutmadım ve onu kesinlikle affetmedim. O zamandan beri sınıfta, yüzme takımında veya okulla ilgili başka herhangi bir şey için ne zaman kafa kafaya gelsek, buranın Nashville olmadığını sürekli hatırlatan bir uyarı gibi, bunun utancını yanımda taşıdım. Bu yepyeni bir insan türüydü. Besin zinciri o kadar tehlikeli bir şekilde büyüyordu ki her zaman dibinizde sizi aşağı çekmek için bekleyen birileri vardı.

Ama bu hiç mantıklı değildi. Pooja'nın en zorlu İleri Seviye sınıfları için kütüphanede çalışma saatleri ayarlayan

ve kafe buluşmaları düzenleyen Gelinciq'teki Tavşancık olması yani. Pooja Tavşancık, bu demek oluyordu ki o da insanları onunla birlikte o besin zincirine çekiyordu.

Sonunda başımı salladım. "Sanırım şey düşünmüştüm..."

Cümle orada, rahatsız edici bir yerde kaldı çünkü ikimiz de ne düşündüğümü biliyorduk. Pooja, sırt çantasını omzuna aldı ve bana tekrar bakmadan önce ayakkabılarına baktı.

"Sen de gelmelisin, anlarsın işte." Kelimeleri tereddüt-lüydü. Gerçekten gelmemi istediğini kastettiği belliydi ama benim bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilmiş gibiydi. "Yani, ihtiyacın olduğundan değil ama diğerlerine yardımcı olabileceğine eminim." Teklifi beni o kadar şaşırttı ki cevap vermem gerektiğini unuttum.

"Neyse, kardeşim ön tarafta beni bekliyor, yani..." Garip bir şekilde el salladı. "Tekrar teşekkürler."

"Tabii."

Ve sonra Pooja, Tavşancık ya da gerçekte her kimse, arkasında beni yeni bir tür belirsizlikle, paramparça etmiş bir hâlde gitti.

PEPPER

Pooja lobiden çıktığında, telefonumun cebimden çıkan sesi beni kafa karışıklığımdan kurtardı ve hemen Twitter girdabına geri çekti. Kendimi çoktan buna hazırlamış bir şekilde telefonumu çıkardım, bildirimleri teker teker kaydırmaya başladım.

Ve Kurt'tan hiçbir şey gelmediğini gördüm. Dün de bu saatlerde mesaj yoktu. İkimiz de ilk defa, saat üç ve beş arasında birbirimize hiçbir şey yazmamıştık. Normalde bu, gün içinde aldığımız ödevler hakkındaki şikayetlerimizin zirve yaptığı saatlerdi.

Tamam. Landon'un Kurt olduğunu düşünenecek kadar aptal değildim çünkü yüzme ve dalış antrenmanının olduğu zamanlarda Gelinciq'e girmiyordu. Bu iddiaya dayanarak; yüzme, dalış, basketbol, golf, futbol veya kapalı spor salonu aktivitelerine katılan herhangi biri de olabilirdi. Aslında bu, kim olabileceğine dair listeyi gülünç derecede genişletmişti ama bu esrarengiz listede, belki de her şeye rağmen, Kurt'un o olabileceğini düşünmeme sebep olan bir şey daha vardı.

On dört yaşındaki Pepper'ın aşkı hızlıydı belki ama asılsız da değildi. O zamanlar gerçekten hissettiklerini şimdi kesinlikle Kurt için hissediyordu. Telefonuma bir bildirim daha geldi. Bu seferki Taffy'dendi: *Hâlâ antrenmandan çıkmadın mı?*

İç çektim. Silkelenip kendime geldim. Tüm bu Twitter olaylarını çözmeye çalışırken, Jack'in buluşmamızı önerdiği pastaneye doğru yürümeye başladım. Önce Taffy'yi aradım. Caddede yürürken kafamda bir fikir oluşmuştu. Binlerce kedi emoji'si gözümün önünden gitmiyordu.

"Bugün tasarım ekibinden kimse çalışıyor mu?"

Taffy'nin sesi her zamankinden yaklaşık bir oktav daha yüksek çıkmıştı.

"Evet, Carmen burada."

"Tamam. Bir kedi fotoğrafı bulmasını sağla."

"Herhangi bir kedi olur mu?"

"Evet, şirin herhangi bir kedi olabilir."

Hayatım her an, daha da gülünç hâle geliyordu. Masasında duran tek boynuzlu at şeklindeki Post-it'lerden biri ne not alırken, 89. Cadde'de ışığın değişmesini bekle din. Öylesine senkronizeydik ki kalemi kâğıttan kaldırdığı anı telefondan anlayabiliyordum.

"Sonra şu klişe photoshop'lardan yapın; kedinin elinde Big League Burger ızgara peynirinden olsun. O kadar kötü olmalı ki tam bu yüzden komik olmalı."

“Anladım, tamamdır...”

“Sonra şu surata güneş gözlüğü inen animasyonlardan yapın.”

“Onu biliyorum!” dedi Taffy heyecanla. Sanki internetteki *caps*’leri bilmesi gerektiği için işe alınmamış gibi.

“Tamam, güneş gözlüğü koy ama yazı olmasın.” Kendimi öğretmen gibi hissederek talimat vermeye devam ettim, “Sadece aşağı doğru inen güneş gözlükleri.”

Hattın öteki tarafından uğultular geldi. “Yarım saat içinde hazır olacak.” Uğultular sonra daha belirgin bir hal aldı ve annem ona ait olduğu aşikâr olan alçak, otoriter ses tonuyla sözünü kesti.

“... Beş dakikadan kısa bir sürede hazır olacak,” diye düzeltti Taffy.

Çok geçmeden pastanenin önüne gelmiştim. Jack’in çoktan bir masa bulup suratının ortasına baget tuttuğunu görebiliyordum. Mutluluğun resmi gibiydi. Havuzdan kalma nemli saçları uçlara doğru kıvrılıyor, baget ekmeğinin köşesini dişleriyle o kendini bilmeyen, aç ergen çocuk hâliyle ısıırıyordu. Garip bir şekilde tüm bunlardan büyülenmiş gibi, onu izlemek için bir anlığına durdum.

Kapı açılır açılmaz beni gördü. Nerede olduğunu anlamam için el salladı. Parmağımı kaldırdım ve bir bardak çay almak için sıraya girdim. Son anda tezgâha bakıp devasa elmalı hamur işlerinden birini istedim. Bu camın önünden defalarca geçmiştim ama durup bir şey seçemeyecek kadar meşgul oluyordum. Telefonum titredi. Kedinin GIF’i tam da istediğim gibiydi. Görüntüyü telefonuma kaydedip şirketin Twitter’ını açtım. Kendimden nefret ediyordum ama aynı zamanda, tüm bunları olabildiğince çabuk sona erdirmek istiyordum.

Jack, “Her ne aldıysan bir baget ekmeği karşılığında takas edebiliriz,” dedi.

“Anlaştık.” Okul ve yüzme çantamı masaya bıraktım.
“Bir saniye.”

BLB’nin Twitter’ına 100’ün üzerinde bildirim yığıldığını gördüğümde, bunların her birinin kedi ile ilgili ya da daha kötüsü olduğunu düşünerek irkildim. Bir tweet taslağı çıkarıp sanki yanlışlarımı boğazımda yakıp yok edebileceği mişçesine, çayımdan bir yudum aldım. Öğk. İçine şeker koymayı unutmuştum. İçecek tezgâhını aramak için etrafa bakındım. Sandalyemden kalktım ve soldan gelen birine çarptım.

Çayım gömleğime döküldü ve masaya, geriye doğru senselerken telefonumu düşürdüm.

“Pardon, pardon.”

“Pepper?”

Hayretle Landon’un buz mavisi gözlerine baktım. O kadar yakından baktım ki bir gözünün üzerindeki küçük karakteristik çilleri görebiliyordum. İlk yılımda suratının her noktasını, bir takımyıldızını ezberler gibi ezberlemiştim. Ben yüzümü buruşturmayı bastırırken gülümsedim.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım tekrar başımı öne eğerken. Elindeki tepside bir ekmek sepeti dolusu *mac and cheese* vardı ve üzerindeki peynirden buhar tütüyordu. Her iki manzara da o kadar baskındı ki peynire mi yoksa yüzüne mi bakacağıma karar veremedim.

“Hey, Ethan...”

“Jack,” diyerek ikimiz de onu aynı anda düzelttik. Jack dikkatini tekrar baget ekmegine verdi ama yüzündeki o ince gülümsemeyi fark etmiştim. Landon’a döndüm. Hâlâ savunmasız bir haldeydi. O doğal gülümsemesi yüzüne oturmadan önce bize göz kırptı.

“Peki o zaman. Benim hatam. Burada sizinle karşılaşmak ne güzel.”

Boğazım kurudu. Landon'un esrarengiz şekilde simetrik olan yüzüne baktım ve annemi, söylediklerini düşündüm. "Evet," dedim yarı boğuk bir sesle. "Sadece... affedersin. Çayına şeker atacaktım ve..." *Şimdi sana hayatımı en ince ayrıntılarıyla sebepsiz yere anlatıyorum.*

Doğruca içecek tezgâhına gittim. Landon'ın bana ayak uydurduğunun acı bir şekilde farkındaydım. İşte bu. Evren bana bugün antremanda düpedüz kaçırdığım fırsatı geri veriyordu. Sanki annemin saçma isteğine ışık tutuyordu.

Far görmüş tavşan gibi kaskatı kesildim. Neredeyse son dört yılımı Stone Hall'da, dünyanın Landon'larına layık olabilmek için geçirmiştım. Onlar buraya uyum sağlayanlardı, eskiden benim de Nashville'e uyum sağladığım gibi. Onca zaman sonra bile, ona hâlâ ilk tanıştığımızdaki budala küçük birinci sınıf öğrencisi gibi hissetmeden bakamıyordum. Sonunda kelimeleri ağızımdan zorla da olsa çıkardım.

"Peki, sen... ımmm, annem babanın bize yemeğe geleceğini söylüyor?" Landon bir adım öne geçerek tezgâhın üzerindeki küçük kapların birinden bir şeker paketi aldı. Yanlış olanı almıştı. İçinde hiç kalorisi olmayan ve dili buruşturanlardandı ama umursamadım. Tekrar tökezlemeye odaklanmakla meşguldüm.

"Vay canına, evet. Babam bir şeylerden bahsetmişti. Sizin ev olduğunu anlamamıştım."

Şiddetli bir şekilde başımı salladım. "Evet, ımm, aynen. Bizim ev." Yaptığım şey resmen sosyal bir intihardı ama yine de annemi hayal kırıklığına uğratmaktan iyiydi. "Gelmelisin."

Söylediklerime yetişip anlaması için geçen yarım saniye içersinde, pastanenin ortasında, *oracıkta ölebilirim* diye düşündüm.

"Öyle mi?"

"Evet."

Landon başını salladı. “Evet, tabii, ben... kulağa harika geliyor. Stajım için yetiştirmem gereken bazı şeyler var ama yakında bu yoğunluktan kurtulacağıma eminim.”

Bir çeşit “Yılın Kız Evladı” ödülünü kazansam iyi olurdu. “Belki o zaman görüşürüz.”

JACK

Her şeyin elimde patlamasından hemen önce, tüm bu olanların en aptalca yanı, Pepper’dan hoşlandığıma karar vermemdi. Yani karar vermek değil ama sinsice kanıma giren bir histi sadece. Annemin yakınlarda olmamasını bilmemin rahatlığıyla baget ekmeğimi koparıyordum. (Campbell ailesinde başka yerlerden ekmek tüketmek vatana ihanet sayılır.) Sonra çay sırasında bekleyen Pepper’ın buruk bakışını gördüm. Tahammülsüz değil de umursayan bir bakıştı bu. Çileden çıkmak ile hafif eğlence arasındaki o fark, *allah aşkına bu çocuk ne yapıyor* ile *allah aşkına arkadaşım ne yapıyor* arasındaki o ince çizgi.

Ve evet, belki bundan çok daha önce ondan hoşlanmaya başlamış olabilirim. Ethan Pepper’la sadece bir kereliğine buluşmamı istemiş, sonrasında ben durumu biraz değiştirmiştim. Ethan’ın hâlâ Pepper’la yüzme ve dalış takımı işleri için buluştuğumdan haberi yoktu. Bir şey diyeceğinden değil, dalış takımının organizasyonu zaten kaba tabirle “karma çorman” olarak tanımlanabilirdi. Ayrıca kaptanlığı daha çok formalitedendi. Yine de bunu özgeçmişine koyacak ve işini bitirecekti.

Alması gerekenden fazla sorumluluk alıp sonrasını bana bırakmak gibi kötü bir huyu vardı. Okuldaki bağış toplama etkinliği için şarküteriden hazır yiyecekler getireceğini söyleyip ardından programı sıkıştırdığında bunu benden istemesi veya anneme Büyükanne Belly’nin ilaçlarını alacağına

söz verdikten sonra öğrenci konseyi toplantısının uzun süreceğini fark ederek panik içinde beni araması gibi... Bunları kasten yapmadığını biliyordum ama yutamayacağı lokmaları ağzına almaya çalışıyor ve sonra, benim sayemde, ikinci bir ağzı olduğunu hatırlıyordu.

Vakti böylesine kısıtlıyken ve babamın bizi uyarmasına rağmen, bu sabah Girl Cheesing hesabından tweet atacak zaman bulması da komikti. Bu seferlik, Ethan'ın arkasını toplamayı gerçekten umursamayacaktım. Pepper'la olmayı seviyordum. Canavar Kek'i, patavatsız komikliklerini ve kısa olmalarına rağmen her seferinde kâküllerini kulaklarının arkasına atmaya çalışmasını seviyordum. Yediğim şeyi tereddüt etmeden ikram edecek kadar hoşlanıyordum. Ondan, annemin dün gece vardiyasından sonra geri verdiği telefonuma Mavikuş'tan cevap gelmiş mi diye aylardır ilk kez bakmayacak kadar hoşlanıyordum.

Ondan, Landon'a çarptığı anda, midemde anlam veremediğim şeyler hissedecek kadar ve bir hatası olmamasına rağmen Landon'a gıcık olacak kadar çok hoşlanıyordum. Pepper'da da bir şeyler vardı. Yanakları kıpkırmızıydı ve arkası dönükken bile bunu anlayabiliyordum. Bana verdiği hamur işini parmaklarımın arasında ezip yapış yapış, elma karışımı bir pislik yarattım.

Gözlerimi onlardan ayırdım ve işte ne olduysa o zaman oldu; her şey bir anda altüst oldu. Telefonu masanın üzerindeydi. Bakmak niyetinde değildim. Sonuçta ben bir New Yorkluyum; kendi işime bakma yeteneğimle gurur duyarım ama ekranda hareket eden bir şey vardı, komik görümlü bir kedi GIF'i ve parlak bir şeye bakan bir rakun gibiydi, gözlerimi ondan ayıramadım.

Sonra arkama yaslanırken ekranın geri kalanına baktım. Önce mavi tik işaretini gördüm. GIF, taslak bir tweet'e

aitti. Bir an için bunu eğlenceli buldum, Pepper'ın onaylanmış Twitter hesabı mı vardı? Acaba gizlice bir spor liginde miydi yoksa Nashville'de bir country grubunda şarkı mı söylüyordu? Hesap Pepper'a ait değildi, Big League Burger'ın hesabıydı bu.

Bu bilgiyi vücuduma nasıl aktaracağını tam olarak idrak edemedim, bu yüzden gülmeye başladım. O kadar çok güldüm ki yanımdaki masada çöreğini yemeye çalışan kadın, ses geçirmeyen kulaklıkları olmasına rağmen telaşla bana baktı. Sanki daha çok içimden gülüyordum ve ağır bir şey göğsümde gevşeyip mideme yerleşerek katılaşıyordu. Pepper kızaran yanaklarıyla şaşkın bir şekilde döndü. Sanki o an var olmayı unutmuş gibi, ayağını sandalyesine çarpıp sendeledi. Nihayet bakışlarımız çarpıştığında gözlerini kırptırdı. Öyle hızlı kendine geldi ki hissettiğim dehşetin her karışını yüzüme yansıttığımdan emindim.

“Ne?”

Ağzım açıldı. Kapandı. Sonra tekrar açıldı.

“Telefonunda Big League Burger hesabından atılmak üzere taslak bir tweet var.”

Sinirli görünmüyordum. Sinirli miydim ki? Tekrar çocuk olup dalış tramplesinde çeşitli numaralar denemeye benziyordu. İlk birkaç seferde ayaklarımı tutarak atlamaya çalışıp havuza yüzüstü düştüğüm zamanlar gibiydi. Sızının şok etkisi yaratıp sizi birkaç darbeyle daha da afallatmadan önceki âna benziyordu. Suyun bir saniye içinde bu kadar kaygan ve misafirperver olup sonrasında kırbaç etkisiyle neredeyse nefessiz bırakması gibi...

“Ah.” Pepper telefonunu eline aldı. Artık kırmızıya çalan sadece yanakları değildi, boynundan yanaklarına süzülen parlak, alev kırmızılığı yüzünü kaplamıştı. “Üzgünüm, telefonumu burada bırakmışım.”

Belki de hiçbir şey söylememeliydim. Gerçekten, bunu kesinlikle yapmamalıydim. Vereceğim her türlü tepkinin tamamen yanlış olacağı hissine kapıldım.

Pepper bakışlarımdan huzursuzlandı ve ellerini kâkülüne uzattı. “Bu aptalca. Big League Burger’i annem, yani annemle babam kurdu.”

Bunu kambur bir şekilde, gözleri benimle masa arasında gidip gelirken söyledi. “Bazen şirketin hesabından bana tweet attırıyorlar.”

“Girl Cheesing’e atılan tweetler gibi mi?”

O tanıdık hareketi yapıp kaşlarını kaldırdı. “Sen onlardan haberdar mısın?”

Baget ekmeği midemde çalkalanıyor gibiydi. Başımı sallamayı başardım.

Pepper omuz silkti. “Aptalca işte,” diye mırıldandı, karton bardağının kapağını çıkarırken. “Tüm bu olanlar...”

“Aptalca değil.”

Kelimelerin ağzımdan öylece çıkmasını istememiştim. Kendi sesime ben bile şaşırdım. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı.

Sırt çantamı, kahvemi ve gülünç derecedeki büyük baget ekmeğimi kapıp sandalyeden kalktım.

“Bekle, gidiyor musun?” dedi panikle. Sesinde Pepper gibi birinin hissedebileceğini düşünmediğim bir tür güvensizlik vardı. “Kızdın mı? Onlar sadece salakça atılmış tweet’ler.”

Ona kıyasla ne kadar uzun olduğumu unutarak bir anda öne atıldım. Bir adım geri attım. “Evet? O aptal tweet’leri gönderdiğiniz kişiler benim ailem, çaldığınız tarifi sahibi de benim *büyükannem*.” Pepper’ın dudakları aralandı ve nefesinin arasından şaşkınlık dolu bir “Ah,” çıktı. Parmaklarımı kıvrıp tırnaklarımı avuç içlerime batırıyordum. Söylediklerimi kafasında anlamlandırınca vücudu kaskatı kesildi.

Konuşmaya başlaması zaman aldı. Gittikçe üstüme geliyormuş gibi hissettiren bu aptal pastaneden bir hışımla çıkmak istedim ama bana öyle bir bakışı vardı ki olduğum yere çakılı kaldım. Genelde her şeye anında verecek bir cevabı olurdu. şu anda ise sadece kaybolmuş görünüyordu.

“Girl Cheesing’in sahibi ailen mi?”

“1963’ten beri. Büyükanne’nin Özel Tarifi de bu tarihten beri menüde bu arada.”

Pepper başını iki yana salladı. “Ben bilmiyo... Senin olduğuna dair hiçbir fikrim...”

“Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Büyükbabamla birlikte ceplerinde beş kuruş yokken bu işletmeyi kurmalarını? Tüm bu tarifleri kendi başına bulmasını ve hayatının yarısından fazlasında günde on altı saat size hizmet etmek için çalışmuş olmasını?”

Pepper’in gözlerinde bir şey belirdi. Pişmanlık değildi. Daha çok anlayış gibiydi. İstediiim bu değildi. O kadar sinirliydim ki söyleyeceği her şey bir kulağımdan girip ötekinden çıkacaktı.

“Öyle değil. Bunları bana annem yaptırıyor. Kişisel bir şey değil.”

“Öncelikle, annen sana hiçbir şey yaptırmadı.” Soluma baktım ve kapıya giden açık bir yol olduğunu gördüm ama henüz bitirmemiştim. Telefonumu çıkardım ve Twitter’den Girl Cheesing’in hesabına girdim. Bu sabah gizli malzeme ile dalga geçtiği tweet’i bulup Pepper’ın burnuna soktum. “Ve bu büyükanneimin mirası. Bu benim tüm ailemin geçim kaynağı. Sakın orada durup bana bunun kişisel olmadığını söyleme.”

“Jack, bekle...”

“Aptal bağış toplama etkinliği için istediğini yapabilirsin. Eminim fikir bulmakta sorun yaşamazsın çünkü nasıl olsa her zaman başkasınıninkileri çalabilirsin.”

JACK

Yaklaşık iki saniye sonra, dev bir baget ekmeğiyle pastaneden hiddetle ayrılmanın çok zor olduğunu öğrendim. Yine de 86. Cadde'deki metro istasyonuna doğru, öfkeyle yürümeye başladım. İnsanlar anında eğlenceye dönüşen bir telaşla bana bakıyordu. Adımlarımı elimdeki baget ekmeğini gerçekten yiyebilecek evsiz birine vermek üzere yavaşlat-tım. Ekmeği ona uzatırken lanet olası Big League Burger'in önünde durduğumuzu fark ettim.

Pencereden yansımamı gördüm; saçlarım rüzgârdan mahvolmuş, yüzüm buruşmuştu. Kızgın görünme haysiyetine bile sahip değildim. Ethan ve babam gibi, ben de en fazla "birazcık kafası karışmış köpek yavrusu"na benzeyecek kadar öfkeli görünmekle lanetlenmişim. En kötü yanı da bu ifademi gülünç olduğunu bilecek kadar, Ethan'ın suratında pek çok kez görmüştüm.

Ethan'ın aniden hesaba girip bütün gün Big League Burger'le uğraşmasına minnettardım. Öyle minnettardım ki hoplara zıplara şarküteriye gidip yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, suçu üstlenmeye hazırdım. Buna değecekti. Kahretsin, ben devam edecektim işte. Ethan'ın başlatıp benim bitirmek zorunda kaldığım şeyler listesine bir ek daha.

Metrodan çıktığımda Pepper'dan en az altı, babam ve Ethan'dan da açıkça görmezden geldiğim birkaç mesaj vardı. Köşeyi dönerken telefonum çaldı. Arayan annemdi. Kendimi hazırladım. Telefon numaramı bilenlerin yüzde doksan dokuzunu görmezden gelebilirdim ama annemi asla.

"Neredesin?"

"Hemen sokağın aşağısındayım, neden?"

Kelimeler ağzımdan sanki koşuyormuşum gibi, aceleyle çıktı. Alev almış şekilde, hızlı bir tempoda yürüdüğümü varsayarsak bu doğrudu ama bundan daha fazlası vardı.

Gerçekleşme ihtimalini her zaman göz ardı ettiğimiz olayın patlak verdiğini düşünerek dehşete kapıldım. Büyükanne Belly'ye bir şey olmuştu. Yanında olmamak bir yana, bunlar olurken düşmanla gönül eğlendiriyordum.

“Buraya gel. Hemen.”

Tamam, söylediklerimi geri alıyorum. Yalnızca volkanik düzeyde başım beladaydı ve babamın bana kızmasından daha kötü olan tek şey, annemin bana kızmasıydı. Ağzımı açıp tam bir ödleğ gibi Ethan'ı ispiyonlamak üzereydim ki annem benden önce davrandı. “Dükkân *hıncahınç* dolu. Dışarıda bekleyen müşterilerimiz var ve servis yapacak yerli sayıda personel yok. Her neredeyse Jack, KOŞ.”

Bir anlığına şaka yapıyor sandım. Sonra köşeyi dönünce kendi gözlerimle gördüm: Bir dolu insan binanın dışından aşağıya kadar sıralanmıştı. Eski kitapçının, şarapçının, çilingirin ve saat sekize kadar açılmayan erotik shop'un oraya uzanan bir sıra vardı. Sırt çantalı, evrak çantalı ve bebek arabalı her yaştan insan, kapıya bir göz atmak ve önlerinde kaç kişinin olduğunu görmek için boynunu uzatıyordu.

Lanet cronut'tan* bu yana dükkânın dışında toplanmış bu kadar çok insan görmemiştim. Hızla koşturmaya başladım. İnsanların öfkesi beni şaşkına çevirdi. Sıraya kaynak yaptığımı düşünerek homurdanmaya başladılar. “Burada çalışıyorum,” diye söylendim. Bu sabırsız birkaç müşteriye heyecanlandırmıştı. Tezgâha vardığımda annemin kasada neredeyse manik bir gülümsemeyle durduğunu gördüm. İkinci bir kasa açmıştık ki bunun, Onur Yürüyüşü ya da bizim bloktaki Groupon fırsatları gibi büyük etkinlikler dışında başımıza geleceğini asla düşünemezdim.

“Ne oldu?” diyerek fazladan bir önlük istedim ve içeri daldım. Ethan ve annem servis için öndeydi, bu da ürünlerin hazırlanması için arkada babamla olacağım anlamına

* Kruvasan ve donut karışımı bir tür hamur işi. Her iki yiyeceğin de isimlerinin birleşmesiyle ismini almıştır. (Ç.N.)

geliyordu. Şükürler olsun ki bu çılgınlık beni ebeveynlerimin gazabından, en azından tüm bu insanlar doyana kadar, bir süre koruyacaktı.

“Ethan’ın tweet’leri!” diye bağırdı annem. Daha yüzümün kıvranmaya başladığını bile hissetmeden hızla ekledi, “ikinizin tweet’leri. Viralleştikten sonra sanırım...”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bekle, öyleyse, ben iğneleyici bir tweet atıyorum ve başım belaya giriyor ama Ethan vahşiçe bir sürü kaba şey yazınca...”

Annem öne doğru eğildi, çenemi tutup yanağımdan öpmek için parmaklarının ucunda yükseldi. “Disiplin konusunu daha sonra konuşacağız. Şimdi sandviçler. Yürü! Yürü! Yürü!”

Kapanışa kadar önümüzdeki üç saat boyunca, hava almak için bile zamanım olmadı. Sandviçlerimizi gözüm kapalı hazırlayabilirdim ve saat nihayet sekiz olana kadar gerçekten de yaptığım buydu. Birtakım saçmalıklarla birlikte sıra gittikçe uzuyordu. Fotoğraf çeken blogger’lar, gömleğine ızgara peyniri resmi bastırıp kendine “ızgara peyniri bilirkişisi” diyen bir adam ve Instagram hikâyele-ri için bizim özel tarifimizle Big League Burger’inkini yan yana çeken ergenler...

Daha da önemlisi, kasaya tonla nakit para giriyordu. Günün sonunda, son müşteriyi de gönderip nihayet kapattığımızda New York maratonunu koşmuş gibi hırıldayarak yere yığıldık.

“Ayaklarımı hissedemiyorum,” diye inledi annem.

Başımı masaya yatırdım. Tüm vücudum krem peynir ve ballı hardalla kaplıydı. Kolumla gözlerimi kapatırken Ethan’ın sırtışını duyabiliyordum. “İki kız numaramı istedi.”

“Zaten bir erkek arkadaşın var,” diye hatırlattım, bir gözümü açarak.

“Ben de onlara bunu söyledim.”

“Ama tek yumurta ikizinden bahsetmeyi düşünmedin?”

“Tamam, strateji geliştirmemiz gerekiyor,” dedi babam ellerini çırparak. “Haftanın geri kalanı da böyle olacaksa, hepimizin iş başında olması gerekiyor. Hannah, stokları kontrol etmek istiyorsan, fazla mesai isteyip istemediklerini öğrenmek için gündüz vardiyasındakileri aramaya başlayacağım. Beyler, siz de temizlik yapıp dükkânı kapatırsanız...”

“Bekle. Bu kadar mı?”

Babam koltrüğundan kalkarken durdu. “Ne bu kadar mı?”

Yüzüm dehşet derecede sıcaktı. İspiyoncu değildim. Gerçekten değildim. Öyle olsaydım, Ethan’ın altın çocuk statüsü çok uzun zaman önce yok olurdu. On dört yaşımızdan beri parkta arkadaşlarıyla gizlice bira ve hatta ara sıra ot da içiyordu.

Ancak bu çifte standart hiçbir zaman şu anda olduğu kadar adaletsiz olmamıştı. Annem tüm bu sessiz işbirliğimin farkında olduğundan, durumu babamdan önce anladı. Elini omzuma koyup sıktı. “Baban, kalabalık gelmeden önce Ethan’la çoktan konuştu. Artık tweet atmak yok. En azından bugün attığınız tarzda olanlardan.”

Kendimi başka bir şey söylemekten alıkoymak için yavaş yavaş ısırmam gerekti.

“Kesinlikle,” dedi babam. Her nedense Ethan yerine bana gözünü dikerek masanın kenarında gidip geldi. Bir süre sonra iç çekti. “Hesaptan tekrar tweet atmanıza izin veriyorum ama kontrol edilmesine ihtiyacım var. Ethan, eğer tweet atacaksan, önce Jack’in onayına sunmalısın. Anladın mı?” Doğru duyduğumdan emin olmayarak hayretle baktım.

Ethan “Jack’in onayına sunmak mı?” diyerek itiraz etti.

“Jack’in tonu bir nebze daha uygundu. Üstelik o senden daha çok Twitter’da ve sahada daha fazla vakit geçiriyor.

Kararına güveniyorum.” Babam giderken arkamdan omzuma vurdu ve annem arkasından kalkarken gülümsedi. Tüm bunlar olurken kendini beğenmiş hissetmemek elimde değildi. En azından başımı kaldırıp Ethan’ın yüzünü görene kadar... Anlık incinmesi öyle hızlı geçti ki ifadesini az kalsın kaçıracaktım.

“Tamam o zaman,” dedi teslim olmuş şekilde ellerini havaya kaldırarak.

“Kontrol sende, kardeşim.”

Memnuniyetimi bastırmaya çalışarak kabine yaslandım. “Bunu birlikte yapacağız,” diye teklif ettim. Ethan başını salladı. “Babamı duydun. Güvendikleri sensin.” Asıl söylemek istediği şey hâlâ dilinin ucundaydı ama henüz ona baskı yapmaya fırsatım olmadan konuştu, “Onlara cehennemi yaşattığından emin ol.”

Ve sonra, sanki biri karnıma çekiçle vurmuş gibi, öğleden sonrası aklıma geldi. “Cehennemden bahsetmişken...” Ethan öne doğru eğildi. “Ne oldu?”

Ethan benim kardeşimdi, onu seviyordum falan ama o psişik ikiz olaylarından bizde yoktu. Futbol antrenmanında bileğini burktuğunda sahanın öbür ucunda, hayali bir sancı hissetmiyordum. Birimiz bir şeye üzüldüğünde diğeri genelde kesin bir şey söylenene kadar bunu fark etmezdi. Bu yüzden Ethan bana ne olduğunu soruyorsa yüzüm daraduman olmalıydı.

Bir an ona söylememeyi düşündüm. Beni geri çeken tuhaf bir kuvvet vardı. Pepper’a karşı yanlış bir sadakat... Sanırım hakkındaki gerçeği öğrenmek bile beni tam anlamıyla yıkmamıştı.

Ama bunu kendime saklamak istesem bile yapamazdım. Yüzme takımının kaptanı Pepper’la olmazdı. Ethan’ın kaptanlık görevlerini yapsam da yapmasam da birimiz sezon sonuna kadar onunla ilgileniyor olacaktık ve onu körü köre gönderemezdim.

“Big League Burger... Başında Pepper’ın ebeveynleri var.”

Ethan’ın kafasında Pepper’ı oturtması biraz zaman aldı ve nedense bu durum bir anlığına canımı sıktı. “Pepper Evans mı?”

Başımla onayladım. “Ve görünüşe göre, Pepper Twitter hesaplarını yönetiyor. En azından büyük bir bölümünü.” Ethan’ın gözleri, üç saat önce bana da olduğu gibi, şaşkınlıkla büyüdü.

“Bu... imkânsız.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Daha bugün öğleden sonra öğrendim.”

“Dünya o kadar küçük olamaz.”

Dirseklerimi masaya dayayıp kafamı ellerimin arasına aldım, birden yıllardır uyumamışım gibi hissettim. Şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla kendimden geçmişim. Vücudumu yatağa atmak ve sonsuza dek uyumak istiyordum sadece.

“Görünüşe göre öyle,” diye mırıldandım.

Ethan sesini alçalttı. “Peki siz devam edebilecek misiniz? Demek istediğim, siz arkadaşsınız, değil mi?”

“Hayır.” Ethan geri çekilince bunu dişlerimi sıkarak söylediğimi fark ettim. Öne doğru eğildim, ellerime daha fazla ağırlık vererek yaslandım, masaya değen dirseklerim sızlıyordu. “En azından artık değiliz.”

Ethan bir an benimle aynı seviyeye geldi ve sonra başını salladı. “Belki de her şey bundan sonra biter.” Ayağa kalkarken parmak eklemlerini masaya vurdu. “Her neyse, yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver.”

Herkes gittikten sonra birkaç saniye bekledim ve arka cebimden telefonumu kaptım. Mavikuş’tan üç mesaj vardı ama Pepper’dan başka mesaj yoktu. Her nasılsa, Twitter’ı açmadan önce ne göreceğimi zaten biliyordum ama kendimi durduramadım. Tabii ki Big League Burger’den bir tweet vardı. Güneş gözlükleri ve ızgara peyniriyle aptal kedi

GIF’i... Bir kedinin GIF’i yüzünden hayal kırıklığına uğramak mı yoksa onu hiç yayınlamayacağını düşünen küçücük bir parçam olması mı daha aptalcaydı, bilmiyordum.

PEPPER

Mavikuş

Bana hayatta ne yapmak istediğini hiç söylemedin

Mavikuş

Yani baskı yaptığımdan değil, sadece hayatımızın geri kalanında işte

Mavikuş

Rucker’ın çırağı olmak istiyorsan sorun değil. Demek istediğim seninle arkadaş olmayı bıraktırdım ama kim 40116 çift desenli pantolonu varken arkadaşına ihtiyaç duyar ki

Harika. Bununla birlikte cevaplanmamış mesajlarımın sayısı Jack’e altı, Kurt’a üç olmak üzere toplam dokuzdu. Paige’e de bir sürü acil durum mesajı atmıştım ama muhtemelen dersi vardı ya da bir öğrenciyle yiyişmekle meşguldü. İlki olmasını umdum çünkü şu anda tüm o detayları dinlemeye gerçekten hazır değildim. Aslında, hiçbir şey dinleyecek hâlim yoktu. Annem her an eve gelebilirdi ve mutfak, Keebler* cinleri parti vermiş gibi görünüyordu.

İşlerin bu hâle gelmesini istememiştim. Ocakta kavrulmuş tereyağı artıkları, mermer tezgâhta kakao tozu, lava-boda da bir kapta donmuş bitter çikolata sosu duruyordu. Jack’le olanlardan sonra, her şeyin şaşkınlığı ve sersemliğiyle, doğruca eve geldim. Ancak İleri Seviye Siyaset Bilimi ders kitabımı çıkarıp kafamı içine gömersem tüm bunların aklımdan çıkacağına ikna oldum.

* Ambalajında cin resmi olan, Amerika’da ünlü bir kurabiye markası. (Ç.N.)

Ancak görünen oydu ki federalizmi ayrıntılarıyla öğrenmek, Jack'in yüz ifadesini düşündüğümde içimi kemiren suçluluk duygusundan veya göğsümdeki istemsiz ağırlıktan uzaklaşmama yardımcı olmayacaktı.

Suçluluktan kurtulamayacaksam eğer, durumu kabullenmekten başka şansım yoktu. Durumu kabullenişim, beni annemin yemek siparişi etmem için bıraktığı kırk doları alarak sefil bir şekilde markete gitmeye itti. Paige'in üniversiteye gitmeden önceki yaz yaptığı meşhur *Özür Blondie'leri* tarifi için ihtiyacım olan her şeyi aldım.

Fırından çıkardığımda, kokusu mutfağa yayıldı. Esmer şeker, tereyağı ve bitter çikolata parçacıklarıyla birlikte şekerleme ile bitter çikolatalı karamel sos... Biraz acı, biraz tatlı. Blondie'leri soğuması için ocağın üzerine koydum ve tezgâha yaslanarak, annemin kusursuz mutfağında yarattığım dehşete baktım.

Telefonumu çıkarıverdim. Jack'ten hâlâ yanıt yoktu, yalnızca babamdan gelen, Şükran Günü için hangi turta siparişi vereceğini soran birkaç mesaj vardı. Blog için birkaç fotoğraf çekebilirdim. Paige'le bütün hafta boyunca konuşamamıştık ama bu siteyi güncellemem için dırdır etmesini engellemedi. Adil olmak gerekirse, son üç gönderiyi o yayınlamıştı. *Kara Gün Pudingi*, *Gökkuşağı Aromalı Dondurmalı Ekmek* ve fikri nasıl bulduğunu sormaktan korktuğum *İmdat Akşamdan Kalmayım* kurabiyelerini etkileyici bir şekilde fotoğraflamıştı. Bense eylül ayında *Dırdır Turtası*'nı yapmamdan bu yana yeni bir şeyle gelmemiştim. Gelinciq Koridor Sohbetinde birinin "İleri Seviye Kimya sınıfının kalanını kötü gösteren sarışın android" hakkında kafa şışirdiği yorumlar sağ olsun, bu turtayı yapmak zor olmamıştı. Hepimiz stresliydik ve ara sıra söylenen küçümseyici sözlerin ötesinde, birbirimize zorbalık yapmak için fazlasıyla meşguldük. Buna rağmen, o yorumlarda beni kastettiklerini biliyordum.

Tam o sırada telefonum çaldı ve ekranda Cadılar Bayramı için Big League Burger maskotu olarak giyinen babamın fotoğrafı belirdi.

“Naber?”

Babam “Turtalar,” dedi. Nashville’deki eski favori fırınımızın arka plan gürültüsünü duyabiliyordum. Kapıdaki çanlar, kasanın sesi... Her zaman doluydu. “Annen elmalı olsun diyor. Paige ise cevizli istiyor. Aklında üçüncü bir seçenek varsa şimdi söyle.”

Turtaların düşüncesi bile ağzımı sulandırmaya yetti. Buraya taşındığımızdan beri, her iki büyükannem ve büyükbabam da orada olduğu için büyük tatilleri Nashville’de geçiriyorduk. Bazen eski arkadaşlarımı görürdüm. Çoğunlukla Paige ile takılır ve annemin mutfağına yaptığım gibi, babamın mutfağını da harap ederdim ve tabii ki babamla birlik olup Paige ve annemin kapışmaması için elimizden geleni yapardık. Gerçi bugünlerde bunu yapmak artık daha kolaydı, çünkü tatillerde bile neredeyse hiç konuşmuyor gibi görünüyorlar.

“Çikolata,” dedim ona. “Puding olan.”

“Çikolata o zaman,” dedim fırının zamanlayıcısını kurarken. Sesi duymuş olmalıydı çünkü “P&P Fırın’a yeni bir gönderi mi geliyor?”

“Geçen haftanın aksine bu blonde’leri yakmamayı başarırısam, evet.”

“Özür *Blondie’leri* mi?” diye sordu. Kolay kolay kaygılanmazdı. Meraklı olmaktan ziyade dinleyen ebeveynlerdendi ama o bile bu blonde’lerin kötü namını duymuştu.

Ebeveynlerimin boşanma şekli beklenenden az bir etki yaratmıştı. Bir gün akşam yemeğinde bizi karşılırlarına oturup bunun ortak kararları olduğunu söylemişlerdi. Birbirlerini sevdiklerini ama arkadaş olarak daha iyi olduklarını düşünüyorlardı. Paige ve ben her ne kadar şaşkına dönmüş

olsak da olanlar kimsenin dünyasını yıkmadı. Hâlâ Nashville'deydik. Hepimiz hâlâ aynı yerde yaşıyorduk. Babam misafir odasında uyumaya başlamıştı sadece. En azından, birkaç aylığına öyleydi.

O sıralarda Big League Burger, tek başlarına idare edemeyecekleri kadar büyüyordu. Ya bayiliklerin bir kısmını satmaları ya da dizginleri tamamen ele almaları gerekiyordu. Babam kararsızdı. Kalbi her zaman asıl yerdeydi, ardından kurulanlarda değildi ama annem, bir an bile tereddüt etmedi. Büyük ya da küçük, işin her parçasını seviyor ve aile dışından birinin başta olmasını istemiyordu. Babam dizginleri almak istemiyorsa bunu o yapardı. New York'a gidecek ve bunu yapmak için orada bir merkez ofis açacaktı.

Babamız bu fikri tamamen desteklemesine rağmen, Paige BLB ile ilgili olan her şeyi boşanmayla birleştirip annemi suçlamaya başladı. Bir süreliğine, Paige bu konuda onun tarafında olmamı istediğinde, onu ben de suçlamalı mıyım diye merak ettim. Sonuçta tüm bu değişimlere sebep olan kişi annem gibi görünüyordu.

Ama bundan BLB kadar sorumlu değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar hızlı büyümemiz babamı şoke etmişti. Annem onu kucaklayıp rüzgâra bırakmış, babamsa ona karşı koymaktan vazgeçmiş gibi görünüyordu. Panjurları indirip sanki dünya oradan ibaretmişçesine, ilk şubemizin gidişatına gittikçe daha fazla yatırım yapıyordu.

Yani gerçekten, ikisinden birini suçlamak adil değildi. Sanırım sonunda, günübirlik yaşadığımız, eski hayatımızın temsil ettiği şey noktalanmıştı. Annem maceraperest, risk alan ve sorular soran biriydi. Babamsa sahip olduklarından ve konumundan tamamen memnun olan, değişimi özellikle sevmeyen biriydi ki Big League Burger, değişimden başka bir şey değildi.

Bu bizim için de geçerliydi. Annem onunla New York'a gelmemi istediğinde hayır demeyi aklımdan bile geçiremedim. Ben onun küçük versiyonuydum, hep dizinin dibindeydim. Bunu bana bir macera gibi göstermişti ve eğer Paige, son dakikada geleceğine karar vermemiş olsaydı, bu gerçekten de bir macera olabilirdi.

Özür Blondie'leri işte böyle ortaya çıktı. Buraya taşınmamızdan birkaç hafta sonraydı. Paige'in annemle ilk kavgalarından birinde babamı hiç sevmediğini, her şeyi mahvettiğini söyleyerek annemi her türlü şeyle suçlamıştı. Öyle yüksek sesle bağırıyordu ki komşularımızın kulaklarının kanamaması bir mucizeydi. Bittiğinde annem koşmak için parka, Paige de caddenin aşağısındaki bakkala gitti. Ben de bana çok yabancı ve büyük gelen bu dairede kafamda bir taraf seçmem gerektiğinin bilincindeydim ama hangisini seçeceğimi bilmemenin düşüncesiyle boğuşuyordum.

Paige sakinleşince *Özür Blondie'leri* yapmak için yardımımı istedi. Kenarlarının gevrek gevrek olmasını söylemek dışında pek fazla yorum yapamayan babamla Skype bile yaptık. Annem blondie'lerimizi uysal bir gülümsemeyle kabul etti ve o gece hepimiz akşam yemeğinde onları yedik. Geçirdiğimiz acımasız bir yılı noktalayan nadir iyi olaylardan biriydi. Eşit miktarda sevgi ve pişmanlıkla hatırladığım zamanlar... Hatırlamak canımı yaksa da buna bazen mecburdum. Yoksa eskiden hep birlikte olduğumuz o günleri unutturdum. Tıpkı blondie'ler gibi olan günleri; acı ve tatlı.

Demem o ki bu blondie'lerin sihirli olmadığını biliyorum. Jack'le aramda olanları unutturmayacaklardı ama yapabileceğim başka bir şey de düşünemedim.

"Onlar... sınıf arkadaşım için," dedim ona, sadece bir erkek için olduklarını söylemekten kendimi alıkoyarak. Annemin anahtarı kapıda döndü.

“Bir sınıf arkadaşı ha?” babam sordu. Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. İkimizin de isteyeceği son şey, başka bir aileyle davalık olması.

“Ne tür bir ergen draması tüm bu blonde’leri hak etti?”

Annem içeri girerken el salladı. Çantasını mutfak taburelerinden birine bıraktı ve güneş gözlüğünü çıkarırken bana yorgun bir şekilde gülümsedi.

“Babam,” dedim ona.

Neşelendi. “Ona yeni menünün nasıl olduğunu sor.”

Her hafta yeni şubeler açıyor olsak da babamın asıl dükkândaki gününün nasıl geçtiğini dinlemeyi hâlâ seviyordu.

Onu diğer taraftan duyan babam, “İyi gittiğini söyle,” dedi. “Gerçi Twitter... Sıra bana geldi, bu yüzden şimdi sipariş vermeliyim. İkinizi de hemen arayacağım.”

“Çikolatalı puding,” diye hatırlattım ona.

“Hallediyorum tatlım. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapatırken annemin hüzünlü bir ifadeyle *Özür Blondieleri*’lerine baktığını gördüm. Paige’in eksikliğinin yarattığı boşluk öylesine büyüktü ki boğazım sızladı.

“Her şey yolunda mı Pep?”

Hayır. Neden yolunda olmadığından bile emin değilim. Jack’le olan ilişkim birkaç gün öncesine kadar postacımızla olan ilişkimle aynıydı.

Kâküllerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım. Az önce babamla olduğu gibi, ona da neredeyse Jack’ten bahsetmek zorunda kalacaktım. Şartlar göz önüne alındığında, annemin özellikle bilmesini istemedim. “Evet, sadece... blog için bir şeyler yapıyorum.”

“Paige de hâlâ bir şeyler gönderiyor mu?”

Yanağımın içini ısırđım. Bugünlerde annemin Paige hakkında aldığı bilgilerin çoğunun benden ya da babamdan gelmesi tuhaftı.

“Evet.”

Buzdolabını kapattı. Bir an kapiya yaslandı ve benim gibi yanağını ısırıldı. Karşımdaki annemin hangi versiyonu olursa olsun (yalınayak bir Nashville’li veya yüksek topuklu, güçlü bir şehirli), ikimizin de aynı şeyleri aynı şekilde düşündüğümüz bazı tekinsiz anlar olurdu. O anlarda, maddenin bir paranın iki tarafı misali, vücutlarımız birbirimizin yansıması gibi dururdu.

Derin bir nefes aldı, içinden sürekli bir şeyler atıştırdığı domates kavanozunu kapmak için buzdolabını yeniden açıp mutfak taburesine oturdu. “Taffy günün sonuna doğru sana ulaşmakta zorlandı.”

“Antremanım ve ödevim vardı.” Ve belli ki suçluluk duygusuyla, iki saat boyunca bir şeyler pişirmiştım ama bunu tabii ki söylemedim. Annem başını salladı. “Şu anda bütün gözler Twitter hesabımızda. Aynı anda bir sürü şeyle uğraştığını biliyorum ama gerçekten yardımına ihtiyacımız var.”

“Yardım ettim.” Tam olarak yardım etmemiştim aslında. Taffy ona cevap vermediğim için kedi GIF’ini kendisi göndermiş olmalıydı. Son kontrol ettiğimde on bin retweet almıştı. “Ve şimdi o şarküteri ile ilgili her şey bitiyor.”

“Bitiyor mu?” Annem güldü. “Daha yeni başlıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

Telefonunu çıkarıp Girl Cheesing hesabından atılmış yeni bir tweet gösterdi.

Girl Cheesing @GCheesing

Twitter’da Big League Burger’i takip etmeyi bırakan herkes, bir sonraki ızgara peynirinden yüzde elli indirim alıyor! Ve bilirsiniz, berbat olmayan bir şey yediğinizi bilmenin verdiği rahatlık paha biçilemez

6:48 ÖS · 21 Eki 2020

“Eee? Aklına bir şeyler geliyor mu?”

Mesele şu ki aklıma her zaman bir şeyler gelirdi, genellikle saniyeler içinde. Hatta bazen bir tweet’i daha okumayı bitirmeden önce bile gelirdi ama o an, zihnimde koca bir boşluk oluştu. Tweet’e baktım ama aklımda Jack’in kapıdan çıkarken söyledikleri yankılanıyordu: *Sakın orada durup bana bunun kişisel olmadığını söyleme.*

“Aslında, düşünüyordum da... gönderebileceğimiz şeyler için başka fikirlerim vardı, *caps*’ler veya yapabileceğimiz bazı komik alıntı retweet’ler...”

“Elbette, bunları daha sonra yapabiliriz ama buna nasıl cevap vereceğiz?”

Tedirgin gülümsememin suratıma yayıldığını hissedebiliyordum ve endişelendiğim tek şey bu değildi. Burada bir şey eksikti. Tam olarak anlamadığım bir şey...

“Yapmalı mıyız?” diye sordum. Sesimi canlı ve savaşmaya istekli olmayan bir tonda tutuyordum. “Demek istediğim, onlar önemsiz bir işletme. Bundan daha iyisini yapabiliriz, değil mi? McDonalds, bu sabah yeni McCafé aromasıyla ilgili bazı promosyonlar yayınladı ve eminim ben...”

“Belki üzerine bir uyku çekebilirsin? Sabah Taffy’i haberdar ederiz.”

Ağzına bir domates daha attı.

“Aslında, anne, uı, bu hafta gerçekten meşgulüm ve artık o Girl Cheesing hesabına tweet atmamalıyım.”

Omuz silkti. “Öyleyse Taffy’ye devam etmesi için birkaç şey ver.” Tezgâhın üzerindeki kırıntıları siliyormuş gibi yaparak ona arkamı döndüm. Böylece gözlerimi bir an için kapatıp kendimi hazırlamaya zamanım oldu. Paige’in aksine, isyan cephesinde pek iyi değildim.

“Demek istediğim, bence tamamen durmalıyız. Artık onlara tweet atmak yok.”

Ağızındaki domates şapırtısı bir an için durdu. “O adamın kazanmasına izin veremezsin.”

Kulaklarım söylediği kelimeye takıldı, kalbime inmesine az kalmıştı.

“‘Adam’ derken neyi kastediyorsun?”

Bir saniye geçti ve sonra annem ilgisizce elini salladı. “Sahibi muhtemelen bir erkek.”

“Dükkânın adı *Girl Cheesing*.”

Bir işletme sahibinin erkek olduğunu varsaymanın annemin olayına uymadığından bahsetmiyorum bile. Big League Burger’dan çok daha önce, Nashville gibi bir yer için neredeyse fazla ilerici bir feministti annem. Bir country şarkısında boyanmış kot pantolonlu ya da bagaj kapısında oturan kızlar hakkında bir şeyler söylendiğinde şakasına, aslında pek şaka yapmıyordu, elleriyle kulaklarımızı kapar ve bu şarkıların bizi kötü birer kovboy kız yapacağını söylerdi.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Ama şimdi bana bakmakta zorlanan oydu. Ona anlatabilirdim sanırım. Jack’le olanları yani ama bunun nasıl gideceğini zaten biliyordum. Ona âşık falan olduğumu, aptal bir çocuk uğruna onun için önemli olan bir şeyden vazgeçtiğimi söyleyecekti.

“Uzanacağım,” dedi annem. Masadan öyle ani kalktı ki evrak çantasını ve güneş gözlüğünü unuttu. “Açsan eğer, buzdolabında dünden kalanlar var.” Bana kızmasına dayanamıyordum. Paige ile onun arasında kaldığımda olduğu gibi o hayali şiddeti yeniden hissettim ama onca insan varken, bu sefer annemle arasında kaldığım kişi Paige değil, Jack’ti.

“Bir şeyler düşüneceğim,” dedim geri çekilerek.

Ki bu yalan değildi. Bir şeyler bulacaktım. Sadece Twitter’daki kan davamızla bir ilgisi olmayacaktı. Bu iş burada

bitmeliydi. Karıncaya karşı kaplan durumunda olmak zaten yeterince utanç vericiydi. Bir aileye saldıran kaplan olmak ise bambaşka bir şeydi ve Jack, her ne kadar beni duymamaya kararlı olsa da gerçek şuydu ki... gururunu ve sadakatini anlayabiliyordum. Bunu korumak söz konusu olduğunda ne kadar ileri gidilebileceğini... Bir zamanlar biz de buna sahiptik. Şimdiyse sahada sadece benimle birlikte telefon ekranındaki 280 karakter vardı.

JACK

Kurt

Bu. Hayatımdaki. En uzun gün oldu.

Mavikuş

Ooo kimleri görüyorum, sen yaşıyo muydun ya

Kurt

Güçbela

Kurt

Kusura bakma, bi işim vardı

Kurt

Ve soruna cevabım: Örümcek Adam

Hayatta olmak istediğim şey bu

Kurt

Ama bu biyolojik bir imkânsızlık olduğu için dikkatimi biraz daha gerçekçi arayışlara çevirdim

Mavikuş

Moral bozucu. Ama devam et

Kurt

Cidden mi? Muhtemelen en sonunda ailemin işinde çalışacağım

Mavikuş

Tamam belki de devam etmemelisin. Bu kulağa *Godfather* filmi-
nin açılışı gibi gelmeye başladı

Kurt

İnan bana, insanlara reddemeyeceği BİRÇOK teklifte bulundum*

Kurt

Ama aile işi bir yana, sanırım uygulamalar üzerine çalışmayı seviyorum

Mavikuş

Uygulama yapmak gibi mi?

Kurt

Galiba evet. Demek istediğim gibi bu konuda prof olmadığım kesin ama uğraşmak eğlenceli

Mavikuş

Ee? Hiçbir uygulama yaptın mı?

Kurt

GERÇEKTEN salakça şeyler

Mavikuş

Göstersene

Kurt

Artık benden hoşlanmayabilirsin

Mavikuş

Senden hoşlandığımı kim söyledi?

Kurt

Of işte bu ACITTI.

Mavikuş

Peki şuna ne dersin? Bana göstermezsen senden hoşlanmayı bırakırım.

Kurt

Bu mantık acımasızca ama akla yatkın. Bunu sen istedin

Kurt

macandcheeselebeni.com

Mavikuş

Bu... acil durumlarda *Mac and Cheese* bulmak için bir uygulama mı?

* *Godfather* filmindeki "Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunacağım," repliğine gönderme. (Ç.N.)

Kurt

Örümcek Adam gibi, New York vatandaşlarını kolluyorum

Mavikuş

Aman tanrım bu uygulama bana üç kilometre çapında *Mac and Cheese* alabileceğim 203 yer olduğunu söylüyor

Kurt

Gerçekten insanların bu şehirde yaşaması için başka bir sebep var mı

Mavikuş

ŞU ANDA KENDİMDEN GEÇTİM

Kurt

Mac and cheese sever misin?

Mavikuş

Bundan bir tane de kapkek için yapmalısın

Kurt

Geri bildirimin dikkate alındı ve takdir edildi

Mavikuş

Cidden, bu efsane havalı bir şey

Kurt

Sağ ol. Gezegende siteye erişebilen iki kişiden biri falansın bu yüzden onur duyman gerek galiba

Mavikuş

NE? Bu şeyi tüm dünyayla paylaşmalısın. Bu senin ahlâki sorumluluğun

Kurt

Büyük güç...

Mavikuş

Büyük lezzetli sorumluluklar getirir*

Mavikuş

Sanırım mac and cheese alacağım, şaka yapmıyorum

Kurt

Bu sanırım artık benim servetim, ha?

* *Örümcek Adam* filmindeki “Büyük güç büyük sorumluluk getirir.” repliğine gönderme. (Ç.N.)

Mavikuş

Ve hey, teknik olarak hayallerin gerçekleşmedi değil

Mavikuş

Uygulamanı dünya çapında şeyde yayınladığın için... Ağda.

Mavikuş

Anladın mı?

Kurt

Seni engelliyorum

Mavikuş

AĞ! Tıpkı ÖRÜMCEK ADAM GİBİ!!!

Kurt

Engellendin

Mavikuş birkaç dakika cevap vermedi. Onun da benim gibi evden aceleyle çıkmakla meşgul olduğunu düşündüm. 6 numaralı trene ulaştığımda midemi yerinden oynatan bir bildirim gördüm.

Mavikuş

Uygulamanının henüz kimliklerimizi ifşa etmemesi sence de tuhaf değil mi?

Mavikuş

Sanki bu uygulamanın deney fareleriymişiz gibi

Kurt

Bilmem. Yine de acayip

Mavikuş

Mezun olana kadar birbirimize kim olduğumuzu söylememek gibi bir aptallık yapacak mıyız?

Kurt

Bilmek istiyor musun?

Mavikuş

Bazen

Mavikuş

Sen?

Kurt

Bazen

Kurt

Şey hissediyorum

Kurt

Of pardon, çok erken gönderdim

Kurt

Bilmiyorum. Ya düşündüğün gibi biri değilsem ve hayal kırıklığına uğrarsan?

Mavikuş

Ben de aynı şeyi düşünüyorum

Mavikuş

Şaka yaptım. Utandırıcı bir şekilde seksiyim. Ben aslında Blake Lively'yim

Kurt

Pekâla bu garip oldu çünkü şu anda onunla oturuyorum, o yüzden...

Mavikuş

SİKTİR. Yine mi

Kurt

xoxo, dedikoducu Kurt*

Yukarı Doğu Yakası'na yolculuğun geri kalanını yazıp yazıp silerek geçirdim. Muhabbeti orada bırakmalı mıydım yoksa söylemek istediklerimi yazmalı mıydım bilemedim. Sorun şu ki ne söylemek istediğimi bilmiyordum. Günyüzüne çıkmamak mı yoksa tüm kartları açık oynamak mı?

Ama ara sıra kendi iyiliğim için yaptığım fevriliklerden bir şey öğrendiysem, o da böyle bir kapıyı açtığınızda onu

* Blake Lively'nin oynadığı *Gossip Girl* (Dedikoducu Kız) dizisine bir gönderme. (Ç.N.)

bir daha kapatamayacağınızdı. Şu anda, Mavikuş hem hiç kimse hem de herkeste ama beni seviyordu. İlk şeyi değiştirirsem ikincisinin de değişebileceğinden endişeleniyordum.

Görünüşe göre bu endişe, bana kahvaltımı unutturacak kadar yoğundu. Üzerinde yaşadığımız bir şarküteri var, ancak bir şekilde elimdeki sonsuz lezzetli seçenekten birini almayı unutmakla kalmayıp zile beş dakika kala hâlâ sınıfa girmediğimi fark etmemiştim. Üniformamızın bir parçası olarak verdikleri gülünç kırmızı kravatı yemekten başka şansım kalmamıştı. Midem hisli bir varlık gibi ağlıyordu. Buraya kadarmış. Öğleden önce ölecektim.

Dün gece neredeyse hiç uyumamış olmam, durumuma yardımcı olmuyordu. O vardiyadan sonra ölü biri gibi uymalıydım ama kafamı yastığa koyduğum her an, rüyalarım sanki biri beynimdeki sinapsları sallıyormuş gibi birbirine karışmıştı. Yaşadığım farklı sıkıntılara uyanıp durdum: Pepper'a olan öfkem, Ethan'ın bir kez daha kazasız belasız paçayı kurtarması, geçen sene yaptığım o eski uygulamayı göndererek gizemli Mavikuş'a kendimi çok fazla belli edip etmediğimi merak etmemin endişesi ve durumu öncekinden biraz daha karmaşık bir hâle sokmamın verdiği suçluluk.

Koridorda Paul'a göz attım. İçine etmediğimi bildiğim bir arkadaşlığımız vardı. Şanslıysam, ücretsiz bir CLIF Bar* ile gelen bir arkadaşlık çünkü Paul, sınıfta kıyamet kopacakmışçasına, yanında absürt miktarda CLIF Bar bulunduruyordu.

Görünüşe göre bu sabah gerçekten hiç şansım yok çünkü şu anda Paul yerine yüzünü görmek istediğim en son kişi karşımda duruyordu.

“Seninle konuşabilir miyim?”

* Enerji için tüketilen çikolata barı markası. (Ç.N.)

Bunun için bir planım vardı. Dün gece tam bir zavallı gibi kafamda provasını yapmıştım. Uykum sağ olsun bana ihanet ettiği için, bunu yapmak için epey bir zamanım olmuştu. Plan basitti çünkü sadece şuydu: Pepper'ı görmezden gel. Söylediği hiçbir şeyi kabul etme ve uzaklaş.

Bu denklemde hesaba katmadığım şey maalesef Pepper'ın kendisiydi; gecenin çoğunu uyanık geçirmiş gibi duran dağınık kâkülleri ve içten mavi gözleriyle yorgunluktan benim kadar mutsuz görünüyordu. Yine de onu dinlemekte kararlıyım. Hayatımda gördüğüm en müstehcen derecede yapışkan blondie'lerle dolu bir kap tuttuğunu görene kadar...

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Kararlılığım ve kabadayılığım kahvaltım kadar eksikti.

“Zil çalmak üzere,” dedim.

“Sadece bir saniye?”

Gözlerinde daha fazlası vardı. Bir açıklık. Robot Pepper'ın maskesi aralanmış gibi değil de, sanki tamamen düşmüş gibiydi. Her nasılsa, hiç bu kadar farklı görünmemişti ama o anda, bir şekilde kendimi ona çok yakın hissediyordum. İşte böylece, tüm bu olanlar ondan uzak durmam gerektiğine işaret etse de onun, reddedemeyeceğim biri hâline geldiğini anladım.

“Peki.”

Ethan koridorda yanımızdan geçti ve bana kaşlarını kaldırdı. Sınıfa girdiği anda Pepper'ın suratı kıpkırmızı oldu.

“Zaten söyledim ama çok özür dilerim. Olayın diğer ucundaki kişinin sen olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Ama yine de birinin olduğunu biliyordun.”

“Evet. Bu konuda kendimi iğrenç hissettim ama anem...” Ben daha surat asamadan kafasını salladı.

“Bu büyük bir olay ama söylemek istediğim, anlıyorum. Demek istediğim, öyle görünmediğini biliyorum ama bir zamanlar biz daha küçük bir işletmeydik.”

Kendime engel olamadım. “Küçük olduğumuz için ayakta kalamayacağımızı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, hayır, ben öyle demek... üzgünüm. Bunu kastetmemiştim.” Derin bir nefes aldı ve gerçekten telaşlandığını anladım. Pepper, bir zamanlar okulun yarısının önünde düzenlenen münazara kulübü etkinliği için küresel ısınmayla ilgili herkese meydan okuyan kız, benimle konuşurken telaşlanıyordu. “Demek istediğim, Big League Burger başladığında sadece biz vardık. Annem, babam, ablam ve ben ve şeyden önce bir süre böyleydi... yani, bilirsin işte. Bu yüzden seni anlıyorum.”

Bakışında ve sesinde belirsiz bir iniş çıkış vardı. Sanki özrünü kabul etmemi beklemiyordu. Açık konuşmak gerekirse, ben de beklemiyordum. Ama birkaç dakikalığına hiçbir şey söylemememin nedeni bu değildi. Sanki son söyledikleri havada kalmıştı. Hikâyesinin devamı varmış gibiydi. O zamanlar ve Big League Burger arasında patlak vermiş, bugüne kadar süregelmış bir şey.

Sormak istedim, ama sonra Pepper elindeki Tupperware’i burnuma soktu. “Ayrıca, bunlar senin için.” Gururluydum ama aynı şeyi midem için söyleyemezdim. Onları alacağımı zaten biliyordum, muhtemelen Pepper ağzını açıp konuşmasıyla beni sarsmadan önce de biliyordum.

“Onlar ne?” Ağzımda biriken salyalara rağmen, bir şekilde sormayı başardım.

“Özür. *Özür* *Blondie*’leri, kelimenin tam anlamıyla.”

“Başka bir Evans Kardeşler icadı mı?”

Nefesini tutuyormuş da aniden bırakmış gibi kahkaha attı. “Evet.”

Blondie’leri aldım. Hem kollarını başka türlü indirmeye niyeti yokmuş gibi görüldüğü için, hem de çok acıktığım için. Bir süre daha bir şeyler yemeseydim temizlik

* Ünlü bir saklama kabı markası. “Selpak” gibi, genellikle eşyanın yerine geçen bu isim kullanılıyor. (Ç.N.)

görevlilerinden biri gelip beni yerden toplamak zorunda kalacaktı. Gerçekten affedilip affedilmediğini anlayamıyormuş gibi, beni endişeyle izledi.

“Bak.” Sınıfa göz attım. Ethan’ın dikkati Stephen tarafından yeterince dağılmıştı, artık bize bakmıyordu.

“Aşırı tepki göstermiş olabilirim.” Pepper başını iki yana salladı. “Sana söylemiştim. Anlıyorum. Söz konusu ailen.”

“Evet. Ama aynı zamanda, şey, dürüst olmak gerekirse, bu iş için biraz iyi oldu.”

Pepper kaşlarını çatı. “Ne, tweet’ler mi?”

“Evet.” Mahcup bir şekilde enseme kaşıldım. Aslında, dün kapıda sıra vardı. Biraz yoğundu.”

“Bu... bu iyi, değil mi?”

Sesimin tonu söylediğim sözcüklerle açıkça uyuşmuyordu ama dürüst olmak gerekirse, bir gecelik iş patlamasına karşı hâlâ temkinliydim ama Pepper’a karşı daha da temkinliydim. Bu gerçekten de iddia ettiği gibi bir aile şirketiye, Twitter hesabını yönetmeye yardım ettiği kadar bütün bu tarif hırsızlığı olayında da düşündüğümünden daha fazla parmağı olabiliirdi. Kurumsal Twitter hesapları hakkında, deneyimli insanlardan oluşan ve para verdikleri bir ekipleri olduğunu bilecek kadar bilgim vardı.

İşin aslı, ona güvenemezdim. İşimizin nasıl gittiğini ya da ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu bilmesine güvenip güvenemeyeceğimi anlayana kadar...

“Evet, sanırım.” Tarafsız gibi görünmeye çalışıyordum.

Oyunculuk becerilerim, kahvaltı paketleme becerilerim gibi, çok yetersizdi.

“Yani...”

“İşte.”

Pepper dudaklarını birbirine bastırıyordu ve gözleri hâlâ sorguluyor gibiydi.

“Yani, eğer annen tweet atmaya devam etmeni gerçekten istiyorsa...”

“Bekle. Dün sinirlendin. İki dakika önce hâlâ sinirliydin.”

“*Sinirliyim*. Hırsızlık yaptınız,” diye tekrarladım. “Seksen beş yaşındaki bir kadından çaldınız.”

“Ben yapma...”

“Evet, evet ama yine de. Sen onlarsın ve ben de... büyü-kannemim. Bu tıpkı dövüşçülerimizi seçip oyuna başlamanız gibi bir şey.”

“Yani diyorsun ki bunu bırakmamı istemiyorsun?”

“Buradan bakınca, anneni kızdırmak zorunda değilsin ve bizim de kapıda bekleyen birkaç müşterimiz var.” Pepper sanki beni düzeltecek bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı ama sonra vazgeçti. Yüzü, korku ile rahatlama arasında gidip geliyordu.

“Eminsin?”

Bana verdiği kutuyu açarak cevap verdim. Kutudan çıkan koku, kanunen yasaklanmalıydı; daha önce hiç konuşmadığım çocukları durduruyordu.

“Sen cadı mısın?” diye sordum bir ısırık alırken. Canavar Kek’in devamı gibiydi, ağzım âdeta bayram ediyordu. Daha bitirmeden başka bir dilim almak istiyordum. Gözlerimi sarhoş olmuşum gibi kapattım. Belki de gerçekten sarhoştum çünkü bir anlığına kendimi tamamen unutup “Bu bizim Atom Makaronlar’dan bile daha iyi olabilir,” dedim.

“Atom Makaron?”

Gözleri yeniden açıldı. *Eyvah*. Kendime not: Pepper’ın cephaneliğindeki en güçlü silah tatlıdır. Ona cevap verebilmek için ağzımdaki lokmayı yuttum.

“En azından East Village’da meşhur. Hatta bir keresinde Hub Seed haberlerine bile çıktı. Tadına bakmalısın derdim ama tarifi çalabilirsin, o yüzden...”

Pepper gülümsedi. Her zamanki yapmacık gülümsemesi yoktu, gerçekten gülümsüyordu. Ürkütücü değildi ama bana hissettirdikleri öyleydi.

Midemdeki alışılmadık tuhaflığı sorgulayamadan zil çaldı ve yüzümdeki gülümsemeyi yok ettim. Hemen arkasından içeri girdim ve sınıfın neden bu kadar sıcak olduğunu merak ettim. Ekim değil de Aralık ayındaymışız gibi, sıcaklığı artırmışlardı sanki. Sırama geldiğimde bunu düşünmeyi bıraktım. Muhtemelen tüm bu Twitter draması ve *Özür Blondie*'lerindendi.

Arka taraftaki son iki sıraya oturduğumuzda, “Bir kural var,” dedi. Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım.

“Hiçbir şeyi kişisel almayacağız,” sırasından öne doğru eğilip benimle aynı seviyeye geldi. Kâkülleri yüzüne düştü. “Artık birbirinize kızmak yok. Anlaştık mı?”

“Twitter’da olan Twitter’da kalır,” dedim onaylayarak. “Tamam öyleyse, ikinci kural: Yumuşak davranmak yok.”

Bayan Fairchild, kimseyi susturmaya asla yaramayacak bir bakış attı. Pepper alnını çatıp söylediklerimi detaylandırmamı bekledi.

“Demek istediğim, birbirimize kıyak geçmek yok. Eğer bu oyunu oynayacaksak, ikimiz de elimizdeki en iyi kozları kullanacağız, tamam mı? Kendimizi tutmak yok çünkü biz...”

Neredeyse *arkadaşız* diyecektim. Hayır, söyleyecektim ama sonra “Biriniz bile zilin çalmasını sessizlikle karşılarsa çok sevinirim,” diye homurdandı Bayan Fairchild. Pepper’a döndüm, kontrol etmek için yüz metre yakınına yaklaşan herhangi bir yetişkine anında dikkat kesilirdi ama gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Sanki henüz benim de ön-görmediğim bir şeyi dört gözle bekliyormuş gibi anlamaya çalışıyordu.

“Pekâla. Kişisel almak ve kendimizi tutmak yok.” Bayan Fairchild görmesin diye elini masanın altından tekrar sıkmam için uzattı. Gülümseyip kafamı salladım. Birinin aynı anda nasıl bu kadar hırçın bir şekilde hem on yedi

hem de yetmiş beş yaşında olabileceğini merak ederek, elini sıktım. Eli sıcaktı ve benimkine kıyasla küçüktü ama tutuşu şaşırtıcı derecede sağlamdı, bıraktıktan sonra bile parmakları sanki hâlâ benimkilere kenetliymiş gibi hissettim. Beyaz tahtaya döndüm. Yüzümde ufak bir sırıtiş vardı.

“Oyun başlasın.”

İKİNCİ BÖLÜM

JACK

“Bir işaretimiz olmalı mı?”

Deniz gözlüğümü çıkardım. “Neden bir işarete ihtiyacımız olsun?”

Paul, ağırlığını ayakları arasında o kadar hızlı değiştiriyordu ki güvertede ayağı kayacak diye endişelendim. “Bilmem,” dedi.

“Sadece unutursam diye mi? 4:15 dedin değil mi? Bazen su topu oynamaya başladığımızda öyle formumda oluyorum ki abi, ben...”

“Eğer unutursan, ben yaparım. Sana doğru yüzüp seni dürterim falan.”

“Bu pek bir işarete benzemiyor.”

Derin bir iç çektim. Paul bana yardım ettiği için şanslıydım. Bu, en iyi arkadaşlık görevinin bile çok daha ötesindeydi. “Tamam. Ben... üç parmağımı kaldıracağım, sanırım.”

Paul çirkin bir şekilde sırtıttı. “*Güzel. Hallediyorum. Bu harika olacak.*”

Paul bu kelimeyi son yirmi dört saat içinde on iki kere falan dillendirdiyse de bir şekilde öyle olma olasılığı azalıyor gibiydi. İşin iyi tarafı, her zamanki gibi, eğer bu işe yaramazsa cephaneliğimde birkaç yedek fikrim vardı. Son iki haftada, Pepper’ın bir adım önünde olmanın, aslında üç adım geride olduğum anlamına geldiğini öğrenmiştim.

Birbirimize ılımlı davranmamaya karar vermiştik ama ilk birkaç saat buna dair şüphelerim vardı. Görünüşe göre, Twitter sayfamızda attığım indirim tweet'ini retweet'lemek için öğle yemeğini bekliyordu:

Big League Burger @B1gLeagueBurger

Girl Cheesing hesabını takipten çıkan herkese bizden de yüzde 50 indirim! Herkesi bekleriz

Girl Cheesing @GCheesing 1g

Twitter'da Big League Burger'i takip etmeyi bırakan herkes, bir sonraki ızgara peynirinden yüzde 50 indirim alıyor! Bilirsiniz, berbat olmayan bir şey yediğinizi bilmenin verdiği rahatlık paha biçilemez

O gün havuza gitmeden önce, Twitter'da gezinip başka bir yol izlemeye karar vermiştim. Şöyle bir video gündem-deydi: *Big League Burger Birkaç Eyalette Teslimat Dene-melerine Başlayabilir.* Girl Cheesing hesabından alıntı yapıp şunu yazdım:

Girl Cheesing @GCheesing

tanrım hiçbir yer güvenli değil mi artık

Boostle @boostle · 1g

süper, bir daha asla pantolon giymeyeceğim

boostle.com/p/big-league-burger-birkac-farkli-eyalette-tesli-matdenemelerine-basliyor

Daha antreman başlamadan binlerce retweet aldı. Son-ra fark ettim ki gelen bildirimler sadece yorum, beğeni ve retweet'lerden ibaret değildi. İnsanlar hesabımızı takip et-meye başlamıştı. Binlerce insan... Bu twitter atışmasına ben ve Pepper kadar bağlanmış onca insan...

O gün antrenmandan sonra bana umursamaz bir şekilde el salladı, sonra soyunma odasına girdi. Sanırım tam o anda, Girl Cheesing'in önünde duran ve dev bir Big League Burger çantası tutan bisikletli kuryenin fotoğrafıyla, tweet'ime anında cevap verdi. Tweet şöyleydi: *Görünüşe göre gerçekten değil!*

Akşam olduğunda Jasmine Yang, "Twitter Yaygarası"nda bir başka vlog yayınladı. Tüm olayları baştan sona, ekran görüntüleriyle, aralardaki tüm beğeni ve yanıtlarla beraber analiz etti.

"Kimin kazanacağına eşzamanlı olarak karar verebileceğiniz sayfamı takip ederek '#BigCheese' savaşındaki her şeyden haberdar olun," diyerek ekranın altını işaret etti.

"Girl Cheesing için peynir emojiyle, Big League Burger için ise burger emojiyle yorum yapın. Şimdilik bu kadar yaygaracılar!"

Sonra birdenbire, Twitter savaşımız da yeni bir etiket ortaya çıktı. Kudurmuş yeni bir hayran kitlemiz vardı ve önemli bir ders almıştım: Pepper'ı karşılık vermeye kıskırtmasam benim için daha iyi olacaktı çünkü onun saha avantajı vardı, üstelik bunu nasıl kullanacağını biliyordu.

Derken onu gördüm, sudaki diğer tüm kızlarla aynı siyah Stone Hall mayosu ve bonesi olmasına rağmen onca yüzücünün arasında onu fark edebilmem tuhaftı. Şu anda bir tür sürat antremanı yapıyorlardı. Her turda kelebek ve serbest stil arasında gidip geliyorlardı, koçları da tribünlerden anlaşılmayacak şekilde, motive edici şeyler söylüyordu. Cehennem gibi bir manzaraydı ama aynı zamanda kurtuluşumdu. Pepper'ın iki saat boyunca su altında kalması, Big League Burger sayfasından uzak olması ve aynı zamanda saldırmaya hazır olmadığı tek zaman demekti.

Tanrım, öyle bir ânı vardı sanki... Bu yüzden o akşam hiç tweet atmadım. Şey, aslında atamadım çünkü şarküteride

yine dışarıya uzanan bir sıra vardı. Büyükanne Belly, sırayı penceresinden görünce insanların aşka geldiğini söyledi.

“İzgara peynirin için buradalar,” dedim ona.

Bir bakış attı. Zamanının çoğunu üzerinde oturarak geçirdiği devasa koltukta bacak bacak üstüne atıp kaşını kaldırdı. “Gizli tarifimi kokainle değiştirmedğin sürece gelmezler.”

Yemin ederim, en densiz laflarını sadece benim yanımdayken söylüyordu. Sanırım Ethan her zaman meşgul olmanın bedelini bunları kaçırarak ödüyordu. Ben hemen yanıt vermeyince ekledi, “Benim zamanımda, müşteri çeken şey ızgara peynirimden daha fazlasıydı, bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Büyükanne.”

“Ne?” diye masumca sordu. “Ayrıca çok fena *Toscakaka** yaparım. İsveç tarafından alabileceğin en güzel şey.”

Aslında Doğu Yakası’ndan hiç ayrılmadığım için İsveç meselesini bilmiyordum ama *Toscakaka*’nın lezzetini de inkâr edemezdim. Büyükanmeminkiler diğerlerini gölgede bıraktığı için artık menüde yer almıyordu ama o bademli karamelli kek, yağmurlu pazar günleri şarküteri boş olunca, hâlâ bunu yapmaya enerjisi varken, bana öğrettiği şeylerden biriydi. Büyükanmem ve biz ortaokuldayken ölen Büyükbabam Jay sayesinde, alakasız birçok İsveç ve İrlanda yemeği biliyordum. Babam, mezun olduğumda bazılarıyı geri getireceğimizi söyleyip duruyordu. Sanırım hiçbir yere gitmeyeceğimi ve bunu yapmak için zamanım olacağını varsayıyordu bunu söylerken.

“Bence tüm olay ızgara peynirden ibaret değil, hım?”

Arkamı dönmedim çünkü Büyükanne Belly, yalanın kokusunu fırındaki Atom Makaron’ların kokusundan daha

* İsveç’e özgü bademli kek. (Ç.N.)

hızlı alabilirdi. Bunun yerine, halen pencereden dışarı bakarken omuz silktilim. Twitter meselesiyle onu strese sokmak için hiçbir sebep yoktu. Her şey kontrolüm altındaydı.

“Evet, pekâlâ. Haberler güzel.” dedim.

Gün geçtikçe daha da agresifleşen güzel haberler...

O gece, Big League Burger şirket hesabının tweet atmasını bekledim. Hoş ama sıradan bir tweet atmışlardı. Açıkça önceden planlanmış bir şeydi ve Pepper ile hiçbir ilgisi yoktu. *Cadılar Bayramı’nda Big League BÖÖ-ger’e gelen müşterilere, her Big League Menüü için ücretsiz bir adet küçük milkshake!*

Çok kolaydı. Tweet’e beş dakika içinde, Instagram’dan ekran görüntüsü aldığım Big League Burger’in Büyükanne’nin Özel Tarifi resmiyle yanıt verdim.

Girl Cheesing @GCheesing

Kostüm olarak bunu düşünüyorum ama bilmiyorum. Çocuklar için çok mu korkutucu? Kimsenin kâbusu olmak istemem

8:45 ÖS · 22 Eki 2020

Ertesi sabah uyandığımda Girl Cheesing hesabına iki bin yeni takipçi daha gelmişti; birkaç viral internet yazısı ve Jasmine’in vlog videosu sayesinde. O gün bir parçam Pepper’ın sözünden dönmesini bekledi. Bana soğuk davranacağını ya da benden tamamen kaçacağını düşündüm.

Bunun yerine, sırama yaklaşıp “Turta?” dedi. Gözlerimi kısarak önce ona, sonra elindeki kapta düzgünce dizilmiş çikolatalı turtalara baktım. *Özür Blondie’leri* çoktan bitmiş; ben, Paul ve dalış takımının midesine doğru yola çıkmıştı. Lezzetlerinin hatırası, başka bir Pepper Evans ica-dına direnemeyecek kadar tazeydi.

Ben temkinli bir şekilde küçük turtalardan birini alırken telefonunu çıkarıp ekrana birkaç kez dokundu ve sıırıttı.

Çiğnemeyi bıraktım. “Az önce tweet mi attın yoksa?” diye sordum çikolata dolu ağızımla. Pepper kâküllerini bu sefer hesaplı ve umursamaz bir şekilde parmaklarıyla geriye doğru itti.

“Acaba?”

Kaşlarımı çatarak Bayan Fairchild görmesin diye sıranın altından telefon ekranıma baktım. *Kötü Kızlar*’dan Regina George’un “Neden bana bu kadar takırsın?” dediği bir GIF’ti.

“En azından turtan tweet’lerinden daha iyi,” diye mırıldandım.

Pepper sırtıtmaya devam etti. “Bu arada, bunlar Big League Burger’in kelepir menüsünden.” Ağızım açık kaldı. Pepper gözlerini ders kitabına çevirdi ve sırtıtmaya devam etti. “Afiyet olsun.” Ama görünen o ki bu iş ona göre çocuk oynucağıydı. Üzerinden iki hafta geçmesine rağmen, Twitter savaşımızı düşünerek uyanmadığım bir günüm olmuyordu. Rüyalarımı *caps*’lerle görmeye başlamıştım. Ağızımdan çıkan herhangi bir şeyin bilinçsizce 280 veya daha az karakterle sınırlı olmaması bir mucizeydi.

O zamana kadar Girl Cheesing hesabının yetmiş bin kadar takipçisi vardı ve dükkânın dışındaki sıranın kontrolünden çıkmasını önlemek için bir biletleme sistemi kurmak zorunda kalmıştık. Hatta birinci sınıftan beri görmediğim eski *eleman aranıyor* tabelasını asmıştık. Girl Cheesing için yeni bir dönem başlıyordu. Babam bir ergen gibi etrafta koşuşturuyor, annem yüzü acıyacak kadar gülüyor ve Ethan bile arkadaşlarıyla takılmak için yalvarmak yerine şarküteride daha fazla zaman geçiriyordu.

Ancak iki hafta içinde ikimiz de okuldan atılmaya hazır hâle gelmiştik. O sabah İngilizce dersinde uyuyakaldım.

Önceki gün de Pepper'ın havuzda setin başlamasını beklerken kısa süreliğine kestirdiğini gördüğüne emindim. Yani gerçekten, bir sonraki hamlem her ne kadar çaresiz olursa olsun bunu benim kadar onun da yararına yapıyordum. Pepper'ın şehrin en çirkin halka açık havuzunun sığ ucunda boğulmasını ve bu yüzden kendimi suçlamayı istemezdim.

Ve bunu gerçekleştirmenin tek yolu Twitter'ı ortadan kaldırmaktı. İnternet uydusunun fişini tümünden çekmekten ziyade Big League Burger hesabını kapatmak daha olasıydı. Bu nedenle, bu talihsiz plan, tehlikeli bir şekilde Paul'a, koçlarımızın genel ilgisizliğine ve Pepper'ın tam anlamıyla eşeklik yapmayacağına güvenmesine dayanıyordu.

“Tamam, bu sezonun ilk cuma su topu maçı olacağı için önce kuralların üzerinden geçelim.”

Landon, halkına hitap eden bir kral gibi yüksek trampelenin üzerinde duruyordu. Yüzme ve dalış takımlarındaki herkes ona dönmüştü. Su topu oynamak için kullandığımız küflü futbol topunu bir tür asaymiş gibi elinde tutuyordu. Müdür Yardımcısı Rucker, öğrencileri böyle bir ilgiyle koma etmek için her şeyi yapardı.

“Kurallar: Kan akıtmak yok ve... işte bu kadar.” Gergin görünen birinci sınıf öğrencilerinden birkaçı, bakışlarını koçlara yöneltti. Tahmin edilebileceği gibi koçlarımız, sporla hiçbir ilgisi olmadığından emin olduğum bir şey hakkında, sessiz bir tartışmanın derinliklerindeydi. Muhtemelen Gelinciq'te birinin hafta sonu onları parkta yiyişirken gördüğünü yaymasını konuşuyorlardı ama yine de bu, Koç Thompkins'in bir kez de olsa antrenmana gelmesini sağlamıştı.

Birinci sınıftan beri aynı olan takımlara ayrıldık. O zamandan beri yalnızca bir iki kişi eksilmiş ya da birkaç yeni alt sınıf eklenmişti. Dalış takımı yüzme takımından önemli ölçüde daha küçük olduğu için, su topu “takımlarımız”

her iki takımdan da karışık olacaktı. Bu, havuzdaki herkesi kızdırsa da Ethan’la ayrı takımlara ayrıldık. Durumumu özgürce kötüye kullanırdık çünkü çoğu zaman öbür takımdan kerizin biri, ikimizden birine topu atar ve bize beklenmedik bir avantaj sağlardı. Şey, en azından Pepper olmayan kerizler— hem acımasızlardı hem de Ethan’ın takımındalardı.

Oyun her zamanki gibi başladı. Landon topu havuzun orta sahasına fırlatınca herkes topun etrafına pirana gibi üşüştü. Herkes birbirini başından ve omzundan tutup yüzlere dirsek atmaktan kaçınarak, smaç attı. Çılgınlıktan uzak durup bir süre olaylara dahil olmadım. Şu anda yarısı suyun altında kalan futbol topunu tutan altı kişiden birinin onu belirsiz bir yöne fırlatmasını umdum.

“Son tweet’inden bu yana birkaç saat geçti. Gücün mü azalıyor yoksa, Campbell?”

“Ah, inan bana Pepperoni, bir sonraki hamlem beklediğine degecek.”

Bana biraz daha yaklaştı, bonesinden çıkan saç tellerini görebileceğim kadar yakındı. Saçları pek dağınık değildi ama yüzme koçunun onları yoğun bir sete soktuğunda, bonenin kendine bile hayrı olmadığını fark etmiştim.

“Bugün dalış takımının kulvar yüzüşüne bakılırsa, insanları bekletme konusunda *uzmansın*.”

Suya bakıp sıırttım. “Beni yüzerken mi izliyorsun, ha?”

Pepper’ın gözleri hâlâ önündeki kargaşadaydı. Hiç bozuntuya vermedi ama dudağının seğirdiğini gördüm. “Ona yüzmek dersin.”

“Hadi oradan, seni bir saniyede mağlup ederim.”

“İddiaya var mısın?”

“Elbette. Hadi gidelim.”

Yarışmaya hazırlanır gibi, beni havuzun kenarına kadar takip etti ama sonra, öne uzanıp bonesini hızlı bir hareketle

başından çıkardım. Sarı saçları yüzünün ve omuzlarının etrafına ıslak düğümler hâlinde yayılmıştı.

“Faul!” diye bağırdı Pepper bonesini benden hızla geri alırken.

“Bir takım kaptanına göre epey mızumsuzsın.”

Saçını bonesine sokarken hâlâ sızlanıyordu ama sonra karşı çıktı, “Sen de sınıfın soytarısı olmana rağmen havuzda hiç eğlenceli değilmişsin.”

“Vay be, Burger Prensesi, bu cidden fenaydı.”

Kahretsin, yine yapmıştı işte. Zirveye ulaştım derken dikkatimi dağıtmış, kendimi gülünç duruma düşürmüştüm. Futbol topu başımızın üzerinden geçti. Pepper, bir köpek-balığının dikkatiyle suda yüzmeye başlamıştı bile. Top, tarafsız sahaya düşmek üzereydi.

Ben görev başındayken buna izin vermezdim.

Uzanıp ayak bileğini tuttum ve onu, bana bugüne kadar sayamayacağım kadar fazla kez yaptığı gibi, geri çektim ama benden farklı olarak, o sanki bunu bekliyordu. O kadar hazırlıklıydı ki vücudunu lastik bir bant gibi esnetti. Hızlanmak için beni bir çapa olarak kullandı ve ben farkına bile varmadan, başımın tam üzerinden avcuyla bastırarak tüm vücudumu suyun altına soktu. Şaşkınlıktan dolu dolu öksürerek, tam zamanında yüzeye çıktım; Pepper’ın topu sudan çıkarıp ancak rüyamda görebileceğim bir kumsursuzlukla, havuzun ortasından Ethan’a fırlattığını görebileceğim anda. Atışı o kadar akıcıydı ki gerçekten hayal görmüş bile olabilirdim.

“Ne? Nasıl...”

Nazik kulaçlarıyla bana doğru yüzdü.

“Ne diyordun?”

İşaret ve başparmağımı suyun yüzeyine koydum ve ona hafifçe su sıçrattım. Daha büyük bir şiddetle su sıçratarak cevap verdi.

“Jack! Hey!”

Paul, kurnazlıkla bana pas atacağını belirtmek için havuzun karşısından bağıırıyordu. Topu yakalamak için en ufak bir şansım olsun diye kendimi Pepper’dan uzaklaştırdım ama yeterince hızlı değildim. Eli çoktan omzumdaydı.

Yaptığı şey, su topunda temel bir savunma hamlesiydi ancak bu tuhaf, etkisiz vuruş için savunma denemezdi. Parmaklarını omuz kaslarıma sardı. Agresif veya rekabetçi olmaya yetmeyecek bir hamleydi. Kalp atışımın adrenalin-den mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin olamadım. Garipti. Suçluluk duygusuyla Mavikuş’u ve son zamanlarda aramızdaki iletişim kopukluğunu düşündüm. Birkaç hafta önce kim olduğumuz konusu açılınca panikleyip geri çekilmiştim. Belki, az konuşursak, uygulamanın kimliklerimizi neden ifşa etmediğini merak etmek zorunda kalmazdık.

Bu yüzden tuhaf bir şekilde, onu aldatıyormuşum gibi hissettim. Elbette Pepper’la değil, Twitter’la... Yine de bu geçişte biraz rahatlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. En azından Pepper’a yalan söylemememe gerek yoktu. Tüm bu atışmaları açıkça, herkesin görebileceği bir yerde yapıyorduk.

Top diğer oyuncuların üzerinden geçip doğruca bana geldi. Kendimi Pepper’dan çektim ama o da beni tekrar kaldıraç olarak kullanıp kendini sudan dışarı fırlattı. Top aynı anda ikimizin de eline çarpıp hemen yanımızdan sekti. O sırada birbirimize şaşkınlıkla bakmakla meşguldük.

Bir an için yüzlerimiz birbirine *korkunç derecede* yakındı. Nefes almayı unutacak kadar yakındık. Derken kafalarımız küt diye çarpıştı.

“İlil... of.”

“Tanrım.”

Ve sonra, aynı anda “İyi misin?” dedik.

Birbirimize baktığımızda, az önce olanları tam olarak idrak edemediğimiz ve muhtemelen geçirdiğimiz hafif sarsıntı nedeniyle bir an için nerede olduğumuzu tamamen unuttuğumuz bir saniye geçti.

“Cips kola kilit”, dedim. *Jack Campbell, güzel anların katili.*

Pepper güldü, rahatlamış görünüyordu. “Oh, iyi. Son beyin hücreni de öldürdüğüm için endişelenmiştim ama iyi görünüyorsun.”

“Hey. Cips kola kilit, konuşma iznin olmadığı anlamına geliyor. *Hiç* çocuk oldun mu?”

“Aslında, annemin rahminden bir Twitter botu olarak çıktım.”

“Ebeveynlerin için büyük bir şok olmuş olmalı.”

“Evet, ama en azından benden iki tane yoktu.”

“Bu kadar yakışıklı olunca, bir yedeğinin olması tabii ki mantıklı.”

“Campbell! Evans! Orada flört etmeye devam mı edecek misiniz yoksa gerçekten işe yarayacak mısınız?”

Bu Landon’dı. Havuzun diğer tarafından bize bağırıyordu. Pepper hemen hareketlendi. Yüzünün biber gibi kıpkırmızı olduğunu gördüm. Arkasına bile bakmadan beni ardında bıraktı.

“Şimdi mi?”

Hayret ettim. Her nasıl olduysa Paul, tam arkamda ses çıkarmadan yüzmüştü ve şu anda bana endişeli bir şekile üç parmağını gösteriyordu. Havuzun yanındaki saati kontrol ettim ve saatin neredeyse 4:15 olduğunu gördüm. Suyun diğer tarafına baktım ve Pepper ve Landon’un, Ethan’ın az önce söylediği bir şeye güldüğünü gördüm.

“Evet. Şimdi iyi.”

Ve sınıf arkadaşlarımızın *Seussical** provaları kadar yapmacık ve garip performansı başladı. Nedenini anlayamayarak titredim.

“Ah, adamım. Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi Paul, yüksek bir sesle ve hafif bir İngiliz aksanı ile. Nefesimi tuttum. “Of hayır, bu berbat. Seni hemşireye götürmemi ister misin?”

“Evet çünkü hastayım. Midemden,” diye devam etti Paul.

Yüzme takımındaki ikinci sınıf öğrencilerinden biri hemen korkuyla uzaklaştı ve diğerleri de ters yöne doğru yüzdü. Paul’un söylediklerini yeterince hızlı yayacaklarını ve havuzdan çıkıp uzun bir süre geri dönmediğimizde, kimse-
nin bizi sorgulamayacağını anlamıştım. Beklediğim gibi, dışarı çıkarken koçlar istifini hiç bozmadı. Paul, orijinal senaryodan çok daha dramatik hâle gelmeye başlayan gizemli hastalığı hakkında konuşmaya devam ediyordu.

Soyunma odalarına vardığımızda heyecanla “Nasıldım?” diye sordu.

“Akademi Ödülleri’ne layık,” diyerek ifadesiz bir şekilde, kızlar soyunma odasının önünde durdum. Kapıya vurup “Tamirat,” dedim. Bir saniye kadar bekledim. Cevap yok. Harika. *Temizlik nedeniyle geçici olarak kapalıdır* tabelasını buldum ve kapıya yapıştırdım.

Etrafa son bir kez göz gezdirdikten sonra bana selam duran Paul’a “Hemen dönerim,” dedim ve gizlice kızların soyunma odasına girdim.

Dolaplardan birinde Pepper’ın sırt çantasını bulmam uzun sürmedi. Sınıfımızdaki insanların yarısında olan, sıradan, lacivert Herschel çantaydı ama fermuar kısmında “Müzik Şehri”** yazan küçük bir anahtarlık vardı.

* Çocuk kitapları yazarı Dr. Seuss’un kitap karakterlerinden oluşan müzikal. (Ç.N.)

** Nashville, bu isimle anılır. (Ç.N.)

Telefonunu her zaman dersten önce ve sonra koyup çıkar-
dığı ön gözünde buldum. Değiştirmeye fırsatı olmadığını
umarak, parola kısmına “1234” yazdım.

Güm. İçerdeydim.

Neredeyse *fazla* kolay olmuştu. Big League Burger Twit-
ter hesabını açtım ve o anda şirketi büyük zarara sokabile-
ceğimi fark ettim. Mesela birini kovdurabilirdim. *Yaşlı ve*
savunmasız bir kadını dolandırıp ızgara peynir tarifini çal-
dığımızı itiraf ediyoruz çünkü biz kurumsallaşmış dallama-
larınız gibi bir tweet atarak markayı zarara sokabilirdim. Ben
bile o kadar aşağılık değildim ama. Hesap ayarlarına gir-
dim, şifresini değiştirip erişimini engelledim. Uygulamadan
çıkıp telefonu çantasına geri koymak üzereydim ki telefo-
nu titredi. Gelen mesaj “Annem”dendi: *Antreman bitince*
bana yaz, son tweet iyiydi ama daha iyisini yapabiliriz.

Okumak istememiştim ama *oradaydı* işte. Hemen ardın-
dan, başka bir mesaj daha geldi:

Bir de Taffy yarın erken çıkacak, sıraya koyduğu twe-
et’leri kontrol etmenin bir sakıncası var mı?

Başparmağım ekrana değdi ve yanlışlıkla metne doku-
nup tüm mesajların olduğu ekranı açtım. Kapatmak için
niyetlendiysem de son mesajların bazılarına göz gezdir-
dim.

Müsait olduğunda Taffy’ye çok hızlı bir tweet fikri gön-
derebilir misin? Saatler oldu, diyordu bir tanesi.

Paul ön kapıdan yüksek sesle öksürdü.

“Siktir.”

Çıkmam için işaret. Pepper’ın telefonunu sırt çantasına
geri koydum ve fermuarını kapattım. Sonra kızlar soyunma
odasının diğer tarafındaki çıkışa doğru koşarak, biri içeri
girmeden zar zor çıktım.

İşte bu kadardı. Olan olmuştu. Paul’un beni manik bir
ifadeyle beklediği erkekler soyunma odasına geri döndüm.

Biraz abartarak birkaç kez sırtıma vurdu, Landon veya Ethan gibi tiplerin yapacağı türden bir şeydi, parodi gibiydi. Gülümseyerek karşılık verdim ama hissettiğim şey zaferden çok Pepper'ın elini kafama koyup beni suya bastırdığı an gibi hissettirdi.

Başından beri konu ne zaman annesine gelse göz devirmiştim. Yetişkin birinin çocuğuna bu kadar aptalca bir şey yaptırabileceğine inanmamıştım. Para getiren tüm işleri alaya alan ebeveynlerim bile, işi sonsuza kadar bıraksam muhtemelen omuz silkmekten fazlasını yapmazdı.

Soyunma odasından çıkarken tuhaf bir suçluluk duygusu hissettim ama Pepper'ı hesaptan devre dışı ettiğim için değildi. Hatırlatmak gerekirse, işin eğlencesi bir yana, tüm bu Twitter olayı ikimizin de itiraf etmek istediğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

PEPPER

“Lütfen bunu bize yaptırmayın,” diye inledi Pooja.

Landon elini omzuna koyup hafifçe kıpırdandı. Elini çekerken gözlerim hâlâ üzerindeydi.

“Kural kuraldır,” dedi hafifçe sırtarak. “Ve sizler adil bir şekilde kaybettiniz.”

Ethan, “En azından bu sefer havuz suyuna karıştırılmış Kool-Aid yok,” dedi. Havuz güvertesine, soyunma odalarının oraya bakındım. Onu göremeyene kadar Jack'i aradığının farkına bile varmadım. Nerede olduğu önemli değildi ama kendimi kontrol etmekten alıkoyamıyordum. Sanki yokluğunda tuhaf hissettiğim, bir tür gölge olmuştu. Bununla birlikte takımının kaybetmesi de vardı tabii. Bu özel su topu savaşının şartı, kaybeden takımın doksan metre boyunca durmadan kelebek stili yüzmek zorunda kalmasıydı. Bu dünyada görmek için iyi para ödeyeceğim çok az

şey vardı ve Jack'in yıllardır taklaları hakkında takındığı ukala tavrından sonra, sudaki debelenmesini izlemek bunlardan biriydi.

"Offf. Cenazemde iyi şeyler söyle."

"Hadi ama Pooja," dedi Landon, "bunu uykunda bile yaparsın sen."

Umurumda olmamalıydı, değildi de. Gün geçtikçe daha da emin olduğum ama emin olmak isteyip istemediğime karar veremediğim bir şey olmasaydı, gerçekten umrumda olmazdı. Landon konusunda haklı olabilirdim. Her şey tutuyordu. Okul dışında olduğu günler mesaj yazması, yüzmeye ve dalış antrenmanları sırasında *yazmaması* ve Kurt'un bana gönderdiği *mac and cheese bulma* uygulaması kadar korkunç bir delil daha yoktu. Landon bir uygulama geliştirme start-up'ında stajyerlik yapan tek son sınıf öğrencisiydi ve geçen gün taşıdığı mac and cheese kâsesinin kokusu hafızama öyle kazınmıştı ki muhtemelen torunlarıma bundan bahsedecektim.

Ona soracaktım. Bu gece. Doğrudan. Babasıyla akşam yemeği için bize geleceklerdi zaten. En utanç verici ikinci senaryo çoktan gerçekleşmiş olacaktı, bu yüzden ilkini kabullenebilirdim. Ayrıca, dört yıldır ilk kez yalnız kalabildiğimiz o anda da bunu soramazsam herhalde bir daha asla yapamazdım. Landon ve babası akşam yemeğine gelmeden önce saçlarımı ve kıyafetimi ayarlamak için eve koşturmak zorunda kalacağım gerçeğinin fazlasıyla farkında olarak, soyunma odasına gittim. Evrene zaman *kaybetmeme* arzusu yollarken doğal olarak Jack'le çarpıştım.

"Ah. Pardon Pepperoni," dedi omzunun benimkiyle çarptığı noktaya dokunarak. Tedirgin görünüyordu, gözleri hafifçe büyümüştü. "Bu gece benle aşık atmada bol şans." Benden uzaklaşmak için harekete geçti ama kolunu

tutarak onu durdurdum. Karışık yüzmeye* kulaç atma sırasını muhtemelen hatırlayamayan miskin bir dalışçıya göre şaşırtıcı derecede sertti.

“Sırf cuma diye derin uykuda olacağımı sanıyorsan...” dedi Jack, kolundaki elimi alıp sahte bir ciddiyetle elinin arasına bastırdı. Elim hâlâ ıslaktı. Benimle dalga geçmeden takındığı o yarım sırtışı yapmasa, neredeyse samimi bir an olduğunu düşünecektim.

“Ah, merak etme. Sanırım bir kuş kadar özgür olacaksın.”

Gözlerimi kısıtım. Kendinden hiç bu kadar memnun görünmemiştii.

“Pazartesi görüşürüz,” dedi, elimi bırakıp havuz güvertesinden kardeşine doğru yürürken.

Havuzda olmanın verdiği dengesiz histen çıkıp her şey netleşirken hâlâ başımı sallıyordum. Akşama düşünmem gereken tek şey akşam yemeği değildi. Ev ödevi, Twitter, Paige’i geri aramak ve henüz başlamadığım şu üniversite makalesi...

“Ne oluyor be?”

Big League Burger Twitter hesabımdan çıkış yapılmıştı. Şifreyi girdim ama işe yaramadı. Sistem beni başka bir şifre yazmaya yönlendiriyordu. Taffy’yi arayıp şifrenin değişip değişmediğini sormak üzereydim ki o mesaj atarak benden önce davrandı.

Twitter hesabının şifresini mi değiştirdin?

Siktir. Hack’lenmiştik.

İşin ironik tarafı, bizi hack’leyen kişinin hesaba ne yaptığını görebilmek için kendime ait bir Twitter hesabım bile yoktu.

* Bireysel yarışmalarda kelebekleme, sırtüstü, kurbağalama ve serbest stil yüzme; bayrak yarışlarında ise sırtüstü, kelebekleme, kurbağalama ve serbest stil yüzme sırasıyla yüzülmektedir. (Ç.N.)

Hayır. “Şifremi unuttum” a basıp bizi tekrar içeri alacağım. Etrafta teknoloji ekibinden kimse var mı?

Teknoloji ekibinden kimseyle tanışmıyordum ama annemin onlar hakkındaki üstü kapalı şikayetlerine bakılırsa, bu konuda çok hızlı davranmayacaklarını tahmin ediyordum. Yani Twitter hesabımı kişisel oyun alanına dönüştüren her kimse, aynı şekilde tekrar giriş yapabilecekti. Bir an telefondan uzağa baktım. *Hesabım mı?*

Annemden gelen mesajlar da vardı. Twitter’a girmeye çalıştığım zaman fark etmeden açmış olmalıydım. Bunun farkına varmasının kaç saniye süreceğini merak ettim ve doğal olarak, Kurt’tan da mesaj yoktu. Yalnızca Koridor Sohbetinde idarenin *Son Sınıfların Geleneksel Okulu Asma Günü* için aldığı önlemlere söylenen bir grup vardı. Açıkçası bu okulu asma olayına zaten katılmayacaktım. Tüm bu ergen saçmalıklar için hafta sonlarımız vardı. Üniversiteden önceki yazdan bahsetmiyorum bile.

Ve hiç şüphe yoktu ki Ethan ve genellikle bu tür bir şeyi yöneten diğer çocukların yapmak isteyeceği şey, şehir merkezine gitmek olacaktı ve eziğin teki olarak olarak ben, 75. Cadde’nin ötesine yanımda biri olmadan hiç gitmemiştim. Koridor Sohbetine bir şey yazmaya yeltendim. Daha gösterişten uzak bir mekân seçmek için iyi fikirlere ihtiyacımız olduğuna ya da mezuniyet balosuna dair bir şey istedim. *Mavikuş*’un yazacağı saçma bir şey, Kurt’un bunu açık forumda görmesini sağlayabilirdi. Böylece hâlâ hayatta olduğumu hatırlardı. Tanrım. Tanışmadığım birinin türlü numaralarla dikkatini çekmeye çalışıyordum. Başka bir mesaj daha geldi, bu annemden di.

Telefonuna kimsenin dokunmasına izin verdin mi?

“Öf, Tanrı aşkına,” diye homurdandım.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet!” diye patladım.

Pooja bir adım geri çekildi. Şaşkın görünüyordu ve yüzmeden geldiği için hâlâ nefes nefeseydi. Yarım düzine kafanın bize bakmak için döndüğünü ve dişlerimi saldırmaya hazır bir hayvan gibi sıktığımı fark ettim.

“Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim,” dedi.

“Hayır ben özür dilerim. Yapmamalıydım, iyiyim. Kusura bakma.”

Pooja başını salladı ve hiçbir şey söylemeden dolabına geri döndü. Üniformamı olabildiğince hızlı giyip çaresizce oradan çıktım. Peki nereye gidecektim? Mekanik bir kukla gibi oturmamak zorunda kalıp yanaklarım ağrıyana kadar Landon’un babasına gülümseyeceğim ona sormak üzere olduğum şeyin utancından patlayıp erimiş lava dönüşebileceğim daireye...

Belki de sormazdım. Belki de Landon ve Kurt ile ilgili her şeyi bir kenara bıraksam daha iyi olacaktı. Çünkü gerçekten o ise, diğer tarafta ne vardı? Landon beni Pepper olarak sevmiş olsaydı son birkaç yılda bunu gösterme şansı olmuştu. Gerçi kendimi küçük düşürmekten korkarak ilk iki yıl boyunca vebalıymış gibi ondan kaçmasaydım, bunu yapardı belki.

Ama belki de bunu o kıza; birinci sınıftayken onunla konuşmaktan çok korkan kendime borçluydum. Şu anda pek öyle hissetmesem de o zamanlar böyle hissetmemin bir nedeni olmalı.

Gidip meseleyi orada bitirmek için döndüm ama sonra Pooja yanımdan geçip gitti.

Onu takip ederek, “Gerçekten üzgünüm,” dedim. “Patlamak istemedim.”

Kestirip atmasını bekledim ama sonra başını eğip beni aniden durduran bir şey söyledi.

“Konu Jack, değil mi?”

Göğsümde bir şey sıkıştı. “Ha?”

Bana gülümsedi. Şu uyanık *ah, hadi ama* gülümsemele-rindendi.

Tuhaftı ama gözlerimi kasıtlı olarak Pooja’dan öyle çok kaçırmıştım ki içlerindeki sıcaklığı görünce şaşırdım.

Şaşırdım ve çok rahatsız oldum çünkü bana karşı nazik olmasına ihtiyacım yoktu. Ona borçlu olmak ve birinci sı-nıftaki büyük Mezopotamya talihsizliği yüzünden aramız-da olanları lehine çevirmek istemiordum.

Ama bu konuyu çözümlemenden önce Jack’i nasıl öğren-diğini anlamalıydim. Bildiğim kadarıyla bu okulda Ethan dışında hiç kimseye Twitter savaşımız hakkında tek kelime etmemiştik.

“Yani, siz çıkıyorsunuz değil mi? Ya da şey... görüşüyor-sunuz?”

Gülüştüm o kadar keskindi ki artık boşalmakta olan so-yunma odasını delip geçti. “Çıkmak mı?” Kendimi topar-ladım. “Ben ve Jack mi?”

Pooja’nın ifadesi değişmedi. “Hep birliktesiniz.”

“Evet, çünkü...” *çünkü caps’ler ve ağır şakalarla do-nanmış sanal bir savaş alanında birbirimizi yok ediyoruz.* “Ethan’a kaptanlık meselelerinde yardım ediyor. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun.”

Pooja omuz silkti. “Peki.” Sırt çantasının kayışlarını düzeltti, hâlâ bana bu şekilde bakarak konuşmayı bitirme-diğini anlamamı sağladı. “Ben sadece...şey... eğer bunun hakkında konuşmak istersen, her şey göz önünde bulundu-rulduğunda, muhtemelen en iyi seçimin benim.”

İyi bir fikir olup olmadığına karar vermeden önce bir kahkaha patlattım. Pooja’nın dudakları, sanki ikimizin de bildiği bir şeyi açığa çıkarmışım gibi, sert bir çizgi şekli-ni aldı. Bu yüzden sonunda “Bekle, ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Ah, lütfen. Herkes iki yıl önce Ethan’a abayı yaktığımı biliyordu.”

“Ben bilmiyordum.”

Pooja kızardı. “Ha. Peki. Bununla ilgili kamuya açık bazı açıklamalar yaptım, oldukça aptalcaydı çünkü orada değildi. “Onu, ona aşk olduğuma karar vermeden önce, bunu bilecek kadar iyi tanımış olmam gerektiğini düşünbilirsin ama...”

Omuz silkti.

“Ah.” Tek diyebildiğim bu oldu. Bilmediğim için kendimi aptal gibi hissettim ama yine de sanırım son birkaç yıldır gerçek bir sosyal bir hayatım yoktu. Pooja elini salladı. “Köprünün altından çok sular aktı. Aslında bu yüzden Ethan’la iyi arkadaş olduk.”

“Şey, bu iyimiş.”

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bana öyle geliyordu ki Paige’in lisans öğrencileriyle olan tuhaflıkları bir yana, daha önce hiç kimseyle aşk hakkında konuşmamıştım. Benim tarafımdan rapor edilecek pek bir şey yoktu ve buraya geldiğimde herkesin zaten bu konu hakkında konuşacak arkadaşları vardı. “Evet. Çalışma gruplarını düzenlememe yardımcı olması için öğrenci konseyini de kullanıyor.”

Bunu söylediği anda genelde birbirimizin etrafındayken takındığımız o temkinli ruh halini yeniden hissettim. Sanki az önce açılan kapı şu anda tekrar kapanıyordu. Son saniyede, onu durdurmak için elimle ittim.

“İyi gidiyor mu?”

Biraz neşelenerek, “Evet, galiba,” dedi. “Bir araya gelmemiz insanların ilgisini çekiyor gibi, bilmiyorum. Birbirimize karşı olmak yerine onlara karşı olmak, anlarsın işte.”

Hem anlıyordum hem de anlamıyordum. “Ama biz öyle değil miyiz?” Sorduğum için kendimi aptal gibi hissettim ama bu üniversiteye giriş sürecinin gerçekliğini değiştirmiyordu.

“Birbirimize karşı mı?”

Pooja dudak büktü. “Bak işte, bundan nefret ediyorum. Sonunda hepimizi biraz aptala çevirdiğini düşünüyorum. Bunu sadece birini yenmek için yapıyorsan öğrenmenin ne anlamı var?” Hayretler içinde ona baktım çünkü mesele buydu, her zaman da bu olmuştu. En azından buraya taşındığımdan beri...

“Çalışmak için buluştuğumuzda öğrendiğimiz şeyleri aslında pekiştirip hatırlıyorum. Bu yüzden iyi olduğunu düşünüyorum. Notlarım ve ilerisi için.” Ağzını açtı, bir an tereddüt etti. “Biliyorsun, Ethan’ın salı günü matematik çalışma grubunu yönetmesi gerekiyordu ama artık müsait değil. Matematikte çok iyi olduğunu biliyorum. Eğer istersen, yani eğer zamanın varsa...”

Reddetmek için ağzımı açmıştım ama verdiğim cevap ikimizi de şaşırttı. “Evet. Bir bakayım.”

Pooja’nın gülüşü, kızlar soyunma odasındaki tüm floresan ışıklarla rekabet edecek kadar parlaktı. Saçma bir an için, ona neredeyse her şeyi anlatmak istedim. Aptal Twitter savaşımı, Gelinciq’teki sohbetleri... Uzun süredir geceleri tam uyuyamıyordum, bu yüzden bazen patlayacak gibi oluyordum. Bunlar Paige’e anlatamayacağım şeylerdi çünkü kü anneme kızardı. Başkalarıyla da konuşamazdım çünkü bu, kendimden çok şey vermek gibi geliyordu.

Ama Pooja istese de istemese de bana kendinden bir şey vermişti. Belki de gerçekten bu kadar kolaydı. Belki bir uyulamada, kim olduğu belirsiz bir çocuk yerine gerçekten onunla konuşabilirdim.

“Pooja, kardeşin seni bekliyor!”

Nefesimi bıraktım. Pooja el salladı ve her şeyi ona anlatma arzumu yanına alarak soyunma odasından çıktı.

PEPPER

Akşam yemeği felaketten başka bir şey değildi. Önce-likle, Landon gelmedi. Saat altıdan biraz sonra annem ba-basını, onları mavi süveter takımım ve bej pantolonumla önceden programlanmış gibi beklediğim yemek odasına getirdi. Annem bana memnuniyetsiz bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. Daha spesifik olursak bu, *bana arkadaşının bura-da olacağını söylediğini sanıyordum* ifadesiydi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Bir yandan annemin ha-yal kırıklığı, bir yandan hemen bastıran utanç duygusu... O kadar hızlı ve acıydı ki Landon sanki beni gerçek bir randevuda ekmiş gibi hissettim.

“Landon nerede?” diye sordu annem, Bay Rhodes’un paltosunu alırken.

“Ah bilirsin. Ödevler ve yüzme takımı işleri,” dedi babası.

Benim de yüzme takımında olduğumu söylememek için dilimi ısırđım. Annem bana teşekkür niyetinde ince bir şe-kilde başını salladı. İstediği son şey Bay Rhodes’u huzursuz hissettirmektir.

Belki sadece annem rahatlayabilseydi bu tuhafılık biter-di ve böylece doğru şeyleri söylerdi. Big League Burger’in evrenselliğini anlatır, yurt dışına açılan şirketlerin karşılaştırılabılır başarılarına atıfta bulunur, henüz çok fazla zin-ciri olmayan ülkelerde gelişmekte olan pazarlardan bahse-derdi ama telefonunu kontrol etmekten bunların hiçbirini yapamıyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Bay Rhodes.

“Hmm? Özür dilerim,” dedi annem, otuz iki dişiyle gü-lümseyerek telefonu bırakırken.

“Şirketin Twitter sayfasıyla ilgili küçük bir sorun yaşı-yoruz.”

“Aa?”

“Bir güvenlik ihlali yaşadık. Ekibimiz hâlâ nasıl olduğunu anlamaya çalışıyor.” Annem, parmesanlı brokoli parçasını gereğinden fazla zevkle bıçakladı. Bütün gece kimseyle göz teması kurmamak ve minimum seviyede konuşmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Böylece bu güzel yemeğin tadını çıkarabilir ve kafamda huzur içinde, Fransızca makalemin taslağını çıkarmaya başlayabilirdim ama benim bile odadaki bu ani değişime karşı bağışıklığım yoktu. Bay Rhodes dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini hemen tabağına çevirmişti.

“Aslında seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Twitter hesabınızı yani.” Yerinden biraz doğruldu. Kararlı ama aynı zamanda mahcup gibiydi. “Bir aile şirketi olduğundan çokça bahsediyorsunuz ama ben bu değerlerin şirketin sosyal medyadaki varlığına yansıdığını görmüyorum.”

Odadaki her şey durmuş gibiydi. Her nedense, annemin gözleri bana doğru kaydı. Sanki ona yardım eli uzatmamı bekliyor gibiydi.

Masaya baktım ve tekrar yukarı bakmaktan kaçındım.

“Peki, tabii, elbette endişelerinizi anlıyorum.” Sesindeki hafif keskinliği duyabiliyordum. Ev sahibiyle kiranın gecikmesi hakkında konuşması gerektiğinde ya da babamla Big League Burger’in iş kredileri için bankaya gitmeden önce aynada kendini hazırlarken şahit olduğum, o kıvrak öfke...

“Ama bugünlerde sosyal medyada durumun nasıl olduğunu biliyorsun. Ne kadar çok izlenim bırakırsan, iş için o kadar iyi.”

“Verdiğiniz izlenimin bazı müşterilerinizi yabancılaştırmasından korkmuyor musunuz?”

Landon’a ne kadar kızgın olursam olayım o anda bunu söylediği için babasına sarılmak istedim.

Çünkü annem, inanmayı reddetse de tüm bunlar bizim için kötü bir halkla ilişkiler hamlesi olmuştu. Hesabın gönderdiği tweet'lere verilen yanıtların çoğu kedi emojiilerinden, küçük işletmelerin korunması konusunda silahlanmış kişilerden ve düpedüz trollere ibaretti. Girl Cheesing, on binlerce takipçi kazanmaya başladığında neredeyse rahatlamıştım. En azından oyun alanını eşitlenmişti, bu yüzden zorba gibi görünmemiştik. Yine de annemin dikkatlice cevap vermeye çalıştığını söyleyebilirim. Keşke o anda ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı.

Ama annemin daha kendine faydası yoktu. Kabullenmesini bekledim. Gülümseyip Bay Rhodes'a, özellikle tehlikede olan şeyler göz önüne alındığında, sosyal medya stratejisini yeniden şekillendirmeyi kesinlikle düşünceğini söylemesini bekledim. Bizi New York'a getirdiğinden beri uluslararası genişleme fikrinin ağzından düşmediğini...

"Aksine, markamızı yurt dışında daha da tanınır hâle getireceğini düşünüyorum."

Bay Rhodes, sahte bir şekilde gülümsedi. "Yani. Olabilir."

Annemin bu gece harekete geçmesini umduğu her neyse, başarısız olduğunu aşikârı. Sonrasında yemek boyunca onları duymazdan geldim. Annem Bay Rhodes'u kapıdan geçirir geçirmez odama koştum ve kapımı kapattım.

Kapıyı çalmasını beklerken kendimi buna hazırladım. Belki konuşur ve Twitter olayını bırakmaya karar verirdik. Sonra işler yolunda gitmediği zaman yaptığımız gibi, mutfağa gidip bir şeyler pişirdik.

Uluslararası Yatırım Fonu Ret Turtası. Saçma ama ikimizi de güldürecek bir şey... Ama kapıyı çalmadı. Odasının kapısının kapandığını duydum ve gece boyunca yanıma gelmedi. Keşke Paige'i arayabilseydim. Bunun yerine, kendimi Gelinciq uygulamasında Kurt ile sohbet ederken buldum.

Mavikuş

Ebeveynlerinin senin için planladığı şeyleri isteyip istemediğine emin olamama olayı var ya

Mavikuş

Şey, artık bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyorum.

Cevabı beklemeden ekranı kapattım. Cevap gelmemesi-
ni umuyordum sanki. Kurt'a benden kaçtığı için, Landon'a
beni ektiği için ve kendime de bu kadar umursadığım için
kızgındım.

Kurt

Eyvah. Bu görkemli cuma gecesinde ergen tasaları mı yaşıyor-
sun, ha?

Gelen bildirim sesiyle irkilidim. Gelen rahatlama duy-
gusu felç edici, neredeyse küçük düşürücüydü. Sanki hücre
hapsindeymişim ve birisi nihayet parmaklıkların arasından
merhaba demek için yüzünü sokmuş gibiydi.

Mavikuş

Dur tahmin edeyim. Diğer pervasız gençlerle dışarıda içip par-
tiliyorsun

Kulağa pasif-agresif gelsin diye söylememiştim ama sa-
nırım öyle görünüyordu. Landon'un şu anda buraya gel-
mekten daha önemli ne yaptığını merak ediyordum. Belki
bu şekilde öğrenebilirdim.

Kurt

Yok. Ondan çok daha inekçe bir şey. Bilgisayarla uğraşıyorum.

İçim daraldı.

Kurt

Senden naber? Tam gaz *Dedikoducu Kız* oynamaya devam mı?

Mavikuş

Evet, şu anda konuşurken güven fonumu çarçur ediyorum hatta

Kurt

Her neyse, sizinkiler sana sorun çıkardığı için üzgünüm, minik kuş. Ne istiyorlarmış?

O anda annemin benim için ne istediğinden bile emin olmadığım aklıma geldi. Anlık istediği şeyleri biliyordum. Tweet bul. İyi notlar al. İyi bir okula gir. Bunların ötesinde, benden ne yapmamı istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama.

Mavikuş

Her zamanki şeyler, galiba

Mavikuş

Demek meşguldün ha?

Bir an için onu tekrar korkutacağımı düşündüm. Mesajların daha önce olduğu gibi git gide azaldıktan sonra aramızdaki tuhaf sessizliğe geri döneceğimizi sandım.

Kurt

Aynen, sayılır

Kurt

Ama bunu özlemişim

Tam olarak *seni özledim* demek değildi ama yakındı, o yüzden biraz da olsa sakinleştim ve birdenbire, geçen haftanın kasvetini beni endişelendirebilecek bir hızla affettim. Umrumda değildi. Kendisini göremesem de yanımda birinin olduğunu hissetmek güzeldi.

Mavikuş

Evet, ben de

Mavikuş

Henüz bir kapkek bulma uygulaması yapmamış olsan bile... ki bu benim için tatlı kurumuna saygısızlık demektir

Kurt

Siktir. Yoksa gece uyanıp elinde bıçakla bekleyen Kurabiye Canavarı'nı mı göreceğim?

Mavikuş

Bir gözün açık uyu bence

PEPPER

Annemin paniklemesinin boşuna olduğu ortaya çıktı. Twitter hesabını kim hack'lediyse ona hiçbir şey yapmadı ve hafta sonu tekrar girmeye çalışmakla uğraşmadı. Teknoloji ekibi, pazartesi günü işe döndüklerinde hesaba göz kulak olup güvenliği kıran kişiyi bulmaya çalışacaklarına söz verdi. Bense hafta sonumu Jack'le Twitter'da savaşırken ihmal ettiğim ödevleri yaparak geçirdim.

Cumartesi sabahı bir tweet attı: *Sonunda BLB'nin "ızgara peynirini" denedim. Video incelemesi aşağıda!*

Linke tıklayanlar, vahşi doğada çığlık atan hayvanların derlendiği on dakikalık bir videoya yönlendiriliyordu.

"Son zamanlarda BLB Twitter sayfasının cozuttuğunu fark ettin mi?" diye sordu Paige pazar sabahı niyahet onu arayabildiğimde. "Görünüşe göre şarküterinin biriyle atışıyorlar?"

İrkildim. "Evet... sanırım bunların hepsi... stratejinin bir parçası ya da her neyse işte."

"Annemin bunu tamamen kapatmadığına inanamıyorum. Babam bile fark etti. Beni aradı, aşırı strese girmiş."

Geçen gün babamla konuştuğumda bana bundan bahsetmemişti. Sanırım bu Twitter çılgınlığına dahil edildiğimi biliyordu. Babam oldukça sessizdir ama gözünden pek bir şey kaçmazdı. Özellikle konu annemle ilgiliyse...

“Demek istediğim, bu insanları tanıyor muyuz ki?”

Evet. Biraz fazla. O kadar ki çığlıklı tweet’i atarken Jack’i, yüzünde oluşan hafif yamuk gülümsemesine kadar, çok kolay bir şekilde hayal edebiliyordum.

“Bilmiyorum,” deyip konuyu değiştirmek için hızlı bir hamle yaptım.

“Bloga koyduğun *Finallerinizi Siktir Edin Bezesi* tarifini açıklamak ister misin, yoksa...”

Paige güldü. “Sıkı tutun evlat çünkü Yunan Tarihi profesörüm hakkında bir dedikodu duymak üzeresin.” Telefonu kapattıktan sonra annem ve ben, Bloomingdales’a gidip Midtown’da başka bir katı kiralayıp büyüyen yeni kurumsal ofis için kanepeler baktık. Öğle yemeği için küçük bir kafede mola verdik. Okuldan, üniversiteye gittiğimde üniforma giymek zorunda olmayacağım için seçeceğim tüm kıyafetleri ve Taffy’nin Instagram’da heyecanla paylaşmış benim de kısmen büyüttüğümü hissettiğim yeni yavru köpeğinden konuştuk.

Kimse Twitter’dan, üniversite başvurularından veya cuma gecesindeki felaketten söz etmedi. Konu onlara gelmeden gün, güzel bir şekilde bitti. Bu bana annemin yılda bir kez, ben ve Paige’in dersleri kırmasına izin verdiği zamanları hatırlattı. Bizi arabayla okula kadar götürür, sonra indirmeden okulun önünden geçer ve sürmeye devam ederdi. IHOP’ta* krep yer ya da Belle Meade’de malikanelere bakardık. Kaçamak yaptığımız günler... Çok hızlı biten ama etkisi uzun süren günlerdendi.

Evrenin bunu dengelemenin bir yolunu bulacağını biliyordum.

* Amerika’nın başlıca kahvaltı mekânlarından. (Ç.N.)

Jack, pazartesi günkü antrenman sırasında benim dışım-
daki nedenlerden pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Son tweet'le-
re henüz cevap vermemişti, bu yüzden top onlardaydı.

Yüzme takımı sıralarını dalışcılara vermek için havuz-
dan çıkarken, "Cuma gecesi biraz sessiz görünüyordun,"
dedi. "Görev başında uyuya mı kaldın?"

Ve sırtmasının anlamı o anda netleşti.

"Sen mi..."

Jack başını bana doğru eğdi. "Ben ne?"

Landon, su dışında yapacağımız egzersizlerde kullana-
cağımız direnç lastiklerini çekmem için beni çağırdı. Ben
daha geri dönmeden Jack, suya atlayıp yüzmeye başlamıştı
bile. Önümüzdeki yirmi dakika boyunca bu konuda ne ka-
dar sinirleneceğime ya da gerçekten sinirlenmeye hakkım
olup olmadığına karar vermeye çalıştım. Kişiselleşmesine
izin vermeyeceğimizi söylemiştik. Geri  ekilmeyeceğimizi
söylemiştik.

Ancak *şirket tarafından işletilen bir Twitter hesabını
hack'lemek* hakkında kimse bir şey dememişti.

Sanırım aslında hiçbir şey yapmamıştı. Büyük resme ba-
karsak, teknoloji ekibine cuma gecesi için ufak bir sıkıntı
vermişti ya da en azından, soyunma odasına gidip annem-
den gelen beş cevapsız aramayı görene kadar yaptığını d -
ş nd ğ m tek şey buydu.

"Teknoloji ekibi küçük soruşturmasını bitirdi. Hesabın
şifresini kim değiştirdiyse, bunu *senin telefonundan* yaptığı
ortaya  ıktı."

Donakaldım. Telefon kulağımda dururken benim kanır
donuyordu. Bu imkânsızdı. Birisi hesabıma telefonunıdar
erişecek olsaydı, önce şifremi bilmesi gerekirdi. Ben söyle-
mediğim süre...

Onu  ld receğim. Onu *sakat* bırakacağım.

"*Bu mesajı görür görmez beni ara ve antrenmandan
sonra doğruca eve gel. Konuşmamız gerek.*"

Telefonu indirdim ve orada öylece durdum. Jack son birkaç yılda dalgasına bana sayamayacağım kadar çok kez robot demişti ama o anda, gerçekten kısa devre yapıyor-muşum gibi hissettim. Aynı anda çok fazla şey oluyordu ve vücudum neye karar vereceğini bilmiyordu. Jack'e olan öfkem, anneme kızgınlığım, son birkaç haftadır dünya kadar şeyle uğraşmış olmam gerçeği... Hepsinden öylesine yorulmuştum ki burnumun dibimde dedikodu yapıp üstlerini değiştirenlere rağmen, soyunma odasında yere yatıp uyuyabilirdim.

Tabii ki vücudum, en uygunsuz seçenek olan gözyaş-larına boğulmayı seçti. Omuzlarımda ellerini hissettiğim birinin beni dolaplardan uzaklaştırdığını hissettim. Hayal meyal, bu kişinin Pooja olduğunu gördüm. Burnumdan sü-mük çıkmadan beni engelliler tuvaletine çekip kapıyı üzerimize kilitlemeyi başardı. Yılda yalnızca iki kez ağlayan bir insan olmanın nimetine ve lanetine sahiptim. Bu yüzden doğal olarak, bu gerçekleştiğinde, mümkün olabilecek en volkanik ve iğrenç şekilde oluyordu. Kırmızı gözler, fışkı-ran burun, lekeli bir yüz ve diğer her şey...

Bir dakika kadar sonra kendimi toparlamayı başardım ve kabinin diğer tarafına yaslanan Pooja'ya şaşkınlık içinde baktım.

"Teşekkürler," dedim, sümük yüzünden tıkanmış sesimle.

Birkaç yaprak tuvalet kağıdını koparıp bana uzattı. "Konuşmak ister misin?"

Başımı salladım ama aynı anda, saçma bir hıçkırıklı nefes aldım ve foşşşş. Baraj kapısı açılmıştı bir kere. Daha ne yaptığımı fark etmeden ona her şeyi anlattım. Big League Burger için tweet'ler attığımı, Jack ve Girl Cheesing'i, an-nemin tepeme binmesini ve ergen bir çocuğa telefonumun şifresini söyleyip sonrasında değiştirmeyecek kadar aptal olduğumu...

Birkaç dakikalığına Pooja'nın tek yapabildiği şaşkın bir şekilde bakmak oldu.

"Tamam, öncelikle bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en tuhaf şey ve biz New York'ta yaşıyoruz, bunun bir anlamı var."

Islak bir kahkaha attım.

"Ve ikincisi... yani... iyi tweet atmak ya da Jack'le aranızdaki garip çapkın savaşın tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Öyle değil, kimse flört etmiyor."

"Ama," dedi Pooja, karşı çıkışımı açıkça görmezden gelerek, "Jack'i geri almanın bir yolunu *bulabilirim*."

Pooja, Twitter olayının tuhaf olduğunu düşünebilirdi ama benim için daha tuhaf olan şey, onun dört yıl boyunca baş düşmanım olduktan sonra zeytin dalı uzatmasıydı. Bundan şüphelenmeliydim belki de ama olan buydu. Aslında arkadaşı olmamama rağmen, Pooja'yı tanıyordum. Hatta endişe verici derecede iyi bir şekilde... Motivasyonlarını, bir sonraki hamlesini hesaplarken yaptığı ifadeyi, zayıf ve güçlü yönlerini neredeyse kendimkiler kadar iyi biliyordum ve bununla birlikte, her ne sebeple olursa olsun, şu anda samimiydi. Bu, ödeşmek anlamına geliyordu.

"Dinliyorum."

JACK

Pooja ve Pepper'ı salı sabahı dolapların orada birlikte gördüğüm anda evrende bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamalıydım. Her şeyde sıkı sıkıya yarış içinde oldukları, Stone Hall'da bilinen bir gerçektir.

Galaksinin Koruyucuları'ndaki Gamora ve Nebula'nın savaş sahneleri bile onların rekabeti kadar acımasız değildi. Yine de tüm şüpheyi düşmeyen aptalların yaptığı gibi, meselenin benimle hiçbir ilgisi olmadığını anladım. Yine

aynı şekilde, şüpheyeye düşmeyen tüm aptallar gibi, çok kötü bir yere varmak üzere olan bir şeyden paçayı sıyırdığımı da anladım.

Bu sırada ürkek görünen Paul geldi. Ürkek olmasını vurguluyorum çünkü Paul zaten herhangi bir zamanda da bir chihuahua kadar gergin olurdu. Sınıfa girdi ve benim yanımdaki sıraya oturdu. Yaklaştı ve ağzının kenarından:

“O sen misin?” diye sordu.

“Daha açık olman gerekecek.”

Bayan Fairchild’in dikkatinin hâlâ tüketmekte olduğu *Fiber One** barında olduğundan emin olmak için ön tarafa baktı ve sonra telefon ekranını gösterdi.

Metne göz gezdirdim, e-postanın her satırında mideme daha fazla ağrı girdi.

Stone Hall’un azimli ve çalışkan öğrencileri,

“Gelincik” uygulamasıyla ilgili yapılan araştırmanın ardından, yaratıcısının uygulamaya erişim Stone Hall öğrencilerinin e-posta adresleriyle sınırladığı fark edilmiştir ve uygulamanın bu adreslerden biriyle kurulması okulun dikkatini çekmiştir.

Bu uygulamanın yaratıcı ve dağıtıcısının bir öğrenci olduğu sonucuna varılmıştır. Konu hakkında bilgisi olan herkesi adım atmaya davet ediyorum. Uygulamanın kaynağının ortaya çıkarılması ve bu kaynağın bir sonraki hamlelerinin neler olacağı hakkında makul bir görüşme gerçekleştirebiliriz.

Müdür Yardımcısı Rucker

“Tehlikeli değil,” dedim dişlerimin arasından. “Bu saçmalık.” Abartmıyorum, daha geçen hafta bir grup insan Koridor Sohbetinde dolaplara güzel yapışkanlı notlar bırakmak için planlar yapıyordu. “Ne oluyor ya?”

* Kalorisiz çikolata barı ve bisküvi gibi ürünleriyle meşhur bir marka. (Ç.N.)

“Yani... o sendin?”

Çenemi açtım. Paul’un gözleri, sanki cinayete farkında olmadan suç ortağı olmuş gibi kocamandı.

“Sana bunu söyleten ne?” Dikkatlice sordum.

“Son birkaç yıldır yapım aşamasında olan ve ara ara bahsettiğin on farklı uygulama olabilir mi?”

Beni yakalamıştı. Paul, uygulama geliştirmeye uğraştığını bilen az kişiden biriydi. Bu büyük ihtimalle, bu tarz şeyleri çoğunlukla onun yüzünden yaptığım içindi. Bir keresinde, tek amacı kullanıcıya polen sayısı belirli bir eşiğe her ulaştığında hapsi alan birinin rastgele GIF’ini göndermek olan bir uygulama, yapmıştım. Böylece alerji ilaçlarını dersten önce almayı hatırlayacaktı.

“Bak dostum, seni ispiyonlayacak değilim.” Sesinin arkasında sızlanmaya yakın bir şey vardı.

Çocukken herhangi bir olaya dahil edilmediğine şüphelendiğindeki gibi bir hâli vardı ki adil olmak gerekirse, genellikle haklı çıkardı, “Bana söyleyebilirsin.”

Paul’e güvenmediğimden değildi hissettiğim tereddüt, kimsenin bilmesini istemiyordum. Uygulamanın tüm büyüğü anonimliydi ve sadece *var olmak* için yarattığı güvenli alan da buydu. Paul’a uygulamayı yapanın ben olduğumu söylersem, bir bakıma bunu ondan da almış olacaktım.

Ama sonra yeteri kadar saniye geçti ve Paul’un gururu kırıldı. Her zaman olduğu gibi, belki de daha fazla, mahcup bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

“Peki. Tamam. Ben yaptım.”

“*Biliyordum!*”

“Birkaç dakikadır, evet,” diye homurdandım, e-postadaki zaman damgasını* not alırken.

* Elektronik bir verinin üretilip değiştirildiği, gönderildiği, alındığı veya kaydedildiği zamanın tespit edilmesi amacıyla; hizmet sağlayıcısı tarafından elektronik imzayla doğrulanan kayıtların resmi olarak kanıtlanması. (Ç.N.)

“Bu bayağı *havalı*, Jack.”

“Sesini alçalt,” diye hatırlattım ona, etrafa dikkatli bir bakış atarak. “Bunu kimse bilmiyor.”

“Ethan bile mi?”

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. “Özellikle Ethan.”

Paul sanki beyninin kabul edemeyeceği kadar derin bir şeyi öğreniyormuş gibi donuk gözleriyle bir an sandalyesine oturdu. “*Vay be*. Sen aslında Stone Hall’un gizli tanrısı gibi bir şeysin.”

Yüzüm ısındı. “Sadece aptal bir uygulama. Tek yaptığım, insanların hıyarlık etmediğinden emin olmak.”

“Oradan insanlarla konuşuyor musun?” Paul sordu. “İnsanların birbirlerine ne zaman ifşa olacağını kontrol ediyor musun? Herkesin takma adını biliyor musun?”

“Hayır, hayır ve kesinlikle hayır.”

Tamam biraz yalan söylemiştim ama buna bağlı kalacaktım. Koridor Sohbetinden rastgele takma adlar seçip hangisinin ben olduğumu tahmin etmeye çalışmasını istemiyordum. Daha kötüsü, benden başkasının kimliğini açıklamamı istemesini istemiyordum.

“Ah, hadi ama. Kontrol edemez misin?”

Ve hop, işte oradaydı. “Hayır,” dedim, Paul’un biraz irkilmesine yetecek kadar sert bir şekilde. Rahatlamaya çalıştım, anlaması için onunla aynı seviyeye gelmeye çalıştım. “Bu, bütün olay bu. Anlarsın ya. Herkes anonim. Herkes rahat hissedebilir. Yani hayır, her şeyi kontrol etmiyorum. İlkizimin orada olup olmadığını bile bilmiyorum.”

Paul söylediklerimi sindiriyordu. “Oha. Çok sertmiş bu.”

Sandalyemde rahatsız bir şekilde kıpırdıyorum. “Evet. Galiba öyle.” Zil çaldı ve Pepper içeri girdi. Cuma günü yaptığım şeye herhangi bir atıfta bulunmasını bekliyorsam, hayal kırıklığına uğrayacağımı hemen belli etti. Elini

kaldırıp sinsi bir ifadeyle bana el sallamak için parmaklarını kıpırdattı. Onu, bu hareketin arkasında ne varsa, korkulacak bir şey olduğunu bilecek kadar tanıyordum.

Ama günün geri kalanı ürkütücü bir şekilde sessiz geçti. Big League Burger hesabından atılan tek tweet, ortak oldukları bir hayır kurumu ve dans eden bir hamburgerin GIF'iydi. Telefonumdaki diğer bildirimler Mavikuş'tandı. Rucker'ın bugün giydiği pantolonundaki kuş desenleriyle dalga geçiyordu.

Geri gelmesi rahatlatıcıydı, keza onunla konuşmamak da öyleydi. Bir noktada gerçekleri itiraf etmek zorunda kalacağımı biliyordum. Gelinciq'in konuşma balonlarında sonsuza kadar var olamazdık ama şimdilik, karmaşık hayatıma bağlı olmayan birine sahip olmak güzeldi.

Tweet atmamı beklemeyen ya da attığım anda üzerime atlamaya programlı olmayan biri; beni düşünürken sadece Ethan'ın kardeşi olarak görmeyen, beni *ben* olarak düşünen biri...

Artık biri gerçeği bildiği için, durum bir açıdan farklıydı. Belki de bunu aylardır konuştuğum kişiye değil de Paul'a söyleyerek hainlik yapmıştım.

Bu durum intihar planımı da ortadan kaldırmıştı. Uygulamayı tetikleyip kimliklerimizi açığa çıkaracak ama uygulamayı yaratanın ben olduğumu ona asla söylemeyecektim. Artık Paul biliyordu ve Paul, ne kadar iyi kalpli olursa olsun, boşboğazın tekiydi. Belki de başından beri böyle olması gerekiyordu. Belki de başımın belaya girmedeği bir senaryo yoktu. Belki de bu, sabote etmeyi başardığım sayısız şeyden yalnızca bir tanesiydi. Ancak bu sefer suçu Ethan'a olan öfkeme bile atamadım. Her şeyi kendi kendime yapmıştım.

Suçluluğun beni takip etmesi ama hâlâ tam olarak sarsmamış olması tuhaftı. Mavikuş'u hâlâ net bir şekilde tanımlayamıyordum. Muhtemelen laktoz intoleransı yoktu

ve bugün okuldaydı. O da süper zengin bir aileden gelmiyor gibi görünüyordu ama yine de hepimiz aynı okul üniformasından giydiğimiz için bu kategoriye kimin girdiğini söylemek zordu. Belki, Instagram'ım olsaydı, daha zengin çocukları eleyebilirdim ama bu kadar takıntılı olmak ürkütücü görünüyordu.

Bunun yerine, koridorda yanından geçtiğim her kızla niyet ettiğimden daha fazla göz teması kurarak ve belli belirsiz bir mahcubiyet hissederek dolaştım. Kızların bir gözlüğe ihtiyacım olduğunu düşünmesine sebep olacak noktaya kadar... Öte yandan Pepper, havuz güvertesindeyken beni yok sayıyordu ama ne zaman üç metre yakınına yaklaşıp, yüzündeki o sırıtışı az da olsa görebiliyordum. Nedenini antrenmandan sonra soyunma odasından çıkınca öğrendim.

“Birader. Kontrolün sende olduğunu sanıyordum.”

Big League Burger Twitter sayfasının açık olduğu telefon ekranını yüzüme sokarak neredeyse burnumu kırdığı için Ethan'a kaşlarını çattım.

“Öyle olmadığını kim söyledi?” diye sordum. “Ayrıca, senin şu anda merdivenlerde biriyle öpüşmen falan gerekmiyor mu?”

“Böyle bir durum olmasaydı, evet.”

Telefonu Ethan'ın elinden alarak iç geçirdim. “Ne olabilir ki?”

Ha. Görünüşe göre baktığım sayfa Big League Burger'e ait değildi. Kapak fotoğrafı kısmında Big League Burger'in logosu ve profil fotoğrafında Big League Burger'in “Büyükanenin Özel Tarifi” olan bu sayfa bize aitti. “Başka ne olabilir?” derken sayfadaki ismimizin 1 numaralı BLB Hayranı olarak değiştirilmiş olduğunu gördüm.

“Pepper.”

“Bunu babam görmeden halletsen iyi olur.”

Parmaklarım telefonunun etrafında sıkıştı. “Hack’lenmedik ya. Bunu kendin de düzeltebilirdin.”

“Bu senin işin, hatırladın mı? İznin olmadan kıymetli hesaba dokunmamam gerekiyor.”

Birdenbire hiç tahmin etmediğim bir şekilde durum tersine dönmüştü. Ethan, Pepper’ın küçük şakası yüzünden sinirli değildi. Ethan *zaten* sinirliydi.

Bu, içimde bir tür empati uyandırmalıydı ama olmadı. On yedi yıldır, onun için kenara çekildim ve bir kez olsun onu bu konuda kötü hissettirmedim. Bu kadar aptalca bir şey uğruna, bu konuda benim için aynısını yapamadığına inanamıyordum.

“Senin sorunun ne?”

Ethan’ın burun delikleri genişledi. “Benim bir sorunun yok,” dedi, aslında görünenden daha büyük bir sorunu olduğunu belli eden bir üslupla. İçimdeki öfke, ateş almasın diye çok fazla çaba harcadığım elektrikli bir tel gibi yükseldi. “Bir kereliğine olsun annem ve babam bir şeyde senin yerine bana güvendikleri için mi bu kadar kızdın?”

Söylediklerim onu afallattı. Ağzı açık kaldı.

“Dalga mı geçiyorsun?”

Yanımızdan birileri geçti. Muhtemelen sınıf arkadaşlarımızdı. Ethan geri adım atmayacaksa, ben de atmayacaktım. “Dayanamıyorsun, değil mi? Bir kez olsun, *altın çocuk* sen değilsin.”

Cümlem biter bitmez, bunu söylemek için Twitter olayının başından beri değil, yıllardır beklediğimi fark ettim. Ethan’ın akademik ödülleri, öğrenci konseyi adaylıkları, etrafının arkadaşlarla çevrili oluşu ve bizi şu anda bulduğumuz yere iten yıllar boyunca... Ethan, yuvayı terk etmeye hazırlanarken, ben buraya bir iple bağlıydım.

Özellikle de bu Twitter savaşı, nihayetinde, her zaman-ki kapıya çıkıyordu: Ailem hâlâ Ethan’a benden çok daha fazla güveniyordu. Hesabı ben yönetiyordum ve bunun tek bir nedeni vardı, Ethan dünyayı ele geçirirken şarküteride kalacak çocuk bendim ve bunu hepimiz biliyorduk. Öfkesi hemen geri geldi, yüzünde çirkin bir şeye, beklediğimden daha hızlı ve derin bir şeye dönüştü. “Altın çocuğun *ben* olduğumu mu düşünüyorsun?”

Öyle olduğunu düşünmüyordum, biliyordum. Ağzımı açtım ama boğazım aniden, hiçbir şey söyleyemeyeceğim kadar daraldı. İçime attığım ve dolup taşan her şey şimdi, kavga ederken aklıma geliyordu. Kafamda Ethan ile bu konuşmayı binlerce kez yapmıştım. Kafamda kızgın, dargın ve kararlıydım. Kendi kendime o kadar çok prova yapmıştım ki hayatımdaki her şeyden çok kendimi savunmaya hazır olmalıydım ama Ethan’ın bana hayalimde söylediği şeyler arasında, bu asla olmamıştı. Hayali Jack ile yüz yüze geldiğim tüm zamanlarda, şu anda hissettiğim kadar çelişkili hissetmemiştim.

Sonunda söylemek istediğim her şeyi yuttum. Yüzündeki ifadeyi anlamadım ve anlamak da istemedim. Kendi derdim bana yeterdi. Gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak ona telefonunu geri verdim. “Endişelenme. Her şey kontrol altında.”

Ethan homurdanarak kaldırımda bekledi, sanki birimizin son bir atış yapmasını bekliyormuş gibi baktı. Bir süre sonra ikimiz de aynı anda, kaşlarımızı çatarak, zıt yönlerle doğru sinirli sinirli yürüdük ama oradan uzaklaştıktan çok sonra bile, çarpık ifadesini görebiliyordum. Onu daha önce hiç böyle görmediğimden değil, kendimi onun ifadesinde her zamankinden daha fazla gördüğümü düşündüğümünden...

Ertesi gün sabaha kadar Pepper'ın yaptıkları hakkında övündüğünü göremeyeceğimi sanıyordum ama Topluluk Merkezi'nden çıktığımda oradaydı. Duvara yaslanmış ve kesin tesadüfen(!) muazzam bir Big League Milkshake içiyordu. Bana bakmak için kafasını o kadar yavaş çevirdi ki bir an için görülmenin tuhaf yabancılığına kapıldım. Hayır, görülmek değil, tanınmanın tuhaflığıydı bu. Birinin bana iyice bakmadan Ethan olmadığımı anlaması zaten nadir bir şeydi. Birinin tamamen arkasını dönmeden bunu yapabilmesi çok *garipti*. Bunu yapabilen tanıdığım tek kişi Büyükanne Belly'di. Annemle babam bizi hâlâ o kadar sık karıştırıyor ki aslında önceden Ethan olup sonra karışmış olma olasılığım yüzde elli olabilirdi.

Her neyse, bakışları bana döndü. Kaşları tamamen kalkmış ve pipeti dudaklarının arasında sıkıştırmıştı. Bende bıraktığı etki, zavallılığımı delip geçecek kadar absürttü.

“Sen... 88. Cadde'deki Big League Burger'e kadar koşup geri mi döndün? Sırf beni burada beklemek için?”

Kocaman başka bir milkshake tuttuğu diğer elini kaldırarak cevap verdi. “Kurabiye ve krema aromalı. İster misin?”

Açlıktan ölüyordum ama prensiplerim vardı. “Bunu nasıl yaptın Pepperoni?”

İçeceğini gürültülü bir şekilde höpürdetti. “Neyi?”

Aynı sahte gelişigüzel pozla, ayağımla yan duvara yaslandım. “Ne olduğunu biliyorsun.”

Milkshake'i elime tutuşturunca refleks olarak aldım. “Senin yaptığın gibi.”

“Telefonumu aldın.”

Yüzündeki kendini beğenmiş bakışı sildi. “Demek sen de benimkini *çalmışsın*.”

“Ah, bekle, ne? Hayır.”

Pepper gözlerini kısarak bana baktı.

“Bir saniyeliğine falan,” diye itiraf ettim.

Birinin öfkeyle milkshake içmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum ama yine de imkânsız mümkün kılmak Pepper’ın olayı sayılırdı. “Neler oluyor Campbell?”

Üst dudağında dondurma olmasaydı onu ciddiye almak daha kolay olurdu. Elim, onu sanki dondurmayı silmek falan için kaldırdığımı fark etmiş gibi, hemen titredi.

“Çizgiyi aştın. Ben senin telefonuna girmezdim.”

Çizgiyi aşmaktan bahsedeceksek, Big League Burger’in büyükannemi soyduğu anda açıkça önüme geçtiğini söyleyebilirdim ama onun, bu konuyla hiçbir ilgisi yoktu. İki hafta önce ona tam olarak inanmamış olabilirdim ama şimdi inanıyorum.

“Üzgünüm.”

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Sonra yanağının içini ısırdı ve özrü kabul edip etmemeye karar vermeye çalışıyormuş gibi trafiğe baktı. “Pekâlâ, anladım. Bana ayak uydurmak zor. Belli ki biraz ara vermeye ihtiyacın vardı.”

Göğsüm gevşerken bir kakhaha attım. “Lütfen. Seni ge-ride bırakıyorum.”

“Öyleyse neden bahisleri yükseltmiyoruz?”

“Ne, bu savaşın Instagram’a sızmasını mı istiyorsun?”

Pepper homurdandı. “Lütfen. Seni *bu kadar* utandır-makla hiç ilgilenmiyorum.”

“Beni utandırıyorsun ha?”

Bu ağız dalaşı, her nasılsa, bizi birbirimize o kadar ya-kınlaştırmıştı ki omzum onunkini sıyrıyordu. Gözleri bir anlığına kıpırdadı ama ikimiz de hareketsizdik.

“Yemek fotoğraflarım Martha Stewart’ı bile utandırır.”

“Öyle mi? İnsanlar bizim yemeğimizi çekmekten ziyade *yemekle* meşgul.”

Göz temasını bozmadan, yavaşça, başka bir milkshake höpürtüsü ile cevap verdi.

“Peki, tamam. Nasıl yapacağız?”

Sesindeki sırıtmayı, yüzüne tamamen yayılmadan önce fark ettim. “Ani ölüm. Retweet savaşı. İkimiz de ızgara peynirlerimizin resimlerini aynı anda tweet’leyeceğiz ve hafta sonuna kadar en çok retweet’i alan kazanacak.”

Daha cümlesini bitirmeden itiraz ettim.

“Bizden çok daha fazla takipçiniz var.”

Pepper, bu argümanı bekleyen ve araştırmalarını yapmış birinin sıkıcı edasıyla, “Ve sizin takipçi başına düşen bağıllılık oranınız bizimkinden daha fazla,” dedi. Sonra “Ama bir çözümüm var. Tarafsız, üçüncü bir taraf ekleyebiliriz.”

“Dünyada şu anda ızgara peynirlerimiz arasında taraf tutmayan biri var mı ki?”

“Muhtemelen yok. Bu yüzden bir satış kanalına yanaşmamız gerektiğini düşünüyorum. Hub Seed’in kurucularından biri Stone Hall mezunu değil miydi?”

“Hub’ı buna dahil edebileceğini mi düşünüyorsun?”

Pepper omuz silkti. “Markaların Twitter’daki ağız dalaşıyla ilgili bir şeyler yazması için Taffy’ye çoktan ulaşılar. Annenle baban son zamanlarda şarküterinin e-postasını kontrol ettiyse, sanırım onlara da mesaj gitti.”

Tüm bu olanların pençesine öyle düşmüştüm ki Taffy’nin kim olduğunu bilmekle kalmayıp köpeği Snuffles’ın dün hangi ışıltılı kıyafeti giydiğini bile biliyordum. O ve köpeğinin sayfası, Twitter’da *hesap önerileri* bölümünde karşıma çıkıp duruyordu.

“Eee... yani? Izgara peynirlerimizin resimlerini tweet’lemelerini mi isteyeceğiz?”

Başını salladı ama rüya görüyordu. Hub belki tek seferlik kısa bir hikâye için maskaralıklarımızla ilgilenebilirdi

ancak Twitter’da beş milyon takipçileri vardı. İki gencin ızgara peynir kavgasına zaman harcamayacakları türden bir sosyal medya hesabıydı yani.

“Onlara e-posta yoluyla teklif götüreceğim. Bahisleri açan bir tweet’le iki fotoğraf paylaşacaklar; seninki ve benimki.”

Kaşlarını kaldırarak bir an durakladı. “Ve gerçekten adil olsun diye, hangi ızgara peynirin hangimizinki olduğunu söylememelerini isteyeceğiz.”

“Seninki mikrodalgaya atılmış donmuş çöp gibi göründüğünde anlaşılmayacak mı?”

Pepper tepki vermedi. “Öyleyse, var mısın yok musun?” Duvarı daha da geriye yaslanıp doğrudan gözlerine bakabilmek için, boyumu onun hizasına getirdim. Bu kadar yakından, sanırım yazın daha da belli olan, burnundaki çilleri görebiliyordum.

“Duruma bağlı. Kazanırsam ne olacak?”

Pepper’ın cevabı her zamanki gibi hazırды.

“Kaybeden, kendi hesabından diğerine teslim olacak. Mütevazı bir kabul tweet’iyle.”

“Kaybetmek üzere olan birine göre ürkütücü şekilde kendinden emin görünüyorsun.”

“Yani var mısın?”

Bir an için, onu dağınık ve ıslak kâkülleri ile düşündüm. Yüzü ve gözleri bana öylesine sabitlenmişti ki karşı koyamadım.

“Anlaşmayı daha hoş bir hâle getirelim.”

“Aklında ne var?”

“Kaybedersen, yüksek dalış tahtasından atlayacaksın.”

Pepper’ın donakalmasını ya da en azından birinci sırankı bu küçük olayı son açtığım zamanki gibi içgüdüsel bir tepki vermesini bekledim. O zaman öyle hızlı kaçmıştı ki vücudu âdeta alev almıştı.

Umursamaz bir şekilde omuz silerken göz temasını bir milisaniye bile bozmadı.

“Tamam.”

“Tamam mı?”

“Ama sen kaybedersen, geçen gün kaydardığın doksan metre kelebek stiliyle yüzeceksin.” Duraksadı. “*Ve* dalış takımının kulvar zamanını bize geri vereceksin.”

Büyükanne Belly’nin ızgara peyniriyle tüm halkın teşhi-
rinde kaybetme fikri birbirinden o kadar uzaktı ki tereddüt
bile etmedim. “Anlaştık.”

Bu sefer elimi tokalaşmak için uzatan ben oldum. Pepper kendinden emin bir şekilde sırttı. Elimi öyle sert sıktı ki bıraktığında parmaklarımın neredeyse birbirine yapışacaklarını düşündüm. Onun yerine tuhaf bir karıncalanma oldu. Bir saniye içinde, kâğıda dökebileceğimiz her şeyden daha ağır bir anlaşma yapmıştık.

Sonra birden bana gülmeye başladı. Aptal milkshake’i içerken dilime yabancı bir şey gelene kadar neden güldüğünün farkında bile değildim.

“Bunun içinde kurabiye ve krema yok. Buna bir şey yaptın.”

Pepper kendininkinden bir höpürtü daha aldı. “Tuzlu karamel sos,” dedi.

Birkaç saniye içinde iradem dışında bir yudum daha aldım.

Tanrım, bu çok iyiydi. Damak tadım uzun bir uykudan uyanmış gibiydi.

“Bu BLB menüsünde bile değil,” diye itiraz ettim. Bunu biliyordum çünkü zamanı geldiğinde Twitter’da alay edecek şeyler bulmak için, menüyü saçma bir adanmışlıkla araştırmıştım.

Bana küçümseyici bir bakış attı. “Kendiminkini yanımda taşıyorum.”

“Sen ne?”

Kendini duvardan attı ve uzaklaşmaya başladı.

“Fotoğrafı yarın gece bana göndermiş ol.”

“Yanında karamel sosu taşıdığını söyleyip öylece uzaklaşamazsın,” diye seslenerek geri çekildim.

“Zulanda başka hangi acil tatlı sosu var?”

Omzunun üzerinden bakıp cevap verdi, “Yarın akşam!”

Caddede karşı yöne doğru ilerlerken başımı sallayarak güldüm. Sanki bana sırtışını hâlâ yanımda hissedebiliyordum. Birkaç dakika sonra altı treni gelecekti. O sırada sadece Girl Cheesing Twitter hesabını yeni hack’lenmiş ihtişamından kurtarmayı unuttuğumu değil, midemin doğaya karşı bir suç işlemiş olduğunu fark ettim o anda. Muhtemelen nefes bile almadan, koca bir Big League Milkshake’ini silip süpürmüştüm.

İç çekerek bardağı çöpe attım. Twitter ile başa çıkabiliyordim. Öte yandan, Pepper bana gizliden gizliye yaklaşıyor gibiydi ama bundan tam emin olamıyordum.

Telefonumu tekrar çıkardım. Çok da nahoş olmayan bir dürtü ile, mesaj atıp onunla her zamanki kolay ritimde şakalaşmak istedim.

Çılgın aromalı milkshake’ler, unutulmaz gülümsemeler ve el sıkışmaları bir yana, Pepper’ın hâlâ düşman olduğunu unutmamalıydim.

Kazanmam gereken bir Twitter savaşı vardı.

PEPPER

Cumartesi gününe kadar, her şey tekrar düzenine oturmuştu. Ben de kendime gelmiştim. Üniformam mükemmel bir biçimde ütülenmiş, üniversite başvuru yazım düzenlenmiş, tweet’lerim hafta sonu paylaşılmak üzere sıraya

sokulmuştı. Pooja'nın erkek kardeşinin Girl Cheesing'in Twitter'ını hack'lemesini sonlandırmıştık. Her iki ızgara peynirinin fotoğrafları Hub Seed'e gönderilmişti ve ikisi de bugün, saat ikide, Twitter hesaplarından paylaşılacaktı.

Tam o saatte, ilk üniversite kabul mülakatım için, Helen adında bir Columbia mezunu ile görüşecektim.

"Gergin görünüyorsun, Pepperoni."

Jack'in yaklaştığını duyduğumda ona bakmamaya kararlı bir halde, yandan bir bakış attım. Onu cumartesi görmek zaten yeterince tuhaftı ama yan bakmamda bile, bir şeylerin yanlış gittiğini görebiliyordum. Okul üniformasını daha özenli bir şekilde giymişti ve normalde olduğundan daha dik duruyordu. Genelde başa çıkamadığı saçları bile, bir dereceye kadar evcilleştirilmişti. Sanki annesi onu oturtup saçlarını taramış gibiydi. Kendime engel olamayıp onu baştan aşağıya süzdüm çünkü esrarengiz bir şekilde, Ethan'a benziyordu.

Beni ona bakarken yakaladı ve kendimi ondan gelecek alaycı laflara hazırladım. Bunun yerine, yakalanan ben olmama rağmen, bakılmaktan utanıyormuşçasına yanakları kızardı.

Ağırlığımı diğer ayağıma vererek boğazımı temizledim.

"Üniversite mülakatı için mi gergin görünüyorum? Lütfen. Bunu uykumda bile yaparım."

Jack şu uzun boylu çocukların yaptığı gibi gerindi ve kendisine daha çok benzedi. Kravatını gevşetti ve koridordan diğer öğrencilerin girip çıktığı odalara baktı.

"Eh, özgeçmişinin roman gibi olduğunu düşünürsek, bundan yana şüphem yok."

"Sen az önce kendi görüşmenden mi çıktın?"

"Evet. Hazırım. Doğruca Sarmaşıklar'a." Yan bakıyordu ve sesinde söylediklerine uymayan bir sivrilik vardı. Ben sormadan önce bir nefes verip sordu, "Kiminle buluşacaksınız? Yale? Harvard?"

İsimleri söylerken hafif bir alaycılıkla topuğunu yere vurdu. Onunkinin hangisi olduğunu merak ettim. Sonuçta o da bu okulda, açıkça görüşmelere katılıyordu. O da tüm bunların bir parçasıydı.

“Columbia.”

Suratından kabadayılık sızıyordu.

“Ne?” diye sordum bakışlarını görünce.

Bir an tereddüt etti. Columbia mülakatlarının onların kampüsünde yapıldığını biliyorsun değil mi?

Kanım dondu. “Ne?”

Ve sonra, her şey yerine oturdu. Neden Pooja’nın veya diğer Columbia isteyenlerin burada olmadığını anladım. Neden Columbia temsilcisi için henüz kayıt yaptıramadığımız da... Her zaman olduğu gibi, saçma bir şekilde erken geldiğim için anlamamıştım. Bu bir kez bile aklıma gelmemişti çünkü *salaktım*.

Bunun olmasına nasıl izin verebilirdim? Duruma yardımcı olabilecek anlamlı bir şey yapmak yerine, olduğum yere çakıldım. Beynim son birkaç haftada olanları geri sarıyordu. Güneş doğmadan zar zor biten ödevler, annem ve Taffy’den sonu gelmeyen mesajlar, üzerine gökkuşağı kusmuşum gibi görünen ajandamın rengarenk işaretlenmiş sayfaları... Bir şekilde, her türlü önlemi almama rağmen, en önemli şeylerden birini unutmuştum.

Aman Tanrım. Kendimi tweet atmaya o kadar kaptırmıştım ki üniversite fırsatımı kaybetmiş olabilirdim. Jack’in eli omzumdaydı. Ne kadar uzun zamandır orada olduğunu bilmiyordum çünkü yüzüme aniden çok yaklaştı.

“Mülakatın ne zaman?”

“İkide.”

“Tamam. Saat bir buçuk. Hâlâ bir taksi bulabilirsin.”

Kulaklarımın çınlaması artıyordu. “Cüzdanım yanımda değil.” Evim yakın olduğu için lazım olmaz diye düşünüp

yanıma almamıştım ve şimdi geri dönersem, annem her şeyi batırdığımı anlayıp hayal kırıklığına uğrayacaktı ve sanırım ben de çıldıracaktım. Sanırım sinirlerim boşalmak üzereydi. Her şey yavaşça su yüzüne çıkmaya başladı. Son birkaç haftadır Twitter emirlerini yerine getirmem, bu aptal şehir, okulda geçen birkaç yıl ve şimdi de üniversite mülakatı... Columbia'ya gitmek isteyip istemediğimi bile—

Jack avucuma bir şey bastırıyordu. Bir MetroCard.*
“Fazladan vardı. Pazartesi günü geri verebilirsin.”

Başımı salladım. Aklımın yarısı burada, yarısı annemle oturma odasında yaptığım hayali kavgadaydı.

“Bunu mahvettiğime inanamıyorum.”

“Pepper, sorun değil. Sadece M4’e bin.”

“Ne?”

“Otobüs.”

Ve sonra, akademiye dolduruşa getirecek türden bir paniğe kapılmadan, tüm koridor boyunca “New York’ta hiç otobüse binmedim!” diye bağırdım.

Jack yorum yapacakmış gibi ağzını açtı ama sonra fikir değiştirdi. “Tamam. Bu... pekâlâ, bu çok kolay. Durak buradan iki blok ötede ve otobüs direkt ana kampüse gidiyor. En fazla otuz dakika sürer.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

Jack, “Ne?” dedi. Sert ve sabırsız değildi. Bu yüzden, bilinçli bir karar vermeden önce çok daha utanç verici olan ikinci gerçeği kabullendim.

“Yukarı Doğu Yakası’ndan hiç tek başıma ayrılmadım.”

Jack şaka yapıyormuşum gibi güldü. Bir saniye geçti. Yüzümü oynatamadım bile.

“Ah. Ciddi misin?”

“Evet.” Kelime ağzımdan bir vızıltı gibi çıktı.

* New York’ta metro ve otobüslerde kullanılan ince ve plastik kart. Yolcular ücretlerini bu karta yükler. (Ç.N.)

Jack kolunu yukarı kaldırıp saatini tekrar kontrol etti. Sanki bir dakika sonra karar vereceği bir şeyi tartıyor gibiydi. Gözleri saatten ayrılınca hemen benimkilerle buluştu.

“Tamam. Hadi gidelim.”

Koridordan okulun ön çıkışına doğru yürümeye başladı, bacakları o kadar uzundu ki yetişmek için çabalamam gerekti.

“Bekle, sen benimle mi geliyorsun?”

“Evet ama bana borçlusun.”

İtiraz edemeyecek kadar rahatladım.

“Artık pazar günleri tweet atmak yok,” dedi. İkimiz de yirmi dört saat boyunca klavyelerimizden uzak duracağız. Şartlarım bunlar.”

“Tamamdır.”

Diğer şartları, her ne ise, listelemesini bekliyordum ama sanırım bu kadardı. Birkaç dakikalık ağır tempolu yürüyüşten sonra Madison Bulvarı’ndaydık. Jack kestirmeden gidip “Koş!” diye bağırdı.

Arkasından koştum. Mükemmel at kuyruğum dağılmış, annemin bugüne özel aldığı Oxford ayakkabılar kaldırıma sürtünerek aşınmıştı. Arkasından tökezleyerek durağa vardığımda Jack, kapıları kapanan otobüse zar zor ulaşmıştı. Eliyle cama vurarak o sevecen ve mahcup sırtışından yaptı.

Sırtına yaslanıp “Üzgünüm, üzgünüm,” diye hüngür hüngür ağladım. Kendimi ondan çekerken neredeyse takılıyordum.

Ya Jack’in tuhaf cazibesi yüzünden ya da ikimizde oldukça zavallı göründüğümüzden, otobüs şoförü gözlerini devirerek kapıyı açtı.

Otobüse binerken hâlâ tökezliyorduk. Araç geri geri giderken birbirimize çarpmamaya çalıştık ve başarısız olduk.

İki ayrı boş koltuk bulduğumuzda Jack neredeyse kucağıma düşmüştü.

Özür dilemek için ağzını açtı ama daha konuşmaya başlayamadan, gülmeye başladım.

“Aman Tanrım,” dedi Jack, koltuğuna yaslanıp otobüsteki diğer yolculara hızlıca göz atarken.

“Bu kadar mı? Sonunda sinir krizi mi geçiriyorsun?”

“Ben sadece... ah be.” Koşmaktan nefesim kesilmişti. Sesimin hırıltıya dönüşeceği eşikteydim. “Bir keresinde Nashville’de otobüse koşuyorduk. Ablam ve ben annemi yenmiştik ama sonra bindiğimiz otobüs annemi almadan kalkmıştı. Muhtemelen ben beş ve ablam sekiz yaşındaydı o zaman.”

Jack, gülmesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. “Bu kulağa... komik geliyor?”

O günü o kadar canlı bir şekilde hatırlıyordum ki anıyı kafamda yeniden canlandırırken biraz renk katmışım gibi, o ânı şimdi daha dolu yaşıyormuşum gibi hissettim.

“Annem sandaletleriyle otobüsü bir buçuk kilometre kadar kovalamak zorunda kaldı. Küçük pisliklerin tekiydik. Pencereden dışarı bakmadık bile. Yeni hayatlarımızı bir kitap serisindeki öksüzler gibi planlamıştık.”

“Bir yük vagonunda mı yaşayacaktınız?”

“Hayır. Yemek pişirecektik. Paige büyüyünce fırıncı olacağına inanmak konusunda gerçekten çok iyiydi. Big League Burger’in hemen yanında kendi yerini açacaktı. Sanırım adı *Paige’nin Krepleri* olacaktı. Açıkça görülüyor ki markalaşmanın üzerinde biraz daha çalışması gerekiyordu.”

“Ablam nerede?”

Gözlerimi kırptırdım ve aniden binalarla sıralanmış caddede ilerleyen otobüse, trafiğe ve insanların arasına geri döndüm.

“Pensilvanya Üniversitesi.”

“Nasıl oluyor da benimle Twitter’da kavga etmiyor?” diye takıldı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Nasıl oluyor da Ethan benimle Twitter’da kavga etmiyor?” dedim.

Yüzündeki gülümseme bir anlığına dondu. “Tam isabet.” Birkaç kişi durakta inince koltuğunda daha da geriye yaslandı ve bacaklarını esnetti. “Çünkü bu konuda berbat. İkinci gün kontrol ondaydı bildiğin üzere. Kana susamış gibi tweet atıyor.”

“Ve sen bana yüklenmiyorsun, öyle mi?”

Omzunu benimkine vurdu. “Asla. Ben sadece şirketi kötü göstermiyorum o kadar.” Bana bakmak için başını çevirdi, gözleri rahatsız edici derecede yakındı. “Anladığım kadarıyla, ablanda Evans ailesinin gıcıklık genlerinden yok?”

“Hayır, hayır, var.” Yanaklarım yanmaya başladı. Kafamı pencereye, sokağın serin havasına çevirdim. “O ve anem bir bakıma... şey, bilmiyorum.”

Jack, alışılmadık bir şekilde hareketsizdi, bekliyor gibiydi. Söyleyeceğim daha çok şey olduğunu düşünüyordu. Durum gerçekten de buydu.

“Boşanmadan sonra bir süre burada bizimleydi, okula gitmeden önce yani. Sonra annemle külâhları değiştiler.”

“Külâhları değiştiler,” diye tekrar etti Jack, sanki kulağa nasıl geldiğini test ediyormuş gibi.

“Pembe dizi karakterinin söyleyeceği bir şey gibi.”

Omuz silktim. “Evet. Başka ne diyeceğimi bilemedim. Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Demek istediğim, bunun sadece gecikmiş bir ergenlik isyanı olduğunu sanıyordum ama tavrı öylece kaldı.”

“Ya baban?”

“Hâlâ Nashville’de. Tatillerde onu ziyarete gidiyoruz.” Neden annem ve ben buradayken babamın orada olduğunu sormak istediğini görebiliyordum. Belki de sadece anlatmak istiyordum.

“Bence Big League Burger’in artık onun bebeği olmadığı fikrine asla tam olarak alışmadı. Bu yüzden evde kaldı.”

Ev. Bu kelime, ben bütün gerçeği anlattıktan sonra oradaydı. Ancak konuşmam bitince, çok fazla anlatmışım gibi geldi. Sanki gerçekler içimden, Jack'in görebileceği ve benim hayal edebileceğimden daha büyük, daha korkunç bir alana kaymış gibiydi. Ben de Jack de bunu görebiliyorduk; buraya ait değildim. Bunca zamandır kendimi buraya uydurmak için yaptığım onca şeyden sonra bile ev, hâlâ binlerce kilometre uzaktaki bir yerdi. Hatta oradan da uzaktaydı çünkü evin o tanıdığım versiyonu artık yoktu. Jack pencereden önünden geçtiğimiz bir başka Big League Burger şubesini gösterdi.

Odaklanacak başka bir şey olduğu için o kadar rahatladım ki sesim çok hızlı ve yüksek çıktı. “Gördün mü? İşte bu çok acayip! Eskiden sadece bir tane vardı ve şimdi ise her yerdeyiz.”

Jack bana bakmak için gözlerini oradan ayırdı. “Hepsi senin kim olduğunu biliyor mu? Yoksa sen Yukarı Doğu Yakası'nın Burger Prensesi misin?”

Bu sefer dirseğiyle yan tarafına vuran bendim. “Evet. İçeri girdiğimde herkes reverans yapmak zorunda.”

Jack, bakışlarını hiç kaçırmadan çenesiyle *abartılı* bir selamlama yaptı. Gözlerimi devirdim.

“Aslında, hayır, bu garip. Şirket ofisindeki herkesi tanıyorum ama restoranlardaki hiçbir insanı tanımıyorum.” Gergindim. Yaşadığım şey buydu. Gergindim, susamıyordum ve Jack orada oturmuş, çenemi kapatmamama *müsaade* ediyordu.

“Ki bu biraz yabanice çünkü ilk restoranın inşaatında bile oradaydım ve aslında orada büyümüşüm. Herkes birbirini tanırdı.”

“Evet. Bizde de öyle.”

Davetsiz acı geri geldi ama sanırım artık nereden geldiğini anlamaya başlamıştım.

“Burada büyümek güzel olmalı, yani. Tek bir yerde kalmak. Herkesi tanımak.”

Jack ergen gibi omuz silkmedi. Bunun yerine, Paul’la ya da dalış takımından biriyle konuşurken uzaktan şahit olduğum bir canlılıkla cevap verdi. Öne doğru eğildi, cevap verirken gözleri komplocu edasındaydı. Özel bir şey paylaşıyormuş gibi, “Evet, bayağı havalı. Pek çok müdavimimiz var. Gerçek adlarını bilmediğimden ‘teyze’ dediğim yaşlı kadınlar, NYU’ profesörleri, bir briç kulübü, sonrasında sarhoş olabilmek için genelde bir buçuk kilomere koşan koşu kulübü... Herkes herkesi tanıyor. Şarküteride büyüdüm sayılır.” Boynunun arkasını kaşıyarak hafif bir kederle güldü. “Bu boktan kurtuluşum yok.”

“Sen tek yumurta ikizisin. Onlara bunu Ethan’ın yaptığını söyleyemez misin?”

“Hayır. Ethan yakalanamayacak kadar akıllı ya da çok popüler, sanırım.” Belli belirsiz bir nefes verdi.

“Bu, sınıf arkadaşlarımızın on iki koca yıldan sonra bile bizi birbirimizle karıştırmasını engellemiyor.”

Yüzüne baktım. Belirgin şekilde çatılan kaşları ve dağınık saçlarıyla gittiği her yere abartısız bir kolaylıkla uyum sağlayabilir gibi duruyordu. Ufak tefek şeyler dışında, görünüşte Ethan’la aynıydı ama benim kafamda neredeyse farklı iki türe aitlerdi.

“Anlamıyorum. Siz ikiniz daha farklı olamazdınız.”

Jack homurdanarak “Evet. Teşekkürler,” dedi.

“Ne?”

Jack kollarını sanki görünmez bir seyirci varmış gibi iki yana açtı.

Tamamen farklı bir ses tonuyla “Saçmalık derecesinde popüler, son derece başarılı olan ve herkesin hayran olduğu kardeşinle alakan yok.”

* New York Üniversitesi. (Ç.N.)

“Oha. Bunu kastetmemiştim.” Yanlış anlaşılaktan duyduğum rahatsızlık, yüzüne kazınan o *ifadeden* sonra anında azaldı. Saklayamazdı çünkü gerçekten saklanacak hiçbir yeri yoktu. Otobüste olmak, bir bakıma, sahnede olmak gibiydi.

“Hey. Ben öyle demek istemedim. Demek istediğim... ikiniz ayrı dünyalardasınız, anlıyor musun?”

Jack başını salladı. “Affedersin. Aptalca ama herkes onu daha çok seviyormuş gibi geliyor, anlatabiliyor muyum?”

Genelde yaptığı gibi, bir şaka yapmasını bekledim. Dayanılmaz birkaç saniye geçti. Şaka yapmayacağı açıktı.

“Bir şey ifade eder mi bilmem ama ben onu daha fazla sevmiyorum.” Kulaklarının uçları aniden, gözle görülür bir şekilde kızardığı için ekledim, “Demek istediğim, ikiniz de başımın belasisiniz, bu yüzden kimsenin gerçekten fazla bir değeri...”

“Aha,” dedi cansız bir şekilde. O ifade gitmiş, yerini yarım bir sırıtış almıştı. “Bence beni seviyorsun.”

Kollarımı bağladım. “Ben de öyle dedim, pislik.”

“Hatta sanırım biz *arkadaşız*.”

Ustaca planlanmış bir şaka daha yapmak üzereyken, “Yardım ettiğin için teşekkürler,” dedim onun yerine.

Yarım sırıtışı yumuşadı. Eliyle ensesini kaşıdı. “Evet, şey... sen mülakatta birilerini bozguna uğrattırırken bana da Twitter’da seni çökertmek için vakit kalacak. İki taraf da kârlı çıkıyor.”

Gülümsemem sadece bir saniyeliğine kesildi çünkü haftalar sonra, ilk defa, Twitter savaşını tamamen unutmuştum.

Öyle olmadığını anlayana kadar, bunun kaçamak bir an olduğunu düşündüm.

Arkamıza yaslandık ve bir süre böyle devam etti.

Neredeyse, durağın diğer tarafındakilerle yüzleşmek yerine burada kalmayı dileyecektim.

PEPPER

Mucizevi bir şekilde, iki dakika kala Columbia'ya geldik. Jack tam olarak nereye gideceğini biliyordu, önümde koşarak ilerliyordu. Arkasından ayağımı sıkan ayakkabılarla pata küte ilerlerken sonunda, şaşkın bakışlarıma karşılık olarak, bir hafta önce Columbia'ya mülakata geldiğini itiraf etmesini sağladım.

“Ne?” diye hırıldadım. “Bunu bana *şimdi* mi söylüyor-sun?”

“Kabul edilecek hâlim yok. Nesini anlatayım ki?”

“Sana mülakatta sordukları her şeyi!”

Muzip bir bakış attı. “Eh, bu kolay,” dedi. “Notlarınla övün ve onlara sadece ne yapmak istediğini söyle. Tutkulu olduğun şeyleri anlat. Bu kadar.”

Ağzımı açıp kapattım.

“Kitaplar, çan eğrisini mahvetmek, alçak *caps*'lerle tweet atmak...” Jack listeyi benim yerime sıraladı.

“Doğru.”

Jack başını yana yatırdı, kaşlarını çatmadan önce yüzüme baktı. “Bunlar Sarmaşık Birliği okulları, Pepperoni. Ne yapmak istediğini henüz bilmiyorsan, en azından düzgün bir yalan uydursan iyi olur.”

“Patricia Evans?”

Biri, ayda yılda bir duyduğum tam adımla beni çağırdı. Lobiye gelen kişi mülakat koordinatörüydü. Üniversite kabul tanrılarının hürmetine, beni burada şapşal gibi koşarken görmemiş olmasını umdum.

Görünüşe göre bu küçük merhamet, Jack'in alaycılığından bir şey götürmemişti.

“Patricia?”

Koordinatör hâlâ uzaktayken ona yaklaştım. “Bu ismi bir kez daha söylersen ölürsün, Campbell.”

Sırıtsı şimdiye kadar gördüklerimden daha yumuşaktı, bu sefer yarım bir gülüşten biraz daha fazlaydı. Aynı anda hem aceleci hem de tatlı bir şekilde başını salladı ve adımı daha önce hiç duymadığım şekilde söyledi, “*Patricia.*”

Gözlerine bakarken kalbim tekledi. Karşılık verecek bir şey düşünemedim.

Sonra Jack’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve koordinatörün çoktan çıktığı koridordan aşağıya doğru işaret etti. “Koş!”

Koridorda koşuştururken ağzımda tuhaf bir tat varmış gibi hissettim. *En azından düzgün bir yalan uydur.* Bana söyleyebileceği en yararlı şeydi.

Yıllarca okulun çılgınlığına ayak uydurmaya çalışırken uğruna hazırlandığım, hatta aşırı hazırlandığım her şey beni tükenme noktasına getirmişti. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dahası, ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu bir sürpriz olmamalıydı aslında, düşünmek için yıllarım vardı.

Bir de geçen gün ne olmak istediği konusunda Kurt’un kafasını ütülüyardum. Akıl verene bakın.

Hepsi buydu ama. Bunu hiç düşünmek *zorunda* kalmamıştım. Tüm seçeneklerimi özenle açık tutmuştum. İleri Seviye dersleri, mükemmel not ortalaması, yüksek SAT sonuçları, yüzme takımından üniversiteye referans mektupları, münazara kulübü, bağış toplama... Her şeyi üstlenip başarmıştım. Özgeçmişimde işaret edilebilecek tek bir zayıf nokta ya da bir yöneticinin “Evet ama peki şuna ne demeli?” demesine neden olacak herhangi bir şey yoktu.

Üniversite makalelerimde neden bu kadar zorlandığımı birdenbire anlamam dışında; kim olduğumu çok az kelimayle ifade etmek bir istisnaydı. Ne *istediğini* bilmeyen bir insan, kim olduğunu nasıl bilebilirdi?

Koordinatör, “Biraz su alıp ferahlaması için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı var,” dedi. Koridorun sonuna ulaştık ve bir ofis kapısının önünde durduk. “Hazır olduğunda sana haber verecek.”

Kapı açıldı ve içeriden Landon çıktı. Her zaman olduğu gibi sakin görünüyordu. Neredeyse tüm geleceğimizin nabzını tutan birinin ofisinden sanki antremandan çıkıyormuş gibi ayrılıyordu. Beni gördüğünde bir refleks olarak güldü ama sonra aniden durdu.

“Pepper. Ah. Ben özür dilerim.”

Şüphecililiğimi yüzümden uzak tutamayacak kadar şaşkına dönmüştüm. Landon çatılan kaşlarım sayesinde bunu hemen fark etti.

“Bu sadece...” Arkasında kapalı olan ofis kapısına baktı. “Babam beni hep bu iş meselelerine sürüklemeye çalışıyor. Uygulama geliştirmeye ilgilendiğim için çok sinirli.”

Adil olmak gerekirse, onun özür dilemesini kolaylaştırmamıştım. Kendimi onun Kurt olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. Geçen hafta boyunca antremanlarda karşılaştığımızda yolumu değiştirmiştım. Bu kadar çok şey paylaştığım birinin gerçek hayatta beni ekmesine inanmak istememiştım çünkü bu, en büyük korkumun gerçekleşmesi demektir. Benden Mavikuş olarak hoşlanan birinin, beni gerçekte olduğum kişinin yarısı kadar sevmeyecek olması...

Noktaları birleştirmeyi bırakmış olsam da gerçeği hâlâ merak ediyordum.

“Ve bunun için Columbia’ya mı gitmek istiyorsun?” diye sordum çünkü bu *son haftalarda her yerde harika mac and cheese’ler yememin sebebi sen misin?* diye sormamdan daha az göze çarpardı.

Landon affedildiğini varsayarak rahatladı. “Hayır. Onunla sadece bizim okuldan mezun olduğu için görüştüm.” Sesini alçaltma zahmetine bile girmedi. Kendinden

bu kadar emin olmak nasıl bir şey merak ediyordum. Ne istediğini o kadar kesin olarak bilip başka açık kapı bırakmayı bile umusamamak... “İşin aslı, birkaç arkadaşla beraber buradan çıkar çıkmaz bir start-up kuracağız.”

Bayılacak gibi oldum. “Bu kulağa... riskli geliyor.”

“Evet, yani. Staj gerçekten yardımcı oldu. Sanırım bir şansımız var.” Gözlerini devirdi. “Her şekilde babamın nakit teşviğinden daha iyidir. Bu kesin.”

Kurt, uygulamalar geliştiriyordu. Ailesinin onlarla beraber çalışması için baskı yaptığını söylüyordu ve yüzme antrenmanları sırasında bana asla yazmıyordu.

“Her neyse, bunu telafi etmeme izin ver. Son sınıflar olarak okulu asacağımız günün akşamında sana yemek ısmarlayayım.”

“Ah, imm, bunu yapmak zorunda değilsin.”

Bu bir randevu mu? Kabul etmeden önce ona kim olduğunu bildiğimi söylemeli miyim?

Kim olduğunu *biliyor* muyum?

Landon, “Yüzme takımından bir sürü insan gelecek,” dedi. “Var mısın?”

Hayal kırıklığına uğrayacağımı düşündüm ama hissettiğim şey daha çok rahatlamaydı.

“Evet. Evet, kulağa eğlenceli geliyor. Varım.”

Landon gülümsedi ve kapı açıldı. Kendimi hızla *Çalışkan ve Hedef Odaklı Pepper*’a geri döndürdüm. Odaya öyle sakın bir şekilde girdim ki görüşmeci bana hemen memnuniyetle gülümsedi. Yetişkinler, oyuncu yüzümü takındığımda hep gülerdi. Elini sıkıp havadan sudan konuştuktan sonra yalan söylemeye başladım. Dünya meseleleriyle ilgilendiğimi söyleyip temelde Paige’in üniversite çalışmaları hakkında bana anlattığı her şeyi papağan gibi tekrarladım. Mülakatın sonunda onu, son dört yıldır her öğretmene ve yöneticiye yaptığım gibi, kendi tarafıma çektiğimi düşünüyordum.

Çıkarken genelde hissettiğim memnuniyeti ve neşeyi bekledim ama tamamen bitik durumdaydım. Biraz da dehşete düşmüştüm çünkü uzun koridorda lobiye geri dönerken eve nasıl döneceğimi bilmediğim aklıma geldi. Beni buraya getiren otobüs evime geri götürmüyordu. Saçmalıyordum. Kolayca yürüyebilirdim. Burada da her şey sistemliydi. Salyar, sütunlar ve sıralar... Onlara alışık olmamam burayı gizemli kılmazdı.

Dışarı çıkarken göğsümde bir sıkışma hissettim. Akli başında kimseyi tanımadığım için orada bir yerlerde bekleyen Jack'i aradım. Dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkardım, ekranın kilidini açarken Hub Seed'in tweet'leri paylaşmış olabileceği aklıma geldi. Sayfalarına girdim ve elbette, üst kısımda bahsin koşullarını açıklayan bir tweet ve altında kime ait olduğunu söylemedikleri Big League Burger'in tabağa dizilmiş ızgara peynirinin fotoğrafı vardı.

İkinci fotoğrafa baktığımda kaygım yerini hızla öfkeye bıraktı çünkü Hub Seed'in tweet'lediği fotoğraf, kesinlikle Jack'in bana gönderdiği değildi. Jack'in bana gönderdiği duruma uygundu: Yüksek çözünürlüklü, iyi aydınlatılmış ve hiç kuşkusuz, lezzetli görünen bir ızgara peynirdi. Mü-kemmell çıtırlığı belli oluyordu. Kenarlarından dökülen ince bir elma reçeli şeridiyle...

Her neyse. Kabul ettiğimiz şartlar için uygundu. Hub'ın tweet attığı ve bariz bir şekilde şartlara daha az uygun olan bu şey, elinde ızgara peyniri tabağı tutan Ethan'ın fotoğrafıydı. Yüzünde *Öğrenci Konseyi için Bana Oy Verin ve Çarşambaları Yemekhanede Tekrar Pizza Çıkarayım* gülümsemesiyle kameraya bakıyordu.

Tabii ki Twitter alemi, Ethan'a âşık olmuştu.

Yorumlara tıklamama bile gerek yoktu. Muhtemelen hepsi kalpli göz emojiyle dolup taşmıştı ama yine de baktım. Beklenildiği üzere ızgara peynirler lezzetli görünüyor

ama şu çocuk da çitirmiş diyordu yorumlardan bir tanesi. *Of lütfen onun da menüde olduğunu söyleyin* diyordu bir başka yorum. Son okuduğum yorumda ürperti geldi: *VAY çok leziz görünüyor... ızgara peynir de oldukça iyi görünüyor ;)*

Durum iki açıdan feciydi. Birincisi, herkes Girl Cheesing'in hangisi olduğunu kolaylıkla tahmin edecekti. Ethan'ın tipi *mahallenin esas çocuğuyum* diye bağıırıyordu. İkincisi, insanlar bizim fotoğrafımızı retweet'lemeyecekti. Bizi katledeceklerdi, annem de beni mahvedecekti.

Ön kapıdan çıktığımda burnumdan soluyordum ve elbette, öfkemi doğrudan ona yönlendirebileyim diye evren karşıma Jack'i çıkardı. Sırtı bana dönüktü. Eğilmiş, her zamankinden hızlı bir şekilde telefonla konuşuyordu.

Omzuna hafifçe vurmak için kolumu kaldırdım. Dönüp yüzümdeki ifadeyi görünce havasının nasıl söneceğini düşündüm ama sesinin tonu tüm dengemi bozdu.

"Anlaştığımız şey bu değildi. Annem ve babam hesabı *benim* yöneteceğimi söyledi. Karışmaya hakkın yoktu." Elini saçına götürdü. "Umrunda değil. Biliyordun. Bunun tüm şartları ihlal edeceğini biliyordun ve ne uğruna? Aptal suratını tweet atabilesin diye mi?"

Tüm öfke, içimden süzülerek beni kaskatı olan vücudum ve sıkılmış yumruklarım, kaldırımın ortasına çiviledi.

"Evet, umursuyorum. Tanrı aşkına. Bundan daha iyiyiz. Annem ve babam antlaşmanın kurallarının ne olduğunu *açıkça* bilmiyorlardı, öbür türlü bunu asla paylaşmazlardı. Bu da onlara yalan söylediğin anlamına geliyor."

Kaldırıma geri çıkarken hesabı ona kestiğim için kendimi kötü hissettim. Belli ki bunu duymamı istemiyordu.

"Hayır Ethan, bununla ilgisi yok. Beni yenmen gereken bir şey daha çıktı diye ona sahip olmama bile izin..."

Tahmin edemeyeceğim kadar hızlı döndü. Bakışlarımız karşılaştı. Yüzündeki acıyı gizlemekte o kadar başarısızdı ki başka bir yere bakmak istedim.

“Gitmem gerek.”

JACK

Telefonu kapattığımda Ethan’ın boktan mazeretleri hâlâ kulağımda çınliyordu. Yukarı baktığımda far görmüş tavşana dönen ve kaybolmak istiyor gibi gözüken Pepper’ı gördüm. Daha kötüsü olamazdı. Benim için üzülmüş gibi görünüyordu. Kafasında beni daha iyi hissettirmek için söyleyecek doğru şeyi düşünmeye çalışıyor gibi görünüyordu. İkinci ikiz, önemsiz olan; insanların sadece diğerine ulaşmak için konuştuğu kişi...

O aptal resmi gördüğümde Pepper’ın öfkeleneneğinden endişelendim. Sallantılı arkadaşlığımızı ve daha da sallantıda olan diğer şeyleri mahvedebilirdi. Otobüste benimle alay etmesi ya da adını söylediğimde aramızda oluşan o tuhaf an gibi şeyleri...

Derken, daha da kötüsü olmuştu. Öfke ile başa çıkabilirdim ama acıma duygusu ile asla. Özellikle bunun üzerine.

“Jack...”

“Caddenin karşısında bir otobüs durağı var. Direkt Stone Hall’a giden başka bir hat.”

Pepper bana doğru temkinli bir adım attı. “İyi misin?”

Gözlerimi çimentoya dikerek “Tweet için üzgünüm,” dedim.

Alçak bir sesle “Senin hatan gibi görünmüyor,” dedi.

Yani tabii ki her şeyi duydu.

“Kardeşin sadece pislik yapıyor.”

“Yapma,” diye patladım. “Kardeşim hakkında konuşma.”

Genelde olduğu gibi sinirlenmesini ve bana karşı ayaklanmasını bekledim ama temkinliydi, kaldırımında utanç verici bir anlayışla duruyordu.

“Eve gitmem gerek.”

Başını salladı. Başını sokağın karşısındaki otobüs durağına doğru eğdi.

“Hemen şu tarafta mı?” diye sordu.

“Evet.”

Sanki başka bir şey söyleyeceğimi düşünüyormuş gibi bir saniye bekledi ama bende hiçbir şey yoktu. Aptal bir fotoğraf yüzünden bu kadar üzölmem saçmaydı ama mesele bu değildi. Mesele, lanet buzdağının görönen yüzüydü. Ethan’ın beni yenmesi gereken her spor dalında, heyecanla başladığı ama sonunu benim getirdiğim her aptal projede, mükemmel arkadaşlarıyla mükemmel hayatını yaşamak için her öğleden sonra beni şarküteride yalnız bırakmasında ve bunun hakkında ebeveynlerimize yalan söyletmesinde, aptal ottan içmesindeydi.

Sanki hayatım boyunca üzerimden gečen ayın gölgesini izliyormuşum gibiydi. şimdi ise tam bir tutulma yaşıanıyordu.

Pepper, otobüs durağına gitmek için kavşağa doğru yürüdü ve istemsizce onu takip ettim. Adımlarını yavaşlattı, böyleyce yan yana yürümeye başladık. Hiçbir şey demeden, her ne yaşıyorsam sindirmemi bekledi. Birinden uzaklaşmak isterken ona aynı anda mıknatıs gibi yaklaşmanın nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama Pepper bu durumu doğal karşılamıştı. Otobüs durağına kadar ara ara bana baktı.

“Geri dönebilirim, sorun yok,” dedi.

“Emin misin?”

Başını salladı. “MetroCard’ını pazartesi günü geri getiririm.”

Topuklarımın üzerinde sallandım, ayrılmakla ayrılmamak arasında kaldım. Caddeden gelen otobüs benim yerime karar verdi.

“Çok mu eminsin?” Her ihtimale karşı sordum.

“Evet,” dedi Pepper. “Tekrar teşekkürler.”

Hiçbir şey söylemedim. Sadece otobüsün, içinde onunla birlikte duraktan ayrılmasını izledim. Birden kendimi Morningside Heights bölgesinin şık okul üniformalı pislikleri gibi hissettim. Saçlarım hâlâ annemin kapıdan çıkarken taradığı tarzda, geriye yatıktı. Bu tarzım öyle *Ethan*’dı ki aynadaki hâlime bakınca kasığıma bir tekme savurasım gelmişti.

Saçlarımı silkeledim ve bir treninin durağına doğru yürüdüm. Trenden indiğimde yürürken sakinleşirim diye umdum. Aksine, şarküteriye varana kadar daha da sinirlendim.

Kasım ayına göre hava çok güzel olduğu için sokaklar doluydu. Görünmez olduğum için kimse bana çarpıp geçmeden önce iki kez düşünmüyordu.

Eve döndüğümde şarküteri hıncahınç doluydu. Ethan kasadaydı. Pencereden kıkırdayan ortaokul kızlarıyla selfie çekildiğini görebiliyordum. Annem telaşla peçete, çeşni ve pipetlerin stoklarını yeniliyordu. Bu da babamın arkada aşçılara yardım ettiği ya da ofiste telefon görüşmesi yaptığı anlamına geliyordu.

Yani, kimsenin dırdırımı dinlemeye vakti yoktu.

Hayatım boyunca hiç yapmadığım bir şey yaptım. Ağzına kadar dolu şarküteriden uzaklaştım ve yukarı çıkıp kapıyı kapattım. Şarküterinin, sokağın ve vınlayan arabaların gürültüsü kulaklarımın dışında, koca bir boşluk gibiydi.

“Mülakat nasıldı?”

Her zamanki sandalyesinde oturan, kucağındaki dizüstü bilgisayarında *Solitaire* açmış Büyükanne Belly’nin sesiyle irkildim. Kazanmaya yakın görünüyordu. Çocukken en

sevdiğim şeylerden biri, kazandığında kartların *pıt pıt pıt pıt pıt pıt pıt pıt pıt* diye kademeli bir şekilde dökülmesini izlemektir. Hâlâ kazanırken izlemem için beni oturma odasına çağırır, hatta kazanmak için son kartı tıklamama bile izin verirdi.

“Fena değil,” dedim, sırt çantamı silkeleyip babamın nefret ettiği şekilde kanepeye atarken. “Senin sabahın nasıldı?”

Pencereden dışarıya işaret ederek, “İyi. Alt kattan gelen gürültüyü duymak güzel.”

Elimde olmadan gülümsedim. “Evet, aşağısı oldukça kalabalık.”

“Yine de sen burada benimlesin.”

Gözleri azarlamaktan çok dalga geçiyor gibiydi.

“İstersen seni aşağı indirebilirim.”

Pencerenin hemen yanındaki masada oturmayı severdi. Buranın tüm müdahavimleri tarafından bilinirdi. O kadar uzun zaman çalışmıştı ki artık East Village’ın bir tür ikonu haline gelmişti. Ancak yaşlandığından beri, uzun süre aşağıda kalamayacak kadar yorgun oluyor ve aileden onunla birlikte oturan başka biri olmadıkça inmek istemiyordu.

Başını sallayıp oturmam için sandalyesinin yanındaki koltuğun koluna hafifçe vurdu. “Burada iyi bir arkadaşım var.”

Oturup koltuğa yayıldım, hazırlıklıydım. Büyükanne Belly’den hiçbir şey kaçmazdı.

“Aklında ne var, ufaklık?”

Ona söylemeyecektim. Tüm bu Twitter olayı hakkında ona yalan söyleyeceğimden değil ama zaten sosyal medyayı anlamıyor ve umursamıyordu. Bu yüzden gerçekten söyleyecek bir şey yoktu. Ayrıca bu konuda onu strese sokmanın da bir anlamı yoktu.

“Ah, hadi ama. Odaya suratın beş karış girdin.”

Homurdandım. “Hayır.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Aptalca bir şey,” diye mırıldandım.

Gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Bakışları her geçen yıla birlikte daha da keskinleşiyor gibi görünüyordu. “Buna ben karar vereceğim.”

Sanki annem, babam ya da Ethan her an gelip sohbetimize çomak sokacakmış gibi arkamı yokladım. Anlatacaklarımı onların önünde söylememe imkân yoktu. Bunları kendime bile itiraf etmekte zorlanıyordum.

Arkamı döndüğümde Büyükanne Belly’nin bana dik dik baktığını gördüm. Ağzımdan baklayı çıkarmamak imkânsızdı.

“Ben sadece... bazen...” Tam bir pislik gibi görünmeden söylemenin bir yolu yoktu. “Bazen şey hissediyorum... onun kadar... bilmiyorum.” Kendime itiraf etmek zordu. Kelimelere dökmek daha da zordu. “Biliyor musun, sanki herkes Ethan için *çıldırıyor*. Okulda, şarküteride... O yalnızca...”

On yedi yıllık yetersizliği kelimelerime sığdırabilecektim gibi, belli belirsiz bir mimik yaptım.

“Tatlım, bunu sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama ikinizin yüzü tamamen aynı.”

Bahsi geçen yüzüm bunu söylediğinde daha da düştü çünkü her şeyin özü buydu. Suçu başka hiçbir şeye atamazdım. Benden daha uzun olması, daha iyi görünmesi ya da daha büyük olması gibi, bir erkek kardeşin diğerini gölgede bıraktığı durumda söylenebilecek şeylerin hiçbiri yoktu. Aynı özelliklere sahiptik. O yalnızca onları kullanmakta benden daha iyiydi. Büyükanne Belly durumu hâlimden anlamış gibi görünüyordu. Öne uzandı ve ben de eğilip saçımı dağıtmasına izin verdim. Bunca zaman sonra bile, ondan bu kadar uzun olmam tuhaf geldi. Başka kimseyle böyle hissetmemiştim.

“Ethan’ın neyin peşinde olduğu konusunda endişelenme,” dedi. “Buradan gideceğin zaman senin de önünde kocaman bir yol olacak.”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Büyükanne Belly, sanırım ikimiz de buradan bir yere gitmeyeceğimi biliyoruz.”

Bana gülümsedi. “Sen bir ev kuşu değilsin. Buralarda biraz takılabilirsin ama sen tek bir yerde çok uzun süre kalabilen biri değilsin. Emeklemeye başladığından beri değilsin.”

Oturma odasının karşısına, video oyunları ve DVD’lerle dolu raflara ve annemin Coney Adası’na her gidişimizde genişlettiği deniz kabuğu koleksiyonuna baktım. Ethan’ın on yıl önce meyve suyu döküp leke bıraktığı eski halıya, babamın her yaz çektiği fotoğraflarımızın sıra sıra dizildiği duvarlara ve Büyükanne Belly’nin müdavimlerimizin bebeklerine ördüğü minik şapkaların örgü şişlerini koyduğu sepete baktım. Büyükanne Belly dışında her yere baktım çünkü tüm bunlar, beni buraya bağlayan şeylerdi. Hep olduğum ve olacağım şeyler... Şu anda bunları arkamda bırakıp gitmemi söylemiyordu ve bu beni rahatlatmıştı kadar korkutmuştu da. Yine de bunun, onun verebileceği bir karar olmadığını biliyorduk ikimiz de.

“Annemle babam da böyle düşünüyor mu bilmiyorum.”

Bu, öyle düşünmediklerini bildiğim anlamına geliyordu. Burada kalıp şarküterinin yönetilmesine yardımcı olacağımı ve sonunda dükkânı devralacağımı öylesine akıllarına kazımışlardı ki bunun hakkında konuşmuyorduk bile. Öyleydi işte. Bu, ben daha konuşmaya bile başlamadan, çoktan verilmiş bir karardı.

Dizimi okşadı. “Onlarla bunu konuşmalısın. Mezuniyet zamanı sandığından daha hızlı gelecek.” Bir an elini orada dinlendirip devam etti, “O şarküteriye ve içindeki herkesi çok seviyorum. Umarım bir gün orayı işletecek kişi orayı

benim kadar sever ama bu kişi sen olmak zorunda değilsin, ufaklık.”

Ciddi konuşmalar yapmaya alışkın değildim. Sırf B y kannne Belly’le değil, herhangi biriyle. En azından bu kadar ağı yükü olan şeyler konuşmaya... Aniden on yıl atlayıp sanki o zamanki hâlim adına konuşuyormuş gibi hissettim.

Yine de kelimelerim bir mırıltıdan ibaretti. “Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

B y kannne Belly, başını bana doğru eğip gözlerini kısarak klasik “sağmalama” bakışından attı. Sorun şu ki bunu yaparken her zaman biraz komik oluyordu, gülümsememe engel olamadım.

“Bunu asla yapamazsın.”

Söylediğinin doğru olup yapmadığından emin olmasam da bunu duymak iyi geldi.

JACK

Bir süre daha B y kannne Belly ile oturdum. Babamın buzdolabında sakladığı günlük şeylerden, çikolatalı pasta ve Atom Makaronlar’dan yiyip annemden gizli *Outlander* izledik.

Sonra saat sekiz oldu. Annem, babam ve Ethan’ın yukarı çıkacağını bildiğim andan hemen önce, odama sıvıştım.

Kimse bir şey söylemedi hatta kapı bile çalmadı. Hem minnettardım hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Kendimi dizüstü bilgisayarımın ekranına g md m. Mavikuş’u şaşır-tacak bir şey üzerinde çalışıyordum ama kendimi ne kadar çok oyalamaya çalışırsam, o kadar huzursuz oluyordum. Ethan bana durmamı hatırlatmak için diğer odadan duvarı yumruklayana kadar ayağımı duvara vurduğumu fark etmedim bile. Kafam karmakarışıktı. Son birkaç aydır sayısız kez yaptığım gibi, refleks olarak telefonumu çıkardım. Mavikuş

ile konuşmak, kendim dışında biriyle konuşmaktı. Birbiri-mizi rahatlatacak kadar yakın olup aynı zamanda bu kadar uzak olmamız korkutucuydu.

Gelinciq'i açtım ve Koridor Sohbetine kısaca göz attım. Honors Society”dekilerin ay sonuna kadar yirmi beş saat doldurması gerektiğinden, gönüllü arayan hayır kuruluşla-rının iletişim bilgilerini atanlar vardı. Bunun dışında olduk-ça durağan bir geceydi.

Koridorda ayak sesleri duydum ve birinin kapıyı çalaca-ğını düşünerek kulaklıklarımı çıkardım. Annemi Ethan’la konuşurken duydum.

“... Gelinciq uygulaması ile aldığımız e-postalarla bir il-gin yok değil mi?”

“Ben kayıtlı değilim bile. Buna ayıracak vaktim yok. Neden ki?”

“Ah, bilmiyorum. Uygulamayı bir öğrencinin yaptığını söylüyorlar ve senin de bilgisayarla aran iyi olduğunu bi-liyorum...”

“Anne, iki kez falan modemi düzelttim. Bir uygulama yazamam.”

Devamını duymadım. Kulaklıklarımı takıp son ses mü-zik açtım. Hissetmemek için elimden geleni yaptığım bu duygu, artık öfke ve incinmeyi de aşıyordu. *Yine* yapmış-lardı. *En iyisi nasıl olsa Ethan’dır* deyip beni unutmuşlardı.

Tamam. Adil olmak gerekirse kendi kendime uygulama yapmayı öğrendiğimi bilmiyorlardı ve bunları kesinlikle Ethan’a atfedilmiş eserimin fikrinden gurur duydukları için sormuyorlardı. Yine de bu beni ellerimi yumruk yapıp

* 1921’de kurulan, öğrencileri akademik mükemmelliğe ulaşmaya ve dünya vatandaşı özelliklerini kazanmaya teşvik etmeyi amaçlayan orga-nizasyon. Kabul edilebilmek için öğrencilerin akademik başarı, liderlik, sosyal hizmet ve karakter alanlarında öngörülen kriterleri yerine getir-meleri gerekiyor. Bu dört alanda başarılı olan kişinin değişim ve gelişim yaratabileceğine, toplumu ve dünyayı daha iyi bir yer hâline getirme gü-cüne sahip olduğuna inanılıyor. (Ç.N.)

dişlerimi gıcırdatmaktan ve pencereyi açıp, tam bir New York klişesi gibi, çığlık atmaktan alıkoymuyordu. Muhtemelen başından beri kaderim olan bir klişe...

Gelinciq'ten çıktıktan sonra Pepper'a yazdım.

Eve sağ sağlim vardın mı?

Bu kadar hızlı cevap vermesini beklemiyordum.

Evet, tekrar teşekkürler. Gerçek bir cankurtarandın

Ona mesaj atarken tuhaf bir şekilde gergindim. Sanki bir şekilde doğrudan yüzüne konuşmaya kıyasla daha fazla teşhir oluyormuşum gibi hissediyordum ve bir bakıma, gerçekten öyleydi.

Etkileşime girdiğimizde bunun hep bir sebebi oluyordu. Bu ister yüzme ve dalış takımları için olsun, ister Twitter ya da talihsiz üniversite tercihleri için olsun... Bu seferki gönüllüydü. Özeldi. Yazacağı veya yazmayacağı herhangi bir şey, bu yüzden beni iki kat daha fazla etkileyecekti.

Bugün 7:21 ÖS

Hıyarlık ettiğim için özür dilerim.

Etmedin.

... Ama Ethan kesinlikle iddiamızı mahvetti.

Evet. Şu an ondan çok da memnun sayılmam.

Pepper yazıp yazıp sildi. Üç noktanın gelip gitmesini ürkek bir şekilde izledim. Bu sabah kaldırımdaki hâli hâlâ gözümünün önündeydi. Konuşup konuşmamaya karar vermeye çalıştığı o saniyeler...

Ama o yine de senin kardeşin

Boğazım düğümlendi. Birkaç kelimeyle taşı gedğine koymuştu. Ethan' duyduğum öfke, kendime duyduğum öfkeyi geçmezdi.

Bugün 7:27 ÖS

Evet. Ben bile bazen ona bağırarak istiyorum

Hey, bir kardeşe sahip olmanın tüm olayı bu değil mi zaten?

Sen hiç ablanla kavga ediyor musun?

Fiziksel olarak. Kafes maçları yapıyoruz

Kahkaha attım. Hâlâ yazıyordu.

Bugün 7:28 ÖS

Yok aslında. Ama ona bazen çok sinirleniyorum.

Bilirsin işte, kız kardeş olayları

Mesela, annemler boşandı ve herkes buna bir şekilde alıştı.

Ama o hariç...

Inat Evanslar'a özgü bir başka özellik olmalı

Twitter savaşının kurallarını çiğnemek de

Campbell'lara özgü sanırım.

Yerimde kıpırdanmayı bıraktım ama bunu neredeyse yanağımda bir delik açmak üzereyken fark ettim. İşin aslı, Hub'ın sayfasında Ethan'ın fotoğrafını gördüğümünden beri

Twitter'a girmemiştim bile. Kazandığımızı biliyordum ve bundan keyif almıyordum. Bütün eğlencesi kaçımtı.

Bir süreliğine her şey *eğlenceliydi*. Sabahları Pepper'ın önceki gece ne pişirdiğini görmek için uyanmak, Twitter'dan yazdığımız şeyleri okuduğunda yüzündeki kızgın ifadeyi ve o anda bulup hemen yapıştıracağı cevabı görmek... Bir noktada savaş olmaktan çıkıp bir oyun hâline gelmeye başlamıştı.

Bugün 7:35 ÖS

Twitter olayında fazla ileri gitmiş olabilir miyiz?

Dürüst olmam gerekirse, BLB başından beri fazla ileri gidiyor.

Çok şükür sizin daha çok takipçiniz var yoksa

tam bir pislik gibi görünecektik

Eh, bunun için pek de yardımımıza ihtiyacınız yok

Ama aslında demek istediğim...

telefon ve hack'leme olayları falan

Yani, gerçekten bayağı berbattı.

Annem de durumdan pek hoşnut değildi

Ama tuhaf olan ne biliyor musun,

Pooja ile bu yüzden arkadaş gibi bir şey olduk

Bekle, ne? Paralel evrene mi düştüm?

Artık çalışma grubunun bir parçasıyım.

Sonrasında yarın beraber öğle yemeği yiyeceğiz

VAY. Dost görünen düşmanlıktan kankalığa

Bu tüm okulu tepetaklak edecek. Kafeteryada herkes sana
"Bildiğinden Şaşma"* şarkısını söyleyecek, o derece
Evet, çok güzel

Eğer Yıldızlar Takımı referansınla dalga geçmeyeceğimi
düşünüp yırttığını sanıyorsan çok beklersin.
Bunu sonraya saklıyorum

Anlaşıldı. Sanırım Paul da tüm bu casusluk oyunundan
gerçekten keyif aldı

Annen ne kadar kızdı peki?

Eh, epey rahatsız oldu

Stres yüzünden bir şeyler pişirirken mutfakta devasa bir
karmaşaya sebep olup bir hafta boyunca
yemek yapmaktan men edilmiş olabilirim

Hadi be. Kötüymüş.

Evet, sana hamur işi yok artık

Yazmaya başladım ve sonra bıraktım. Hata yapabilir-
dim. Pepper'ın bana gülüp geçeceği kadar küçük ya da aile-
min beni lime lime edeceği kadar küçük bir hata...

* *Yıldızlar Takımı* filminde okulun popüler basketbol oyuncusu Troy'un, müzikal seçmelerine katılması üzerine kafeteryada gençlerin söylediği şarkı. Parça boyunca herkes aslında yapmaktan zevk aldığı bir sırrını söyler ama okulun geri kalanı "Hayır, hayır, hayır, bildiğinden şaşma," diye eşlik eder. (Ç.N.)

Ama ailemin Pepper'ı sevmediğini hayal edemiyordum. Pepper, Twitter kurallarımıza saygısızlık etmesine rağmen Ethan'ı bile seviyordu. Bu yüzden mesajı gönderdim.

Bugün 7:47 ÖS

Her zaman gelip bizim fırınımızı kullanabilirsin

Ve düşman bölgesine adım atayım?

Bu bir hayır değildi.

Bugün 7:48 ÖS

Seni yalnızca biraz zehirleriz o kadar!

O değil de cidden ... sence artık peşini bırakmalı mıyız?

Twitter olayının mı?

Bitirelim derken başka bir şey kastettiğimi düşünüyor olabilir. Yani, Twitter olayıyla yanlışlıkla doğan arkadaşlığımızı mesela.

Evet, muhtemelen vadesini doldurdu

Pepper'ın cevap vermesi uzun sürdü.

Bugün 7:55 ÖS

Anlaştık

Hub olayı bitince mi?

Bu benim fikrimdi ama birdenbire, kabul etme konusunda isteksizleştim. Artık tweet atmamak, daha az Pepper demekti ki şu ana kadar bunun benim için bir şey ifade ettiğini bile bilmiyordum.

Ethan konusunda kendim kadar onun için sinirlenene, yemek yapmamakla cezalandırılması gibi aptalca bir şeye üzülene kadar; şu âna, her şey bittikten sonra bu atışmalarımızı özleyeceğimi fark edişime kadar, umursadığımın farkında bile değildim.

Yine de bir buçuk ay boyunca yüzme salonunu kullanacaktık ve sınıf da vardı. Sanki başka gezegenlere gidiyormuşuz gibi de değildi.

Evet. Ondan sonra klavyelerimizi bırakacağız

Bu da demek oluyordu ki bu haftanın sonunda her şey bitecekti. Mesajlaşmamızın sonuna geldiğimizi düşünerek telefonumu yatağa geri koydum.

Başta ona mesaj atmam yeterince garipti. Bir çeşit sınırı dürtmek gibiydi; bizi *o türden* bir arkadaşla dönüştürmek gibi. Bir sonraki mesajı, bunu benden daha da ileri götürdü ama.

Bugün 8:02 ÖS

*Arkadaş olmamız için dört yıl ve
bir Twitter savaşı geçmesi bana acayip geliyor*

Yaa. Demek kabul ediyorsun?

İstemeyerek

*Gerçekten. Ethan'la ilgili düşündüklerini biliyorum
ama öyle düşünmemelisin. Sanki bu yüzden saklandığını hissediyorum.*

Pepperoni. Sınıfta en çok ses çıkaran kişi benim

Ve eğer saklanmaktan bahsediyorsak, bunu asıl Pepper yapıyordu. Stone Hall'a bu kalemin gibi uyum sağlamıştı. Bazen birlikte büyümediğimizi hatırlamak zordu çünkü her zaman ortalıkta oluyor, çıtayı geri kalanımız için can sıkıcı bir şekilde yükseltmeye devam ediyordu.

Evet. Sanırım bu da saklanmanın bir yolu, bazen

Telefonu tekrar kapattım, gözlerim pencereye doğru kaydı. O kadar saçma bir şekilde savunmasız hissediyordum ki bir an için, birinin dışarıdan beni dikizlediğini düşündüm. Gözlerimi kapattım. Tüm vücudum az önce okuduğum şeyi reddetmek isterken kendimi dizginlemeye çalıştım.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Haklı olma ihtimali mi yoksa bunları benden önce anlaması mı?

Bugün 8:10 ÖS

Neyse, geveze ol ya da olma, şu anda olduğun hâlinle iyisin

Ama bu mesajı hemen imha et ki ileride kimse aleyhime kullanmasın.

Sırıttım.

Evet, pekâlâ. Kendini başkalarının not ortalamasını yıkmaya adanmış, gaddarca üstün başarısını bir kenara bırakırsam, sen de olduğun hâlinle iyisin

İkimiz de bu geceki mesajlaşmamızın sonuna geldiğimizi biliyorduk, bu uyumadan önce bir kitabı nazikçe kapatmak gibiydi. Olanlara neredeyse inanamayarak yatağımda oturdum. Hepsisi, normal zamanın sınırlarında değilmiş gibi

hissettiren bir saat içinde gerçekleşmişti. Bittiği halde etkisi uzun süre üzerimden gitmeyecek türden bir konuşmaydı. Konuştuğum kişi hayatımdan çıkacak olsa bile...

Yanağımın içini ısırdım. Burada işimiz bittiğinde Pepper'ın ne yapacağını merak ediyordum. Kendimi bugüne kadar hiç içinde bulmadığım bir acıyla...

Sonunda aylardır dönüştürümlü olarak yapmakla yapmamak arasında geldiğim şeyi yaptım. Bu Pepper'ın suçuydu.

Gelinciq uygulamasını açıp Mavikuş ile olan sohbete girdim.

Kurt

Tamam, uygulamanın bizi bir süre daha ispiyonlamayacağı belli

Bu bir tür yalandı çünkü onu tetiklemesini engelleyen kişi bendim. Neredeyse anında cevap geldi.

Mavikuş

Dizginleri ele almamız gerektiğini mi öneriyorsun yoksa?

Kurt

Evet

Mavikuş

Ne zaman?

Dolabımda asılı olan takvime baktım. Annemin unuttuğum ayları görev bilinciyle değiştirdiği takvime. Perşembe günü, Hub Seed'deki retweet savaşımız için sayım yapılacaktı. Ertesi gün *Son Sınıfların Geleneksel Okulu Asma Günü*'ydü.

Kurt

Cuma?

Mavikuş

Bana uyar.

Derin bir nefes aldım, bağırsaklarımda tanıdık bir endişe dalgası hissettim. Bu seferki saplanmış gibiydi. Şu anda olduğun *hâlinle iyisin*.

Bu neredeyse hiçbir şeydi ancak şu anda, bu tek seçenek bile fark ediyordu.

Kurt

Güzel. Son sınıfların hepsi o gece şehirde takılacak. Bir yolunu buluruz

Mavikuş

Mükemmel. Bir mazeret bulmam için yeteri kadar zamanım var

Tanrım, bu eğlenceli olacaktı.

PEPPER

Jack'e yalan söyledim. Annem Ethan'ın fotoğrafından sadece rahatsız olmamıştı, küplere binmişti.

Kapıdan içeri girer girmez bana "Hub Seed'in sosyal medya yöneticisini telefona bağlamamız gerekiyor," dedi.

Garip bir şekilde sakindim. "Bu Taffy'nin işi."

Mutfakta tezgâhın üzerine eğilmiş, *On Numara Melek Pasta'nın* kalıntılarına bakıyordu. Tarif Paige'e aitti. Görünüşe göre Fransızca finali güzel geçmişti ve tarifini blogumuzda yayınladıktan sonra onu kopyalamaya karşı koymamıştım. Şimdi ise büyük bir kısmı eksikti ve annemin elinde çatal vardı.

"Bugün cumartesi," dedi.

"Bu yüzden pazartesiye kadar bekleyebilir."

"Bütün bu antlaşmayı ayarlayan sen değil miydin?"

Jack'in telefonumu çalmasına rağmen, bence annem Girl Cheesing'in sahiplerinin oğullarıyla aynı okula gittiğimi bilmiyordu. Cloud veya başka bir şey aracılığıyla

hack'lendiğimi düşünüyordu. Yani Jack'in varlığından ya da Twitter'da olduğumuz kadar sık yüz yüze görüştüğümüzden haberi olamazdı. Bildiği kadarıyla, olan bitende bir suçum yoktu.

"Hub Seed bize ulaştı," diye hatırlattım ona. "Ve evet, retweet müsabakası benim fikrimdi ve şartları biz belirledik. Kuralları çiğneyen onlardı. Bu benim hatam değil."

Çatalını pastaya sapladı, dudakları sinirle çizgileşti.

Kıpırdamadan durdum. Düşünmesini izledim ve her geçen saniyede daha huzursuz hissettim. "Tweet çoktan yayıldı ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ayrıca ne olursa olsun, bunu haftalar önce bırakmalıyız demiştim."

"Pekâlâ, bu senin verebileceğin bir karar değil."

"Bütün gece aptalca tweet'ler atmak için beni ayakta tutacaksan evet, benim verebileceğim bir karar."

Annemin bakışları sertti. Sonra kaşları çatık bir şekilde derinleşti ve vücudu birdenbire bir kavga bekliyormuş gibi pozisyon aldı. Sanki ona meydan okuyormuşum gibiydi. Paige'e benziyordu.

Ancak bu durum canıma tak etmişti. Etrafta ona meydan okuyacak biri yoksa, o kişi ben olmalıydım.

"Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Gözlerini kaçırdı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Tüm bu Twitter olayı. Bu çılgınlık. Babam, Paige ve internetin yarısı keçileri kaçırdığımızı düşünüyor."

"İnternetin yarısı, hakkımızda çok sayıda reklam görüyor."

"Ve *pislik* olduğumuzu düşünüyor," diye vurguladım. "Ki öyleyiz."

"Kendimizi savunduğumuz için mi?"

"Boşverseydik, tavşan dağa küstüğüyle kalacaktı ama şimdi bu bir meseleye dönüştü. Buna biz neden olduk üstelik, onlar değil. Ne kadar ileri götürürsek, o kadar kötü görünürüz."

“Ben CEO’yum. Burayı inşa eden bendim. Şirketi arka bahçede yaptığımız ızgaradan bugünkü gücüne dönüştüren kişi...”

Durdu çünkü gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki ikimiz de şaşırmıştık.

“Pepper.”

Gözlerimi kırpıttım. “Arka bahçedeki ızgaraları özledim.”

İçimizden biri beyaz bayrak sallayana kadar birkaç saniye sessiz kaldık. Biraz daha beklersem bayrak sallayanın o olacağını biliyordum ama tahmin etmesi kolaydı, konuşan ben oldum.

Bunun yerine, “O zamanlar bir bütündük,” dedim.

Annem pastaya bakarak dudaklarını inceltti. “O şarküteriden hiçbir şey çalmadım.”

“Öyleyse neden boşvermiyosun? Rezil olacağız.”

“Odana git.”

İlkokuldan beri, biri bana ilk defa söylüyordu bunu. Neredeyse gülecektim çünkü komik sayılırdı. Bütün hayatımı sürekli tetikte, birini kızdırmaktan korkarak geçirmiştım. Jack muhtemelen ikinci sınıfta bana taktığı “Sallabaş Pepper” lakabını unutmuştu ama o zamandan beri, sallabaşın tekinden başka bir şey değildim.

Ama korkunç bir şey olmadı. Dünya ayaklarımın altından çekilmedi.

Tam olarak iyi değildim ama kötü de hissetmiyordum. Sonra birdenbire Jack’ten mesaj geldi. Kendimi onunla birkaç hafta önce olabileceğimden çok daha açık sözlü konuşurken buldum. Çok geçmeden Kurt da Gelinciq’ten yazıp *sonunda tanışmalı mıyız* diye sordu.

Bunu kabul etmemek aptallık olurdu. Sonuçta Landon ve diğer son sınıflarla beraber o akşam dışarda olacaktım ve şimdi, umarım, aramızdaki tüm şüpheleri giderecek bu hamleyi yapabilirdik. O zaman belki her şey farklı olurdu.

Landon, kimsenin izlemediği zamanlarda bana gösterdiği benliğine geri döner ve her şey anlam kazanırdı. Buna inanmak zorundaydım.

Bu yüzden ben de *evet* dedim.

Ve o zamandan beri tek düşündüğüm buydu. Ertesi sabah, annemle soğuk bir şekilde kahvaltı yaparken ve iş gezisine çıkacak olmasına rağmen birbirimizle zar zor konuşurken, aklımda bu vardı.

Çalışma grubu arkadaşım Pooja'yla, Panera'da salatayla sandviç yerken; Underwood'un kocasının bir hokey maçında yaptığı şeyi anlatırken gözyaşlarına boğulmak üzere olan babamla telefonda görüşürken düşündüğüm şey hep buydu. Birdenbire düşünmem gereken *çok* daha büyük bir şey olduğunu fark edinceye kadar: Hub Seed'in hakkımızda yayınladığı yazı. Yani *bizden* bahsediyorum. Girl Cheesing ve Big League Burger olan biz değil.

Ben ve Jack olan biz.

PEPPER

Ne olduysa, pazartesi ilk ders bittiğinde oldu. Jack ve ben, hep yaptığımız gibi, birbirimize takılacakmışçasına bakıp ağzımızı açtık ama gerçekten söylenecek bir şey yoktu. Cumartesi günkü karşılaşmamızdan beri, ikimiz de Twitter'dan uzak durmuştuk. Bunun yerine, nefes verip birbirimize utangaç bir şekilde gülümsedik.

"Yani," dedi bana doğru yürüyüp sırama parmaklarıyla vururken.

Ethan ve ızgara peynirinin en az beş bin retweet almasıyla övünmesini bekledim ama bir şekilde, yarım sırtışından pek de öyle olmadığını anladım.

"Yani," dedim ben de.

Kahkaha attı. “Pekâlâ, şimdi her şey sona erdiğine göre, muhtemelen... bilmiyorum. Sanırım kaptanlık işimize geri dönmeliyiz?”

Kitapları çantaya koyduktan sonra, “Ah, onlar mı?” dedim.

“Dur tahmin edeyim, zaten hepsini halletin.”

“Hayır, hayır.” Doğrusu Jack’le olduğum ve antremana gittiğim zamanlar dışında, herhangi bir şey yapmaya neredeyse zamanım olmuyordu. “Tüm pis işleri sana yıkmak istedim.”

“Peki o zaman. Bu durumda, muhtemelen bağış toplama etkinliği için ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Belli ki bizden harç olarak aldıkları zilyon para yetmiyor.”

Bu sefer ses tonunda bir sertlik yoktu, onu anladığımı gören bir kabulleniş vardı. Şimdilerde durum yeterince farklı olsa da onun gibi bir geçmişim olduğunu biliyordu. Tüm bu saçmalıkların sonunda nihayet, ortak bir paydada buluşmuştuk.

“Aslında... bir kermes olabilir diye düşünmüştüm.”

Jack kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. “Ne kadar da eski kafalısın.”

Omuz silkтім. “Senin şarküterin, benim de pişirme gücümle aslında gerçekten başarabiliriz. Bilirsin, bunu da berbat etmeyiz.”

Jack düşündü “Hımm. Korkunç bir fikir değil.”

“Ara sıra aklıma iyi bir tane geliyor.”

“Yalnız gerçekten şarküteriye gelmen lazım.”

Teklifi dün gece yapmıştı ama gerçekten ciddi olduğunu ancak şimdi anlayabildim.

“East Village’da oturuyorsunuz, değil mi?”

Sanırım Jack sırtıma dokunduğu için sesim gergin çıkmıştı. “Altı treni direkt gidiyor.”

“Doğru.”

“Senin için iyi olacak Pepperoni. Bu büyük şehrin sana neler sunabileceğini görmüş olursun.”

Bu fikir beni biraz korkuttu. Altı treninin *direkt* gidiyor olduğunu söylemek kolaydı ama durum bundan çok daha karmaşıktı. Uğraşmam gereken çok şey vardı. MetroCard, yanlış trene binmediğimden emin olmak ve treni bulunca da doğru yöne gidenine binmek... Duyduğuma göre trenler bazen ekspres gitmeye karar verebiliyordu. Yeteri kadar dikkatli olmazsanız kendinizi Brooklyn’in ortasında bulabilirsiniz. Bu durumda bana *neler olurdu* kim bilir.

Jack, “İstersen seni kaçırabiliriz,” dedi. “Ethan’ın Cadılar Bayramı’nda Joker olduğu zamanlardan kalan bir peruk var.”

Saçmalıyordum. Metronun beni yiyecek hâli yoktu. Birkaç ay içinde on sekiz olacaktım ve bu şehirde en az yedi ayım daha vardı. Sonsuza kadar tamamen çaresiz kalamazdım.

“Sence hangi gün yapmalıy...”

“Bunu *gördün* mü?”

Gelenler Paul ve Pooja’ydı. Telefonlarını panikle, beş adım ötemizdeki Bayan Fairchild’dan gizli bir şekilde, bize doğru uzattılar.

Pooja’nın telefonunu aldım. Hub Seed logosunu nerede görsem tanırdım. Tanımakta zorlandığım şey, üzerindeki *yüzümdü*.

“Aman Tanrım.”

Twitter’ın *Bugüne Kadarki En İkonik Marka Savaşının Başımı -Duruma Yakışır Şekilde- Ergenler Çekiyor*

“Ergenler mi? diye mırıldandı Jack. “Tüm Z kuşağı adına konuştuğumuzu bilmiyordum ama neyse.”

“Benim fotoğrafımı nereden buldular?”

“Annenden?”

“Yok artık.”

Taffy olmalıydı. Annem buna asla izin vermezdi.

İşte oradaydım. Adımı “Patricia” olarak yazmışlardı ve tanrım, üçüncü sınıf yıllığından dev sivilceli bir fotoğrafımı seçmişlerdi. Jack’i de geçen sezon dalış takımının bir fotoğrafından çok kötü bir şekilde kesilmiş hâliyle koymuşlardı.

Nefes alan her insan gibi, siz de Twitter kullanıyorsanız fastfood zinciri Big League Burger ile beklenmedik düşmanları, sevilen yerel şarküteri Girl Cheesing’in destansı savaşını kaçırmış olamazsınız.

Kurum ağzından attıkları şahsi tweetler, internetin alışık olduğu türden, belli bir hedef kitleye yönelik tweet’lerden. Son birkaç yılda bunların örneklerini Wendy’s, Moon Pie hatta Netflix’e kadar, birçok markanın hesabında gördük.

Bu hesaplar, BLB ve GC’nin yaptığı türden bir savaşın temelini atmış olabilir. Küçük bir şarküteriye yarım milyon -ve hâlâ artan- takipçi kazandıran ve menülerinde olan seçenek sayısından bile daha fazla sayıda hashtag başlatan bir savaş...

Ancak bu yılki #IzgaraPeynirSkandalı’yla ilgili en şaşırtıcı şey ne sizce?

Bu çatışma sosyal medya yöneticileri tarafından yönetilmiyor. Bu, ergenler tarafından yürütülen bir savaş.

Yazıda, Hub Seed muhabirinden önce tüm araştırmayı yapmış görünen Jasmine Yang’ın başka bir videosu da vardı. Görünüşe göre yeni vlog’u dün gece geç saatlerde yayına girmişti. Videodaki detay araştırma becerisi, münazara kulübü için yaptığım her türlü araştırmayı utandıracak nitelikteydi. İlk olarak Jack’in ve Ethan’ın Facebook

hesaplarına girerek yüzeysel bir şekilde Jack'i tanıtıyordu. Benim hakkımdaki bölümü biraz daha kısaydı ama beni bilen herkes, ilk görüşte tanırdı. Yıllık resmine ek olarak, on yıl kadar önce çekilmiş, Nashville'deki ilk Big League Burger'in önünde Paige, annem ve babamla poz verdiğimiz eski bir fotoğrafım vardı. Hepimizin elinde hamburger vardı. Paige diş telleriyle gülümsüyordu. Benim saçlarım da tepeden iki kulak toplanmıştı.

Aklı başında her ergen bunun rezillik olduğunu düşünürdü ama dördümüze bakmadan edemedim. Tüm bunların kafamdaki yanılsamalar olmadığını bir kanıtıydı bu fotoğraf. Bir zamanlar gerçekten, her şey bu kadar sade ve basitti.

Yazıda, New York'ta yaşadığımızdan hatta aynı okula gittiğimizden bahsediliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde okulun adını söylememe merhametinde bulunmuşlardı. Daha sonra olayların özetini geçip Jack ile şimdiye kadar atıştığımız tweet'lerden oluşan dijital bir albüm oluşturmuşlardı. Yeni menümüzle ilgili gönderdiği ilk tweet'i gördüm.

Jack de kendi ekranından aynı yere bakıyordu.

"Her şeyi başlatan tweet."

"Peşinden neler getireceğini tahmin bile edemediğimiz tweet."

Yazı, daha sonra tweet'lerimize gelen tepkilerden bahsediyordu. Bunlardan bazılarını zaten görmüştüm ama bazıları kesinlikle sürprizdi. Mesela, oluşturulan etiketleri görmüştüm ve birkaçına yanıt bile vermiştim. Ancak bir *hayranın* çizdiği resimleri görmemişim. Bir tanesinde dükânlarımızın maskotları olan çilli küçük kızla nur topu gibi bir oğlan, birbirlerine yemek fırlatarak kavga ediyordu.

Eski maskotlarımızı birbirine yakıştıran şaka niyetli, aslında pek de şaka niyetli gibi durmayan, hayran kurgusu

bölümüne geldiğimizde öyle bir tepki verdik ki birkaç kişi koridorda kafasını bize çevirdi.

“Onları yakıştırıyorlar mı?” diye ağzından kaçırdı Jack.

Kafamı salladım. “Maskot olsalar da onlar daha çocuk. Tanrı aşkına, çok çirkin.”

“Onları yakıştırmalarını bırakın,” dedi Pooja telefonu benden alıp yorumlar bölümüne girerken. “Şu anda sizi yakıştırıyorlar.”

Ekрана bakmadan kızarmaya başlamıştım bile.

lilmarvin 4 dakika önce

Aman Tanrım, biri bana çıktıklarını söylesin

kdeeeeen 11 dakika önce

tamam ama bana tumblr'daki BÜTÜN alternatif evren senaryoları lazım, şu anda

SuzieQueue 14 dakika önce

Üzgnm shakespeare, yeni romeo&juliet artık twitter'da

Ve sonra, sanki tüm bu internet dalgasını sadece o kontrol ediyormuş gibi, Jasmine Yang'ın bizimle ilgili videosuna “Bahtsız Peynirlerin Aşkı” adını verdiğini gördüm.

Jack'e bakamadım. *Kimseye* bakamadım. Bu hissin ne olduğunu bile bilmiyordum. Utanç değildi, baştan aşağıya kızardığımı hissettiğim, her yerimi kaplayan bir şeydi bu.

Üzerime 360 derece spot ışığı yansıtılmış, açığa çıkmamış hiçbir yerim kalmamış gibiydi.

“Pepper?”

Sesim, kendi kulaklarıma bile sanki su altındaymışım gibi, bir garip geldi. “Bu... vay canına.”

Zil çaldı. İkimiz de hareket etmedik. Pooja ve Paul telefonlarını toplayıp bize huzursuz, sempatik bir veda edip sınıf arkadaşlarımızla birlikte koridordan gitmeden önce, telefonlarını alıp bir süre beklediler.

Sessizliğı bozan Jack oldu: “Bunu tuhaflaştıracak mıyız?”
Rahatlamış bir kahkaha attım. “Ah, kesinlikle.”

“Harika, harika. Bu durumda, bitli olduğunu söyleyerek hakkımızda çıkacak dedikoduların önüne geçsem iyi olur.”

“O zaman ben de herkese Hello Kitty pijamalarıyla uyduğunu söylüyorum kesin.”

Jack’in yarım sırtışı belirginleşti. “Herkese her yemekten sonra çiğ sarımsak çiğnediğini söyleyeceğim.”

Gırtlığımda fokurdayan kahkahayı hissedebiliyordum. “Onlara havuz suyu içtiğini söyleyeceğim. Bekle! Bunu *gerçekten* yaptın!”

Jack başını salladı. “Bunu aslaaaaaaa unutmayacaksın değil mi Peppero...”

Zil çalınca ikimiz de irkildik. Gülerken birbirimize o kadar yaklaşmıştık ki sonunda kafa tokuşturmamış olmamız bir mucizeydi. Gözlerimiz daha önce hiç zil duymamışız gibi, zil sesi sanki ergenlik hayatımızın her saniyesini dikte etmek için yıllarını harcayan bir şey değilmiş gibi, komik bir şekilde açılmıştı.

Sonra bir an için, ikimiz de kıpırdamadan, gözlerimiz orada takılmış gibi, birbirimize baktık.

“Ders.” Bir anda ağzımdan çıktı; gerçek bir kelime değil de uydurulmuş abuk sabuk bir söz gibi.

Jack, “Ah, evet, öyle bir şey vardı,” dedi bana ayak uydurarak. “Bekle, hayır, bu saatte benim bağımsız çalışmam” var.”

Aniden dönüp koridorun öbür tarafına yöneldi. Uzun bacaklarını ve büyük adımlarla gidişini izledim ve arkamı dönmeden hemen önce, hâlâ bir salak gibi gülümsediğimi fark ettim. Her nedense, bunu durdurmak içimden gelmedi.

* Bazı lise ve üniversitelerde, öğrencinin bir eğitmen eşliğinde istediği dersle ilgili yardım aldığı, normal derslerden bağımsız bir ders saati sistemi. (Ç.N.)

PEPPER

Annemi gittiğinde özlüyordum ama arayıp Kaliforniya'da biraz daha kalacağını haber vermesi, evrenin bana gösterebileceği en büyük merhametti belki de.

Los Angeles ve San Francisco'daki yeni BLB'lerin açılışına katılacaktı.

"Dinle," dedi, "Son zamanlardaki gerginlik için... üzgünüm."

Hiçbir şey söylemedim. Sesinde bağışlamanın verdiği sızı vardı ve o söyleyene kadar, bağışlanmayı ne kadar çok istediğimi anlamamıştım.

"Ben de üzgünüm," dedim. Detaya girmedim. Hub Seed konusuna girmemişti ve bunu tekrar gündeme getirip rahatsızlık vermek için hiçbir neden yoktu.

"Geri döndüğümde beraber bir hafta sonu geçirelim. Sadece ikimiz. Şehir dışına çıkarız. Gölde takılırız."

Bunun imkânsız olduğunu söylemek için ağzımı açtım. Her cumartesi yüzme müsabakalarım vardı ve o da her pazarını, telefon görüşmeleri ve e-postalarla geçiriyordu. Bir hafta sonu kaçamağı yapsak bile istediğim şey şehir dışına çıkmak değildi. Babamı ve Paige'i görmek istiyordum.

Neyse ki Şükran Günü yaklaşıyordu. Üç çeşit turta bile annemle Paige'in gerginliğini rahatlatmak için yeterli değildi ama bu dört gözle beklediğim bir buluşmaydı.

"Evet," dedim onun yerine. "Bana uyar."

Haftanın geri kalanında ondan pek haber almadım ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Annem bir projeye daldığında aynen benim gibi oluyordu. Kendini tümüyle işe verip odağını oradan ayıramıyordu. Ancak son Twitter fiyaskosu hakkında tek kelime söylememiş oluşuna şaşırdım. Özellikle de Girl Cheesing'in bize yirmi bin retweet fark atıp kazanan ilan edilmesini göz önünde bulundurursak...

Perşembe sabahı Jack, beni her zamankinden daha erken bekliyordu. Masasında kullan-at yemek kutusundan vardı. Alışık olduğum bir manzaraydı. O ve erkek kardeşi, sandviçleri ve şarküteride arta kalan salataları hep bu kutularda okula getiriyordu.

Ama bu sefer kutuyu açtığında, içinden koca bir şekerleme geçidi çıktı.

“Bu da... ne?”

“Atom Makaron,” dedi Jack.

Ya buraya gelirken hırpalanmaktan ya da süslemelerinden dolayı biraz ufalanmışlardı ama gönülsüzce de olsa itiraf etmeliydim ki lezzetli görünüyordlardı. Canavar Kek’in makaron versiyonu gibiydi. İkram etmek için kutuyu uzattı.

“Ah, dostum. Bunlar *Kaybeden Taraf İçin Üzgünüm Makaron’ları* mı?”

“Daha çok *Beyaz Bayrak Sallıyorum Makaron’ları* ve *Yemek Yapamamana Neden Olduğum İçin Üzgünüm Makaron’ları*.”

Bir tane aldım. “Pekâlâ, sen kazandın.”

“Adaletsiz bir şekilde...” Ensesini kaşıdı. “Bu yüzden, dinle, tweet atarak... teslim olmak zorunda değilsin. Demek istediğim biz her durumda kazandık. Bunu kimsenin gözüne sokmanın bir anlamı yok.”

Jack’i dikkatlice inceleyerek bir ısırık aldım. Makaron *güzeldi* ki son derece yüksek lezzet kriterlerine sahip biriydim. Tüm çıtırlığı, yapışkanlığı, çikolata-karamel dengesi ve hâlâ tanımlamaya çalıştığım, başka bir sürü tat gayet yerindeydi.

“Emin misin?”

Jack omuz silkti. “Hesabın kontrolü bende. Bu yüzden evet, eminim.”

Lafını bitirmemişti. Çiğnemenin ortasında durup yüzünde parlayacak şeyin şekillenmesini bekledim. Beklediğim

gibi, başını kaldırmadan hemen önce masasına doğru sırtıyordu.

“Ama eğer yüksek dalış tahtası konusunda paçayı yırttığını sanıyorsan...”

Zar zor yuttum.

Bir kaşını kaldırdı.

“Ah, o eski mesele mi?” Eteğimden birkaç kırıntıyı silkeledim.

“Evet.” Gözleri aniden benimkilere odaklandı. Gözlerimi kaçıramadım. “Bana hâlâ korktuğunu söyleme.”

Sirasına eğildim ve avuç içimi masanın üzerine dayadım. “Jack, dün gece Big League Burger ve Girl Cheesing hakkında Tumblr’da oluşturulan tüm etiketlere baktım. Bu minnoshu onlar bile korkutamadıysa, *hiçbir şey* korkutamaz.”

Jack’in yüzünü solgun bir renk aldı. “Tumblr etiketlerinde miyiz?”

Sesimi alçalttım. “Asla unutamayacağım şeyler gördüm.”

“Tanrım, keşke mirasım bu olmasaydı.”

Yine de bunu gerçekten kastetmiş olmasından şüpheliydim. Ben koridorda ve çalışma grubu sırasında birkaç tuhaf bakışa ve Pooja’nın yakıştırmalar hakkında yaptığı şakalara maruz kalırken, sınıf arkadaşlarımız garip bir şekilde Jack’in Twitter’da kaybeden taraf olmasıyla ilgileniyordu. Dün antrenmanda, yüzme takımından bir grup birinci sınıf öğrencisi, onu havuzda köşeye sıkıştırarak “gerçek hayat-taki” Twitter hesabını sordu. Tüm dalaveremize rağmen ikimizin de Twitter kullanmadığını söylerken genzine neredeyse klorlu su kaçıyordu.

Makarondan bir ısırık daha aldım. “Gerçekten çok lezzetli.”

“Neden şaşırdın ki?” dedi ve sonra, ben daha cevaplayamadan, “Biliyorsun, ürünlerimizin hiçbirinin tadına bakmadın.”

“Bu noktada, kapınızdan içeri girdiğim anda, alev alacağıma oldukça eminim. Özellikle şu anda, yüzüm her bir tweet’te görüldüğü ve temelde bir numaralı halk düşmanı hâline geldiğim için.”

Jack’in yüzü öyle hızlı düştü ki bir şey olup olmadığını merak etmek için neredeyse arkama dönüyordum.

“Sana bu konuda kimse rahatsızlık vermiyor değil mi?”

“Ne? Hayır.” En azından yazıda soyadlarımız geçmiyordu ve annemle akraba olduğumdan bahsetmemişlerdi. Taffy beni direkt ateşe atmamış, sevgiyle, şöyle bir ittirmişti.

“Medeniyetten öyle uzağım ki Jasmine Yang bile beni patlatamadı. Beni isteseler bile bulamazlar.”

Jack biraz rahatladı. Hâlâ sıranın altından ayağını oynattığını görebiliyordum. “Evet, iyi. Dikkatli ol, sanırım.”

“Sen de. Artık bir hayran kitlen var.”

Jack kafasını salladı. “Saman alevinden farksız.”

“İzgara peynirinin alevidir belki. Gerçek hayatta...”

Jack’in yanakları kızardı. Bir an belki de çok ileri gittiğimi ya da yüzümün sözlerime pek uymayan bir ifadede olduğunu düşündüm ama sonra, o ânı bozup bana parmağıyla işaret etti. “Tatlı dille yüksek dalıştan yırtacağını düşünüyorsan, tekrar düşünün. Hesaplaşacağız, Pepperoni. Saat beşte. Tribünlerde.”

Gözlerimi devirdim. “Göreceğiz.”

PEPPER

Ama tam yeri ve zamanırken, bu sabahki kabadayılığımдан eser kalmamıştı.

Birinci sınıftan beri yüksek dalış hakkında düşünmemiştim. Bu daha büyük bir sorunun belirtisiydi belki de: Bir şeyde hemen iyi olmuyorsam, onu bırakıyordum. Çocukken bir ay boyunca piyano dersleri, bir yıl boyunca da bale

dersleri almıştım. Hatta top beş adım yakınımı geldiğinde korkup babamın kollarına atlamamla sonuçlanan bir futbol maceram bile vardı. Baştan aşağı mükemmeliyetçiydim ve beş yaşındayken bile kendimi utandırmakla bir ilgim yoktu.

Yüzmek iyi olduğum, öğrenmek zorunda olduğumu bile hatırlamadığım bir şeydi. Yüzmeye bu kadar uzun süre takılıp kalmamın nedeni muhtemelen buydu. Özgeçmişime koymak için daha etkileyici şeylerle ilgilenebilirdim. Ama dalmak...

Berbat olduğumu bilmek için denememe gerek yoktu. Yerden bu kadar yükseğe sıçramanın, vücudunuzu gülünç şekillere döndürmenin ve kaşla göz arasında suya çakılmadan atlamak için dua etmenin hiçbir sezgisel tarafı yoktu.

Dalış takımının antrenmanlarını yakından izleme fırsatım olduğundan, günde yeterince çakılma görüyordum zaten.

Jack yüksek dalış tahtasının tepesinde sırtarak bekliyordu.

“Orada hava nasıl, Pep?” diye sordu. Tahtadaki ağırlığını yukarı aşağı kaydırarak gıcırdattı. Sadece onu izlemek bile midemi bulandırmak için yeterliydi. Takım arkadaşlarımızın çoğunun soyunma odasına girdiğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Pooja kapıda durup bana bir bakış attı ama onu elimi sallayarak geçıştirdim.

“Tamam,” diye mırıldandım. “Şu işi halledelim.”

Jack güldü. “Gerçekten o kadar korkutucu değil.”

“Senin için söylemesi kolay. Çok uzunsun, dünyada sana her şey yüksek dalış.”

“Çok da kısa değilsin.”

Kalbim çarpıyordu. Yemin ederim ki bilerek eğilip onu devirecek en ufak rüzgâra bile meydan okuyormuş gibi kenara doğru yürüyordu.

“Hayır ama yerçekimine senden çok daha fazla saygı duyuyorum.”

“O zaman bunun şarküterinin Twitter hesabı olduğunu varsayalım. Buna hiç saygın olmadığını biliyoruz,” dedi küstahça.

Ben cevap vermeden doğruldu ve kendini suya doğru itti. Vücudunu öyle hızlı bükte ki gözümü kırpsaydım kaçırabilirdim. Aslında, ilk zamanlardan kaçırmadığım tek şey bu olabilirdi. Dalış takımı beni o kadar geriyordu ki genel bir kural olarak, antrenman ya da müsabakalar sırasında onlara bakmamaya çalışıyordum. Karınlarının üzerine düşmelerini ya da kafalarını döşemeye çarpmalarını görmeyi istemiyordum.

Ama gözlerimi ondan alamadım. Büyüleyiciydi. Sanki o birkaç saniye boyunca vücudu kendisine ait değilmiş gibiydi. Jack’in sürekli ayağıyla ritim tutmasından, sürekli hareket hâlinde olmasına alışkımdım ama böylesine değil: pürüzsüz, kusursuz ve hünerli. Kendini tahtadan fırlatıp havada takla atarak döndü ve sonra neredeyse sessiz bir zarafetle suya süzüldü.

Havuzdan çıkıp saçlarını salladığı âna kadar, nefes almayı unutmuştum.

“Sıra sende.”

Ağzım açık kaldı.

“Havalı bir şey yapmana gerek yok. Sadece sıçra.” Bunu bir taklit yaparak söyledi. Avuç içini havuzmuş gibi tuttu, parmağı da benmişim gibi yaparak ilerletip üzerinden zıplattı. Kafamda hâlâ Jack’in dalışını tekrar tekrar oynatıyordum. Serseme dönmüştüm. İzlemenin her zaman korkutucu olduğunu düşünmüşümdür ama onu izlemek heyecan vericiydi. Hareketleri o kadar akıcı ve hızlıydı ki bir şeylerin ters gideceğinden endişe etme şansım bile olmadı.

Ancak bu güven ne yazık ki yeteneklerime sirayet etmiyordu. “Evet. Evet. Tabii.”

“Beş yaşındaki çocuklar bu tahtadan atlıyor, Pep.”

“Beş yaşındaki çocuklar ölüm istatistiklerinden anlamıyor.”

“Biliyorsun, ne kadar beklersen o kadar kötüleşecek.”

Elbette haklıydı. Havuzun kenarına doğru yüzdü ve ben de yavaşça merdivene doğru yürüdüm. Kollarımı merdivene dayadım ve kendimi birkaç basamak yukarı kaldırmadan önce derin bir nefes aldım.

“Bunu yapmayı nasıl öğrendin ki?”

Jack’in aşağıdan sesi geldi. “Oyalanıyorsun.”

Onu tatmin etmek için başka bir basamağa daha tırmandım ama gerçekten merak ediyordum. “Bir insan nasıl olur da bunu yapabileceğini bilir? Ve ölmeyeceğini?”

“Yani, senin yüzmede hızlı olduğun gibi sanırım. Alıştırma yaparak.”

Avuç içlerim o kadar terliydi ki şu anda kayıp havuz güvertesine yapışsam ne olacağını hayal etmekten kendimi alamıyordum. Yerin tamamen beton olması aptalcaydı.

Yüksek dalış alanının etrafında en azından bir çeşit dolgu olması gerekmez miydi?

“Cidden.”

“Şey, bilmiyorum. Çocukken salakça bir sürü dalış yapıyorduk. Sonra annem bizi takla falan çalışabileceğimize, şehir merkezindeki bir trambolin yerine götürdü.”

“Ve Cirque du Soleil’e katılıp onların kaçık ikiz gösterileri olmak yerine, yeteneğini burada harcamaya mı karar verdin?”

“Bize olan inancınla gurur duydum ama o kadar da iyi bir dalgıç değilim. Sayamayacağım kadar çok yenildim.”

Tepeye çıkmadan hemen önce gözlerimi bir anlığına kapattım.

“Bana bunu söyleme.”

“Pep. İyi olacaksın.”

* Modern dans ve akrobasi gösterileri yapan, dünyaca ünlü Kanadalı sirk topluluğu. (Ç.N.)

Sesinde, en ufak bir alay hatta genelde takıldığına dair en ufak bir ışık bile yoktu. Kelimeleri öyle netti ki bir an için ondan uzakta olmama rağmen hâlâ yerdeyim sandım.

“Hatta bence bundan hoşlanacaksın.”

Gözlerimi tekrar açtım ve yukarı çıktım. Tahta kalındı, ancak dalış takımının antrenmanından kalan su nedeniyle hâlâ kaygandı. Sertliğini hissetmek için ayak parmaklarımla yüzeyi dürterek kendimi kaçmayacağıma ikna ettim.

“Tahtadan zorla suya atlıyormuşum gibi,” sesim soluk soluğaydı, “*Peter Pan*’daki Wendy gibi.”

“Bu deneyimden sonra yapacağın tuhaf tatlıları düşün,” dedi. “Yüksek Dalış Kremalı Turtası.”

“Akrofobik Çıtır Elma Tatlısı.”

Jack keskin bir kahkaha patlattı. Kahkahasının yankılanması bana onun ne kadar aşağıda, benim de ne kadar yukarıda olduğumu hatırlattı.

“Buyur bakalım.”

Kenara doğru yalpalanıp aşağı baktım. Havuz boştu. Stone Hall öğrencileri çıktıktan sonra havuzu kullanan spor salonu müdavimleri, şu sıralar kış sporlarıyla ilgilendiğinden, havuzun dinginliği ürkütücü bir hava yaratıyordu. Sanki su gerçekten orada değilmiş gibiydi.

Jack, “Hey,” dedi.

Ona bakmak istedim ama sallanıp dengemi kaybetmekten korktuğum için kendime güvenemedim.

“Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin.”

Korkumdan daha inatçı olan tek şey gururum olabilirdi ama göğsümde bir şeyin gevşediğini hissediyordum, korku yavaş yavaş da olsa vücudumu terk ediyordu.

“İddiaya girdik,” diye itiraz ettim hâlâ suya bakarken. “Evet, şey, sözünden cayarsan hakkında kötü bir şey düşünmem,” dedi. Sesi o kadar kısık ki etrafta başka biri olsaydı onu duyamazdım.

Her şey öylesine hareketsizdi ki kendi nefesimden ve kalbimin atışından başka bir şey duyamıyordum. Korkudan kemiklerim sanki çatlayacakmış gibi hissettim. Bir kez gözümü kırptım ve sonra aşağı indim.

“Pepper?”

Birdenbire, hissettiğim şey artık korku değildi. En azından, ismini bildiğim türden bir korku değildi. Bu yalnızca yüksekten dalış değil, bir makalenin altıncı taslağını bititirken güneşin doğuşunu izlemektir. Hayatımda ne yapmak istediğim konusunda hiçbir fikrim olmamasına rağmen mülakatta yalan söylemekti. Paige ile telefonda konuşurken annem gelince oluşan sessizlik anı ve ikimizin de diğerini kızdırmadan ne söyleyeceğimizi bilmemektir. O zamanki ve şimdiki Pepper’ın önünde duran binlerce kilometrelik dolambaçlı bir yol vardı ve ben, artık hangisi olduğumdan bile emin değildim.

Bu aniden çok aptalca göründü. Kolayca alt edilebilirdi. Hayatımın geri kalanına, yıllardır kaçtığım sorunlara kıyasla hiçbir şey olmayan aptal, gülünç ve kısa sürecek bir şeydi. Çılgılık atıp sıçradım. Midem kasıldı. Gözlerimi kapattım ve sonrası sadece hava ve sonsuzluk; sanki sonsuza dek düşüyormuşum gibiydi. Nefesim boğazımdan ciğerlerime süzülerek, tek nefes olana kadar havada neşeyle, düştüm, düştüm, düştüm...

Suya çivileme daldım, şok ediciydi ama hiç de acı verici değildi. Bir anlığına kendimi bıraktım, sonra gözlerim aniden açıldı. Kafamı bin kere içine soktuğum havuz aynıydı ama şimdi farklı geliyordu. Sanki kendi akımlımı yaratmışım gibi, ışık kenarlardan kırılarak daha parlak hâle geliyordu.

Suluk soluğa sudan çıkıp gözlüğümü çıkardım. Jack, havuz kenarında çömelmişti ve bana bakıyordu.

“Vaay.”

Jack'in ifadesi sırtıta dönünce anladım. Bir dalıştan sonra sudan çıkıp attığı bakış, şu anda bana attığı bakıştı. Aynı parlaklık ve telaş...

"Şimdi gözlerin açıkken dene."

Hayatta olmaz demek istedim ama sonra kolunu uzatarak havuzdan çıkmama yardım etti. Elimi tutup beni yukarı çekerken içimde alışılmadık bir dalgalanma oldu. Yıldırım çarpmış gibi değildi elbette. Yıldırım *bendim*.

"Evet," dedim. "Evet. Tekrar yapacağım."

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Aferin kızıma."

Ve yaptım. Ağır hareket ediyordum ve bunda çok kötüydüm ama yine de tırmandım ve Jack de hemen arkamdan tırmanıp tekrar atlamamı bekledi. İkinci sefer de ilki gibi heyecan vericiydi. Dünyanın etrafımda süzülmesini izlemek, kendimi bırakmak ve aşağıda beni yakalayacak bir şeyler olduğunu bilmek...

Tekrar yüzeye çıktığımda Jack haykırarak anında bir ters takla attı sonra vücudunu iki büküm yaparak son saniyede kendini suya attı.

"Gösterişçi," dedim soluk soluğa yüzeye çıktığında.

"Kişi kendinden bilir işi." Saçını tekrar geriye iterken bana su sıçrattı. Bonemi çıkarıp kenara fırlattım ve ben de saçımı ona doğru salladım. Su doğrudan gözüne girdi ve yüzünü buruşturdu.

"Ah, pardon, üfffff!"

Tekrar nefes alabilene kadar yeni bir su dalgası yollamasına hazır değildim. Cırt cırtlı ayakkabılar ve dondurma lekeli tişörtlerle geçen günleri andıran, kendimden beklemediğim saçma bir ciyıklama ile, hemen geri su attım ona doğru. Su sıçratmalarının benimkinden çok daha güçlü ve pratik olduğunu görünce, sutopu sırasında yaptığım gibi, öne uzandım ve onu bastırmak için bir elimi başının üstüne koydum fakat bu sefer, bunun geleceğini tahmin ederek, elini elimin üstüne bastırdı. Birlikte dibe battık.

Birkaç dakikalığına, su altında dirsekleri ve ellerimizi kavrayan, her iki tarafa da su iten bir bacak ve kol öbeğinden başka bir şey değildik. Yüzeye çıktığımızda aptallar gibi gülüyor ve burnumuzdan soluyorduk. Kendimi ondan uzaklaştırıp yunus ayak vuruşu yaptım, böylece maksimum su sıçramasını elde etti. Öne doğru fırladı ve beni havuz boyunca takip etti ama en azından, bunda benimle yarışmazdı. Etrafında daireler çizebilirdim ve bunu biliyordu.

Yine de kendimi bana yetişmesi için çok az yavaşlattım. Altımdan yüzüp beni yakalayınca beyaz bir köpek balığı görmüş gibi ciyaklamaya başladım.

Utanmaz bir sırıtışla sudan çıktı.

“*Seni pislik.*” Avucumla omzunu ittim.

Omzunu elime yasladı ve aynı boyda olacağımız şekilde, kendini suya indirdi. “Ne, buraların en iyi yüzücüsü olduğunu mu sandın yoksa?”

“*Lütfen.*” Gözlerimi devirdim. “Gerçek bir yarışta beni yenemezsin.”

“Ah öyle mi?”

“Seni ezip geçerim.”

“Öyleyse ez beni.”

Su, ikimizin de ayakta durabileceği kadar sığıdı ve Jack’in sırıtışı, benimkine öyle yakındı ki yüzüne doğru nefes veriyor, kenarlarından sular damlayan kahverengi gözlerinin içine bakıyordum. Su sanki arkamda bir yerde dolanıp beni ona doğru ittiriyordu. Başımı yukarı kaldırdığımda Jack’in bakışlarındaki meydan okumanın yumuşadığını, yerini başka bir şeye bıraktığını gördüm ve öylece, suyla birlikte, bir şeyler de gitti. Aramızdaki, haftalardır görmezden gelmeye çalıştığım heyecandan başka bir şey değildi. Bariz, katıksız ve kaçınılmaz bir heyecandı.

“Demek *buradasın.*”

Havayı kesen bir başka ses duyduğumda o kadar paniğe kapıldım ki geriye, Jack'ten uzağa sıçradım. Etrafımızda fiş-kıran su her şeyi açık hâle getiriyordu. Neredeyse, az önce olmak üzere olan şeyden, o hemen önceki anda olduğundan daha belirgin şekilde... Başımı havuzun kenarında duran Landon'a çevirdim. Her şeye rağmen, az önce böldüğü şeyden habersiz görünüyordu.

Landon'a baktım ve sonra Jack'e geri döndüm. Hangimi-ze hitap ettiğinden emin olamadım ama Jack suya bakıyordu. Utanç, baştan aşağıya, tüm vücudumu dolaşmıştı. Bazı şeyleri yanlış mı anlamıştım? Jack neden bana bakmıyordu?

Landon suyun üzerinden, "Soyunma odalarının orada takılıyordum ve bende numaran olmadığını fark ettim," diye seslendi.

Şaşırdım. "Numaram mı?"

"Evet. Böylece yarın nerede buluşacağımızı söyleyebilirim?"

Son Sınıfların Geleneksel Okulu Asma Günü.

Hepsi tek seferde üstüme çullanıyormuş gibi hissettim. Yüksekten dalışta olduğunun tersine, sanki bir şeyler içime doluyordu. Kurt'la yarın buluşmak için yaptığımız anlaşma ve Landon ile takılmak... Aynı şey olduklarından neredeyse emin olduğum iki şey; öyle olmasını isteyip istemediğimden emin olmadığım iki şey...

"Doğru. İııı..."

Havuzun karşısında Landon'a numaramı haykırmaktan daha garip bir şey yaşayıp yaşamadığımdan şüpheliydim ve Landon numarayı telefonuna yazarken Jack'le bakiştığımız an, gözlerinde öyle titrek ve belirsiz bir şey vardı ki içimden neredeyse, nedenini bilmeden, özür dilemek geldi.

Ancak o an, hızlıca geçti. Jack suya hafifçe vurup bana birkaç damla su attı.

“Demek sen ve Landon ha?”

“Biz sadece... Okulu asma günü için. Yani, sonrası için. Okul sonunda bitince herkesin parka gittiğini biliyorsun.”

Jack, bana meydan okumak üzere, her zaman yaptığı gibi, kaşlarını kaldırdı. “Yani, her zaman öyle başlar.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu bir randevu değil.” Ya da öyle miydi?

“Ama öyle olmasını istiyorsun?”

“Ben...”

Bu bir cevap değildi çünkü verecek bir cevabım yoktu. Yine de Jack, bunu bir cevap olarak aldı. Omuz silkerek, ses tonuna uymayan bir ifadeyle, “Arkadaş olduğunuzu bile bilmiyordum,” dedi.

“Yani, mesajlaşıyoruz,” diye çevirdim.

“Mesajlaşıyor musunuz?”

Bunu bana söyleten neydi, bilmiyordum. Belki de gerçekten kafası karışmış görüldüğü içindi. Neden karışmasındı ki? Sanırım Landon gibi birinin öylece mesaj göndereceği kızlardan değildim. Sosyal çevreler söz konusu olduğunda, tamamen farklı galaksilerdeydik.

Bu yüzden telaşlandım ve utandım. Sonuçlarını düşünmeden önce, aptal beynim bunu ona haklı göstermenin bir yolunu buldu: “Gelinciq’te yani.”

Cevabım Jack’in yüzünü ikiye böldü, gözleri büyürken aşağısı donakaldı. Konuşmaya nasıl başladığımız, uygulamanın kimliklerimizi ne zaman ifşa ettiği gibi ayrıntıları sormasını bekledim ama bunun yerine, “Uygulamada olmadığınızı söylediğini hatırlıyor gibiyim,” dedi.

“Ara sıra. Yani değilim. Neyse. Bu bir grup takılması olacak. Sen de geleceksin değil mi? Eminim herkes...”

“Vardiyam var,” dedi Jack, arkasını dönüp hızlı kulaçlarla havuzun kenarına doğru yüzerken.

“Jack.”

Durdu, tek eli havuzun kenarındaydı. İki dakika öncesine dönebilmemiz için bir şeyler düşündüm. Artık gittiği için şimdi çok daha değerli olan iki dakika öncesine...

Ama söylebildiğim tek şey, “Kermes. Ne zaman yapacağımıza karar verelim ki Rucker’la yer ayırtalım.”

Jack’in omuzlarının gerginliği yerini bir iç çekişe bıraktı. “Pazartesi diyelim. Böylece hepimizin bir şeyler pişirmesi için önünde bir hafta sonu olur.”

“Doğru. Akıllıca.” Dudağımı ısırdım. *Başka bir şey düşün.* Ama Jack çoktan kendini sudan çıkarıp bana döndü. Kapalı gülümseme ve sert bir el sallayışla, adını koyamadığım bir hayal kırıklığıyla, beni havuzda bırakarak soyunma odasına gitti.

JACK

Annem önüme önceki günden kalan, büyük bir parça vişneli *strudel* koydu.

“Modunu düşüren nedir?”

Bunun ciddi bir soru olduğunu biliyordum çünkü bana kasada yemek teklif ediyordu. Bu babamın kitabında kocaman bir *hayırdı*. Yine de annemin olayı küçük kuralları çiğnemekti. Bir an için tatlıyı düşündüm ve burada yapıldığı günden beri hiç tatlı yemediğimi fark ettim.

Belki Pepper o kadar iyi bir pastacı değildi. Belki sadece yaptıkları tazeydi.

Of. Pişirme yaşağından önce yaptığı *Marshmallow’lu Sınav Bisküvileri’nin* tadı hâlâ aklımdayken, kendime yalan bile söyleyemiyorum.

“Modum düşük falan değil.”

“Öyle. *Tadın* mı kaçtı yoksa?”

“Anne...”

Omzuyla benimkini dürttü ki bu kolay bir başarı değildi. Ethan ve benim yanımda cüce gibi kaldığını düşünürsek...

“Hadi ama. Okulla mı ilgili?”

“Hayır.”

“Dalış takımı?”

“Hayır.”

“Şu büyük korkunç üniversite mülakatları mı?”

Gözlerimi devirdim. “Kesinlikle değil.”

Onaylayan bir ses çıkardı. “Üniversiteden sonraki hayatın çoktan hazır bile. Öyle aptal fiyakalı okullara kimin ihtiyacı varmış?” diye sordu, sanki Stanford’ta okumuş olan o değilmiş gibi.

Üzerimdeki baskıyı kaldırmaya çalışan *havalı anne* olmaya çalıştığını görebiliyordum ama söyledikleri durumu daha da kötüleştirdi. Pepper’ı havuzda bıraktığımdan beri ilk kez, o ve aptal Landon, aklımdaki en saldırgan şeyler değildi.

“Hiç pişman oldun mu?” diye sordum.

Soruma hazırlıksız yakalamıştı. “Neden pişman oldum mu?”

“Okula gitmekten. Markalı çocuk olup sonra burayı boylamaktan.”

“Ben burayı boylamadım ufaklık, burada olmayı seçtim.”

“Ama babamla tanışmasaydın...”

Savunmaya geçmesini bekledim. Ona kafamda bunu sormayı hayal ettiğim zamanlar iyi bitmiyordu çünkü. Gü-lümseyip başını eğmekle yetindi.

“Muhtemelen burada bir hukuk firmasında veya Washington’da, başka bir büyük şehirde, bir hukuk firmasında çalışıyor olurdum. Başka bir adamla evli olurdum, tamamen farklı çocukları olurdu.”

Şaşıracak ona baktım. “Ah.”

Kasaya doğru eğildi, öyle rahat bir şekilde duruyordu ki görünüşüne bakılırsa, ona yarın yağmur yağacağını düşünüp düşünmediğini sormuş bile olabilirdim. “Bunu o zaman biliyordum ve şimdi de biliyorum. Mesele de bu ya, babanızı seviyorum. Bu şarküteriye seviyorum ve maskarelolarınız muhtemelen hayatımdan bir düzine yıl almış olsa da siz iki serseriye de...” Elini sırtıma koydu.

“Asla pişman olmayacağımı biliyordum ve bir de ne var, biliyor musun?”

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. “Ne?”

“Haklıydım.”

Sonraki sözlerimi dikkatli seçmeliydim ama bunda hiç iyi değildim. “Büyükannemi ve büyükbabamı çıldırtmış olsa bile mi?”

Bu sorunun geleceğini zaten biliyordu ve çekinmiyordu. “Sonunda dediğime geldiler. Bu benim hayatımdı, onların değil. Ne istediğimi biliyordum ve sadece bu bile ne kadar şanslı olduğumu gösterir. Herkes ne istediğini bilmez.”

Ağzımı açtım ve neredeyse tam o anda söylüyordum: *Bunu istemiyorum*. Yine de sorun şu ki hem istiyor hem istemiyordum. Duygularım, hayatımı burada geçirmek istemediğim halde buranın olmadığı bir gelecek de düşünemediğim gerçeğiyle karman çorman olmuştu.

Budalacaydı ama aptalca ve çocukça bir an için, sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledim. Annem ve babam işleri yönetirken, burayı kendimi sorumlu hissetmeden sevmeye devam edebilirdim. Böylece bana sahip olmasına izin vermeden, benden yararlanmasına izin verebilirdim.

Ama kapatmamıza beş dakika kala, başka bir müşteri kitlesi geldi ve hepimiz telaşa, işe geri döndük. Konuşma bitmişti ve *strudel* çoktan unutulmuştu.

JACK

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Ethan'la dizüstü bilgisayarımızı alıp kanepede oturduk. Twitter'daki resim nedeniyle, içinde bulunduğumuz kavga gıyaben sona ermişti.

Küçük ve tıksık tıksık bir şarküteride birlikte çalışınca, kavgalarımızın genelde bir son kullanma tarihi oluyordu ve birbirimize kızgın olmak, pratikte mümkün olmuyordu.

Bu sırada Gelincik'ten bir bildirim geldi.

Mavikuş

Pekâlâ. Yarın için plan hâlâ geçerli, değil mi?

Midemdeki çalkantının rahatlatma mı yoksa korku mu olduğuna karar veremedim. Bu öğleden sonradan beri Gelincik'e girmekten ve onu düşünmekten bile kaçınmışım. Normalde her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak ve herhangi bir şüpheli sorunla başa çıkmak için, gün içinde birkaç tarama yaptım.

Ancak tüm bu Pepper ve Landon olayından sonra, ortamdan elimi ayağımı çekmek istemişim.

Sadece... bilmiyorum. Özel bir an yaşadığımızı sanmıştım. Belki de o anlardan çok olmuştu ama anlamamıştım. O güçlü, saçma gülüşüyle sudan çıkıp kan basıncımı yükseltince, o anların hepsi bir anda gözümün önünde belirmişti.

Ve tuhaf bir şekilde, tüm bu olay boyunca, Pepper ve ben... Pekâlâ, *arkadaş* artık aptalca bir kelime gibi görünüyor, yani durumu tam olarak kapsamıyor. Ona Paul'a ve Ethan'a bile söylemediğim şeyleri söylemişim. Kahretsin, Mavikuş'a söylemediğim şeylerdi bunlar ve Mavikuş, şimdiye kadar dürüst bir şey söylemeye en çok yaklaşabildiğim kişiydi.

Beynim ekran görüntüsünü almış gibi, geçen gece Ethan hakkında yazdıkları hâlâ gözümün önündeydi. Daha benim bile anlam veremediğim şeylerle yüzleşmemi sağlamıştı.

Beni saklanmakla suçlamıştı. Kendimi sabote etmekle suçlamanın kısa hâli...

Bu aptal uygulamayı yapmam da cabasıydı. Sayemde Landon ve Pepper mutlu sonlarına kavuşuyordu.

Yarattığım tuhaf canavara, Gelinciq'e döndüm. Onu yaptığım için asla pişman olmadım. İnsanların zaman zaman hıyar olma eğilimi göstermeleri haricinde, çalışma grupları kurulmasına yardımcı oldu. İnsanlara kendilerini göstermek için alan verdi ve tesadüfen arkadaşlıklar ve ilişkiler bile başlattı. Gina ve Mel.

Pepper ve Landon.

Belki ben ve Mavikuş.

Kurt

Evet. Ama önce...

Kurt

Acil Kapkek Bulucusu

Cevap vermesi tam bir dakika sürdü. Beklediğim zamanın ilk yarısını onu korkutup kaçırdığımdan şüphelenerek düşünmekle geçirdim. Eğlenceli jestimi kişisel algılayıp algılamadığını ya da henüz başlamamış bir şeye karşı tuhaf bir baskı hissedip hissetmediğini merak ettim.

Ama sonra bir şekilde, aklım tekrar Pepper'a kaydı. Bahse girerim Landon grup olayına bile gelmeyecekti. Belki de *gelirim* deyip tam da işine geldiği gibi, bir şekilde ona buluşma için yanlış adres gönderecekti veya Pepper, "Hey, biraz dondurma almak ister misin?" diyene kadar bekleyecek ve birlikte Big League Burger'e gideceklerdi. Sonra Pepper çantasından sırf komik olsun diye, saçma acil durum tatlı

soslarından birini çıkaracaktı. Landon ona gülerek sevimli olduğunu söyleyecekti ve Pepper'ın çilli yanakları kızarcaktı ve...

Mavikuş

Aman tanrım. YAPMIŞ OLAMAZSIN!

Mavikuş

KAPKEK VERSİYONUNU MU YAPTIN?

Sonunda gülümseme isteğimi serbest bıraktım. Koltuk minderlerine rahatlamış bir şekilde yaslandım ve telefonumu, bana kaşlarını kaldıran Ethan'dan uzaklaştırdım. Uygulama bu haftaki boş zamanlarımla neredeyse tümünü almıştı. Ancak *mac and cheese bulucu* uygulamasını temel aldığım harita biçimlendirmesini kullanıp Manhattan'da 450 farklı kapkek satan yer bulmuştum.

Kurt

Yani, mac and cheese ve kapkekler EN TEMEL BESİNLER olduğu için

Mavikuş

Şu anda ağlayabilecek olmam peki???

Kurt

Dişçin ağlacak, bu kesin

Kurt

Neyse, kapkek takıntın konusunda şaka yapmamış olmana sevindim.

Mavikuş

Hiç de bile. Bunun bana nasıl uygun olduğunu bilemezsin

Mavikuş

Tamam, sen bana büyük gizli projeni anlattın. Ama ben kendiminkini senden gizledim

Kurt

Yani artık sen de anlatmak zorundasın. Seninki ne?

Mavikuş

Baya şapşalca bi şey, kendini hazırla

Kurt

Hazırım say

Mavikuş

ppbake.com

Mavikuş

Bir blog. Yemek üzerine

Mavikuş

Güncel bir blog, ben ve ablam birlikte işletiyoruz ama anonim olarak

Mavikuş

beş yaşından beri yemek yaptığımızdan, saçma sapan isimler taktığımız şeyler var işte

Bağlantıya tıkladım ve parlak, neşeli, camgöbeği renginde bir web sayfası açıldı.

İsmi P&P Fırın'dı. İnternet sitesine dönüştürülmüş WordPress bloglarından biriydi, ancak bu onu kesinlikle daha az çekici yapmıyordu. Gönderilerdeki resimler o kadar canlıydı ki tatlıları ekrandan resmen tadabiliyorum.

Tatlıların ismine baktım ve görselleri inceleyerek aşağıya indim. En yenisi, görünüşe göre PBR* ile tatlandırılmış ev yapımı bir rulo kek olan *Çerçöp Kek*'ti. Sayfayı biraz daha aşağı kaydırdım ve *Pişmanlatmayan Pasta* ve *Bir-Dahaki-Sefere-Artık Kurabiyesi* ve sonra...

Ve sonra Cadılar Bayramı zamanı *Canavar Kek* için girilmiş bir gönderi gördüm.

Nefesim, göğsümü terk etmeden önce bir an durdum, tüm vücudum kanepede kaskatı kesildi. Karıştırmama

* Amerika'da sık tüketilen bir bira. Ucuzluğu nedeniyle, genelde öğrenciler tarafından tüketilmesiyle bilinir. (Ç.N.)

imkân yoktu. Pepper'ın unlu mamüllerini uzay-zaman sü-rekliliğini tehdit edecek kadar hızlı yemek gibi kötü bir alışkanlığım olabilirdi ama *Canavar Kek*'in parlak renk-leri ve yapışkan karmaşık dokusu, zihnimde ve tat alma duyumda öylesine keskindi ki onu başka bir hayatta bile görsem, hemen tanırdım.

Yine de beynim tüm bunları işlemeyi reddetti. Muhte-melen uykusuzluktan, canlı ve ayrıntılı bir halüsinasyon görüyordum. Gözlerimi kapatıp açınca geçekcemişçesi-ne, sayfada gezinmeye devam ettim ama aşağı kaydırdık-ça daha da kötüleşiyordu. *Özür Blondie'leri...* Geçen gün Pooja ile birlikte yedikleri *Habersiz Sınav Lolipop Kekle-ri...* Daha önce hiç duymadığım, birkaç aptal alakasız isim daha... Bazıları Paige'in olmalıydı, ancak diğerleri o kadar Pepper'dı ki sırf okurken bile canım acıdı.

Telefonumu düşürdüm.

"Ne?" diye sordu Ethan, kafasını ekrandan zar zor kal-dırırken.

Pepper Mavikuşmuş. Mavikuş Pepper'mış.

Ne düşüneceğime ve ne hissedeceğime karar veremiyor-dum ama vücudum, buna benim için çoktan karar vermiş-ti. Kalbim vücudumun her yerinde atıyordu. Göğsüm bir-denbire hava ile dolmuştu. Bununla nefes mi alsam yoksa avazım çıktığı kadar "PEPPER MAVİKUŞMUŞ!" diye mi bağırısam bilemedim.

"Yine mi Pepper?"

Vücudumda kan kalmış olsaydı eminim yüzümden o anda çekilirdi. "Ne?"

"Bir şey mi tweet'ledi?"

Doğru. Twitter. İstemsizce başımı sallamış olmalıyım.

Ethan gözlerini devirerek, "İşi bitmiş biri için bu kadar yeter," dedi. Annem, elinde dolu bir çay fincanıyla Büyü-kanne Belly'nin odasından içeri geldi. "Pepper? Geçen gün takıldığın kızın adı değil mi bu?"

Geçen gün artık bir yıl gibi geliyordu. Pepper ve Mavikuş ile konuştuğum son birkaç haftayı, birkaç *ayı*, onları kafamda çözmeye çalışarak geçirmiştım. Mavikuş'a ne anlatmıştım? Pepper'a ne anlatmıştım?

"Evet, o," diye onayladı Ethan.

Ve daha da önemlisi, Pepper ne düşünecekti? Twitter düşmanı ve son sınıfların hayal kırıklığı Jack Campbell'ın bilmesini istemeyeceği kaç şeyi teknik olarak bana söylemişti?

Annemin yüzü parladı. "Ve Hub Seed'de hakkınızda yazılanları görüp sana çıkma teklif etti, ha?"

Nihayet kendime geldim. "Tam olarak öyle değil."

Ethan, "Big League Burger hesabından tweet atan kişi Pepper," dedi.

"Bir dakika, ne?"

Babamın iştirme mesafesinden uzakta, mutfakta olduğunu, elinde aniden bir tava ve bulaşık deterjanıyla kapıda belirene kadar fark etmemiştim. Önce bana, sonra Ethan'a baktı.

Sanki soruyu kime yönelteceğinden emin değildi.

Ethan küçümseyen bir tavırla "Pepper Evans," dedi. "Bizimle aynı okula gidiyor. Ailesi tüm Big League Burger işletmelerinin sahibi."

Annem kaşlarını çatı. "Patricia adında bir kız olduğunu sanıyordum?"

"Gerçek adı Pepper," dedim. "Hayır, gerçek adı Patricia ama adı Pepper." Veya Mavikuş. Ya da *Jack'e Tekrar Tepesi Atacak Olan Kız*. Seç beğen al.

"O kadın."

Babamın ağzının hareket ettiğini görmemiş olsaydım, bunu söylediğini hayal ettiğime kendimi ikna edebilirdim. Yüzüne ufak bir ifade kondurdu. Görmeyeyim diye tencereye bakmak için başını eğdi ama çok geçti. Anneme baktım.

Onun da benim kadar şaşkın görünmesini bekledim ama yerini iç çekmeye bırakacak türden bir nefes alıyordu sadece.

“Hangi kadın?” diye sordu Ethan. Dizüstü bilgisayarının ekranında her ne açıksa, çoktan unutmuştu. İkisi de cevap vermeyince, “Biz... bir şey mi kaçırıyoruz?” diye ekledi.

Babam dudakları sıkı bir şekilde yukarı baktı. “Hayır. Sadece... Twitter olayını unutuyoruz ve hiç olmamış gibi davranıyoruz, değil mi?”

“Tamam,” dedim suskun bir şekilde.

Başını salladı. “Hadi böyle devam edelim.”

Ve sonra, ürkütücü ve psişik ebeveyn tarzıyla, bir şey demeden yatak odalarına gittiler. Kapıyı kapatmadılar. Genelde konuşacakları zaman kapatmazlardı. Kapıyı sadece çok az aralık bırakmışlardı, sesleri duyamayacağımız kadar alçaktan geliyordu.

Telefonumun ekranı aydınlandı.

Mavikuş

Pekâlâ, yarın ne yapıyoruz pasta üstadı?

Yarın. *Geleneksel Okulu Asma Günü*.

Küçük, saf ve gerçekten utanç verici bir heyecan, yerini anında paniğe bıraktı.

Landon.

Öyle ya da böyle, bugün havuzda yüzünde oluşan ifadeyi ya da sözlerindeki kekelemeyi hayal ettiğimi sanmıyorum. Kurt’un Landon olduğunu düşünüyor.

Hayır. Kurt’un Landon olmasını *istiyor*.

“Ne oluyor be?” Ethan söylendi.

Ona, bazen sinir bozucu derecede benimle aynı olan gözlerine baktım. Genellikle böyle anlarda, bana her zamankinden daha da çok benzerdi. Aynı çatık kaş, aynı şaşkın bakış. Müttefikim, kardeşim, bölünmüş asi yumurtanın diğer yarısı... Ebeveynlerimizin tuhaflığını öylesine

unutmuştum ki geri dönüp aniden Almanca konuşsalar bile olduğum yerden hareket etmezdim.

Acınası bir haldeydim.

“Hey,” dedi Ethan. Ne olduğunu sormuyordu ama *hey* deyişindeki tonu ve şaşkınlıkla gözlerini kırpması, bir bakıma bu anlama geliyordu.

Ve birdenbire, göğsümde bir ağrı ile, ona her şeyi anlatmak için neredeyse dayanılmaz bir dürtü hissettim. Gelin-ciq’i, Pepper’ı, gelecek ve sonrası için eşit derecede korktugumu ve şüphelerim olduğunu anlatmak istedim. Ethan’ın gölgesinden ne kadar kaçmaya çalışsam da günün sonunda beni anlayan o oluyordu. Ethan’a, kendi başıma açtığım sorunlar için ne kadar içerlesem de o hâlâ ve her zaman, benim ilk ve en iyi arkadaşım olacaktı.

Ona güvenmediğimden söylememelik yapmadım. Bunu kendim bile kabul etmek istemiyordum. Onu açığa çıkarmak, durumun rezilliğini pekiştirmek ve yüzleşmeye hazır olmadığım bir kalıcılık yaratmak istemedim. Dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu aldım. “Uyumam lazım,” diye mırıldandım.

“Öyle mi?”

Bir fırsat daha. Ethan bana baktı ve bir an için sadece bizdik. Okul ve arkadaşlar, oturan ya da ayakta bekleyen müşteriler, yolumuza çıkan hiçbir yabancı yoktu. Küçükken dünyanın geri kalanı aramıza girmeden önce olduğu gibiydi. Ethan erkek kardeşim olduğu kadar bir kıyas malzemesi hâline gelmeden önce olduğu gibi...

Zorla yutkundum. “Öyle.”

Odama gidip ayakkabılarımı çıkardım ve önce yüzüm yastığa gömülecek şekilde, yatağa atladım. Öğrendiğim şey üzerine uyumam gerekiyordu. Belki bir gece ya da bir ömür boyu... Gözlerim kapalı olmasına ve yatağa yayılmış olma- ma rağmen, alt kattaki espresso makinesinden bir fincan kahve içip tam kafamdan bir darbe yemişim gibi, bir yanım hâlâ öfkeli ve zavallı gibi hissediyordu.

Telefonum yine titredi. Görmezden geldim. Mavikuş olmalıydı. Hayır, Pepper. Hâlâ ne diyeceğimi ve ne yapacağımı bilmiyordum. Zamanı durdurmak istedim. Bunun hakkında bir karar vermek zorunda kalmak istemiyordum ama mesele de buydu; cevap versem de vermesem de bir karar verilmişti. Domino taşı devrilmiş ve önündekileri beraberinde devirmeye başlamıştı.

Hiçbir şeye müdahale etmeden, tüm bunlara seyirci kalacaktım.

Sonra telefonum tekrar ve tekrar titredi.

Yüzümü uykulu bir halde yastığımdan çekip ekrana baktım. Yazan sadece Paul'du. Doğrusu, mesajların hızlı ve tek tek gelmesinden anlamalıyım. Düşündüklerini hiçbir zaman tek bir mesaja sığdırmayı başaramamıştı.

Bugün 9:32 ÖS

kanka. KANKA. kanka kanka kanka kanka

gelinciq'teki japon balığının kim olduğunu söylemek zorundasın

ruh ikizim olabilir??? sanırım?

ya da uygulamayı kimliklerimizi ifşa etmesi için tetikle.

bunu yapabiliyosun di mi

Ellerimle gözlerimi ovuşturarak sinirli bir şekilde baktım.

Bugün 9:34 ÖS

Hayır. Bunu yapmayacağım

ama yapabilirsin

Di Mi???

Telefonu tekrar yere koydum. Şarj cihazına bağladım ve sabaha alarm kurdum. Tüm bunlarla vücudumun bildiği gibi baş etmeye kararlıydım: Dibine kadar uyuyarak. Işığı kapattığım anda telefon tekrar titredi.

Jaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaccck

Ve sonra, nihayet, hissettiğim her ne ise, bir odak noktası, fışkıracak bir delik buldu.

HAYIR. Sormayı kes.

Bu, uygulamayı kullanan diğer insanlara haksızlık ve sırf sen hile yap diye adilik yapmayacağım

Ayarsız bir şiddetle telefonu geri bırakıp ışığı kapattım. Telefonum gecenin geri kalanında bir daha titremedi.

PEPPER

Cuma akşamı saat yedide, kafamdaki bir sonraki Pepper/Paige icadı için bir blog gönderisi hazırlıyordum: *Pepper'ın Boktan Günü Kurabiyesi*.

Malzemeler: Öncelikle ya hasta olduğu için ya da okul saatlerinde gerçekleştiğinden *Okulu Asma Günü* saçmalıklarına katılmayan Jack Campbell ile çözülmemiş bir adet gerginliğinizi ekleyin.

Bu dünyada en çok gurur duyduğum şeyi ona göstererek içimi açtıktan iki saniye sonra, neredeyse tüm gün, benimle iletişime geçmeyen Kurt'u da koyarak karıştırın. Sonra üzerine biraz Landon ve inanılmaz derecede sarhoş gençlerden oluşan bir grupla saçma sapan takılmayı ekleyin. Damla

çikolata, tereyağı, un, tuz, kakao tozu, yumurta ve genç bir kızın vücudunun alabildiği kadar utanç koyun. Fırını zilyon dereceye ayarlayın ve tüm lanet şeyi ateşe verin.

“Hasta gibi görünüyorsun.”

Bu boktan günde gerçek anlamda tek tesellim olan Po-oja’ya baktım. Günün büyük bir kısmını telefon ekranıma bakarak geçirmiştım. Kurt’tan bu geceki planın hâlâ geçerli olduğunu onaylayan bir mesaj, Jack’ten de bu sabah nerede olduğunu sorduktan vereceği bir yanıt bekledim.

Hiçbir şey yoktu, sıfır mesaj. Telefon ekranı o kadar boştu ki sandalyemde sıkıntıyla büzüldüm.

Gün ilerledikçe içim açıklanamaz bir tür korku ile dolmuştu, Landon ve diğer son sınıflarla takılmayı ekmeyi bile düşünmüştüm ama bunu kaçıramazdım. Landon ya Kurt’tu ya değildi; ben de vazgeçmektense bilmek konusunda çok daha kararlıydım.

Tamam. Artık Landon’un Kurt olmadığını söyleyebilirim. Aslında, Landon’un Kurt olup olmaması konusuna dair pek çok şey, onunla geçirdiğim son birkaç saat içinde netleşti.

Met merdivenlerinde grupla buluşmak için ondan beş civarında bir mesaj aldım. En az iki saattir hazır bir şekilde bekliyordum. Sınıf arkadaşlarımla beni üniforma dışında bir şeyle göreceği bu nadir an için özenmişim. Paige’in bıraktığı bir ruju saçma miktarda tekrar tekrar sürerek dudaklarıma yanlışlıkla dövme yaptırmanın eşiğine gelmişim. Bir kazak elbise, tayt, kısa bot, annemin verdiği kaşe mont giydim ve doğum günümde babamın aldığı atkıyı taktım.

Soğuk bir kasım ayma göre hava mükemmeldi ama rastladığım kişiler için aynısını söyleyemezdim. Gördüğüm kişiler sınıf arkadaşlarım değil, onların sarhoş, kaba, evde-ne-var-ne-yoksa-içtim versiyonlarıydı sanki. Beni ilk gören Landon oldu. Saçları yana eğikti, bir kot pantolon

ve Lacoste tişört giymişti. Dışarısı kırk derece olmasına rağmen yanakları kırmızıydı.

“Big League Burger’in kadın varisi de buradaymış!” diye bağırdı ve arkadaşlarını harekete geçirdi. Islık ve yuhalamaları kulağımı mahvetti.

“Arkayı kollasan iyi olur, Campbell!”

Ethan merdivenlerden yukarı baktı. Onun da yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Ancak Landon ve diğer ayak bağı çocuklardan çok daha sakindi. “Hey,” dedi çocuklardan biri, yeterince arkadaşça el sallayarak çok daha önemli işine, Stephen’la öpüşmeye dönmeden önce.

Ben gelmeden önce benim hakkımda konuştuklarına dair allak bullak bir hisse kapıldım. Yeni Hub Seed şöhretimi göz önünde bulundurursak, belki de bunu beklemeliydim. Landon sarhoş kolunu bana doladı, yarım yamalak sarılıp saçımı mahvetti. Yanaklarım ısındı ve tüm vücudum kaskatı kesildi. Neden normal olamıyordum? Rahat ve eğlenceli olup onunla kucaklaşmak ve onun da açıkça yaptığı gibi, kafa bulup flört etmek için bir şeyler yapamıyordum?

Kendime kızmak dışında o an bir şey yapmak için artık çok geçti. Bunca zaman sonra bile hâlâ bu dünyaya uyum sağlamak zorunda hissediyordum. Bir nedenden ötürü, bu duyguyu, Stone Hall’a başladığımdan beri duygularımdan tamamen habersiz bu kişiye bağladığımı fark ettim.

Benimle aynı ayıklık seviyesindeki *herhangi biriyle* göz teması kurmayı umarak, grubun etrafında göz gezdirdim. Neyse ki Pooja’yı gördüm. Neredeyse benim kadar şaşkındı.

Gruptan benzer bir gürültülü selamlama aldı. Ona elinde açık bir kapta bir çeşit alkollü karışım ile sarılmaya çalışsan çocuktan kaçarak, bana doğru yöneldi.

“Ağğğğhhh,” dedi gözleri kocaman açılarak.

Rahatlıkla gülümsedim. “Evet.”

Ve ikimiz de bir anda, orayı terk etme raddesine gelir gibi olduk. Gözleri *buna var mıyım* diye sorar gibiydi ama sonra, Shane sarhoşken Gelinciq'te Koridor Sohbetine bir şeyler gönderdiğini söyledi. Sonra ne gönderdiğine bakmak ya da aynı şeyi yapmak için herkesin eli telefonlarına gitti.

Pooja sanki bunun sorumluluğuna girmek istemiyor-muşçasına, ellerini cebine sokarak delilikten bir adım uzaklaştı. "Sanırım yemek yemek için bir yere gitmeyeceğiz," dedi alaycı bir şekilde.

Onun tonuna uymaya çalışarak hayal kırıklığımı sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Evet. Tanrım."

Bir saniye sonra, Landon telefon ekranını burnumuza soktuğunda şaşkınlıkla geri çekildim.

"Stone Hall'un en zeki hatunları imla kontrolümü yapar mı acaba?"

Far görmüş tavşan gibi dondum. Pooja, Landon'ın yazdığı taslağın olduğu telefonu ondan aldı. Ne göndermek üzere olduğunu okumadım bile; ekranda görüntülenen kullanıcı adı *Çita*'ydı. Pooja sonunda zorla bir kahkaha atıp telefonu ona geri verene kadar, gözlerim ona takılıp kaldı.

"Göndermek için iyi mi?" diye sordu Landon. Üzerime o kadar çok eğilmişti ki nefesinden, her ne içtiyse, kokusunu alabiliyordum.

Pooja kasıntı bir şekilde gülümsedi. "Yazım hatası yok, bu kesin."

"Harika."

Gönder'e bastı -*Met merdivenleri, içkini getir*- ve aniden uzaklaştı. Beni, merdivenlerin kenarında, ağzım ardına kadar açık ve göğsümde adlandıramadığım bir hisle, orada bıraktı. Bu his rahatlamaydı belki. Belki de hayal kırıklığıydı ya da ikisinin bir karışımıydı.

Landon, Kurt değildi. Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni çok etkilemedi. Bu sadece bir gerçektir ve ben de bunu, biri okulun

o günkü menüsünde ne olduğunu söylüyormuş gibi, kolaylıkla kabul ettim.

Ama gerçeğin kalanı sonradan dank etti. Landon Kurt değilse, başka biriydi ve o başkası her kimse, görünüşe göre, benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Belki de blog yüzündendi. Beni ve Paige'i bağlayan apağık hiçbir şey yoktu ama yine de anlamış olabilirdi. Belki de gerçeği ğrendiğinde Pepper Evans, Mavikuş'tan çok daha az çekici hâle gelmişti.

Ve belki bu adildi. Gelinciq'teyken okuldaki Pepper değildim. Rahattım, aptaldım ve istediğimi söylemekte zgrdm. Uygulama bizi ifşa etmediği sürece bu çok kolaydı. Ancak Stone Hall'da olduğum kişi ile bunu, kim olursa olsun, uzlaştırmasını bekleyemem. Jack bana robot diyordu ve bunda her zaman bir parça doğruluk payı olduğunu biliyordum. Stone Hall'da dört yılımı dişlerimi sıkarak, başım eğik ve yoluma çıkan her şeyi ezmeye çalışarak geçirmiştim. Bu, kalıcı arkadaşlıklara pek elverişli bir durum değildi.

Görünüşe göre şu anda da arkadaşım yoktu. Jack ortada yoktu, Kurt'a ulaşlamıyordu ve ben...

"Tanrıya şükür, çalışma gruplarına yeterince insan katıldığı için artık Gelinciq kullanmamıza gerek yok," dedi Po-oja gözlerini devirip uygulamayı kapatırken. "Bu aptallar, Koridor Sohbetini gecenin geri kalanında samalıklarıyla dolduracaklar."

Dudağımı ısırđım, kendimi toparlanmaya zorladım. Yalnız değildim.

"Adım gibi eminim," diye katıldım.

Basamakların kenarında oturdu ve ben de aynı şeyi yaptım. Birkaç dakika boyunca, sınıf arkadaşlarımızın sarhoş bir tilt oyunu gibi birbirlerine dokunup durmalarını izledik. Birkaç hafta öncesine kadar, isimlerinden ve ebeveynlerinin ne yaptığından fazlasını bilmiyordum, ancak Pooja'nın

Çalışma grupları sayesinde, bazılarını yakından tanıma fırsatım olmuştı. *Alacakaranlık* kitaplarını okudukları bir podcast yayını yapan Bobby ile Shane vardı mesela. Ve Jeannine, Lady Gaga'yı öyle çok seviyordu ki tam dokuz kez konserine gitmişti.

Etrafa göz gezdirdim ve Pooja'nın çalışma grubu hakkındaki zincir e-postalardan birine girip bir şeye yanıt verdiğini gördüm.

"Bunlar sana fazla gelmiyor mu?" diye sordum. "Tüm bunları ayarlamak için harcadığın zaman?"

Pooja omuz silkti. "Buna değ er."

Gönder'e bastı ve bana döndü. Ellerini tekrar cebine koyup kendini soğ uğa hazırladı. "Ayrıca, notlarımı o kadar takmamaya başladım. Bence eğitim sistemi mahvolmuş durumda. Test edilmek üzere bir şeyler öğrenmemiz, birbirimizi gerç ekte katkıda bulunabileceğimiz şeyler yerine sayılarla tanımlamamız..."

Sert bir rüz gâr esti. Hem rüz gârdan hem söylediklerinin doğruluğ undan kaskatı kesildim. Tüm bedenim onları reddetmek istedi. Kendimi uzun zamandır o sayılarla tanımlamış tım.

Onlarsız, beni Stone Hall dünyasına demirleyecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissetmiş tım.

"Böyle bir kitle için oldukça cesurca," dedim.

"Ama bu... bu harika. Ne yapmak istediğini bilmen yani."

"Sen de bunun bir parçasıydın," diye itiraf etti.

Yanıt vermem biraz zaman aldı, o kadar ş aşırdım ki tek söyleyebildiğim, "Ben mi?" oldu.

"Evet." Pooja benden biraz daha uzağ a yaslanarak ağırlığını basamağ a kaydırdı. "Bu çok aptalca ve muhtemelen hatırlamıyorsun, o kadar aptalca yani ama mini sınav turnuvası yapıyorduk hani, ilk yılımızda?"

Bir an için öylesine kıpırdamadan durdum ki titreyemedim bile.

Pooja'nın gözleri pişman görünüyordu. "Ve öğretmen senin adını söylediğinde bir an için tereddüt ettin. Çok peşışan görünüyordun. Sanki idam sehpasında gibiydin. Ben de sana cevabı verdim ya da öyle yaptığımı sandım. Sonra yanlış olduğu ortaya çıktı."

"Kazara mıydı yani?" diye ağzımdan kaçırdım.

Pooja'nın gözleri aniden benimkilerle buluştu. "*Hatırlıyorsun* yani."

Tabi kii hatırlıyordum. Dört yıldır ona ayak uydurmaya çalışma çabamın başlangıcı olan olay buydu. Dört yılını, beni bir daha alt edemesin diye hep ondan bir adım önde olmaya adanmıştım.

"Rezil olmuşum ve Bay Clearburn bize bakıyordu, bu yüzden sadece ikinci tahminimi söyledim ve doğru çıktı. Sana bir şey söylemeye çalıştım. Bana bakmadın bile ve dersten sonra kaçtın. O gece öyle üzüldüm ki, her şeyi aileme anlattım. O kadar kızdılar ki beni hemen o anda Stone Hall'dan almak istediler. Her ikisi de profesör," dedi açıklayarak, "ve eğitimde öğrenmeyi esas alıyorlar, yani şeyi değil... Stone Hall'daki bazı öğretmenler neyi amaçlıyorsa."

"Bir başka *Açlık Oyunları*," diye yerine cevap verdim.

Pooja nefes nefese bir kahkaha attı. "Kesinlikle." Bana baktığında neredeyse utangaç görünüyordu. "Her neyse, sonradan sana bir şey söylemek istedim ama hasar-kontrol modundaydım, ailemi bana evde eğitim aldırmalarından vazgeçirmek için."

Titriyordu. "İşte böyle başladı. Ayrılmak istemedim. Bütün arkadaşlarım buradaydı. Bu yüzden elimden geldiğince bir şeyleri düzeltmeye çalıştım ve Gelinciq, tuhaf bir şekilde bunun gerçekleşmesine yardımcı oldu."

Boğazım düğümlendi. Bunca zaman, ikimizi de belli sıfatlarla donatıp -ben kurbandım o da zorbaydı- bunu içimdeki ateşi körüklemek için kullanmıştım. Sadece en iyi olma ihtiyacımı haklı çıkarmak için değil, her şeyi, öfkemi haklı çıkarmak için... Pek arkadaş edinmemiştim. Tamamen yanlış anladığım o aptal an yüzünden, dünyaya karşı benim bu olduğuma karar vermiştim.

“Haklısın,” demeyi başardım birkaç dakika sonra. “Sistem gerçekten mahvolmuş.”

Özür dilemeli miyim diye merak ettim. Aramızdaki şey benim için olduğu kadar onun için de ortadaysa... Daha karar veremedi ayağa kalktı ve elini uzatarak beni ayağa kaldırdı.

Pooja, “Yemek arabalarına saldırıyorlar gibi görünüyor,” dedi.

“Bir ısırik alıp onlara ne kadar dayanabileceğimizi görmek ister misin?”

O zaman benden bir özür beklemediğini anladım. Aramızdaki rekabet, konuşmadan bitmişti. Özür olayı da böyle olacaktı. Aşılması çok uzun sürmüş bir şeyin diğer tarafındaydık ama en azından, artık oradaydık.

“Evet, hadi.”

Smoothie’leri almak için bir plan yaptık. Bu sırada Landon’un sistemindeki alkol ona düzgün konuşma ve düz bir çizgide nasıl yürüyeceği gibi şeyleri unuttursa da görünüşe göre, yiğitliğini unutacak kadar güçlü değildi. Sözüünü tuttu ve bana akşam yemeği ısmarladı; yanındaki tezgâhtan ketçap, hardal ve bir dolu baharata bulanmış bir sosisli sandviç.

Bana uzatırken biraz eğildi. “Burger prensesi için bir sosisli sandviç.”

İrkildim. Kimse benimle Big League imparatorluğu arasında bağlantı kurmadan, dört yıl geçirmeyi başarmıştım ama görünüşe göre, şansım artık tükenmekle kalmamış, iflas etmişti.

“Teşekkürler.”

Sandviçi yemek niyetinde bile değildim. Kulağa züppece gelse de babamla bir zamanlar Nashville Sounds* maçından dönerken hayalini kurduğumuz *Big League Burger Karışık Sandviçi*’nin yanından bile geçmezdi. Bir ısırik, bir ısırik daha derken her şeyi silip süpürmüştüm ama. Çoğunlukla ağızımı işgal edecek bir şey olduğundan, Landon ve ekibiyle konuşmaya çalışmak zorunda kalmadım.

Bir saat sonra çok ama çok pişman oldum.

Pooja, “Cidden, iyi görünmüyorsun,” dedi. “Oturacak bir yer bulmak ister misin?”

Doğrusu, kendimi iyi hissetmiyordum. Midem, boğazıma yerleşmeye çalışıyormuş gibi hissettiriyordu. Central Park’ta sınıf arkadaşlarımızdan oluşan grubu gevşek bir şekilde takip ediyorduk. Daha fazla kişinin şamataya katılmasıyla grup büyüyordu ama benim yüzümden geride kalmıştık.

“Hayır, hayır, iyiyim,” diye yalan söyledim.

“Emin misin?”

Bir saniyeliğine durup hızlıca kendimi tarttım. Muhtemelen sadece sinirseldir; Kurt, Landon ya da tüm bu *Okulu Asma Günü* karmaşası yüzündendir diye düşündüm.

“Evet eminim.”

Pooja başka bir şey söyleyemeden, Landon’ın çimenlik bir alanda parende atmaya çalışırken çığlık atmasına irkil-dik. Kabaca sırtı üstü düştü ve gökyüzüne doğru, dünyadaki en komik şeymiş gibi güldü.

“Saçma olan ne biliyor musun?” Pooja sordu. Son birkaç dakika içinde bir noktada, yürümeyi bırakıp onları izlemeye başlamıştık. Grubun bir parçası olmaktan çıkıp onlara dışarıdan bakıyorduk. “Buraya geldim çünkü Landon’dan aptalca bir şekilde hoşlanıyordum.”

* Nashville’li bir beyzbol takımı. (Ç.N.)

Landon ayağa kalkıp öyle yüksek sesle geçirdi ki yemin ederim ses kuşları yuvalarından uçuracak yükseklikteydi.

“Artık öyle olmadığını söylesem yeridir,” dedi ifadesiz bir biçimde.

Bağırsaklarımı üst üste bindirmesine rağmen, gülmeye başladım.

“Ne?” diye sordu Pooja, dudaklarında kendinden emin bir gülümseme ile. “Landon’dan çok daha iyisini yapabilirsin,” dediğimde ikimiz adına da konuşuyordum.

Pooja kızardı. “Evet, şey. Bu noktada, bunu teyit etmek için muhtemelen üniversiteye kadar bekleyeceğim.”

Midem bu fikri doğrudan protesto ediyormuş gibi, yine büzüldü. Üniversiteye ne kadar yaklaşırsak, bana o kadar uzaklaşıyor gibi geliyordu. Her şeyin sonucuna o kadar odaklanmıştım ki derdim sadece kabul mektuplarını almak ve başarısız olmadığımı bilmektir. *Sonrasında* ne olacağı konusunda hâlâ pek düşünmemiştim.

“Aynen,” dedim yine de.

“Ayy, hadi ama. Bana Jack’le gerçekten aranızda bir şey olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Pooja, önümüzdeki taşı tekmeleyerek.

“Hayır,” dedim hızlıca. “Hayır, hayır, biz sadece arkadaşız.”

“İnternetteki insanlar karar verdi bile, Pep ve Jactricia’yı birbirlerine yakıştırıyorlar.”

Titredim ve yüzümün asıldığını hissettim. “Lütfen bana kimsenin bu adı kendi elleriyle yazmadığını söyle.”

“Söyledim ama bu beni bir yalancı yapar.” Kafasını muhtemelen fazla tehlikeli bir oyun oynayan sarhoş çocuklara bakmak için geriye doğru eğdi.

“Her neyse, belli ki buradakiler kadar sersem değil, bu da ona bir avantaj sağlıyor.”

Gölerek kafamı çevirdim çünkü dürüst olmak gerekirse, bu beni endişelendiriyordu. Geri döner dönmez kendimi, gözlerimi kırıştırıp havuzun sığ ucunda Jack'in yüzüne baktığım ve nefessiz kaldığım, tereddüt dolu anda buldum yine de. Aslında bir bakıma, tüm gün oradaydım. Olanlar düşünceme yapışıyor, aklımdan gitmiyordu.

Bir an için bunun olmasına izin verdim, beni istediği yere götürmesine izin verdim ve sonra...

"Aman Tanrım."

"Ne?"

Midem o uğursuz, kaçınılmaz türdeki küremelerden birini çıkarıyordu ve pat diye "Kesinlikle kusacağım," demeyi başardım.

Pooja bir saniye bile kaçırmadı. "Tamam. Ah, sıkı dur."

Çöp tenekesine koştı ve tam zamanında, midemin yarısını oraya boşaltabileyim diye, bir poşetle geri geldi.

"Pepper?"

Bu Jack'in sesine benziyordu ama çok saçmaydı. Her durumda, ikinci tur o kadar hızlı gerçekleşti ki şu anda çıkardığım sosisli miktarına bakılırsa, ayakta durmam bile bir mucizeydi. Hiddetli bir şekilde kusuyor, kustukça daha çok midem bulanıyor ve devamı geliyordu.

Pooja en azından saçlarımı tutacak bir öngörüye sahipti. Ona hem teşekkür edip hem de özür dilemek için döndüğümde, saçlarımı geride tutan elin Jack'e ait olduğunu fark ettim.

Burada ne arıyorsun? diye soracakken vazgeçtim. Ağzım, eminim ki bir sosisli cenazesine ev sahipliği yapmış gibi kokuyordu.

Pooja, "Hey, indir o telefonu pislik," diye bağırdı.

Bağırdığı yöne bakınca oldukça fazla izleyici toplamış olduğumu gördüm. Landon, Ethan, Stephen, Shane... Bütün sarhoş ekip, parktaki rastgele insanlar gibi, bana bakmak

için yaptıkları şeyi bırakmışlardı. Beş dakika önceki Pepper, bugünün daha kötüye gidemeyeceğini düşünecek kadar saftı.

Doğrudum ve kusmuk dolu poşeti çöpe atmayı başardım. Jack'in eli dirseğimde, beni bir gölge gibi takip ediyordu. Pooja ise resmimi çekmiş olan birine doğru ilerliyordu.

Landon alçak bir sesle, "Yuh," dedi yüzünde kocaman bir sırırtıyla yanıma gelirken.

"Bravo, Pepper. "Partinin ilk falsosu olacağını tahmin etmezdim, yani şey göze alınırsa..."

Jack, yumruğunu kaldırıp ona doğru ilerledi. Çizgi film karakteri gibi görünüyordu. Onu dirseğinden geri çektim. Bunu yapmak şaşırtıcı derecede kolaydı.

"O sarhoş değil, aşağılık herif."

"Jack, gerek yok," diye mırıldandım. Onu biraz daha geriye çekerek yanıma gelmesini sağladım. Sinirliydi ve bana bakmıyordu.

Landon, sinirlenmek ve keyif almak arasında, belli olmayan bir ifadeyle, "Hey, adamım, sakın ol."

"Cidden, Jack," dedi Ethan, kargaşaya doğru gelirken.

Jack kaşlarını çatı. "Ethan, cidden mi?"

Ethan özür dilemek istiyormuş gibi belli belirsiz jestler yaptı ama vücudu bunu nasıl yapacağını bilmiyor gibiydi.

Jack, "Güzel," diye mırıldandı.

Ethan iç geçirdi. "Birinin onu eve götürmesi gerekmez mi?"

"Hallediyorum," dedi Pooja. Koluma girdiğinde hissetmediğim kadar güçlü bir şekilde minnettardım. Bir kez olsun, sanki yanımda biri varmış gibiydi. Bizi oradan uzaklaştırırken diğer yanımda Jack vardı. Sanki yanlış bir yere gelmiş de geri dönmek için yol tarifine ihtiyacı varmış gibi, sallanarak yürüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Jack.

“Evet. Garip bir şekilde, şu an daha iyi hissediyorum.”

“Kesin o kötü sosisli sandviç yüzünden,” dedi Pooja.

“Öyleyse, umarım Landon da biraz sonra kusmaya başlar.”

“Neden?”

Jack tam Jack modundaydı. Bizi takip ederken yerinde duramıyordu.

“Jack, bunu yapmak zorunda değilsin. Yani, hemen altı blok ötede oturuyorum.”

Parkın ötesine doğru kafamı salladım. “Diğerleriyle takılabilirsin.”

Jack duraksadı. Gözümün ucuyla kolunun kalktığını ve zor durumlarda hep yaptığı gibi ensesini kaşındığını görebiliyordum. “Aslında seni görmeye gelmiştim.”

Pooja, sırtışını gizlemek için başarısız bir girişimle başını eğdi.

“Ha.” Göğsümde bir hareketlenme hissettim. Neyse ki bu sefer, akşam yemeği değildi. “Ortamın tadını kaçıran kişi için kusura bakma.”

Jack, “Eh, daha kötüsünü gördüğüm de oldu.” dedi.

Ona baktım. Yüzünde o salak gülümsemesi vardı. Kusma sonrası iğrenç, terlemiş ve asık suratlı görünen biri yerine iyi görüldüğümü söyleyip beni kandıran türden bir gülümseme... Onu görmenin beni bu kadar rahatlatması ve *yanımda* olmasından duyduğum mutluluk aptalcaydı. Benimle konuşmasından, bunu yapmak için koca bir kalabalığı aşarak gelmesinden duyduğum mutluluk...

Pooja ve Jack beni apartmanın lobisine bıraktı. Pooja bana sarıldı ve bol bol su içmem için talimat verdi. Sonra Jack de eğilerek, beklenmedik bir şekilde, bana sarıldı.

Dünyadaki en doğal şeymiş gibiydi ve o an, gerçekten öyleydi. Ona sarıldım, bir anlığına biraz fazla sıkılmış olmalıyım, istemeden ceketinin bir kısmını yumruğumda ezdim.

Yanakları kıpkırmızı bir halde, “İyi ol,” dedi. Öyleydim. O kadar ki apartman görevlisi boğazını temizleyene ve Pooja’nın kaşları *kızımın* dercesine kalkana kadar, cevap vermeyi unutmuştum.

“Evet sen de.” Siktir. “Yani, şey...”

Jack güldü, geri geri giderken neredeyse kaldırımında birine takılıyordu.

“Görüşürüz, Pepperoni.”

PEPPER

Kelimenin tam anlamıyla kusmukla biten bir gün geçirmiş biri için, asansörde sırtmaya hakkım yoktu ama sırtıyordum, bu çılgıncaydı. Sanki içimde biriken hava beni öyle hafifletiyordu ki uçmamak için kendimi bir yere bağlamalıymışım gibi hissediyordum.

Hayal etmeme asla izin vermediğim şeyleri hayal ettim. Jack’i ceketinden yakalayıp kendime doğru çekmeyi, elimi dalış sonrası ıslanmış dağınık saçları arasında gezdirmeyi, dün havuzda yaklaşıp gözlerimi kapatarak onu öpmeyi...

Kapıyı açtığımda başım hâlâ kurduğum hayallerden dönüyordu. Annemin eşige dizilmiş valizlerini görmedim ve hayallerime kamyon çarpmış gibi hissettiren ifadesini fark edip oturduğu koltuğa yürüdüm.

“Ah.”

Annem bana kaşlarını kaldırdı. “Otur.”

Seçeneklerimi düşündüm. Çantamdaki beş dolar beni ne kadar uzağa götürebilirdi acaba? Pooja geçen gün Q treninin doğruca Coney Adası’na gittiğini söylemişti.

Mars’a gitmiyor olmaması çok kötüydü.

Bu yüzden oturdum. Annem bana döndü, yüzünden ifadesi okunamıyordu. Öfkeli miydi yoksa endişeli miydi bilemiyordum ama kesinlikle biraz üzgündü. “Konuşmamız gereken birkaç şey var.”

Az önce kamuya açık bir parka kustum kartını oynamak için çok mu geç kaldım diye merak ettim ama artık çok riskliydi.

“Tamam?”

Telefonunu çıkardı. İçimde bir balon gibi şişen öfkeyi hissedebiliyordum. Eğer Twitter’ı açarsa patlayacaktım. Metaforik bir beyzbol sopasıyla Paige Evans’a bağlayıp komşular üniversiteden döndüğünü düşünene kadar avazım çıktığı kadar bağıracaktım. Hatta tam bir ergen klişesi olarak yatak odası kapısını çarpıp sonra da kilitlerdim.

Telefonu bana uzattı. Twitter değildi. Bu benim... sınav notlarımdı.

Ve pek parlak değillerdi.

“Ha.”

Demek istediğim, *korkunç* değillerdi. Ancak Pepper standartlarına göre oldukça kötülerdi. Midemde alışılmadık bir darbe hissettim, o kadar alışık olmadığım bir şey ki bir an için ne olduğunu anlayamadım bile: Başarısızlık.

Eğer Nashville’de olsaydık omuz silkip *tamam, birkaç tane B notum var, ne olmuş yani?* diyebilirdim ama burası Nashville değildi. Burada, üniversiteye girmeye ramak kalmışken alınan B notu, yuvarlanıp ölü taklidi yapmakla eşdeğerdi.

“Farkında değildim.”

Annem eğilerek telefonu aldı. “Neler oluyor Pepper? Bunlar hiç senlik değil.”

Tabii ki değildi. Dört yıldır hafta içi beş saatlik uykudan oluşan düzenli bir diyet uyguluyordum.

Bu nasıl *benlik* olabilirdi ki? Tam olarak ne olduğumu artık nasıl bilecektim? Üstelik son birkaç haftadır her şey maksimum seviyeye ulaşmıştı. Sahip olduğum azıcık boş zamanımı da Girl Cheesing ile verdiğimiz “savaş” uğruna, aptalca tweet’lerle harcamıştım. Bu bir bahane sayılmazdı belki ama gerçek buydu.

“Şu Twitter olayı... çalışmak için zamanımı alıyor.”

“Günde iki tweet falan atıyorsun. Tam zamanlı bir iş değil.”

Taffy’ye karşı ilk defa ve kesinlikle son olmayacak bir sempati duydum. “Tam zamanlı bir iş gibi anne. Bu tweet’leri bulmak, nasıl yanıt vereceğini düşünmek, insanların bunlara tepkisini ölçmek zaman alıyor.”

“Zamanının çoğunu alan şeyin o çocukla flört etmek olduğundan endişeleniyorum.”

Ve işte oradaydı. Sırtında silah doğrultulmuş bir hayvan gibi, kıpırdamadan oturup nereye nişan almayı planladığını görmek için bekledim.

Annem, “Sonunda Hub Seed’deki o yazıyı okudum,” dedi. “Sınıf arkadaşınla rekabet halinde olduğunu ya da bunun internette ismine sonsuza kadar yapışmasını istediğini bilmiyordum.”

Yüzüm yanıyordu. “Benim bununla bir ilgim yok. Taffy’nin adımı hiçbir yere vermesini istemedim.”

Bana inanmayacağından endişelendim ama çok da önemi yokmuş gibi hızlı bir şekilde ilerledi.

“Ya şu Jack?”

Onu korumak önemli geldi. Şimdiye kadar varlığını kasıtlı olarak nasıl sakladığımı fark etmemiştim. “Aynı okula gidiyoruz.”

Konuyu saptırmam, koltuk minderlerinin arkasına saklanmak kadar işe yaramıştı.

Aslında annem şaşırmış bile görünmüyordu.

“Ve onun bu notlarla ya da Taffy’yi görmezden gelmenle bir ilgisi yok mu?”

“Ona cevap vermeyi bıraktım çünkü işimiz bitti. Hub’daki retweet savaşı sorunu çözdü.” Dudakları gerildi. “Sadece o çocuğun o seni bir fotoğrafla oyuna getirdiğini söyleyebilirim.”

“Bu onun hatası değildi, bu...”

“Ders alındı. Rakibine güvenmemelisin.” Pooja ile yaptığım konuşmanın hemen ardından bunu duymak beklenmedik bir şekilde canımı acıtmıştı. Yanağımın içini ısırdım. Söylemeyeceğim, bunu söylemeyeceğim, söylemeyece...

“Evet, pekâlâ, sen de ergen kızını büyük bir kurumun Twitter hesabından sorumlu tutmamalısın.”

Annem dudaklarını büzdü. “Çok yeteneklisin,” dedi. “Öyle olmasaydın seni bu işin başına koymazdım. Bundan ziyade, notlarından daha çok endişeliyim. Üniversiteler hâlâ son yılın ilk dönem notlarına bakıyor.”

Eğer doğruysa, bunu ilginç bir şekilde ifade ediyordu ama böyle söylemek yerine ikimizi de şaşırtan, başka bir şey söyledim.

“Üniversiteye gitmek istediğimi kim söyledi?”

Annem, bu konuşmada er ya da geç başını ovmak için elini kullanacağını tahmin ettiğinden, dirseğini koltuğun kenarına dayamıştı. Gerçekten de biraz sonra, yorgun bir iç çekişle başını ovdu.

“Pepper...”

“Hayır, cidden.” Kalbim, sanki birdenbire kat kat büyümüş gibi, göğsümde çarpmaya başladı. Anneme baktım.

Söylediklerimle nereye gideceğimden emin değildim ama içimden çıkarana kadar, derinlerde bir yerde bastır-dığım bu gerçeği kabullenememiştım: “Belki ben... mezun olduktan sonra bir yıl ara vermek istiyorum. Bir süreliğine eve dönmek veya... bir pastane ya da başka bir şeyle kendi işimi açarım.”

Son cümlem, konuşmayı bitirir bitirmez ağzımı kapatmaya yetecek kadar beni de şoka sokmuştu ama annem tuhaf bir şekilde etkilenmiş görünmüyordu.

“Pepper, sen akıllı bir kızsın. Hırslı birisin. Ne istediğini biliyorsan, yap bunu.”

Ağzımı açtım ama ne istediğimi bilmiyordum.

“Düşünmüştüm ki...”

Yüzü yumuşamıştı, keyfi yerinde görünüyordu.

“Ne?” Bitirmemi beklerken, New York’un bazen unutmamı çok kolaylaştırdığı şeyi hatırladım. Annem benim tarafımdaydı. Takım eskisinden çok daha küçük olsa da hâlâ aynı takımdaydık. “Pepper, ben üniversiteyi bitirmedim. Baban ve ben kendi yolumuzu çizdik. Sen ve Paige, aynı şeyi yapabilecek kadar inatçı ve zekisiniz.”

Bir an, orada öylece oturdum. Öfkeden öyle sersemlemiştim ki ne yapacağımı bilemedim. Yumruklarımı açtım ve bacaklarımın üzerinde parmaklarımı ayırıp onlara baktım. Her zamankinden daha fazla kaybolmuş hissettim. Onca zamandır bunu onu mutlu etmek, Pooja’yı geçmek ya da uyum sağlamak için yaptığımı düşünmüştüm. Hissettiğim mutsuzluğu ya da yalnızlığı başka birine bağlamaya çok hazırdım. Ancak şu anda, bunun benim dışımda kimsenin suçu olmadığı açıktı.

Bunun farkına varmamla paniklemem bir oldu. Hayatımın önünde her zaman belirli bir yol var sanıyordum, herkesin gittiği türden güvenli bir yol... Bu yolda hırsla ilerlemiştim. Kolay olmamıştı ama cesurca da sayılmazdı.

Bu yoldan uzaklaşma fikri hem heyecan vericiydi hem de ürkütücüydü. Bu iki duygu giderek birbirine karışıyordu ve aralarından birini seçmekte zorlanıyordum.

Sonra, birdenbire, gözümün önüne geldi: Paige ile çocukken hayalini kurduğumuz ve ergenlik çağındayken dalga geçerek unutmaya yüz tuttuğumuz şey. Bir sokağın köşesinde mavi-beyaz çizgili tenteli bir dükkân... Camında *Canavar Kek* ve *Kara Gün Pudingi*’yle, çeşitli kahve bardakları ve yapışkan parmaklı çocuklarla dolu, arka mutfakta kendime ait küçük bir alanı olan bir yer... Geleceğime dair ne istiyorsam, kendim için yapmam gereken şey buydu.

Resmi o kadar net görebiliyordum ki nefes verirken, onu hayata geçirmiştim sanki.

“Genç bir oğlanın yoluna çıkmasına izin vermediğin sürece...”

Jack’in adına daha çok kızmalıydım ama hâlâ sersemlemekle meşguldüm. “Bunu asla yapmaz.”

Annem, “Notların kendi adına konuşuyor zaten,” dedi. “Üniversiteye gitmen gerekmiyor ama şu anda oyunun sonundasın. Güçlü bitir ve seçeneklerini açık tut.”

Başım la onayladım.

“Ve o Jack’ten de uzak dur.”

Ağzım gevşedi, sonra gülmeye başladım. Annem gül-müyordu. Bana sanki günümüz televizyonuna uyarlanmış kötü bir Romeo ve Juliet filmindeymişiz gibi bakıyordu. Sanki aynı okula gittiğim bir çocukla ilişki kurmamı ger-çekten yasaklayabilecekmiş gibi.

“Jack’ten uzak durmak mı?”

“Belli ki senin üzerinde iyi bir etkisi yok.” Konuşmanın bittiğini açıkça göstererek ayağa kalktı. “Ve sorunun ne olduğunu zaten anlamıyorum. Ondan hoşlanıyor olamaz-sın ya.”

Beni test ediyordu. O *benim arkadaşım* demek istedim ama bu bile bir tuzaktı. Eğer bunu kabul edersem, twe-et atmaya bırakmamın sebebinin o olduğunu kabul etmiş olmak kadar iyi bir tuzak... Ama savunmaya geçip ondan hoşlanmadığıma yemin edersem ya da daha kötüsü, ondan hoşlanmadığımı kabul edersem, durum yine de suratıma patlayacaktı.

Sonunda, yukarıdakilerin hiçbirine razı olamadım. Ka-rarın bir tür dalga gibi üzerime gelmesine izin vererek, ken-dimi bile isteye, boğulmaya bıraktım.

“Taffy ve ben sen notlarını düzeltene kadar Twitter’ı devralacağız.”

Sonra oturma odasından çıktı ve ben, çok-da-kavgaya-benzemeyen kavgamızı kimin kazandığını anlayamadan, ortalık duruldu.

JACK

Kaleme aldığım korkunç bir roman: *Hoşlandığım Kıza Onunla Kendi Yarattığın Platformdan Mesajlaştığını İtiraf Edip Bunun Kulağa Aslında O Kadar Da Kötü Gelmediğine Onu İkna Etmeyi Batırmanın Yolları*.

Pepper'a gerçeği söylemeye yönelik ilk girişimim yeterince zarifti. Cuma günkü vardiyamın sonunda özür dileyerek çıktım ve altı numaralı trenle *Okulu Asma Günü* saçmalığının gerçekleştiği, herkesin dağıttığı yere gittim. Sırf bunun için sevimli bir planı bile göze almıştım. Gizlice, arkasından bir fotoğrafını çekecektim. Sonra ona uygulamadan mesaj gönderecektim ve arkasını döndüğünde, şarküteriden getirdiğim bir kapkekle beni görecekti.

Pepper'ın şaşıracağını, belki kızacağını ve sonunda beni dinleyeceğini hayal ettim. Bunun devamındaki her senaryoyu düşündüm. Beni göle ittiği saçma senaryodan tesadüflerle örülü gizli arkadaşlığımızla ilgili olduğu umutlu senaryoya kadar; ya da Landon olmadığım için hayal kırıklığına uğradığı gerçekçi senaryoya kadar...

Tüm bu hayali senaryolarda, Pepper'ın kısmen sindirilmiş bir sosisli sandviçi parçalar hâlinde, geri çıkarmasını dahil etmemiştim.

İkinci girişimim de ilki gibi oldu. Yüzme müsabakalarında Pepper'ı bulmak hiç zor değildi, özellikle artık takım kaptanı olduğu için. Isınma turlarını o yaptırıyor, etrafta koşuran birinci sınıfların canına okuyor ve üçüncü sınıf kızlarından birinin “ekstra avantaj” sağlasın diye millete

dağıttığı (sadece Stone Hall'da olur böyle şeyler) espresolu çikolata parçalarına el koyuyordu. Hayır, mesele onu bulmakta değil, yalnız yakalamaktaydı ki görünüşe göre, bu imkânsızdı.

Özellikle benden kaçmaya çok ama çok kararlı görüldüğü için. Havuz-kenarında-götü-tutuşmuşçasına-koşmak seviyesinde bir kaçıştan bahsediyoruz.

Sonunda, 45 metrelik kelebek stilinden sonra havuzdan çıktı. Diğer son sınıf kızlarla birlikte havlusuna yönelirken onu kıştırmaı başardım.

“Hey, Pepperoni, merak ediyordum da...”

“Mesajlarına bak.”

Bunu ağzının kenarıyla, o kadar hızlı söyledi ki yanımdan geçtikten sonra, cümlesini anlamaya yetecek kadar kafamda geri sarmam birkaç saniyemi aldı. Tribünlere doğru aceleyle yürürken telefonumu çantamdan çıkardım. Gerçekten Pepper'dan bir mesaj vardı.

Bu çok aptalca ama annem burada ve seninle konuşmamı istemiyor. Hub Seed yazısı yüzünden biraz hassas.

Sanki biri, binada bir panterin serbest bırakıldığını söylemiş gibi, telaşla, etrafıma baktım. Pepper'ın annesini bulma niyetiyle başımı kaldırmamıştım ama bakışlarım bir anda, havuzun öbür ucunda diğer ailelerle birlikte oturan ve sadece o olabilecek kadına kilitlendi. Sarı saçları aynı Pepper'ınkiler gibiydi. Onun gözlerindeki keskinliğin ve zekânın, hoşlanmadığı bir şey söylediğimde bana attığı kısık bakışın *aynısını* taşıyordu.

Ancak Pepper'ın bu bakışı, havuz kenarında takım elbiseyle oturan kadının bakışlarının yarısı kadar dehşet verici değildi. Beni gözleriyle şişleyebilmesi mümkün olsaydı, sanırım bunu yapardı.

Telefonumu çantama geri koyarak başka yöne baktım. Paranoyak bir şekilde havuzun karşısından Pepper'ın beni

uyardığını gördüğünü düşündüm. Akşamın geri kalanında onunla tekrar konuşma zahmetine girmedim. Hatta müsabaka boyunca neredeyse kimseyle konuşmadım. Pepper'ın annesinin benden açıkça nefret etmesi zaten yeterince garipti. Sonraki birkaç saat içinde, annesinin gözleriyle ciddi bir biçimde ara ara beni izlediğini hissetmemle durum ürkütücü bir hal almaya başladı. Pat diye suya düşerek dalışlarımdan birini mahvedip Paul'un diline düşmem kadar sarsıcıydı.

Ona mesaj atmak için eve gelene kadar bekledim.

Bugün 9:14 ÖS

Demek... annen korkunç biri?

*yani artık Twitter'la ilgili tüm bu
"annem yaptırdı" olayını anlıyorum.*

Laaaaanet olsun yoksa seninle KONUŞTU MU?

Bana lütfen konuşmadık de

*Hayır, hayır, sadece insan ruhunu paramparça
edebilecek güçteki bakışlarıyla beni lime lime etti*

Ah ya.

*Normalde müsabakalara gelmezdi ama bugün bütün gün birlikteydik
ve bir süredir şehir dışındaydı.*

ÖF BE.

*Hayır sorun yok, ben new yorkluyum.
İnsanların hiç sebep yokken pis pis bakmasına alışığım*

Şey, sanırım teknik olarak annenin bir nedeni var

*Annemden bahsetmişken, kermes için
yarın fırını kullanmam hakkında ne düşünüyor
hiçbiiir fikrim yok*

Yasak hâlâ sürüyor mu?

*Eğer öyleyse sanırım sokağın aşağısındaki
big league burger mutfağına saklanıcam*

*Yani bizim beş tane falan fırınımız var.
Gelip bizimkilerden birini kullansana*

Hemen cevap vermedi. Şehrin öbür ucunda olmasına rağmen, şu an sanki yanımdaymış gibi, aşırı düşünmesini hissedebiliyordum.

6 treni o kadar korkunç değil. Beni ararsan sana etraflıca anlatırım

Ha ha

*Gerçekten. Olabilecek en kötü şey, brooklyn'de
hispterlar tarafından kaçırılırsın
annen de beni gırtlaklar. Kaybedecek neyin var ki*

Yani şimdi bunu BÖYLE söyleyince...

Yarın öğleden sonra sana uyar mı?

Görüşürüz o halde pepperoni

Görünüşe göre Pepper, metro tecrübesizliği konusunda şaka yapıyordu. Ertesi gün öğleden sonra telefonda

çantasındaki bozukluklarla MetroCard almasını sağlayıp ona Brooklyn Köprüsü'ne giden altı trenini tarif ettim. Yol boyunca birkaç tedirgin mesaj aldım, 23. *Cadde'deysem, sizin orayı henüz geçmiş olmuyorum, değil mi?* gibi şeylerdi ama kaçırılmadan ya da ekspres giden bir trene takılmadan, Astor Place'e varabildi. Sanki yeni bir dünyaya ışınlanmış gibi şaşkınlıkla etrafına bakıyordu.

Bana mesaj atmak için telefonunu çıkardığında dikkatini çekmek için elimi kaldırdım ve güçlü bir ısıklık çaldım. Başını yukarı kaldırdı ve o geniş, göz kamaştırıcı gülümsemesi yüzünü kapladı. İlk kez yüksek dalış yaptığında neredeyse aklımı alan gülümsemenin aynısıydı.

“Merhaba,” dedi bana doğru koşarken. Sarıldık. Sanırım bu artık yaptığımız bir şeydi, harikaydı ama tuhaftı. Aslında korkunçtu çünkü onu bırakmak istemedim.

“Başardın!” dedim, o da aynı anda “Gelmişsin,” derken.

Omuz silktim, yanaklarımın soğuk rüzgârdan kıpkırmızı olmasına sevindim. “Mahallede ufak bir tur atarız diye düşündüm.”

Onu üniforma ya da mayo yerine gündelik kıyafetleriyle görmek garipti. Demek istediğim, cuma günü onu normal kıyafetlerle görmüştüm aslında ama kustuğu için pek dikkat edememiştim. İkimiz de kot pantolon ve palto giymiştik. Saçları dağınık topuz yapmıştı. Her şey öyle rahat ve normaldi ki heyecanımız her zamanki gibi, otuz saniye kadar sürdü.

Şarküteriye yürüdüğümüz süre boyunca bana çok yakındı. Ellerimiz birkaç kez birbirine değecek kadar yakın... Elini tutma dürtümle mücadele etmem gerekti. Bu tuhaftı. Ethan'ın aksine, okul balolarında sınıftan birkaç kızla öpüşmenin dışında, kimseyle çıkmamıştım. Bunu her zaman garip gereklilikleri olan, öğrenilmesi ve çalışılması gereken bir eylem olarak düşünürdüm. Şu anki durum tam tersiydi ama. Elini tutmak, uzanıp kâküllerini kulağının arkasına

sıkıştırmak, ona bakıp havuzdaki o an gelip geçici miydi diye öğrenmek, çok kolay bir şeymiş gibi geliyordu.

Ona dondurma dükkânını, küçük kitabevini, babamı çıldırtmasına rağmen bazen kahve aldığım yemek arabasını gösterdim.

“Çok popülersin,” dedi Pepper, üçüncü bir kişi pencere veya yazar kasa gibi bir şeyin arkasından bana el sallarken.

“Hah. Hayır. Ethan’la çocukluğumuzda buralarda deli dana gibi koşturduğumuzdan bizi unutamıyorlar.”

“Bahse girerim gayet sevimliydiniz.”

“Evet, o zamandan beri olanlar çok üzücü.”

Benimle dalga geçerken, kitapçı Annie başını dışarı çıkardı ve sokağın yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle “Jack Campbell, *randevuda* mısın?” dedi.

Olduğum yerde, bir mucize eseri beni yıldırım çarpacağını umarak, donakaldım.

“Dur tahmin edeyim,” dedi Pepper bir an bile tereddüt etmeden, “*bütün* kızları şarküteriye getiriyorsun.”

Annie acımasızca sırtıyordu. “Onlara jambon dilimleriyle kur yapıyor.”

“Hey!” diye itiraz ettim, sonunda söyleyecek bir şey bularak.

“Ben çok açık bir şekilde peynirciyim! Gücendim.”

“Ben de merak ediyorum. İkinci randevuda dükkâna gelin de sana Jack’in bebekliği hakkında bilmek istediğin tüm utanç verici hikâyeleri anlatayım.”

Pepper güldü. Bileklerini tutup *ah, bu bir randevu değil* anlamında, hafif endişeli bir kahkaha atmasını bekledim çünkü bu *gerçekten* bir randevu değildi. Bu bir Twitter savaşı sonrası biraz sözde flört, tatlı pişirme öncesi, tam olarak nasıl adlan...

Pepper, “Ben de size onun utanç verici dalış takımı anılarını anlatırım,” diye vaat etti.

Annie'nin kaşları kalktı. "Ooo, seni sevdim."

Gülerek "Hadi, hadi," diye mırıldandım ve Annie'ye veda ederken Pepper'ı sürükledim.

Dükkâna vardığımızda, şarküteri pazar temposuna tam gaz devam ediyordu. Sıra kapıdan taşmıyordu çünkü insanlar kasım soğuşundan kaçmak için kendilerini içeri tık-mıştı. Her zaman beş torunuyla beraber gelen kadın bana el salladı, molaya çıkan komilerden biri yanımdan geçerken omzuma vurdu ve ara sıra gelen NYU profesörü, kahve fincanından başını sallayıp dikkatini gemiclikle ilgili kitabına geri çevirdi.

Pepper kapının hemen dışında durmuş, yüzünde gizemli bir ifadeyle etrafa bakıyordu. Burayı ona gösterme konusunda bu kadar utangaç olabileceğim bu ana kadar aklıma gelmemişti.

Yakınlarım burayı benim kadar ya da daha uzun süredir tanıdığı için, görüşlerini gerçekten önemseydiğim birine hiç bu kadar büyük dükkân turu attırmamıştım.

"Ne?"

"Hiç." Sonra vazgeçip başını salladı, "Sadece bana şeyi hatırlattı... ilk Big League Burger'i."

"Aman Tanrım. Sen *Patricia* mısın?"

Gözleri fal taşı gibi açılan ortaokul öğrencisi bir kız, arkasında bir grup arkadaşı ile bize bakıyordu. Hepsi o kadar ufaktı ki Pepper ve ben, onların aralarında birer kale gibi kalıyorduk. Alışılmadık bir duygu değişimi yaşadım, yani, bir yetişkin gibi hissettim.

"İıııı, evet?" dedi Pepper.

Kızın yüzü Noel ağacı gibi parladı. "Big League Burger Twitter hesabından!"

"Yok artık!" diye sevinç çığlığı attı arkadaşlarından biri. Şimdi de bana bakıyorlardı. "Siz çıkıyor musunuz?"

"Sırt çantamı imzalar mısın?"

“Haydi bir fotoğraf çekinelim!”

Pepper ve ben, kızaran suratlarımızla, şaşkınlıkla baktık. Ancak sonunda, görünüşe göre hayran kulübümüzde olan bu insanların aşırı heyecanlı isteklerine boyun eğdik. Onlarla fotoğraf çekinip cep telefonu kılıflarından birini imzaladık. İşleri bittiğinde, annem tezgâhın arkasındaki köşesinden, bir kaşı havada, bizimle dalga geçmeyi bekliyor gibi bakıyordu. Ethan ondan önce davrandı.

“Ona ızgara peynirimizden bir ısırık bile verirsen, hepimiz seni aileden men ederiz,” diye kasadan bağırdı. Şaka yaptığı belli olsun diye Pepper’a selam verdi.

Pepper da hemen ona selam verip “Unlu mamüllere bağlılığımı sürdürüyorum,” dedi.

“Demek meşhur Pepper bu,” dedi annem, onu teftiş edermiş gibi.

Pepper bir an donakaldı. Görünüşümüz ve dağınık saçlarımız birbirine öyle benziyordu ki annemin *annem* olduğuna şüphe yoktu. Bana ve anneme bir bakış attığında aklıma, tıpkı Pepper’ın annesinin bize duyduğu gibi, kin besliyor olabileceği endişesi geldi. Annem kaşını indirdi. Kısık, komplocu bir sesle, “Öyleyse, çocuğumu Twitter terapisine göndermem gerektiğinde faturaları göndereceğim kişi sensin?” dedi.

Pepper rahatlayıp nefes verdi. “Onları okuldaki dolaşımdan içeri atabilir.”

“Hah!” Annem Pepper’a, birinden hoşlandığında baktığı gibi baktı. Rahatlayana kadar nefesimi tuttuğumun farkında değildim. “Yapabilirim bunu.”

Sonra omzuma uzanıp beni dürttü. “İkinci ve dördüncü fırın, ergence saçmalıklarınız için temizlendi. Burayı yakmamaya çalışın, tamam?”

“Bunlar *Atom Makaron* mu?” diye sordu Pepper. Vitri-ni görünce gözleri kocaman açıldı.

“Kesinlikle öyle.” dedi annem elleri belinde. “Babana göre bunlar bir Campbell klasiği. Bu sabah bir yığın bunlardan hazırladım,” dedi sonra bana dönerek.

Kâğıt mendille vitrinden bir tane alıp Pepper’a verdim.

“Ne? Emin misin?”

Annem alaycı bir şekilde, “Buranın sahibi, tabii ki emin,” dedi.

Söyleyecek bir şey bulamadım ama sonra Pepper, içten bir ısırik alıp gözlerini kapattı. “Aman Tanrım. Bunun içinde *pretzel* parçaları mı var?”

Annem beni işaret ederek, “Ve sen, işe yaramaz kardeşinle geçen hafta bunları eklediğimde şansımı zorladığımı söylüyordunuz.” dedi.

“Tamam ama adil olmak gerekirse, bu meyanköku demesinden hemen sonraydı ve daha fazla müşteriye ömür boyu yaralamak istemedim.”

Pepper bir ısırik daha aldı. “Bu versiyonu Canavar Kek’ten daha iyi olabilir aslında.”

“Oha. Kendini fazla kaptırma,” dedim, işlerin ne ara ona kendi tarifini savunacağım kadar ileri gittiğini merak ederek.

“Canavar Kek mi?” diye sordu annem merakla.

Pepper, “Bir saat içinde hazır olacak,” dedi, “dehşet bir şey.”

“Lezzetli olanından,” diye ekledim.

Pepper az önce ona Oscar vermişim gibi ışıldadı. Sonra sırt çantasını omzundan indirerek içinden yeteri miktarda abur cubur ve Kurabiye Canavarını bile tek bir bakışla komaya sokacak kadar çeşitli tatlı sosları çıkardı.

“Şey,” dedim, “sanırım şimdi önümüzde zor bir görev var.”

“Saçma tatlı-karıştırma oyunları başlasın.”

JACK

Bir buçuk saat sonra, gururlu birer ebeveyn gibi yaptıklarımıza bakıyorduk: İki dev tepsi Canavar Kek, *Gökkuşağı Aromalı Dondurmalı Ekmek* denen etkileyici bir karışım, üç düzine Atom Makaron, fıstık ezmeli ve jöleli kek ile adı *Seks-Pozitif Brownie'ler* olan, üç katmanlı bir Paige icadı. (Pepper, ismi aslında “Flörtöz Brownie'ler” diye açıkladı ancak Paige, feminizm ve seks işçiliği üzerine bir ders almış, o yüzden...) Bir miktar muzlu puding ve erimiş çikolatanın içinde yuvarlayıp buzdolabına koyduğumuz, bir sürü şekilsiz kek topuydu bunlar.

Annem bir noktada koku tarafından cezbedilince içeri girdi. Canavar Kek'ten bir dilim aldı. İnleyerek hemen ikinci dilimi keserken, “Bana öyle bakma,” dedi.

“Kek aslında okul için gerekli,” diye hatırlattım Pepper yanımda cayır cayır kızarıırken. Kendinden memnun görünüyordu. Annem parmağını kaldırdı. “Şşt. Bir an yaşıyorum şurada.” Annem bunu söyler söylemez Pepper kahkaha attı. Annem Pepper'a dönüp, parmakları hâlâ kekten yapış yapış halde, “Hayatının geri kalanında her gün bu mutfaka davetlisin,” dedi. Pepper cevap veremedi bana döndü ve “Ama bu felaketi temizlemezsen, canım, sen giremezsin.” dedi.

Tüm tencere ve tavaları temizlemeyi bitirdiğimizde, Pepper'ın yanığında un kalmıştı ve saçının bir tutamı gevşemiş, birazına erimiş çikolata bulaşmıştı. Düşünmeden uzandım ve parmaklarımı içinden geçirip çıkarmaya çalıştım. Gözleri hızla benimkilerle buluştu ama paniğe kapılmadı. Umut ve şaşkınlıkla dolduğum bir an için, anlamsız olduğunu düşündüğüm bir şeyde anlam bularak kendimi sorgulamama sebep oldu.

“Çikolata,” dedim aptal gibi, ona göstermek elimi çerken. Kendine göz devirdi. “Ne kadar tipik.”

Ağırlığımı ondan uzaktaki ayağıma kaydırdım. “Biz... ımmm... bunların soğumasını beklerken bizim evde takılabilir miyiz?” dedim yukarıyı göstererek. “Üst katta oturuyoruz, eğer yemeğe kalmak istersen.”

“Emin misin?”

Etlerin, peynirlerin, ekmeklerin ve insanlığın bildiği her türden tuhaf sandviç teçhizatıyla donatılmış mutfağın üzerinde elimi gezdirdim. “Hayal edebiliyorsan, yapabilirsin.”

İkimiz de ızgara peynir kullanmaktan kaçındık çünkü bu, hâlâ biraz fazla taze olan fiyaskonun konusuydu. Kendime pastırmalı sandviç hazırladım, Pepper da İsviçre peynirli ve jambonlu tereyağlı sandviç yapmak için bir baget ekmeğinin köşelerini kullandı. Kızılçık sosunu çıkardım ve onun ekmeğine dökmeden önce bana “dahice” diye mırıldandığını duydum. Beş dakika geçmişti, ganimetleri daireye götürmüştük ama bunu duyduğumdan beri göğsümdeki şişlik hâlâ inmemişti.

Büyükanne Belly’yi sandalyesinde görmeyi bekledim ama uyuyor olmalıydı.

Orada sadece Pepper’la ikimiz vardık. Birdenbire Pepper’ın görmesine izin verdiğim şeyleri fark ettim. Ethan’la buzdolabındaki fotoğraflarımızdan, sonuna kadar açık olan odamın kapısına kadar her şey... Öyle ki duvardan indirmeyi unuttuğum eski Super Smash Bros* posterini bile görünüyordu.

Birdenbire ne yapacağımı bilemedim. Kendimi annemin ya da babamın gelip sözümü kesmesini dilerken buldum.

“Belki, imm, film izleyebiliriz?” diye önerdim.

“Olur, tabii.”

Seçeneklerimizi tartarak rafa baktı ve bir sırtışıla Pepper’a döndüm. “Kötü Kızlar?”

* Bir dövüş oyunu. (Ç.N.)

Pepper şaka yaptığımdan şüphelenir gibi baktı. “Gülme ama takıntılıyım işte.”

Film koleksiyonuna doğru yürüdüm. “Evet biliyorum. Big League Burger hesabında hamburgerlerden çok *Kötü Kızlar*’dan bahsediyorsun.”

“Ben normal bir sosyal medya yöneticisi değilim. Ben *havalı* bir sosyal medya yöneticisiyim,” dedi Pepper. Ben DVD’yi hazırlarken sandviçle birlikte koltuğa oturdu.

“Yapmak istediğin bu mu sence? Sonunda Stone Hall’un hapislane manzarasından kurtulduğumuzda yani?”

Pepper, sandviçinden absürt derecede büyük bir ısırık almıştı çoktan. Cevap verirken burnunu kırıştırdı. “Hayır. Tanrım. Tam bir kâbus.”

“Eh, güzel zamanlarımız oldu.”

Yanına, niyet ettiğimden biraz daha yakınına oturdum. İkimiz de uzaklaşmadık.

“Bir gün Twitter’da eski güzel günler hakkında şairane konuşmalar yapar mıyız?” diye sordu Pepper. “Sence en güzel günlerimiz bunlar mıydı?”

İkimiz de koltuğa yaslandık. Başını bana çevirmiş, bir sebepten zaman alan cevabımı bekliyordu.

Tam o anda bir karar verdim ve aylardır etrafında parmak ucunda dolandığım bir kapıyı kapattım. Pepper’a bunların hiçbirinden bahsetmemeye karar verdim. Gelin-ciğ’ten, Mavikuş ve Kurt’tan veya arkadaşlığımızın tahmin edebileceğinden daha gizli ve karmaşık tarafından...

Çünkü burada, bu her neyse, tuhaf bir sihir var gibiydi. Sanki yanlış bir şey söylersem bu an bozulacakmış gibi hissediyordum. Pepper’ın gözleri üzerimdeydi. Korkutucu ama aynı zamanda da çok *saftı*. Genelde, beynimin en azından yarısı, kendinden şüphe duymakla, bir şeyleri suçlamakla ve devasa boyuttaki ikiz kompleksimle meşguldü ama şu anda, her şey sessizdi. Sadece Pepper, yapışkan

sandviç parmaklarımız, küçük sırtışlarımız ve aramızda paylaşılan her şeyin, ikimizin toplamından daha büyük bir şeye katkıda bulunduğu hissi vardı şimdi.

Belki de geleceğe yönelik bir konuşmaydı bu. Pepper'ın *bir gün* kelimesini kullanması... Birdenbire bir günden bahsediliyordu ve söylenen bu tek bir söz, beraberinde pek çok söylenmeyi imâ ediyordu.

Birbirimiz hakkında bir ay öncekinden farklı düşündüğümüzü veya ilkbaharda, mezuniyet partisinde, kısaca birbirini selamlayıp gerçekten hiç tanıyamamış insanlar gibi olabilecekken şimdi birbirimiz için daha fazla şey ifade ettiğimizi...

Pepper'a söylememek ona söylemekten daha kolaydı elbette ama artık bundan daha fazlası vardı. Burada şekillenmekte olan şeye tutunmak istiyordum. Ona artık önemi olmayan bir şey söyleyerek o *bir günden* ödün vermek istemiyordum.

"Hayır," dedim bir süre sonra. Bu sadece başlangıçtı.

"Daha Snapchat'te savaşıcağız."

Bana dirsek attı ve kolunu geri çekmedi. Bu yüzden benim tarafıma doğru sıkıştı. Film gerçekten izlemeden izliyordum. İkimiz de sandviçlerimizi yedik. Pepper, en sevdiği replikleri karakterlerle o kadar aynı anda söyledi ki tüm filmi ezbere bildiğine ilk beş dakikada ikna oldum. Tina Fey'in konuşmadan önce yüzünde oluşan öfkenin derecesine kadar ezberlemişti.

Filmi sayısız kez izlemesine rağmen ilk defa izliyormuş gibi kahkaha atıyordu. Gülüşünün titreşimini hissedebiliyordum ve sanki, bunu benimle paylaşıyormuş gibiydi. Kolundan kaburgalarıma geçişini hissedebiliyordum.

Cady, Aaron Samuels'ın ayakkabılarına kusmak üzereyken DVD atlamaya başladı ve sonra durdu.

"Kahretsin. Bunu yapıyor bazen," diye mırıldandım. "Bir saniye içinde yeniden başlayacak."

“Bir süredir bununla uğraşmak zorunda kalmamıştım. DVD oynatıcılar... çok retro.”

Bir saatten uzun bir süredir fazlasıyla ve dayanılmaz şekilde farkında olmama rağmen, yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğuna tekrar şaşırarak ona döndüm. “East Village, bir şekilde hipster karizmasını korumak zorunda.”

“Sanırım ünlü olduğumuza göre, bu namın önemi her zamankinden daha önemli, ha?”

Yanlışlıkla yaklaşarak güldüm. Belki de yaklaşan oydu. “Bugünkü çocuklar... hayatlarımız ne kadar garipleşti değil mi?”

“Bugün halüsinasyon görüyor gibi hissettim. O Hub Seed yazısının tüm yorum bölümünü hayal ettiğim gibi.”

“Jactricia,” diyerek kıs kıs güldüm, ne dediğimin tam olarak farkında olmayarak. Sonra ikimiz de kıpkırmızı olduk çünkü ilk defa, ikimiz de aşırı derece uygunsuz olan bir şeyi, internette yabancılar tarafından yapılan yakıştırmaları kabullenmiştik. Pepper boğazını temizledi. “Belli ki bir yakıştırma yapacaklarsa daha iyi bir isim bulmaları için dilekçe vermemiz gerekiyor.”

Uygunsuzluğun bir kısmı dağıldı ama gerginlik, hiç tanımadığımız insanların bizi çevirimiçi ortamda, ciddi anlamda, yan yana getirmesinin inanılmaz tuhaflığıyla, hâlâ oradaydı.

“Jepper? Pack?”

Beni tekrar dirseğiyle dürtüp “Pas,” dedi ve sonra bir şeyler oldu. Ev ürkütücü şekilde durgundu. Geçen gün havuzda olduğu gibi, *gerçekten sessiz mi yoksa artık dünyadaki diğer sesler bana işlemiyor mu* diye sormak istediğim türdendi.

“Belki sadece Jack ve Pepper, o zaman,” diyerek teslim oldum.

Pepper’ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ama o kadar yakındı ki bunu görmekten çok duyuyordum.

“Pepper ve Jack,” diye beni düzeltti. Sonra gözleri parladı, “Pepperjack.”

Çok saçmaydı ama kelime, âdeta kilide oturan bir anah-tar gibiydi. Sonra imkânsız bir şekilde, bir parçam bunun Pepper’ın metrodan çıkışını gördüğüm anda olacağını dü-şündüyse de, eğildik ve dudaklarımız birbirine değdi. Kol-tuğumda öpüşüyorduk.

Tuhaf, karman çorman ve mükemmeldi. Bu konuda çok kötüydük ama ilk birkaç saniyede bile daha iyiye gitti-ğimizi hissedebiliyordum. Tereddütlü elini omzuma koyar-ken dudaklarımız birbirine kapıldı. Pepper’dan utangaç ve sersemlemiş küçük kahkaha kaçtı ve gülüşü dişlerimde uğuldadı.

“Bekle.”

Uzaklaştığımda kahkaha çoktan yüzünde çözülüyordu, *lanet olsun*. Ne yaptığımı ya da bunu neden *hâlâ* yaptığımı bilmiyordum ama yanılmıştım. Ona yalan söyleyemezdim. Bu kadar büyük hissettiren bir şeyi bir yalanın üzerine inşa edemezdim. Aramızda olup bitenlere karşı bu kadar yoğun şeyler hissedeceğimi bilmiyordum.

“Haklısın,” diye söyleyiverdi Pepper. “Demek istediğim, biz sadece... bilmiyorum. Annem, tüm bu olanlar ve ben...”

“Hayır, hayır, umurumda değil.”

Hem paniğe kapılmıştı hem de öfkeli görünüyordu. “Bekle diyen sendin.”

“Sadece sana söylemem gereken bir şey var.”

“Ha.”

Gözlerindeki ışık çoktan sönmeye başlamıştı ve bey-nim, durumu kurtarmam için doğru kelimeler bulmaya çabalıyordu. Bu sırada, hiçbir uyarı olmadan, ön kapı açıldı ve bir kadın, “Pepper Marie Evans, ne yaptığını sa-nıyorsun?” dedi.

* Biberli bir peynir çeşidi.

Pepper benden o kadar hızlı sıyrıldı ki alev almış olabildi. Sırtım ön kapıya dönüktü ama Pepper'ın gözlerindeki katıksız dehşete bakılırsa, gelenin annesi olduğunu anlamak için tamamen dönmeme gerek yoktu.

Sonunda döndüğümde görmeyi beklemediğim şey, babamın hem kızgın hem de öfkeli görünerek onun hemen arkasından gelmesiydi. Göz göze geldiğimizde öfkesinin benden başkasına olmadığına kanaat getirdim.

“Anne?” diye sızlandı Pepper. “Nasıl... ne yaptın?”

“Ne yani, *bunun* internetin her yerinde olduğunu görmeyeceğimi mi sandın?” dedi Pepper'ın annesi. Sanki kira kontratında adı geçiyormuş gibi hiç tereddüt etmeden, eve girmişti. Pepper'ın suratına telefonunu sokup beni açıkça görmezden geldi. Pepper, ben de görebileyim diye ekranı eğdi. Ortaokul öğrencileriyle olan resmimizdi. Big League Burger ve Girl Cheesing hesapları etiketlenmiş, şimdiden dört yüz retweet almıştı.

Yutkundum. Sanki kötü bir sitcom'un içindeymişim ya da her an uyanacağım, acayip bir rüyanın içindeymişim gibi yutkundum. İşler daha da garip bir hal alıyordu.

“Ronnie,” dedi babam nefesinin altından, “hiçbir sebep yok...”

“Senin için nadiren kural koyarım, Pepper.” Annesi ikimizin üzerinde yükseliyordu ve koltukta tamamen felç olmuş şekilde oturuyorduk. “Ama sana özellikle o çocuktan uzak durmanı söylemişim.”

Sanki burada değilmişim gibi, benim için “o çocuk” demişti ama bu moral bozucu gerçeğin beynime takılmasına izin veremezdim. Pepper'la birbirimize baktık. Babamın “Ronnie”si hâlâ kafamızda bir soru işaretiydi.

“Ben... benim fırını kullanmam gerekiyordu.” Pepper onu daha önce hiç görmediğim kadar kırmızıydı ve bunun benim adıma da geçerli olduğunu söyleyebilirdim. “Yarın

kermes var ve benim bir şeyler pişirmemi istemediğini biliyorum, bu yüzden...”

“Eşyalarını al. Gidiyoruz. Takside uygun cezalar hakkında çok uzun bir tartışma yapacağız.”

Pepper sırt çantasına uzandı, telefonunu içine soktu ve eli titreyerek fermuarı kapattı. Bana baktı, gözleri çaresiz bir özürle kıvranıyordu. Tepki veremeyecek kadar buz kesilmiştim. Ağzım açık, hâlâ başka bir hayatta gerçekleşmiş gibi hissettiren öpücüğün sersemliğini yaşıyordum. Pepper panik içinde, henüz bitirmediği Atom Makaron’un yarısına uzandı. Annesi ondan önce davranıp makaronu aldı ve incelemeye başladı.

Normalde, kahkaha atacağım bir durumdu. Daha önce hiç yetişkin bir kadını, bir tatlıya bu kadar açıklanamaz şekilde öfkeyle bakarken görmemişim.

“Bu durumu açıklıyor,” diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra bir sebepten babama döndü. Bir şey söylemek için ağzını açtı ve babam başını sertçe yana eğdi. Başını pek sallamadı ama yeterince hareket ettirerek yaptı bunu. Niyetini yanlış anlamak mümkün değildi.

Bir şey söylemek için aldığı nefesi verdi ve elini Pepper’ın omzuna koyarak ona odadan çıkarken eşlik etti. Sonra gittiler. Kapı arkalarından çarparak kapandı, beni ve babamı tam bir sessizlik içinde bıraktı.

Ne söyleyeceğimi ya da nasıl konuşmam gerektiğini bile bilmiyordum. Odadaki atmosfer öyle ağırdı ki zamanı yavaşlatıyormuş gibiydi. Başta temkinli bir şekilde babama baktım ama o bana bakmıyordu bile. Mutfak tezgâhına yaslanmış, parmak eklemlerini çıtlatıyordu.

“Baba?”

Bana bakarak gözlerini kırıştırdı. Bana ceza vermesini bekledim, Sessizlik Kabini düzeyinde bir ders belki. Burada az önce ne olduysa, onunla aynı seviyede bir şey...

Ama o kadar dikkati dağılmış görünüyordu ki tüm bu disiplin meselesine şimdi girse bile, bunlar artık söylemek için geç kaldığı şeylerdi.

“Gözetim altında olmadan bu eve flörtünü getirmemelisin.”

“Tam olarak öyle değildi...”

Şey. Aslında biraz öyleydi ama annem burada olduğumuzu biliyordu ve Büyükanne Belly de teknik olarak evdeydi.

Ama babam çoktan mutfaktan çıkmış, yatak odasına doğru ilerliyordu. Özür dilememi bile beklemedi ve Pepper ile kapıdan kovduğumuz annesi hakkında dilimin ucunda duran düzinelerce soruyu sormamı beklemiyordu kesinlikle.

“Üzgünüm,” dedim, kısmen üzgün olduğum için kısmen de Pepper’ın hatrı için. Bir de yalnızca bir saniyeliğine durmasını istediğim için, ne soracağımı ve nasıl soracağımı anlayabilmek için... Babam başını salladı.

İşte bu kadar. Paçayı sıyırmıştım. Ne yaparak başımı belaya soktuysam, ondan kurtulmuştum sanırım. Yine de hâlâ, babamın *Ronnie’sini*, Pepper’ın annesinin *bu durumu açıklıyor demesini* ve buradan ayrılmadan hemen önce, ikisinin arasındaki absürt derecedeki ağır bakışmanın altında yatan nedenleri merak ediyordum.

Ve sonra, diğer odadan *düşme sesi* gelince, babamla aniden durduk.

Diğer her şey, Büyükanne Belly’nin kapısına varmamızdan daha hızlı bir sürede unutuldu.

PEPPER

Jack Campbell’la öpüşmemden yaklaşık on sekiz saat sonra Pooja ile hamur işi ordumuz yanımızda, okulun ön girişinde oturuyorduk. Durumu öyle absürt bir şekilde analiz ediyordum ki olay öpücükten çıkıp bir FBI soruşturması hâline gelmişti.

Fakat Pooja ikna olmuyordu.

“O senden hoşlanıyor, sen de ondan hoşlanıyorsun,” dedi. “Cidden, bunlar artık eski haberler. Hub’da takılan Iowa’da ki on yaşındaki çocuklar bunu sizden önce fark etti.”

“Ama dün akşam...”

“Konuş onunla.”

“*Denedim.*” İtiraf etmek yeterince küçük düşürücüydü ama Pooja’nın tavsiye vermesi için detaylara ihtiyacı vardı: “Cevap vermedi.”

Aslında Jack, bir tür hayalete dönmüştü. Gizemli bir şekilde ilk derse gelmemiştir. Bugün okulda olduğunu biliyordum çünkü onu öğle yemeğinde kafeteryada görmüştüm. Odanın öbür ucundaydı ve ben ona yetişmeden, matematik dersine girmişti. Ayrıca bariz bir şekilde, kermeste de yoktu. Tüm bu hamur işlerini pişirmemizin tek nedeni Ethan’dı. Nadiren de olsa dalış kaptanlığı görevini yerine getiren Ethan tüm bu işleri bize bıraktığı için...

Kabul ediyorum, biz tüm yemekleri satarken o büyük ihtimalle Stephen’la spor salonunun yanındaki merdiven boşluğunda öpüşmekle meşguldü ama en azından gelip yardımcı olmayı deneme nezaketinde bulunmuştu.

“Pekâlâ, sonsuza kadar saklanamaz. Bu yüzden sanırım yakında ondan bir yanıt alırsın.” Pooja arkasına yaslandı ve ayağını Jack’in oturması gereken sandalyeye dayadı. “Belki de annenle olan onca şeyden sonra utanıyordur.”

“Evet, olabilir.” Başımı salladım. “Babası, anneme *Ronnie* dedi. Babam bile anneme öyle demez. *Vee* der belki ama *Ronnie*, asla.”

“İtiraf etmeliyim ki tüm bunlar merak uyandırıcı. Komplo teorilerini Tumblr’a koyduklarında ilk *reblog*’layan ben olacağım çünkü şahsen ebeveynlerinizin tuhaf bir yeraltı fastfood tarikatının bir parçası olduğundan şüpheleniyorum,” dedi Pooja, ağzına bir parça daha fıstık ezmeli ve jöleli kapkek

atarken. Haksız sayılmazdı, parasını o vermişti. “Ama annen Jack ile görüşmeni yasaklayamaz. Tuhaf biri, orası kesin ama suçlu falan değil ya.”

Açıklanamayan yokluğunu düşünerek, “Belki dün değildi,” diye mırıldandım.

“Ve öpücük güzeldi, değil mi?”

“Yani, kötü *değildi*.” Omuz silktim. Kalbimin hızlı atmasına ve avuçlarımın terlemesine rağmen, bu konuda sakin görünmeye çalıştım. Bu benim ilk öpücüğümdü ve o dönüm noktalarından biriydi. Bunun gerçekten başıma gelmesi üzerine yeterince düşünmediğimi fark ettim. Tanrım, gelmişti.

Sonra o kadar hızlı bir şekilde gerçekleşmemişi ki kullaklarım hâlâ Jack’in *bekle*’siyle ve annemin Uber yolculuğunda attığı nutukla çınılıyordu.

Yine de tüm bu nutuklara, çok uzun bir süreliğine cezalandırılmama ve annemin Jack’in babasıyla muhtemelen bir yemek mafyasının parçası olması gerçeğine rağmen, biraz saçma, aptalca ama harikaydı. En azından, Jack’in aniden durduğu saniyeye kadar öyleydi.

Olay sadece öpücük değildi. Anneme yalan söyleyip onun güvenini kırdığım için kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyordum ve böyle hissediyordum da. Öyle ki sırf kaçınılmaz olarak benim tarafımı tutacağından, kendimi daha iyi hissedebilmek için neredeyse telefonda Paige’e her şeyi yumurtlayacaktım. Ancak duyduğum bu suçluluk, altı trenine binip şehir merkezine yirmi dakikalık bir yolculuk yapmak kadar basit bir şeyin korku ve heyecanından tamamen ayrıydı.

Tamamen farklı bir şehre gitmek gibiydi. Bazen buradaki bağımsız blokların, üzerine inşa edildikleri devasa adadan ayrı, kendi adaları olduğu hissi uyandırması pek de sürpriz sayılmazdı.

Sadece şehrin yeni bir bölümünü hiç görmemiş ya da yaptığım bir seçim yüzünden bunu kendi gözlerimle deneyimlememiştim.

Ve sanırım, bir bakıma, bunu hâlâ yapmamıştım. Jack'in gözlerinde görmüştüm bunu. Daha yeni ve ucuz dükkânların, tarihi vitrinleri olan katlı binalarla karışması, zamanın küçücük bir parçası gibi hissettiriyordu. NYU öğrencileri, yerel New York'luların ve sokak satıcılarının koşuşturmacası ile saçma kıyafetler giyen insanlara kimsenin gözlerini dikmemesi... Sanki oradaki küçük dükkânlar ve restoranlar kadar demirbaşmış gibi, Jack'e altı treninden şarküteriye kadar, bir geçit töreni edasıyla el sallayanlar...

Girl Cheesing'in kendi has bir büyüğü vardı. Etrafındaki her dükkân, sanki bloğun nabzı orada atıyormuş gibi seviyordu Girl Cheesing'i ve dün, ben de bunun bir parçası olmuştum. Şehrin yepyeni bir bölümünü görmüş, o beni geri püskürtmeden, orada kendim olabilmişim. Şimdi tüm bunların düşüncesi ve görülecek çok daha fazla şey olması fikri bile beni huzursuz etmeye yetiyordu.

Jack ile yürüdüğüm beş blok, ayrı bir gezegenmiş gibi işliyordu ve şehrin her yerinde bunun gibi yüzlercesi vardı.

Şehrin geri kalanına o kadar uzun bir süre direnmişim ki buraya geldiğim anda gideceğim günü bekleyerek, gözüm kulağım kapalı yaşamıştım. Şimdi birdenbire mezuniyet, hapisten kaçmaktan çok bir son kullanma tarihi gibi görünüyordu. Görmezden gelmeye kararlı olduğum her şeyin geri kalanını görmek için zamanımın dolduğu bir tarih gibi...

Pooja ile bu konu hakkında konuşmak üzereydim ama yer muşambası üzerindeki ayakkabıların keskin gıcirtısıyla durduk. O kadar tanıdık ki koridora bakmadan bu sesin Paul'a ait olduğunu anladım. Sahiden, her zamanki acelesiyle uzaklaşırken motor gibi konuşuyordu. Jack'le

konusuyordu. Hemen arkasından yürüyen Jack, kaşlarını çatmaya başlamıştı.

Pooja, “Bakın kimler teşrif etmiş,” dedi ama Jack ve Paul, bize doğru ilerlemiyorlardı. Keskin bir şekilde müzik koridoruna doğru yöneldiler. Köşeyi döndüklerinde Jack’in yüzünü yalnızca yandan görebildim.

Kaşlarını neye çattıysa, Paul’un her zamanki hiddet düzeyinin çok ötesindeydi. Dün gece hiç uyumamış gibi, düpedüz harap olmuş görünüyordu.

Bir işaret bekler gibi ona döndüğümde, Pooja’nın çoktandır bana baktığını fark ettim.

“Belki unutmuştur,” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Ya gerçekten unutmuştu ya da diğer ihtimal söz konusuydu: Jack’in öpücükten pişman olması ihtimali. Kafamda sadece bu seçeneğe giden anları hayal ediyordum. Bir şekilde, bir hafta sonu boyunca, hem aylardır içimi döktüğüm anonim arkadaşım hem de kazara, mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde açıldığım gerçek arkadaşım tarafından geri çevrilmişim.

“Gidip konuşaca...”

“Dinle Pepper, yemin ederim benim bununla hiçbir ilgim yok.”

Kermes masasının üzerinden yükselen Landon’a, tatil gününde Rucker’ın ofisine çağrılan kişilerde gördüğüm bir ifade ile, şaşkınlıkla baktım. Suçluluk ve katıksız dehşetin karışımıydı bu.

“Eeee... yani, evet, umarım yoktur. Gıda zehirlenmesi geçirsin diye sosisli sandviç satıcısına ödeme yapmadıysan,” dedi Pooja. Landon ona bakmadı bile, gözleri hâlâ bana odaklanmıştı.

“Fotoğrafları alan herkese onları silmesini söyledim. Şerefsizlik yapıyorlardı.”

“Pepper’ın kusarkenki fotoğrafları mı?” diye sordu Po-oja, ses tonu çoktan kızışmış şekilde. Landon başını sallamaya başladı ve gözlerimi devirdim.

“Tahmin edeyim,” diye söylendim, “birisi Koridor Sohbetine gönderdi fotoğraflardan birini.”

Landon’un ağzı açıldı ve sonra bir damla korku hissetmeme yetecek kadar uzun bir süre öyle kaldı.

“Görmedin mi?”

Gözlerimi kısıtım. “Neyi?”

“Benim bununla hiçbir ilgim yoktu,” dedi tekrar. “Bu, ıııı, Twitter’a bakmak isteyebilirsin.”

Pooja telefonundan uygulamayı açamadan Landon topukladı ve koridorun aşağısında, gözden kayboldu. Kaşlarını çatan Pooja telefonu bana uzattı. Cuma gecesi parkta çekilmiş bir fotoğrafımı gördüm; Pooja’nın çöp tenekesinden benim için kaptığı poşete öğürmeme sadece yarım saniye kala, soluk yüzüm acı içindeydi.

Poşetin üzerinde görünür şekilde ikonik Big League Burger logosu vardı. Midemi boşaltmak için bir hazne olarak kullandığım sırada, poşetle ilgili fark edemediğim bir şeydi. Berbat görünüyordum. Sarhoş, tökezleyen bir ergen klişesi gibiydim ama daha önemlisi, *kendime* benziyordum. Fotoğraf o kadar yakın bir mesafeden çekilmişti ki benden başka biriyle karıştırılmasına imkân yoktu.

Özellikle de fotoğraf, Girl Cheesing hesabından şu tweet’le atıldığı için: *Ot kafası*.

Midem bu sefer ağır ve sallanan bir darbeyle, yeniden allak bullak oldu. Sadece bir saat önce yayımlanıp binlerce retweet alan resmi küçültüp ekranı aşağıya kaydırdım. *ıyy hemen takipten çıkıyorum* diye tweet atmıştı biri. *Meğerse Patty tam bir parti manyağrymış*, demişti başka biri, *Saturday Night Live*’ın eski bir bölümünde sarhoş bir Külkedisi gibi giyinmiş Kristen Wiig’in GIF’iyle birlikte.

Canımı sıkmayacağını düşündüğüm ama bunu yapmaya çok yaklaşan bir tanesi, *bu hafta tweetlerinin bu kadar beraber olmasına şaşmamalı*, demişti.

Jack ve ben, hesaplaştığımız için bütün hafta boyunca Twitter’a girmemiştik. Taffy, dizginleri tamamen ele almıştı ve Jack her tweet attığında aldığım bildirimleri devre dışı bırakmıştı. Bu, yüze atılan bir tokat gibi değildi ama yine de canımı acıtmıştı.

“Bunu o yapmamıştır,” dedim anında.

“Öyleyse neden silmedi? dedi Pooja. “Her neyse, Big League Burger hesabının söylediği bir şeye yanıt veriyormuş gibi görünüyor.”

Ekranı kaydardım ve birkaç saat öncesinden bir tweet gördüm. O kadar ürkütücüydü ki bunu bulanın Taffy olmayacağını biliyordum. Büyükannenin Özel Tarifi Izgara Peyniri’nin her iki versiyonunun fotoğrafları ve altında satış rakamları yer alıyordu.

İstedığınız kadar retweet’leyin ama bu büyükanne, sizinkini yerlerde sürükler, yazıyordu.

“Ah, Tanrı aşkına,” diye homurdandım.

Pooja, “Git o boku silmesini sağla,” dedi. “Biri çoktan caps yapmış bile.”

Gözlerimi kapattım. Annem bu aptal Twitter kavgasını devam ettirmek zorundaydı, değil mi? Şimdi sadece okulun değil, muhtemelen ülkenin de alay konusu olmaya hazırdım.

Bu hayatta ne başarırsam başarayım, ne zaman biri önümüzdeki yüzyıl boyunca adımı Google’da aratsa, ilk sırada muhtemelen bağırsaklarımı Big League Burger poşetine bıraktığım bir fotoğrafım çıkacaktı.

“Hemen döneceğim,” diye mırıldandım. Kermes masasından o kadar hızlı kalktım ki sandalyenin ayakları altımdan tiz bir ses çıkardı.

Gözden kayboldukları küçük koridoru takip ettim. Jack'in sesini uzaktan duyabiliyordum. Sonra sesini yükselttiğinde daha iyi duymaya başladım. Kıpırdamadan durdum ve sesindeki öfke seviyesi karşısında şaşkına döndüm.

"... şu anda bunun benim için ne kadar önemsiz olduğundan bahsetmiyorum bile," diyen Jack'in köşeden gelen sesini duydum. Paul ile dolapların önündelerdi, Paul klarinetini alıyor olmalıydı.

"Kanka, ben senin en yakın dostunum."

"Öyle mi? O zaman benden aptalca şeyler istemeyi bırak."

"Aptalca değil. Ben sadece Japon Balığının kim olduğunu bilmek istiyorum. Haftalardır konuşuyoruz ve anlarsın ya, aramızda bir şeyler olabilir gibi hissediyorum ama kim olduğunu bilmem gerek, yoksa kendimi rezil edeceğim."

Jack, kendini yeniden ayarlıyormuş gibi içi çekti. "Etmeyeceksin."

"Benimle gerçekten *tanıştın* mı hiç?"

O zaman beynim Japon Balığı kelimesini tam olarak anlamaya başladı ve Paul'un Gelinciç'te tanıştığı birinden söz ediyor olması gerektiğini fark ettim. Yüzümün yandığını hissettim. Kurtla yaşanan fiyaskodan kalan utanç, o zamandan beri yaşanan her şeyi öncelemesine rağmen, hâlâ tuhaf bir şekilde tazeydi.

"Güven bana Paul, sadece... bu uygulamayla uğraşmak istemezsin. Aslında, sanırım uygulamayı devre dışı bırakacağım. İnsanların anonim olamayacağı başka bir sürüm yaparım, böylece çalışma grupları kaldığı yerden devam edebilir."

O kadar dikkatli dinliyordum ki artık nefes bile almıyordum. Buraya neden geldiğimi tam olarak hatırlamıyordum. *Devre dışı bırakmak mı?* Kelimeler kafamda bir yerde sekiyor ve bir yerlere yerleşmeyi reddediyordu. *Başka bir sürüm yapmak mı?*

Jack'in böyle bir şey söylemesinin mantıklı olacağı tek bir senaryo vardı.

"Ama *kanka*, orada arkadaş olan o kadar çok insan var ki..."

"Evet ama Rucker haklı. İnsanlar bazen pislik yapabiliyor. Elimden geldiğince takip ediyorum ama artık vaktim yok ve ben..."

"En azından bana Japon Balığının kim olduğunu söyle."

"Sana bunu yapmayacağımı söylemiştim. Ayrıca, bilmek istediğini sanıyorsun ama belki de istemiyorsun, bunu hiç düşündün mü?"

Vücudumdaki her kas, sanki benim bilmediğim bir şeyi zaten biliyormuşçasına, gerildi.

"Hayır?" dedi, Paul, sesi sızlanmaya doğru evriliyordu. "Gerçekten, gerçekten istiyorum."

"Mesela, geçen gün kiminle konuştuğumu uygulamanın bizi ifşa edişinden önce öğrendim ve bu her şeyi tuhaf bir şekilde karmaşık hâle getirdi. Benim bilmeme rağmen onun bilmemesi yani."

Koridor aniden küçüldü, tavan zemine yakınlaşmış gibi hissettim. Sanki okulun kalan tek bölümü orasıydı ve beni her an sıkıştırıp onların arasına itecekti.

Paul, hem heyecanlı hem de suçlayıcı bir tavırla, "Yani hile yaptın ve kim olduğunu buldun," dedi. "Biliyordum. Böyle bir uygulama yapıp öylece..."

"Hayır, tanrım, Paul. Hayır, yapmadım. Sadece sohbet ederken bir şey söyledi ve bana bir bağlantıyı yolladı. Sonra onun o olduğunu anladım ve bu her şeyi tuhaf hâle getirdi. Bundan nefret ettim. Keşke bilmeseydim."

Kalbim çarpıyordu. Paul başka bir şey söyledi ama ben daha onu duyamadan, koridora dönüp gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Jack, Kurttu.

Ve ben lanet olası bir salaktım.

Kermes masasına nasıl geri döneceğimi bile bilmiyordum çünkü bilinçli hiçbir yanımda, oraya gitmeye istekli değildi. Jack'in *Kurt* olması kafamda büyüyor, diğer tüm düşünceleri kenara atıyordu. Jack Kurt ise, bu onunla aylardır konuştuğum anlamına geliyordu. Jack Kurt ise, bu sadece benim kim olduğumu bilmesi değil aynı zamanda o kişinin ben olmamı istememesi demekti. Eğer bu doğruysa, mesajların diğer ucunda Landon olduğunu düşündüğümü ve kendimi utanç verici duruma düşüreceğimi çok iyi bilerek, onunla tanışmam için parktaki o aptal mekâna gitmeme izin vermişti.

Dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordum. Orada kendimi küçük düşürmeme izin vermişti. Şimdi de o geceden çektiği fotoğraf beni sonsuza dek küçük düşürecek.

Bu bile değil. Aptal fotoğrafla yaşayabilirdim, son yılın geri kalanında benden kaçan Landon ile yaşayabilirdim, hatta annemin tüm bunlardan haberi olduğunda gelecek her türlü darbesiyle de yaşayabilirim. Başa çıkamayacağım tek şey, kâbusumun gerçek olmasıydı: Kurt benim kim olduğumu biliyordu; açıkça, hayal kırıklığına uğramıştı. Jack'in de hayal kırıklığına uğradığını bilmenin verdiği acı, bunu ikiye katlıyordu.

Olanlar, her şeye bir şüphe gölgesi bırakıyordu. Onu öpen bendim. Tanışmaya zorlayan bendim.

Her şeyi tuhaf hâle getirdi. Bundan nefret ettim. Keşke bilmeseydim.

"Sana ne oldu böyle?"

Pooja bana hayalet görmüş gibi bakıyordu. Ağzımı açtım, *Jack Kurtmuş!* derdim ama bu kimseye mantıklı gelmezdi. Bunu öylesine bir sır olarak tutmuştum ki mesele hakkında tek bir kelime bile etmemiştim. Bunun yerine, yanlış zamanlanmış ve çok gürültülü şekilde: "Jack, Gelinciq uygulamasını yapan kişiymiş," diye düşünmeden söyledim.

Pooja'nın ağızı açık kaldı ve suratına âdeta kan gitmedi. Bir tepki bekliyordum tabii ama böyle kalakalmasını da beklemiyordum. Pooja bana değil, arkama bakıyordu.

“Bayan Evans, sizinle ofisimde görüşebilir miyim?”

Kahretsin.

PEPPER

Sonuçta, Rucker bize hiçbir şey yapamazdı. Elindeki tek kanıt, koridorda ağzımdan kaçırdığım şeydi. Tek şahit Pooja'ydı ve Rucker, asistanlarından birini Jack'i bulması için yollarken anında bizim yerimize kermese bakacak başka bir yüzücü bulacak kadar akıllıydı.

Üçümüzün de kulakları kanayana kadar, defalarca, Jack'in Gelinciq'i yapan kişi olması konusunda şaka yaptığımıza ısrar ettim ama nafileydi.

“Bu bir şaka gibi durmuyor, küçük hanım,” dedi Rucker gözlerini kısarken.

“Bu, ııı, Twitter olayının bir parçası. Eminim Hub'da bizimle ilgili yazılanları görmüşsünüzdür. “Çaresizdim. Umutsuzlukla çabalıyordum. “Gerçek hayatta da birbirimize şakalar yapmaya başladık.”

“Ortaya böyle iddialar atmak *şaka* gibi görünmüyor.”

Jack araya girmeye zahmet bile etmiyordu. Onu ilk getirdiklerinde öfkeliydi, bununla hiçbir ilgisi olmadığı konusunda ısrar edip duruyordu. Beni görünce durulmuştu. Rucker ona koridorda söylediklerimi anlattı ve o andan itibaren bana pek bakmadı.

Kendini kurtarmak istemiyorsa, onu kurtarmak için başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden kazanma şansı olan tek kartımı oynadım. “Yani, Jack'ten bahsediyoruz. O kadar da zeki olduğu söylenemez. Gerçekten böyle bir uygulama yapabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

Jack irkildi. Rucker’la göz temasını bozmamaya kararlı olduğum için hiç kıınıldamadım.

Telefonlarımızı arayıp ikisinde de Gelinciq uygulamasını bulamamışlardı bile. Biri, haftalar önce uygulama simgelelerini gizlemek için Koridor Sohbetinde bir uygulama paylaşmıştı. Bulabilmelerinin tek yolu, başka bir öğrencinin bizi ispiyonlayıp onlara bunun nasıl olduğunu göstermesiydi. Kendini ateşe atmadan, kimse bunu yapamazdı.

“İkinizin de ailelerini arıyorum...”

“Bekleyin, acaba...” Jack nefes verdi. “Şu an iyi bir zaman değil de.”

Rucker, üzerinde palmiye ağaçları işlemeli pantolonlar giymeseydi, muhtemelen daha küçümseyici görünecek bir şekilde çenesini aşağı eğdi. “Özür dilerim, Bay Campbell,” dedi alaycı bir sesle, “ne zaman sizin için daha uygun olur?”

Rucker bizi salıverdi ve ikimiz de birbirimize bakmadan çıktık. Suçluluk ve öfke arasında, tuhaf bir çizginin üzerinde, ofis kapısının dışında bekledim.

Sonunda, “Seni ispiyonlamak istememiştim,” dedim, böylece birimiz sessizliği bozmuş oldu. Bu bir özür değildi belki ama içimden özür dilemek de gelmiyordu. Jack’in dudakları inceldi. “Ne zamandır biliyorsun o zaman?”

“Bilmiyordum. En azından birkaç dakika öncesine kadar.” Öfke beni olması gerekenden daha fazla cesur hâle getiriyordu. Aylardır ilk kez, aklımda çok büyük yeri olmasına rağmen hiç dile getirmediğim o adı yüksek sesle söyledim: “Kurt.”

Jack, bir an korkuluk gibi hareketsiz kaldı.

“Yani,” dedi.

O söylemeyecekse ben söyleyecektim. “Bana yalan söyledin.”

Jack, “Söylemedim, söylemek istemedim,” dedi. “Demek istediğim, kim olduğunu bilmemek için her şeyi yaptım. Bilmek istemedim.”

“Bunu çok net belirttin.”

“Kızgın olmanı anlıyorum ama...”

“Sonra o gün parka gitmeme izin verip kendimi Landon’ın önünde küçük düşürmeme izin verdin. Her şeyden önce, görünüşe göre sarhoşmuşum gibi Big League Burger poşetine kustuğum fotoğrafımı çekip *internete koydun?*”

Kafasının karışmasını, neden bahsettiğimi sormasını bekledim. Ensesini kaşındığı ya da kendisi gibi hareket edip ne yapacağını bilemediği o tanıdık hareketi bekledim. Bunun yerine gözlerini kapattı. “Bunu açıklayabilirim.”

Sesim titredi. “O zaman açıkla.”

“Öncelikle, onu Ethan paylaştı.”

“Aptal değilim. Fotoğrafın çekildiği açıda sadece sen olabiliirdin. Eğer dediğin gibiyse Ethan fotoğrafı nasıl aldı?”

Jack, “Her zaman yaptığı gibi,” dedi. “Telefonumu yüz kilidini kullanarak açmış. Fotoğrafı bulup tweet’lemiş olmalı.”

“Peki neden silmedin?”

“Çünkü... çünkü Twitter ile işimizin *bittiğini* sanıyordum. Anlaştığımızı sanıyordum ama sonra büyükanneme bulaştınız.”

Sözünü keserek kendimi savunmak üzereydim ama gözlerinin çevresi kızarmıştı. İfadesi Twitter’daki darbelerin çok ötesine geçen bir kırılmalığa dönmüştü. “Ve şimdi o hastanede ve ben...”

Söyleyecek neyim vardıysa uçup gitti.

“Yani evet, Ethan’m küçük tweet’ini silmedim çünkü kızgındım, tamam mı? Ve meşguldüm.”

Koridor hiç bu kadar boş hissettirmemişti. Jack bir şekilde özür dilemekle karşı koymak arasında gidip geliyordu. Tüm bunların ne kadar bitkin hissettirebileceğini o anda anladım.

“O iyi mi?”

Jack başını salladı. “Evet, bu akşam taburcu olacak.”

Ayrıntı vermesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Onca şeyden sonra, bunu merak ettiğini sanmıyordum ama yine de söyledim.

“O tweet’i benim atmadığımı bilmen gerek. Annem yaptı.”

Jack gözlerine dokundu ve kahkahaya dönüşebilecek, hırıltılı bir ses çıkardı. “Kahretsin.”

Bu bir özür değildi ama yüzünde bu kadar çabuk oluşan pişmanlık, fazlasıyla yeterliydi.

Söylebildiğim tek şey “Evet,” oldu çünkü Jack, Gelinciq ve dün gece neredeyse olan ya da olmayan şey hakkında-ki diğer sorularımın hepsi, çok daha büyük ve önemli bir problemin içinde yok olup gitmişti.

Jack’in telefonu titredi ve ekran ışığı yandı. “Bu... annem olmalı. Eve dönmem gerek.”

Başımla onayladım. “Yapabileceğim bir şey varsa bana haber ver.” Jack de başını salladı. Çekimser bir hâli vardı. Sanki başka bir tarafa geçeceğimizi düşünerek, birlikte bir köprünün ortasına yürüyüp bir süre, aşağıdaki derinliğe rağmen oyalanmıştık. Sonunda, baştaki tanıdık yerlerimize geri dönmüştük.

Kermese döndüğümde gözlerim yanıyordu. Jack ve ben sadece sınıf arkadaşırken, bu tanıdık yerin artık neye benzediğinden bile emin değildim.

Jack’in yarım sırtışının sonsuz derecede farklı duygular içerdiğini bilmediğim, daha hareket etmeden önce neresinin kıpırdanmaya başlayacağını anlamadığım, bana *Pepperoni* dediğinde göğsümde bir şeyler hissetmediğim bir dünyaydı bu.

Aniden, dönüş yolunu bulamayana kadar, ne kadar yol katettiğini fark etmemek tuhaftı.

PEPPER

Bütün gece, Jack hariç birçok insandan mesaj aldım. Po-oja, nasıl olduğumu soruyordu. Nashville'deki eski ortaokul arkadaşlarım, Jack'le benim hakkımdaki yazı hakkında yorumumu isteyen Hub Seed muhabiri, babam...

Ve sonra, Paige.

Ona daha ne olduğunu anlatmayı bitirmeden, “Bu çok uzadı,” dedi. “Aklını kaçırmış.”

“Tamam,” dedim, fazlasıyla prova yaptığım ölçülü bir tonla, “evet, durum berbat ama o da bunların olacağını beklemiyordu.”

“Saçmalık. Bir şeyler olacağını bilmeliydi.”

İşin aslı, ona katılıyordum. Bu kısım tam anlamıyla annemin sorumluluğundaydı ama bunu sadece işleri daha da kötüleştireceğini bildiğim halde Paige'e anlatmanın suçu da kesinlikle benim üzerimdeydi. Sözümden caymış, verdiğim hasarı geri almaya çalışıyordum.

Çok geçti.

“Neden her zaman onu savunuyorsun?” diye patladı Paige. İlk kez öfkesinin bir kısmı sadece anneme değil, bana da yöneltilmişti. “Hepsi onun hatası, biliyorsun. Twitter, o aptal Stone Hall öğrencileri... Eğer seni köklerinden koparmamış olsaydı...”

“Paige, buraya isteyerek geldim.”

Paige iç çekti. “On dört yaşındaydın. Hiçbir şey bilmeyen küçük bir çocuktun.”

Gözlerimi sıktım, kelimeler beklenmedik bir darbeye geliyordu. Belki doğru oldukları için, belki de olmadıkları için... Belki de on dört yaşındayken bile, kıvrıkcık saçlarım ve sivilceli suratımın derinliklerinde, burada olmam gerektiğini bilen bir şey olduğunu bildiğim içindi. New York,

asla alıŖabileceđim bir yer değildi ama etrafımda büyüyerek, bana daha önce hiç sahip olmadığım bir alan amıŖtı. Geleceğin her iki Ŗekilde de büyük bir bilinmeyen olacağı malumdu ama bununla y zleŖtiđimde, annemle birlikte olmak istemiŖtim yine de.

Ama Ŗu anda ya da on dört yaŖındayken ne d Ŗ nd ğ m n önemi yoktu çünkü öfkem, birdenbire öyle tavan yapmıŖtı ki kendimi söylemekten alıkoyamadım.

“Ama sen öyle değildin.” Sesim titriyordu. Bunu söylemek istememiŖtim ama artık dayanamayacağım kadar kenara itilmiŖtim. Artık her Ŗey, ortaya dökülüyordu.

“Senin aklın baŖındaydı ve yine de buraya geldin. Hiç bir sorun yaratmadan yaŖayıp gidebilecekken iŖleri mahvettin.”

Paige tereddüt etmedi. Bunu o kadar sessiz ve katı bir Ŗekilde söyledi ki doğru olmamasına imkân yoktu. “New York’a *senin yüzünden* geldim.”

Nefesim boğazımda kaldı, neredeyse acı veriyordu. Ben böylesine anlam ifade eden bir Ŗeyi idrak etmeye çabalar-ken, o korkunç sessizlikte, orada durmaya devam etti.

Paige konuŖmaya devam ederken biraz yumuŖadı. Sanki sesi, bizi ayıran kilometrelerden bile daha uzaktaydı. “Canlı canlı yeneceğini d Ŗ nd ğ m için geldim ve d Ŗ nd m ki annem burada ne kadar mutsuz olduğumuzu görürse, belki fikrini deđiŖtirir.”

Gözlerimi kapattım, gelen piŖmanlık dalgasını bekledim ama bu sefer, bu bir dalga değildi. Vücudumu alevler içinde bırakan, kavurucu bir Ŗeydi.

“Ama mutsuz değildin. Uyum sağlayan sadece birkaç haftanı aldı. Bu sırada ben...”

Sefil bir haldeydi. Hatırladım. Çarpan kapıları, uzun y r y Ŗleri, eski okulunda en popüler kızken sinirli ve solgun birine d n Ŗmesini, eve bir hayalet gibi girip çıkmaya baŖlamasını...

“Bilmiyordum.” Gözlerim acıyor, yüzüm yanıyordu. Tekrar söylemek dışında ne söyleyeceğimi bilmiyordum: “Bilmiyordum.”

Bir saniye kadar geçti. “Evet, şey.” Sesi titrekti, ağılıyor-muş gibiydi. Ben başka bir şey daha söylemeden, “Üzgü-nüm, gitmem gerek,” dedi.

Telefonu kapattı. Onu geri aramaya çalışmadım, bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Her şeyin sonunda dü-zelmeyeceğini düşünmemem gerektiğini de biliyordum ama yine de canımı acıtıyordu. İçimde, derinlerde bir yer, faz-lasıyla sarsılmıştı. Bunca zaman bizi ayıran kavgalar için Paige’i ve annemi suçlamıştım.

Nedenin ben olabileceğini hiç düşünmemiştim.

PEPPER

Ertesi sabah kamyon çarpmış gibi uyandım. Beş saat uyuyabilmişim ama bu sırada internetin uyumadığından emindim. Gözlerimi tam olarak açmadan önce, Paige’ten hiçbir mesaj veya çağrı olmadığını gördüm. Ancak endi-şem, diğer gördüklerimle anında aklımdan çıktı: bir Twit-ter *Anlar* bildirimi, bir Hub Seed yazısı, bir Jasmine Yang videosu ve hakkımda yapılan *caps*’leri derleyen birkaç viral web sitesi.

İnsanlar, Big League Burger poşetini, vizyona yeni giren bir süper kahraman filmi logosu gibi, başka şeylerle pho-toshop’luyordu. Sonra bunu “kışkırtıcı Twitter analizleri” gibi etiketlerle *Twitter Anlar* klasörlerine kaydediyorlardı.

Durum öyle bir döngüye girmişti ki biri *bu caps’i daki-kada 15 kere görür oldum* yazmıştı.

Hatta internette yapılan tüm *caps*’lerin toplandığı bir sayfada, *Kusan Kız* olarak adlandırılan *caps*’in hikâyesin-den bahseden bir yazı bile vardı.

Sanırım yaratıcılıklarını tebrik etmem gerekiyordu.

Artık göreceklerim yüzünden Google’da adımları aratmaya bile cesaret edemiyordum. Çocukken Paige ile yaptığımız gibi, yorganı kafama kadar çekip gözlerimi kapattım. Çarşafın arasında kaybolmayı ya da tüm bunların kermeste yediklerimden kafayı bularak gördüğüm bir rüya olmasını diledim.

Sonunda annem kapımı çaldı. Hiç olmadığı kadar bitkin görünüyordu. Saçı ve makyajı yapılmıştı ve iş kıyafetlerini giymişti. Yine de duruşunda bir şeyler vardı, sanki onu başkası giydirmiş gibiydi. Kızgın görünmüyordu, bu yüzden, “Müdür yardımcısı aradı,” demesini beklemiyordum.

“İki günlük uzaklaştırma almışsın.”

“Ne almışım?”

Orada, kapıda duruyordu. “O çocuk, okulun hakkında e-posta gönderip durduğu uygulamayı yaptığını itiraf etmiş. Rucker, onu korumak için kasıtlı olarak konuyla ilgili bilgileri sakladığını söyledi.”

Dişlerimi sıktım.

Bakışlarımı, sanki pijamayla yatakta uzanmıyormuşum da karşısındaymışım gibi hizaladım.

“Peki o zaman, sanırım bugün okula gitmiyorum.”

Annem bozuldu ama çabuk toparladı. “Kendin için tüm söyleyeceğin bu mu?”

İnternetin bir bölümünü benimle yakıp yıkmamış gibi, bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum.

“Ya *senin* anne?”

“Ya benim mi?” Kapının eşiğinden geçmeye izni olmayan bir tür vampir gibi, orada öylece, hareketsiz duruyordu.

“Bunların olacağını önceden sezdim ve seni durdurmaya çalıştım. Şimdi tüm geleceğini bu aptal çocuk yüzünden tehlikeye atmış olabilirsin.”

Ayağa kalkmayı düşündüm. Tenimin altındaki öfke o kadar yoğundu ki buna mecbur hissettim ama bu bile, çok fazla taviz gibi göründü. “Geleceğimle bu kadar *ilgilenen* birine göre, senin yüzünden internette gerçek anlamda alay konusu olmam konusuyla pek ilgili değil gibi görünüyorsun.”

Ben konuşurken başını sallamaya başlamıştı. “Ne diyor-sun tanrı aş...”

“Jack’le Twitter savaşını bitirmiştik. Başından beri saçmaydı zaten. Sonra çok kişiselleşti ama bitti. İlla ucuz ve aptalca bir şeyler denemen gerekti ama değil mi?”

“Kişiselleşmek için hiçbir sebep yoktu, tam da bu yüzden...”

“Ama bu kişisel, anne. Benim için ve tabii ki senin için çünkü Girl Cheesing ile olan tüm bu olaylar tesadüf değildi, değil mi?”

Kolları göğsüne o kadar sıkı bir şekilde bağlanmıştı ki bütün vücudu kopmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Dudakları asılmıştı, gözleri yere kayıyordu. Ne zaman cevap vereceği netleşmeyince onu beklemeden konuşmaya devam ettim.

“Her neyse, konu bundan daha kişisel olamaz. Jack’in erkek kardeşi tweet’ine şu anda internetin her yerinde olan bir fotoğrafımla cevap verdi. Okuldan uzaklaştırıldığım için gerçekten *mutlu* olmam yeterince kötü zaten.”

Bu kesinlikle dikkatini çekmişti. “Neden bahsediyorsun?” Dizüstü bilgisayarımı yatağımın diğer tarafında bıraktığım yerden aldım ve neredeyse iki düzine sekmenin açık olduğu ekranı açtım. *Caps* derlemeleri, Tumblr gönderileri ve *Paige*’in hesabından alınan eski Facebook fotoğrafları dahil, hayatımı aşırı ürkütücü bir şekilde irdeleyen çeşitli web siteleri açtı.

Annem yatağımın kenarına oturdu ve hepsine hızlıca baktı. Şokun yüzündeki çatık kaşları gevşetmesini izlerken acımasız bir tatmin duygusu hissettim.

Dizüstü bilgisayarı kapattı ve bir süre elini orada tuttu.
“Sormak zorundayım. O resimde sarhoş musun?”

“Hayır, Tanrım, anne ya... Gıda zehirlenmesi geçirdim.”

Başını salladı ve kendini savunmak için elini havaya kaldırdı. Meseleyi o kadar hızlı bir şekilde bir kenara attı ki en azından bana inandığını biliyordum. Sonra durgunlaştı. Gördüklerini sindiriyor gibi görünüyordu.

Yüzünün tanıdık şeklini izledim. Bir sorun olunca onu hemen çözmenin yolunu bulacağını gösteren ifadesini... Ama bu yeterince uzun sürmedi. İkimiz de yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını biliyorduk.

“Eminim her şey bir anda ortadan kalka-”

“Cep telefonuma *ulusal yayınlardan* yorum isteyen sesli mesajlar geliyor anne. Hiçbir şeyin bir yere gittiği yok.”

Biraz bekledi. Her an her şeyin olabileceği türden bir bekleyişti. Savaşmaya o kadar alışık değildik ki bir sonraki hamlemiz ne olacak, bilmiyorduk bile. Yine de beklediğim son şey, aniden odadan çıkmak için ayağa kalkmasıydı.

“Nereye *gidiyorsun?*”

Kapı eşiğinde durdu, sırtı bana dönüktü. Çenesinin bir kısmını görmeme yetecek kadar döndü. “Siciline işlenmeden bu uzaklaştırma olayını halletmek için müdürünle konuşmaya.”

“Ama anne...”

“Ve geri dönüp burada olup bitenleri tek tek ayıkladık-tan sonra... konuşmamız gerekiyor.”

Sonra sırtını Paige’in hakkından gelirken yaptığı gibi katı bir şekilde döndü. Bu hareketi, canımı söyleyebileceği her şeyden çok acıtmıştı.

“Evet. Konuşalım *Ronnie.*”

Bir şekilde, o anda hedefleyebileceğim en kötü ama en etkili vuruştı. Taksiciler tarafından dolandırıldığını gördüğümdeki kadar soğukkanlıydı ve bir o kadar da

hareketsizdi. Yine de bu takma ad, onu tahmin etmediği bir yerden vurmuştu.

Ben bu darbenin ne kadar kalıcı olduğunu göremeden, kapıdan hızlıca çıktım. Beni yatağım, dizüstü bilgisayarım ve çeşitli pop kültürü fenomenlerinin üzerine kustuğum sonsuz resim boşluğuyla bıraktı.

En az on dakika kadar, hareket edemeyecek kadar şaşkın haldeydim. Bir çeşit dürtü, incinme ve *öfkeden* başka bir şeye dikkatimi veremiyordum, Paige'i arayamazdım. Okula bile gidemiyordum. Rahatlamak için gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

Aniden, gidecek bir yere *ihtiyacım olduğunu* hissettim.

Yataktan çıktım. Gözlerim acıyor, yüzüm aşırı bir şekilde yanıyordu. Eski bir kot pantolon, Paige'den çaldığım ve üzerinde donut resimleri olan tişört ile eski bir spor ayakkabı giydim, saçımı at kuyruğu yaptım. Kendimi bir zamanlar olduğum hâlime dönüştürmüştüm. Birkaç dakikalığına, eski giysilerim ve eski ruh hâlimle, bazı şeyleri geride bırakabildim; sonu gelmeyen ev ödevleri, üniversite başvuruları, Twitter bildirimleri ve o aptal *caps*.

Bırakamadığım tek şey, az önce anneme dünyanın parçalandığını söylemeye çalışırken onun *gitmesiydi*.

Pekâla, o gidebiliyorsa ben de gidebilirdim. Cüzdanımı, anahtarlarımı ve Jack'in geçen gün satın almamı istediği MetroCard'ı aldım.

Gitmek istediğim tek bir yer vardı.

Ve orası olmam gereken en son yerdi.

JACK

Üstünlük sıfatlarını gerçekten çok seviyorum. *Gezegendeki En Kötü Sözde Mektup Arkadaşı* ile başlayıp *Galaksidaki En Kötü En İyi Arkadaş'a* dönüşmüştüm ve şimdi,

hepsinin üstüne, *Bilinen Evren ve Ötesindeki Sayısız Gerçeklikliğin En Kötü Oğlu/Torunu* eklenmişti.

Özür dileyecek o kadar çok insan vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Sanki beynimin her köşesinde yangın vardı ve herhangi birini söndürmek yerine donup alevlerin odaya yayılmasını izliyordum.

Pepper ile olan karmaşa kendi başına yeterince korkunçtu. Yapabileceğim, yapacağım ve yapmam gereken pek çok şey vardı, Ethan'ın tweet attığını gördüğüm o aptal fotoğrafı kaldırmak mesela. Ama Büyükanne Belly'nin diğer odada düştüğünü duyduğumuz an, her şey o kadar çabuk aklımdan çıkmıştı ki kafamda *panikten* ve babamın yüzündeki belirsiz ifadeden başka bir şeye yer yoktu.

Büyükanne sandalyeden kalkarken düşüp başını çarpmıştı. Bunun sonucunda beyin sarsıntısı geçirmiş, birkaç dikiş atılmıştı. Dün gece taburcu olmuştu. Eve dönmüştü ve iyileşecekti ama içeri girip onu halıda, kanlar içinde yerde gördüğümüzde, babam telefonu almam için bağırmaya başlamadan ve gürültü onu uyandırmadan önceki o ilk dakika, muhtemelen hayatımın en kötü dakikasıydı.

Ve bu, açık ara en kötüsü olsa da o zamandan beri hayatımı ele geçiren kalıcı bela fırtınasının sadece başlangıcıydı.

“Seninle ne yapacağımı bilmiyorum bile,” dedi babam. Sabahın erken saatleriydi. Genelde bu saatlerde mutfaktaki işleri denetler veya et ve peynir tedarikçilerimize sipariş vermek için stoğumuzu gözden geçirirdi. Bunun yerine, Sessizlik Kabini'nde oturuyorduk, böylece tüm dünya küçük düşmeme şahit olabilecekti.

Babamın bana bir şey yapacağından değil ama zaten kötü hissediyordum ve beni daha ne kadar kötü hissettirebilirdi anlamıyordum.

Son yirmi dört saatte, Pepper'm bir caps'e malzeme olmasına izin vermekle kalmamış, Paul'un da hayatını

mahvetmiştim. Büyükanne Belly'nin hastaneden çıkışına yardım etmek için annemin yanına giderken, Paul görünüşe göre ona söylediğim her şeyi görmezden gelmeyi tercih edip Japon Balığı ile okulun çatısında buluşmaya karar vermişti. Akşam, yaklaşık yarım saat kadar bekledikten sonra hava kararmaya başlamıştı. Paul sadece orada kilitli kaldığını fark etmemiş, Japon Balığı'nın gizlice onun fotoğrafını çekip Gelinciq'te, *bu adamın kendini gerçekten "ateşli" olarak tanıttığına inanabiliyor musunuz? Gelinciq, paramı geri ver yazdığını da görmüştü.*

Paul bunu söylemek için beni aramamıştı bile. Ben de Koridor Sohbetini izleyemeyecek kadar meşguldüm. Fotoğrafı gördüğümde, altında birçok yorum biriktiğini de gördüm. Paul'un, onun dalış takımında olmasını kötüleyen birçok Photoshop yapılmıştı. Bir tanesine, *çöp kutusuna dalış mı? Görünüşe göre birileri hobbit ayaklarıyla balıkla- ma atlamış* yazılmıştı.

Yaptığım ilk şey, tek kuralımı çiğneyerek Japon Balığı'nın izini, son sınıflardan tanınmış bir zorba olan Helen'a varana kadar sürmek oldu. Yaptığım ikinci şey ise, Rucker'a e-posta göndererek, kendimle birlikte onu ele vermek oldu. Bunun işleri daha da kötüleştireceğini bilmeliydim ama bildiğim kadarıyla Helen cezadan yırtmıştı, Paul ise hâlâ insan içine çıkamıyor ve benimle konuşmuyordu. Ayrıca uzaklaştırma alan yalnızca ben değildim. Pepper da şansı varken beni ispiyonlamadığı için iki gün uzaklaştırma almıştı.

Özetle: Paul benden nefret ediyordu. Pepper benden nefret ediyordu. Gelinciq'i yapanın ben olduğumu öğrenince *tüm okulun* benden nefret etmesi an meselesiydi. Hayatımın aktif olarak sabote etmediğim tek bir köşesi bile yoktu. Öyle dibe batmıştım ki kaba tabirle dünyanın çekirdeğine ulaşmış olabilirdim.

Bu yüzden, baba-oğul olarak içinde bulunduğumuz bu durum, en anlamsız suçlama seanslarından biriydi. Babam şu anda kelimenin tam anlamıyla alevler saçmaya başlasa muhtemelen kendimi direnmeden ona teslim ederdim.

“Üzgünüm baba.”

Ve üzgündüm. Gerçekten. Yine de özellikle onun için değil çünkü görünüşe göre, o ve annem, bu olaydan *en az* etkilenen insanlardı ve bu zamanı, olanlardan en çok etkilenen insanlarla geçirmek yerine, yumurta-peynir-simit te-
laşındakilerin verdiği dersin alıcı tarafında olmak zorunda kalarak geçiriyordum.

“Aklından ne geçiyordu?”

Gelinciq’in gerçekte ne olduğunu, daha doğrusu geçmişte ne olduğunu çünkü dün akşam uygulamayı devre dışı bırakmışım, söylemek için ağzımı açtım. Tek bir şey söylememe bile izin vermedi. Bunun yerine, dirseğini Ethan’ın biz çocukken Süpermen logosu kazıdığı noktaya dayayarak masaya biraz daha eğildi ve *baba boyutunda* bir iç çekti.

Bana bakmadan, “Önümüzdeki ay, her hafta sonu, dalış antremanlarından sonra vardiyaya kalacaksın,” dedi.

Güldüm. Uygun tepkiler listesinde gülmek, belki en aşağıdaydı ki babam bir an için, öfkesinden geçici olarak sersemlemiş bir halde bana baktığında bile, anlamamış gibi görünüyordu.

“Jack.”

Kahkaha yerini şiddetli bir öfkeye bırakmıştı. Daha farkına bile varmada şunu söyledim, “Dürüst olmak gerekirse baba, eğer bu bir *ceza* ise, ömür boyu cezalıymışım gibi görünüyor, ha?”

Babam, uyarı ve merak anlamında, kaşlarını kaldırdı. Hiçbir şey söylemedi, devam etmem için bana müsaade etti. Yaklaşık on yıl kadar bastırılmış güvensizliğin şu anda su yüzüne çıkma şiddetine bakılırsa, buna muhtemelen izin vermemeliydi.

Parmağımı Sessizlik Kabini'ne bastırdım. “Zaten *her gün* buradayım. Okuldan sonra, hafta sonları... Tüm hayatım burada ve sen bunu sağlama aldın.”

Babam kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. O kadar yorgun görünüyordu ki söylediklerimin yarısını duyup duymadığından bile emin değildim. Yanlış zamanda, yanlış yerde ve kesinlikle yanlış bir şekilde söylemiştim bunları ama şimdi söylemezsem, başka hiçbir şansım olmayacakmış gibi gelmişti.

“Jack...”

“Biliyor musun, burayı devralacak pozisyona neden Ethan'ı değil de beni ittiğini hep merak ettim çünkü durum *her zaman* buydu. İlk başta, nedenini anlamadım.”

Babam bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkıındı. Bense raydan çıkmış tren gibi konuşmaya devam ediyordum.

“Ama sonra fark ettim. Ethan altın ikizdi. Daha iyi olan, gidip dünyayı ele geçirecek olan veya her neyse. Şanslıydın ki bir yedeğin vardı. Burayı işletmeye devam edecek aptal bir yedek ikiz...”

“Burada çalışmanın senden ne eksilteceğini düşünüyorsun? Tanrım, eğer o okul kafana burada çalışmanın bir tür...”

“Az önce buna bir ceza dedin! Ki bu arada böyle demen çok *aptalca* çünkü gerçekten bu bir cezaysa, senelerdir beni cezalandırıyorsun!”

Sesim yeterince yüksek çıkmıştı. Yumurta-ve-peynir kalabalığı bize bir tür gösterideymişiz gibi bakıyordu. İnsanları durdurup kulaklıklarını çıkaracak kadar, yani gerçekten harika olmalıydık. Sonunda ona baktığımda, babamın gözleri daha önce hiç görmediğim türden bir öfkeyle doluydu. “Yukarı çık.”

Ve birdenbire az önce beni cezalandırırken can sıkıcı derecede iyi iş çıkardığı öfkesi gitmişti. Bu öyle hızlı olmuştu ki durumu geri döndürmek için hiçbir şey yapamadım.

Sanki tekrar altı yaşındaymışım gibi, herhangi bir strateji olmadan, anlamsız ve aptal şeyler söyleyip durdum. Söylemem gerekenleri söyleyene kadar bu böyle devam etti.

“Havalı bir şey yapmış olmamı *umursamıyorsun* bile. Bir şey yapmamı, insanlara yardımcı olan bir şey yapmamı...” Boşuna çabalıyordum. Yüzüm yanıyordu. Sesim ise tehlikeli bir şekilde sızlanmaya doğru kaymaya başlamıştı. “Baba, bu işte *iyiyim*. Uygulama olayında. Bunun hayatımda yapmak istediğim şey olabileceği kadar iyiyim.”

Artık bana bakmıyordu bile. “Yukarı. Çık.”

Kendimi bu duruma sokarak artık ne yaptığımdan o kadar emin değildim. Bir talimata bile minnettar kalacaktım neredeyse.

Yemeklerini bekleyen insanların meraklı bakışlarından kaçarak kabinden ayrıldım ve eve çıktım.

Annem, Büyükanne Belly’nin odasında idi. Beraber kısık bir sesle bir şeyler izliyorlardı, bu yüzden geldiğimi duydular. Kimse bir şey demedi. Doğruca odama gittim ve kapıyı arkamdan kapatmamla ağlamaya başlamam bir oldu. Bunu yapmak için bugünü beklediğime inanmıyordum. Uzun zamandır içimde tuttuğum aptal, kızgın, küçük çocuk gözyaşları... Bu konuşmanın doğru şekilde olmasına izin veremeyecek kadar dolup taşmıştım.

Kapıyı kilitleyecek kadar kendimdeydim. Rahat yatağıma bile gitmeden, gerçek bir sebep olmaksızın, yere oturdum. Bu sefaleti herhangi bir rahatlıkla atamazdım.

Yüzümü kapatmak için yerde gördüğüm ilk şeyi kaptım. Ancak en kötü ağlamamla, bu şeyi sümük içinde bıraktıktan sonra, elimdekinin şarküteri önlüğüm olduğunu fark ettim. Birkaç yıl önce babam yaptırmıştı. Üzerinde Girl Cheesing logosu vardı ve adım işlenmişti.

Önlüğü top hâline getirip odanın diğer tarafına fırlattım.

Babam muhtemelen artık benden nefret ediyordu. Hayatım boyunca benden *nefret etmesin* diye şarküteride gece gündüz çalışmışım ve gidip her şeyi o kadar hızlı ve etkili bir şekilde patlatmışım ki dürüst olmak gerekirse, bir şeyleri mahvetmek üzerine bir tür Olimpiyat madalyası falan kazanmalıyım. Göz kırıp son yirmi dört saati, belki geçen ayı ya da geçen yılı, geri sarmak istedim. Gelinciq'i yaratmak, şarküterinin Twitter hesabından tweet atmak gibi, felakete yol açan hiçbir şey yapmaz ve East Village'ın yarısının önünde babama bir volkan gibi patlamazdım.

Ama sanırım bunların hiçbiri olmasaydı, hayatıma Pepper girmezdi. Pepper olmazdı. O zaman neyin peşinde olduk, kim bilir?

Göz kırptım ve bir an için, gözyaşlarım tamamen durdu. Beni kendime getiren şey Pepper'ın düşüncesiydi ve muhtemelen bana, şarküteri yüzünden dramatik olmanın bana göre olmadığını hatırlattı.

O an dükkânda olduğum için öfkelenmiş olabilirdim ama işin gerçeği şu ki biri, ipleri elin elarak Büyükanne Belly'nin yanında olmalıydı.

Gözlerimi sildim ve aynada kendime hızlıca bir göz attım. Gözlerim o kadar kızarmıştı ki kafayı bulduktan sonra eve gizlice girdiği zamanlardaki Ethan'a benziyordum. Yüzümü ıslattım ve saçlarımı düzelterek düzgün bir şekil vermeye çalıştım. Yerde bir saattir ağlamayan birine benzediğim an, aşağıya geri indim.

Şarküterinin kapısında durup rezilliğime şahit olan bir müşteri olmadığından emin oldum ve babamla yüzleşmek için kendimi hazırladım. Kasada duran kişi babam değildi ama. Hatta annem de değildi. Bu *Pepper*'dı.

İlk başta bunun bir hayal olduğuna o kadar emindim ki ahmak gibi, sağlam bir beş saniye kimse girip çıkmasın

diye, kapıyı kapatarak durdum. Biri Pepper’a mor bir Girl Cheesing şapkası ve önlüğü giydirmişti. Gözlerini kısarak birinin siparişine ve kasanın altına bantlanmış fiyat etiketine bakıyor, müdavimlerimizle konuşuyordu. Saçları alçak bir topuzun içine sıkıştırılmıştı ve etrafa müşteri hizmetleri çalışanı gibi, gülücükler saçıyordu.

Bu Pepper’a çok benziyordu ama aynı zamanda şimdiye kadar tanıdığım Pepper’la alakası yoktu.

Beş saniye geçtikten sonra, biri geçmek için omzumu dürttüğünde bile, gördüklerim kafamda bir anlam ifade etmiyordu.

Pepper’m içeri girdiğimde beni fark etmesi birkaç dakika sürdü. Yanakları hemen kızardı ama işlemi tek bir ritim bile kaçırmadan bitirdi. Kasaya doğru yürüdüm. Tezgâhın diğer tarafında olmaya alışkın değildim.

“Sen ne ya...”

Söylebildiğim tek şey bu olmuştu.

“Düşündüm de ıı, bugün size yardımcı olabilirim,” dedi Pepper. “Eğer sorun olmazsa.”

Yüzüm tam ortadan çatlayacakmış gibi hissettim. Birdenbire, sanki son bir saat yeterince ağlamamışım gibi, boğazım tekrar şişti. “Olur.”

Pepper gözlerini bir anlığına benden ayırdı ve sonra boğazıma ne olduysa, yüzüme de aynısından olduğunu fark ettim. Paniğe kapılıp tuhaf bir şey yapmadan önce, annem arkamdan içeri girdi. Bana bakıp “Hey, evlat, burada her şeyi hallettik. Neden biraz büyükannenle oturmuyorsun?” dedi.

Ona boş boş baktım. Ben odamdayken buraya inmiş olmalıydı ama kapıyı bile duymamıştım.

“Evet. Tamam, otururum,” deyip Pepper’a döndüm. Muhtemelen ona söylemem gereken yarım düzine şey vardı ama ağızmdan çıkan tek şey, pes bir “Teşekkürler,” oldu.

Sakin ifademi koruyamayacağımı düşünerek, daha cevap vermeden hemen arkamı döndüm. Merdivenlerden

yukarı çıkıp kendimi apartman dairemize attım. Kan bey-nime sıçramıştı, gözlerimi sanki hayal görmüşçesine kırpış-tırıyordum. Dikkatim öyle dağılmıştı ki ön kapıyı açana kadar annem aşağıdaysa, bunun babamın yukarıda olabi-leceği anlamına geldiğini düşünemedim.

Oturma odasındaki koltukta oturan babamı görünce bütün vücudum ürperdi. Bu bir şekilde alt katta olanlardan daha sarsıcı geliyordu ve belki de... ailemin gündüz saatle-rinde şarküteride olmasına o kadar alışmıştım ki şu anda babamı burada görmek garip geliyordu.

Genelde hafta içi böyle bir günde ben okulda, o da arka-daki ofisinde olurdu. Evde olmamıza rağmen bilmediğimiz bir yerde, farklı bir mercekten birbirimize bakıyormuşuz gibiydi.

Babam kafasını bana doğru kaldırdırken kendimi ye-niden hazırladım. Rahatlasın diye neredeyse bana bağır-masını istedim ama kızgın görünmüyordu. Ne yapacağımı bilemedim, bir şekilde yanlışlıkla gelmişim gibi, bir şeyler zırvalayasım geldi.

“Büyükanne Belly nasıl?” diye sordum sonunda.

Babam odasına giderken başını salladı. “Kestiriyor.” Başımı salladım ben de karşılık olarak. Aramıza dayanıl-maz bir sessizlik girdi. Odama gidip kapıyı kapatmamın kaç saniye sürebileceğini düşünürken babam, “Neden otur-muyorsun?” dedi.

Yanındaki boşluğa doğru kaydı. Ortadaki minder Et-han’ın yeri olmasına rağmen gidip oturdum. Böyle bir anda bile ona yer açmadan kendimi düşünemeyeceğime kızarak, aşağıya baktım.

“Küçükken bu daireden nefret ediyordun. Bana Sessz-lik Kabinindeki masanın altında yaşamak istediğini söy-lemiştin.”

“Öyle mi dedim?”

Babam dudağını büktü.

“Sizi altta çiğnenmiş sakızı soymaya çalışırken yakalamasaydık, buna izin verebilirdik.”

Kötü bir olayın gelmesini beklerken bunları söylemesi aramızdaki gerilimi azaltmıştı. “Yani, bu pek çok şeyi açıklıyor.”

Biraz daha yaklaşarak iç çekti. “Söylemeye çalıştığım şey, şarküteriye severdin. Başından beri. Orada olmayı, kasadaki düğmelere basmayı ve mutfaktaki insanları takip etmeyi severdin.”

Bir an konuşmadı, sanki araya girmem için bekliyordu ama birdenbire, bu kelimelerin diğer tarafında ne olduğunu bilemeyecek kadar çaresiz kaldım.

Babam sesini alçaltarak, “Seni ciddiye almadığım için buna ittiğimi düşünmeni istemiyorum,” dedi. “Hatta tam tersi. Sanırım seni zorladım çünkü kardeşinle annen pek çok yönden birbirlerine çok benziyorlar ve ben hep... söylediğim şey belki de bencilce ama sende her zaman kendimi gördüm.”

Söyledikleri başımdan aşağı kaynar su gibi dökülüyordu.

“Şey, artık o kadar görmüyorsun sanırım, değil mi?”

“Hayır. Bu aile için elinden geleni yapman, hayır sadece bu aptal Twitter olayıyla değil,” dedi bakışımın sonra ve devam etti, “her gün elinden geleni yapıyorsun. Buradasın. Kendi isteğinle geliyorsun.” Elini saçlarının arasından geçirerek Büyükanne Belly’nin kapısına baktı. “Ben bile büyürken buraya senin yarın kadar kendimi adamamıştım, büyükanne sorabilirsin. Sen hep beklenenin ötesindeydin. Bir çocuktan isteyebileceğimizden çok daha fazlasını verdin ve sana bundan daha azını hissettirdiysem, özür dilerim.”

Kelimeler aramıza yerleşti. Babam aksi ama ağırbaşlı, bense neredeyse felçli gibiydim. İçimden kelimelerin havadan yakalayıp, beni olduğum yere saptırmalarını diledim.

Bu duyguyu hatırlamak istedim; ciğerlerimdeki tuhaf, mutlu bir ezilme, gurur, rahatlama ve tüm bunlara karışan suçluluk.

“Ve seni ilgilendirir mi bilmem ama annen de bugün erken saatlerde Ethan ile ürkütücü şekilde benzer bir konuşma yaptı.”

Buna inanmakta zorlandım. Öyle ki neredeyse gülecektim.

“Öyle mi?”

“Sinirden deliye dönmüştü. Senin şey olduğunu düşünüyormuş, ne diyordunuz ona? Altın ikiz. Dükkân, Twitter ve diğer her şeyde onun yerine sana güvendiğimizi düşünüyormuş.”

Babamın sesi alaycıydı ama aynı zamanda biraz buruk geliyordu.

“Eğer her şeyi tek bir bakış açısında oturtmana yarayacaksa şunu anlamalısın; bence ikiniz farklı şeylerde iyisiniz ve iyi olmadığınızı düşündüğünüz konularda kendinizi hırpalamayı bırakmalısınız.”

Bunun kimin yararına olacağını düşünürken utanıp sıkılmış haldeydim. Her zaman böyleydi. En çok utandığım anlarda bile, olayın hangi kısmının bende bitip onda başladığından asla tam olarak emin olamıyordum. Bunu bilmeme rağmen, olayların buraya kadar geleceğini düşünmemiştim ama ben istemesem de kulağa mantıklı geliyordu. Ethan’ın Twitter konusunda bu kadar hassas olması ve Pepper hesabı hack’ledikten sonra merkezin orada yaptığı-mız tuhaf, çözülmemiş kavga... Ethan hakkındaki düşüncelerime o kadar sarılmıştım ki kendisi hakkında ne düşündüğümü hiç aklıma gelmemişti.

Belki bir gün bunun hakkında konuşuruz. Şimdilik ne olacağını biliyordum: Babam, anneme bu konuşmayı, birbirlerine her zaman her şeyi anlattıkları gibi anlatacak, annem de bunları Ethan’a söyleyecekti.

Sonra ikimiz de sessizce bildiklerimizle kalacak, hislerimiz kaybolana ya da bi yere gitmeyene kadar, nasıl hissettiğimizi anlayacaktık ama şu anda, babamla bu gecikmiş konuşmayı yapmak, bir gün bu hislerin uçup gideceğine olan inancımı arttırmıştı.

“Gönderdiği tweet için çok üzgün. Bunu söylemek için bu sabah Pepper’ı aradı. Büyükannenin olaylarının zamanlamasından dolayı keyfi kaçmıştı ve... bence o yardımcı olmaya çalışıyordu. Daha çok senin gibi.”

Bu sefer gerçekten güldüm. Babam omzuyla omzumu dürttü.

“Gerçek şu ki ikiniz de olağanüstü insanlarsınız.” Durdu, yüzünde şekillenmeye başlayan ürkek bir ifade vardı. “Ama hazır şeyin konusu açılmışken... Twitter olayının.”

Of ya.

“Seninle Pepper arasında neler olup bittiğini bilmiyorum ama bir şey var ya da yok, sana bir açıklama borçlu olduğumu hissediyorum ve görünüşe bakılırsa, Pepper’ın annesi de ona borçlu olabilir.”

Başımla onayladım. “Birbirinizi tanıyorsunuz.”

“Evet, şey. O da var. Kısacası... bir zamanlar çıkıyorduk.”

Gözlerim, makinelerin tükürdüğü işe yaramaz bozuk paraların çapı kadar genişledi.

“Ha.”

Babam kendini savunmak için ellerini havaya kaldırdı. “Uzun zaman önceydi. Bayağı uzun zaman önce.”

Babamla Pepper’ın annesini bu “uzun” zaman öncede hayal etmeye çalıştım ama hayal gücüm, onları gençleştirmeyi reddediyordu. Babam şu anki hâliyle sadece babamdı ve Pepper’ın annesi... pekâlâ, korkunçtu ama annesini o kadar tanı mıyorduk ki onun hakkında bir şey hayal etmek bile zordu.

“Ne kadar uzun zaman önce?”

Bir an düşünmesi gerekti. İkimiz de boynumuzun arkasını kaşımak için ellerimizi kaldırıncaya yere bakıp gülümse-dim ve tam zamanında kendimi durdurdum.

“Bu, şey, annenle tanışmadan hemen önceydi.”

Kaşlarımı kaldırdım. “*Annem* için Pepper’ın annesini terk mi ettin?”

Babam sehpaya bakıyordu.

“*Tam olarak* öyle olmadı.”

Kederli bakışını bastırmakta çok iyi bir iş çıkardığı söylenemezdi. Bu da demek oluyordu ki tam olarak böyle olmuştu.

“*Baba.*”

“Sadece Nashville’e dönmeden önceki yazını geçirmek için buradaydı. Asla ciddi bir şey olmadı. Şey kadar yani... Tamam, bu kadar yeter, benden alabileceğin tüm bilgi bu,” dedi babam bana parmağını doğrultarak. “Sırıtmak yok.”

Annemle babamın Jack ve Ethan öncesindeki günlerini o kadar nadir duyuyordum ki kendime engel olamadım. “*Seni hergele.*”

Babam başını salladı. “Annenizle tanıştıktan bir dakika sonra ona âşık oldum. Dünyadaki hiçbir şey bunu durduramazdı.”

Sonra birdenbire, bazen annemden bahsederken olduğu gibi, gözleri ağlamaklı oldu. Bu sefer, her zaman hissettiğim *başkasının yerine utanma* duygusunu hissetmedim. Belki de gerçek güven buydu; her zaman orada olan, birbirini bu kadar çok seven ebeveynlerim olduğunu bildiğimden asla şüpheye düşmeyecektim.

“Ama şeyi kızdırdın, Ronnie miydi?”

Babam dudaklarını bıkkın bir çizgiye benzeyene kadar bastırdı. “Evet. Birkaç öfkeli telefon aldım. O yaz şarküteri-ride çalışıyordu. İşi öğrenmeye çalışıyordu çünkü kendi yerini açmak istiyordu. Biz böyle tanıştık işte. Nashville’deki

okula geri döndüğünde ilişkimizi tam olarak bitirmemiştik... işler o bakımdan biraz karıştı.”

Babam bunu söylerken gözlerime bakmamıştı, bu yüzden hikâyede bundan fazlası olduğundan emindim ama her ne ise, orasını anlatmadı.

“Yani, aranızdakileri halletmek yerine, kozlarınızı Twitter’da paylaşmak için çocuklarınızın büyümesini mi beklediniz?” diye sordum.

“Hiç de bile,” dedi babam. “Bu yüzden meseleye karışmanı istemedim. Big League Burger’in Büyükanenin Özel Tarifi kampanyasının Ronnie’den çıktığı her hâlinden belliydi. Eğer benim dediğimi yapsaydık, başından beri bunları görmezden gelirdik.”

Ani bir vicdan azabı duydum. “Peki.”

Babam omzuyla omzumu dürttü. “Ama sonra şehrin yarısı sandviçlerimizi satın almaya başladı. Yalan söylemeyeceğim, birkaç ay önce zor bir durumdaydık. Tüm bu Twitter çılgınlığı... kâr hanemizde büyük bir fark yarattı.”

Bir an için şaşırmış gibi yaptım ama ikimiz de şarküteriye kötü durumda olduğumuzu bilecek kadar bağlı olduğumu biliyorduk. Sessizce başımı sallayınca babam bakışlarını indirdi. Belli ki bunu beklemiyordu. O an gururunun incindiğini öyle derinden hissettim ki bu duygu, kendiminmiş gibi geldi.

“Demek bütün bunlar reddedilmiş eski üniversite sevgilin sayesinde miydi?” diyerek ağır sessizliği biraz bozmak istedim.

“Hayır. Bütün bunlar, en nihayetinde bu aileye sadık olan, çok zeki *oğlum* sayesinde oldu ve eğer isterse, bir gün, muhtemelen mükemmel bir sosyal medya yöneticisi olabilir.”

Ağzımı açtım ama dudaklarım, annemin çocukluğu-muzdan beri öğle yemeği sandviçlerimizde kullandığı bayat

çavdar somunlarından daha kuruydu. Şimdi korkmanın sırası değildi ama. Bu benim fırsatımdı. Bunu *şimdi ya da asla* anlarından biri olmadığını biliyordum ama ya şimdi ya da babamın tüm dikkatinin üzerimde olmadığı, daha uygunsuz bir anda olacaktı.

“Bütün bu Gelinciq olayının yüzümde patladığını biliyorum ama sanırım yapmak istediğim şey bu. Yani uygulama geliştirmek.”

Babam duyduklarını düşündü. Öne eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak, “Bununla ilgilendiğini bile bilmiyordum,” dedi.

Kot pantolonumdaki gevşek dikişi çekiştirdim. Yıllarca süren çalışma; kendime kod yazmayı öğretmek, çevrimiçi özel dersleri zar zor idare etmek ve hayal ettiğim tuhaf şeylerin ekranda hayat bulmasını izlemek. Hepsini haklı çıkarıp bunun benim için ne kadar önemli olduğunu açıklamaya anı gelmişti ve söyleyecek söz bulamıyordum.

“Ben... bu sanırım... iyi olabileceğim bir şey,” dedim.

Kelimeler tam olarak doğru değildi belki ama anlaşılması gerekiyordu. Babam gururla ve teslimiyetle iç çekti.

“Eğer müdür yardımcınızın bana gönderdiği ekran görüntüleri herhangi bir şeye işaretse, sana inanıyorum.” Sesinde bundan paçayı sıyırmadığıma dair ince bir ayar da vardı ama bu, rahatlamama engel olmadı.

“Keşke bize anlatsaydın.”

Bunun cevabı bir şekilde, hayatım boyunca söyleyebileceğim hem en kolay hem de en zor şeydi fakat cümleler, düşünmeye fırsatım olmayacak kadar hızlı çıktı ağızımdan, “Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Elini dizime koydu. “Elbette burada kalmak istemediğin için hayal kırıklığına uğradım ama sadece, burayı senin kadar iyi yönetecek birini bulamayacağım için,” dedi. “Asıl beni mutlu etmek için dünyaya açılıp sevdiğin şeyleri yapmazsan hayal kırıklığına uğrarım.”

Parmaklarımı sıkıp bıraktım. “Uzaklaşmak falan istemiyorum. Burada olmak istiyorum.” Sesli söyleyene kadar bunu gerçekten ne kadar istediğimi anlamamıştım. Şarküterinin ofisinin ötesinde kendim için hayal ettiğim her türlü yaşam vardı ama hiçbiri evden çok uzakta olmadı; beni yetiştiren bu şehirden, beni benden daha iyi tanıyan bu mahalleden... “Ben sadece... kendi şartlarımla olmak istiyorum.”

Babam başını salladı. Bu alışılmadık türden bir baş sallayıştı. İçinde baba-oğul saygısının ötesinde bir saygı vardı. İlk kez bana bundan daha fazlası olarak bakıyormuş gibi hissettirdi; çocuktan çok bir akran gibi.

“Bu, Twitter savaşının sona erdiği anlamına mı geliyor?”

Aniden kafamızı yatak odasının çok açık kapısına yaslanan ve bize kalın çerçeveli gözlüğünden bakan Büyükanne Belly’ye çevirdik.

İkimiz de aynı anda ağzımızı açtık; ben ondan saklamayı başardığımı düşündüğüm Twitter savaşı hakkında ne bildiğini sormak için, babamsa açıkça dinlenmesi gerekirken neden ayakta olduğunu sormak için. Ama büyükannem ikimizi de susturmak için elini kaldırdı.

“Ben iyiyim,” dedi babama. Sonra bana döndü, “Ve sana gelince, ben yaşıyım, ölmedim. Bu hikâyeyi başından beri takip ediyorum. Sen ve o Patricia denen kız, çıkmaya başladınız mı?”

Bir şekilde oksijenle boğulmayı başardım. Öksürüğün ortasında babama doğru eğildim. Bu konuşmayı durduracak *bir şey* söylemesini bekledim ama o benden daha çok kızarmış ve çoktan ayağa fırlamıştı.

“Hadi seni yatağına geri yatıralım anne.”

“O kızı tuttum. Siz ikiniz, iki ay boyunca yeni bölümlerini beklediğim pembe dizilerin boşluğunda bana yardımcı oldunuz,” dedi Büyükanne Belly göz kırparak. “Ona şımarık

annesinin tariflerimi haftanın her günü kopyalamasına izin verebileceğini söyle.”

Sırıtsımı avuçlarıma gömmek için arkasını dönüp odasına sağ salım girmesini bekledim.

JACK

“Öyle.”

“Öyle,” diye tekrarladım.

Sokakta yürüyorduk. Sadece ben ve Pepper. Elimizde bölüşmek üzere alüminyum folyoya sarılı ızgara peynirler, limonata dolu plastik bardaklar ve dev bir Atom Makaron vardı.

Annemin Pepper’a öğle molasında ısrar edip bize yemek hazırladığı iki dakikada onunla olmak yeterince kolaydı ama şimdi, yalnızdık ve aklımdaki tüm espriler uçup gitmişti.

“Üzgünüm,” dedik ikimiz de pat diye. Durduk. Bir an için kederlendik ve sonra güldük. Onun nefesi kesiliyor, bense istemeden kıkırdıyordum. Öyle gürültülüydüm ki insanlar yanımdan geçerken fazladan bir adım atıyordu.

“Neden üzgünsün?” diye sordum. “Sen hiçbir şey yapmadın.”

“Ben, gerçekten bilmiyorum bile. Yapmışım gibi hissediyorum. Her şeyden önce senin Landon olduğunu düşündüğüm için üzgünüm.” Limonatasından büyük bir yudum aldı. Yüzü, ağzından o düşüncenin tadını silmeye çalışıyormuş gibi kırışmıştı. “Ve özür dilerim, şey, hikâyenin tamamını bilmeden senin hakkında en kötüsünü düşündüğüm için.”

Keşke ellerim yemeğimi tutmakla meşgul olmasaydı da onları ceketimin cebine sokabilseydim diye düşündüm.

“Yani, asıl ben olanlar için üzgünüm. En çok da Gelincik hakkında sana yalan söylediğim için.” Alt dudağımı

kemirdim. “Mesele şu ki aslında, o gece sana söyleyecektim. O fotoğrafı çektim çünkü sana bilgiçlik taslayacaktım. Resmi Kurt olarak uygulamadan gönderecek, böylece sen de bağlantıyı kurup ben olduğumu anlayacaktın.”

Diğer olası sonuç konuşulmadı elbette; noktaları birleştirmek için zamanı olabileceği ve işine gelmezse, *fark etmemiş* gibi yapabileceği... Onu kandıracak bir şey yapmamıştım, bu yüzden gözleri hemen yumuşadı.

“Her neyse,” dedim, konuyu ele alırken, “bunun yerine, uuu, sen kusunca planım geri tepti.”

Pepper güldü. “Evet. Önümüzdeki yüzyıl boyunca sosisli sandviçten uzak duracağım desem yeridir.”

“Ve sonra, buraya geldiğinde sana söyleyecektim, öpüşürken. Bunun yerine patavatsızlık yaparak her şeyi mahvettim.”

Pepper, Washington Square Park’ta, köpek parkının küçük kapılı alanına bakan bir bank buldu. Oturdu ve bunca haftadan sonra bile hâlâ alışık olmadığım bir özenle, yanına otururken beni izledi.

“Buna mahvetmek demezdim,” dedi.

“Evet ama artık bir *caps*’sin. Üstelik okuldan uzaklaştırdın.”

Neden tüm bunlara dikkat çektiğimi bilmiyordum ama mecburdum. Her şey masaya yatırılmalıydı; söylediğimiz ve yaptığımız her aptalca şey, yaptığımız her hata...

Hâlâ buradaydı ve bana bakıyordu ama buna güvenemiyordum henüz.

“Doğru.” Pepper dudaklarını büktü ve gözlerini bir an benden kaçırdı. Bastırmaya çalıştığım paniğe kapılmadan önce, bana dönüp, “Ama tuhaf bir şekilde, bu uzun zamandır geçirdiğim en iyi günlerden biriydi,” dedi.

Güldüm ama yalnızca, onun demek istediğini anlayabildiğim için. Birbirimize verdiğimiz güvensizlikten hatta batırdığımız öpücükten bile daha özel bir şey vardı bunda.

Sadece birkaç saat olmuştu ama Pepper, şimdiden iç dünyamı biliyordu.

Yaşanan her şeyi silmek yeterli olmayabilir ama belki, bu bir adımdır.

“Ve annen...”

Pepper nefes verdi. “Bilmiyorum ama eve gittiğimde bununla ilgileneceğim.”

“Babam annenle birbirlerini tanıdıklarını söyledi.”

Pepper bu durumdan benim kadar etkilenmiş görünmüyordu. “Evet... hiç şaşırmadım,” dedi.

Bakışımı görünce omuz silkti ve “Bu sabah kapıdan çıkarken kibar olmayan bazı şeyler söylemiş olabilirim,” dedi.

İrkildim. “Çok sert artı bir.”

“Her neyse, bu onların sorunu, bizim değil.”

Bunu duyduğumda rahatladım çünkü aralarındaki şeyi ona anlatmak zorunda kalmak istemiyordum. Bunun annesinden duyması gereken bir şey olduğunu düşünüyordum. Kulaktan kulağa oynuyormuşuz gibi benden değil.

Yine de bu durumu daha az karmaşık hâle getirmiyordu. Her şey baştan sona dev bir Canavar Kek yığını gibiydi. Güzeldi ama ikimizin de tahmin edebileceğinden daha karışıktı.

“Yeniden başlayabilir miyiz?” diye sordum. “Twitter veya Gelinciq olmadan, ebeveynler veya... ayak altında olan herhangi bir ekran olmadan.”

Pepper doğal ve sabırlı gülümsemesini takındı. Birkaç ay önce yüzünde asla hayal edemeyeceğim türden bir gülümseme vardı. Öyle gerçekçi ve kendinden emin bir havası vardı ki bunun sadece ona değil, aramızdaki şeye de dayandığını biliyordum. İstikrarlı ve sakin bir şey vardı gülümsemesinde; en başından beri orada olan bir tür ittifak.

Tüm tweet’lerin, laf sokmaların ve koridorda birbirimizi alt etmelerin altında, hep bir yerlerde gömülü olan bir anlayış...

“Her şeyi arkada bırakmaya varım ama yeniden başlamak istemiyorum,” dedi Pepper sessizce.

Sonra eğildi ve tam önümde durdu. Kendimi neler olacağına öyle kaptırmış durumdaydım ki yapmak üzere olduğu şey için benden izin beklediğini bile fark etmedim. Bu o kadar doğal ve kaçınılmaz görünüyordu ki gerçekleşmeme ihtimalini hayal bile edemiyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve sonra tekrar öpüşmeye başladık. Bu sefer yavaş, küçük ve kolaydı. Buna rağmen vücut ısım başka hiçbir şeyde olmadığı kadar tavan yapmıştı.

Ayrıldığımızda aptallar gibi gülümsedik ve sadece birkaç saniye birbirimize baktık.

Sonra, yanımızda bankta oturan ve kendi işine bakamayan bir hipster, manidar bir şekilde boğazını temizledi.

“Sanırım, ııı. Bunları soğumadan yememiz gerekiyor,” dedim, kekelememeyi zar zor başararak.

“Doğru,” Pepper kendi paketini açtı beceriksizce. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Ağzına atmadan hemen önce durakladı. “Yani, bu Büyükannemin Özel Tarifi mi?”

Gülümsemem soğuktan yüzümde donacakmış gibi hissettim.

“Vay. Annem senden gerçekten hoşlanıyor.”

Pepper peyniri ağzının önünde tuttu ve tek kaşını kaldırdı. “Bana güveniyor musun?”

“Asla. Bir ısırik al.”

Isırırken kafamı avuç içlerime alıp öne doğru eğildim. Fazla yaklaşmış olmalıydım ki çiğnerken boğuk bir kahkaha attı.

“Yani?” diye sordum. “Nihayet bizim ızgara peyniriminin çok daha üstün olduğunu kabul etmeye razı mısınız?”

İsteksizce başını sallayacak gibi görünüyordu ama sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. “Gizli malzeme.” Izgara peyniri soymaya başladı. Kuşkulu bir şekilde önce peynire, sonra bana baktı.

“Dolmalık *biber* mi?”

Pepper’ın gizli malzemeyi öğrenince nasıl tepki vereceğini ilk merak edişim değildi.

Hayallerimde tam bir kâbus olan bu anda, Pepper’ın sırtıtışı öylesine bulaşıcıydı ki elimde olmadan gülümsedim.

“Şşt,” dedim, ızgara peynirinin kalan yarısından bir ısırık alarak. “Bu bir sır.”

“Evet, şey.” Öne doğru eğildi, utangaç ve hızlı bir şekilde yanağımdan öptü.

“Sanırım onlardan payımızı adil şekilde aldık.”

PEPPER

Bu sabah anneme gönderdiğim mesajda ona saat üçte evde olacağımı söylemiştim. Bu yüzden 2:55’e kadar dönüş yolunda, asansöre varmış olmaya dikkat ettim. Kalan beş dakikayı kendimi toplamak için kullandım. Gömleğimden biraz un silkeleyip yüzümdeki gülümsemeyi azaltmaya çalıştım.

Bir kavga veya en azından bir tür pasif saldırgan atışma bekledim. Annem bana evden çıkmamamı söylememiştii ama salağa yatamazdım. Başımı belaya sokma konusunda pek deneyimli olmasam da şehir merkezine kaçmamın, *ergen kızımın cezalıyken yapmasını istemediğim şeyler* listesinde başlarda olduğunu biliyordum. Listenin başında olması çok da umrumda değildi zaten ama kapıyı açtığımda annem kızmadı. Rahatsız bile olmadı. Elinde bir fincanla

koltukta oturuyordu. Üzerinde Nashville günlerinden beri görmediğim eski püskü bir sabahlık vardı.

Şişmiş, makyajsız gözlerle bana baktı. Bu hâliyle o kadar genç görünüyordu ki bir an için Paige'in önümde beliren görüntüsünü gözlerimi kırparak savuşturmam gerekti. Sert görünmeye çalıştı, ikimizin de hak ettiğimi bildiğimiz azarlamaya kendini hazırladı ama sonra, gözlerinden yaşlar akmaya başladı ve söyleyeceği her şey dağıldı.

"Ne oldu?"

Başını salladı ama gözyaşları hızlanınca göğsümdeki panik daha da yoğunlaştı.

"Ben sadece... sen *gittin* ve ben..."

"Sana mesaj attım," dedim ve ne yapacağımı bilemeden yanına oturdum. Annemi daha önce hiç ağlarken görmemiştim, en azından böyle, bir şey yapabilecek tek kişi benken. "Hemen geri geldim."

"Biliyorum, biliyorum," dedi annem gergin ve ağlamaklı bir sesle. Gözlerini sildi. "Ben sadece... Paige ile böyle başlamıştı ve sonra gitti. Ve sonra *gitti*."

Bir kez daha, ona ve Paige'e olan sadakatimin bölünmesinin yarattığı uçurumun kenarında sallandığımı hissettim. Paige, son kavgamızdan bu yana hâlâ arayıp mesaj göndermemiş olan Paige... Kısa bir süre geçmesine rağmen aramızda yaşanan en uzun sessizlikti.

"O üniversiteye gitti," dedim dikkatlice.

Annem çenesini indirdi ve bana kırmızı gözlerle baktı. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Peki neredeydin?"

Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Girl Cheesing'deydim. Jack'in büyükannesi hastanede idi ve ben sadece... sadece yardım etmek istedim, hepsi bu."

Annem bir an sessiz kaldı. "O iyi mi?"

“Evet, iyi olacak. Ayaklarımı onun gibi sehpanın üzerine koydum. Ben çoraplıyım, o terlikliydi. Kupasından yayılan sıcak çikolata kokusunu alabiliyordum. Eskiden yaptığımız gibi, tarçın ve akçaağaç şuruplu tariftendi.

Bir yudum ister miyim diye bana uzattı. Bu beyaz bayrak sallamaya benziyordu. Tadı o kadar rahatlatıcı ve tatlıydı ki her nedense, annem hemen orada, yanıbaşında oturmasına rağmen onun hasretini çektim.

“Bütün gün babanla konuştum. Ve... ve haklısın. Ben son zamanlarda...” Sert bir şekilde gülümsedi. “Seni buna zorlamamalıyım. Bu benim işimdi, senin değil ve bu şekilde içine sürüklenmiş olmandan nefret ediyorum Pep. Gerçekten, işlerin bu kadar kızışmasını istememiştim.”

“Evet. Şu meseleye gelince...” Belki şansımı zorluyordum ama bilmem gerekiyordu. “Jack’in babası seni bu kadar kızdıracak ne yaptı?”

Sürpriz bir şekilde, annem keskin bir kahkaha attı. “Sana söyleyeceğini tahmin etmeliydim. Onun ya da çocuklarından birinin en azından.”

Başımı salladım. “Söylemediler. Yani, Jack’in evindeki o olaydan sonra anladım.”

Annem bir an için, bir şey söylemeyecekmiş gibi koltuğa yayıldı. “Şey, benden *telefonda* ayrılmasının dışında,” dedi, “bütün bu taklit olayında pek de masum değiliz.”

“Demek onların ızgara peynirlerini kopyaladın.”

Annem bunun için bir an bile pişman görünmüyordu. Aslında yüzünde belli belirsiz bir sırıtış vardı. “Şu Atom Makaron’ları beğendin mi?”

Kaşlarımı çattım.

“Onların hepsi benim eserimdi,” dedi. “En çok satan sandviçlerinden biri olan ‘Ron’ gibi. Ve Sam’in şehre geri döndüğümü anladığında menüden gizemli bir şekilde çıkardığı diğer tatlılarından birkaçı gibi.”

“Bilmiyor muydun?”

“Ah, biliyordum.” Bakışları sanki tam olarak burada değilmiş gibi, bir an için yana doğru kaydı. “Üniversiteyi bitirmedigimi biliyorsun ama bilmediğin şey, iyi bir nedendirim olduğuydu. Kendi yerimi açacaktım. Bir kafe.”

Haklıydı. Bu ilk defa duyduğum bir şeydi. Annemle babamın bizden önce bir hayatı yokmuş gibi gelirdi hep, bu yüzden sormak aklıma bile gelmemişti.

“Büyürken hep kafelerde ve restoranlarda çalıştım ama üniversitedeki ikinci yılımdan sonra yazımı bir kurs için New York’ta geçirdim. Şehre âşık oldum ve kendi işime orada başlamak istediğime karar verdim.”

Kendi kendine gülümserken yirmi yaşındaki hâlini görebiliyordum; inatçı, umutlu ve şu an olduğu kadının daha konsantre bir versiyonu.

Bu yüzden, büyük şehirlerdeki küçük işletmelerin arasına karışmak için Girl Cheesing’de bir yaz işine girdim. Nashville’e dönmeden önce kendi vizyonumu markalaştırmaya başlamıştım bile. Menü, logo, renk şemaları... Okul yeniden başladığında insanlarla iletişim hâlinde kaldım. Yatırımcı bulduğumda okulu bıraktım ve kiralık bir yer bulmak için New York’a döndüm.”

Midemde bir hareketlenme hissettim. Sanki zihnimde bu konuşmanın nereye gittiğini biliyormuşum gibiydi. Her şeyden önce acısını hissedebiliyordum.

“O zamana kadar Sam çoktan benden ayrılmıştı. Medeni olmaya, bir uğrayıp merhaba demeye karar verdim. Pekâlâ, uğradığım şoku düşün; Sam şarküteriye annesinden devralmıştı ve Atom Makaron’larımı satıyordu. Sandviçlerimi menüye eklemiş hatta Girl Cheesing markasını kendi yerim için istediğim mor renkten yapmıştı.”

“Bunu yapmış olamaz.”

Güldü. “Ah, kesinlikle yaptı.” Sesi alçalırken gülüşü azaldı. “Makaronlar o kadar başarılıydı ki o zamanlar bütün şehir onlardan bahsediyordu. Kulağa gülünç geliyor ama yaptıklarım, Girl Cheesing’i o kadar hızlı bir şekilde piyasaya sokmuştu ki bulduğum en büyük yatırımcı, yapmak istediğim şeylerin zaten bir başka yer tarafından yapıldığını söyleyerek geri çekilmişti. Hemen arkasından diğer iki yatırımcı da öyle.”

Hikâyenin nihayetinde mutlu bir sonu olduğunu biliyorum çünkü ben o hikâyeydim. Yine de sonradan olması gerekenler konusunda daha az kızıp üzülmemeye neden olmuyordu bu.

“Peki tekrar denemedin mi? Ya da Nashville’de bir yer açmayı düşünmedin mi?”

Başını salladı. “Her şeyi New York fikri için yatırmıştım. Hiç param kalmamıştı. Okula geri döneceğimi ya da tekrar deneyeceğimi düşünerek tekrar garsonluk yapmaya başladım... hayat, düşündüğümde biraz daha hızlı şekilde kendini göstermişti.”

Şimdi tüm bunlara onun gözünden bakınca, bizi buraya getiren nedenin hızla başka bir şekil alması garipti. Bunca zamandır annem yeni bir başlangıç yapmak istiyor diye New York’a geldiğimizi sanıyordum. Buraya bir şey bulmak için gelmediğini ancak anlamaya başlamıştım; hayallerini geri almaya gelmişti. Ben daha var olmadan önce kurduğu, şimdi içimde şekil almaya başlayan, paylaştığımızı hiç bilmediğim bir hayaldi bu.

“Bu aptalca ama buraya geri dönmek... o aptal makaronları ve Sam’i tekrar görmek...”

Anında bir korku göğsümü sardı. “Sen, sen ve Jack’in babası...?”

“Hayır.” Bu fikirden iğrenmiş görünüyordu. “Dünyada olmaz.”

Neredeyse güzel diyecektim ama annemin şu anda Jack cephesinde nerede durduğundan hâlâ tam olarak emin değildim.

Sıcak çikolatasından bir yudum alıp bardağına baktı.

“Ablanın boşanmada benim hatalı olduğumu düşündüğünü biliyorum ama şunu bilmelisin, böyle olacağı uzun zamandır belliydi. İşte bu yüzden baban ve ben, geçiş dönemini pek çok kişiden hızlı atlattık. Karı koca olduğumuzdan daha iyi iki arkadaş olduk.”

Bana bunları, eski bir aşk için New York’a kaçtığını düşünmemi istemediğinden anlattığını söyleyebilirdim ama bu kısım, benim için önemli değildi. Bunları yalnızca kendi iyiliği için duymak güzeldi. Acıtmıştı, muhtemelen her zaman da bir dereceye kadar acıtacaktı ama aynı zamanda yardımcı da oluyordu. Âşık olmasalar bile, takım olduğumuzu asla uydurmamıştım.

“Ve şu kafe meselesi... Yirmi yaşında bunu bilmiyordum ama nihayetinde onsuz daha kârlı çıktım. Hayal ettiğim şey asla Big League’in yaptığı gibi ilerlemeyecekti. Bunu birlikte inşa ettik. Sen, ben, baban ve Paige yani. Kendi başıma yapabileceğimden daha iyi bir şey yaptık.” Memnuniyetle iç geçirdi ve fark etmediğim ama en çok duymam gereken şeyi söyledi, “Nashville’deki ilk küçük restoranımızdan daha büyük olmasa bile... O olduğu gibi mükemmeldi.”

Sıcak çikolatasından bir yudum daha aldım. Uzaktaki eski evimizi düşündüm, icat ettiğimiz milkshake’ler hâlâ menüdeydi. Paige ile yaptığımız çizimler hâlâ duvarlarda çerçevelenmiş halde duruyordu. O zamandan beri açılan tüm Big League Burger’lerde hâlâ nabız gibi atan bir kalpti bunlar. Artık iş düşündüğümüzden daha büyük olabilirdi ama en azından, insanların kapıdan içeri girerken ilk restorandaki gibi hissettiklerini umuyordum. Sevgiyle yapılmış bir şeyin içine giriyormuş hissini yakalayacaklarını...

“Ama buraya geldikten sonra, şarküterinin önünden geçerken hâlâ benim eski ürünlerimi kendi isimleriyle sattıklarını görünce... bilmiyorum.” Sanki hâlâ bunun ardındaki duygudan tam olarak emin değilmiş gibi, kelimelerini seçmek için biraz zaman ayırdı.

“O his öylece geri geldi. O öfke...”

Omuzumu onunkine yaslayarak dizlerime baktım. İç çekti.

“Daha önce hiç senden bir şey alındığını hissettin mi?”

Evet, demek istedim. Bazen bu yerin dört yıldır benden sürekli bir şeyler aldığını düşünüyordum. Öyle ki verecek hiçbir parçam kalmamış, artık kendi benliğimi bile bilemiyordum gibi geliyordu.

Ama sanırım onu ana hatlarıyla anlıyordum. Saklandığım bu küçük bloğun ötesinde, beni idrak edebileceğimden daha fazla şekillendiren ve gözlerimi her gün biraz daha açan bir şehir vardı.

Annemin elini tuttum ve sıktım.

“Bu yüzden de ızgara peynirle intikam mı aldın?”

“İntikam değildi, gerçekten. Ben sadece... o beni bir kez dibe batırmıştı. Sanırım ben de ona haddini bildirmek istedim. Yaptıklarına rağmen daha iyi durumda olduğumuzu ona göstermeyi... Ve şirket, menüye ızgara peynir eklemekten bahsetmeye başladığında... şey, bunun onu en çok kızdıracak şey olduğunu biliyordum.”

“Ve Büyükanne Belly’yi,” diye hatırlattım ona.

Şaşırtıcı bir şekilde, annem savunmacı hatta pişman görünmüyordu. Bunun yerine gülümsedi. “Biliyor musun, bir zamanlar Büyükanne Belly ile de yakındık. O zaman o sadece Bella’ydı.”

Bir an için onu hayal edebiliyordum. Girl Cheesing’in bir parçası olarak yani. Saatler önce benim olduğum gibi... Kasa’nın arkasında, aynı büyü’nün bir parçası gibi hissetmiştim.

“Ve doğruyu söylemek gerekirse, Büyükannenin Özel Tarifi için o ekşi mayalı ekmeği şehir merkezindeki bir tedarikçiden alırdı. Şarküterinin kendi ekmeğini yapması gerektiğine onu ikna eden bendim.”

Fırıncılıkla ilgili başka bir ters köşe daha... Duyduklarımı hâlâ sindirdiğimi düşünürsek, bu daha da acayıptı. Meraklı bakışlarımı görünce devam etti, “Bella, Sam’in ne yaptığını dükkânı devralmasından birkaç ay sonra anladı ve özür dilemek için beni aradı. Bana bunun için onun canına okuduğunu ve dükkânda ona katılmak istersem başının üstünde yerim olduğunu söyledi.”

“Bu hakkını sonradan kullandın.”

“Aşağı yukarı on yıl sonra,” dedi alaycı bir şekilde. “Ona ürünlerimi satmayı bırakmasını söylediğini söyledi ama tahminimce, Sam geri dönmeyeceğimi düşünerek yıllar içinde bir kısmını yeniden satmaya başlamıştı.” Başını salladı. “Her neyse, kızdırmak istediğim kişi Sam’di ve belli ki bunu başardım. Sadece çocuklarının ona destek çıkacağını düşünmemiştim.”

“Ya seninkiler?” diye sordum alaysız bir şekilde. Sertliğim onun yumuşaklığıyla tezat oluşturuyor gibi görünüyordu. “Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bunun için gerçekten üzgünüm.”

Her şeye rağmen, sıcak çikolata bardağına bakıp gülümsedim. “Evet, şey... o kadar da kötü değildi.”

“Ve dediğin gibi, gerçekten kendine ait bir yer açmak istiyorsan... umarım kimse yoluna çıkmaz.”

Jack’i ve tatlılarımla böbürlendiği o utanmaz tavrını düşündüm. Yaptığı o kapkek uygulamasını, babasının bizim yaşımızdayken sahip olmadığı belli olan tüm küçük özelliklerini...

Yolun ilerleyen kısımlarında endişelenecek pek çok şey olacaktı ama o, en azından bunlardan biri değildi.

“İşlerin stresli olduğunu biliyorum ama sen tüm bunların üstesinden tıpkı bir şampiyon gibi geldin.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, sesimdeki bocalamayı daha çıkmadan hissettim.

“Her zaman değil.”

Bir kolunu etrafıma dolayıp beni kendine çekti ve birbirimize dolanmış şekilde oturduk. Elini saçlarımda gezdirirken evdeymişiz, Nashville’deymişiz gibi gözlerimi kapattım.

Ama ilk defa, nasıl olduğunu hatırlamadığım bir şekilde, buraya kök salmış olduğumu hissettim. Sanki zaten olmam gereken yerdeymişim gibi...

“Sen de üniversiteye kaçıp sonra telefonlarıma çıkmazlık yapacak mısın?”

“Hayır,” dedim ve sıcaklığına biraz daha gömülerek, “Ama anne?” dedim.

“Hmmm?”

“Bence otobüse binip Philly’ye gitmemiz gerekiyor.”

Annem bir an sessizce bana baktı. Nefesimi tuttum ve bütün dünyanın kaderi ona bağlıymış gibi cevap vermesini bekledim.

“Bir Uber’in oraya kadar gidemeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Öyle hızlı rahatladım ki bir an kemiklerim eriyecek sandım. Gözleri hâlâ ıslaktı. Gülümsedi ve başını salladı. Burada bir tür söylenmemiş söz vardı; *bunu düzeltebiliriz*.

Biz, dördümüz, kırılmamıştık; sadece bükülmüştük.

Gecenin geri kalanını, bıraktığım malzemelerle Özür Blondie’leri pişirerek geçirdik. Bu sefekiler, Paige’in favorisi olan ekstra fıstık ezmeli olanlardı. Eski bir Taylor Swift albümünü açtık ve kek hamuru yiyerek birbirimize hayatlarımızda olup bitenleri anlattık. Babamla ilk başta Big League

Burger'i nasıl bulduklarından, şehirde denemek istediğimiz tuhaf tatlılara kadar her şeyi konuştuk. Sonunda, parmaklarımız çikolata ve şekerlemeden yapış yapış halde, *Garson Kız'ı** izlerken uyuyakaldık.

Sonra sabah, Philadelphia'ya giden otobüse bindik. Annemin kucağında bir kutu Özür Blondie'leri vardı.

* Adrienne Shelly'nin yönetmenliğini yaptığı 2007 yapımı film. (Ç.N.)

KAPANIŞ

BİR YIL SONRA

Paige, yaptığı devasa kuleden bir waffle almadan önce Pooja'nın eline vurdu. Pooja inledi.

Paige, “Önce Instagram, sonra yemek,” dedi. Şimdilerde daha sık duyduğum sözlerdi bunlar. Paige artık tatillerde hatta bazı hafta sonlarında eve geliyordu. Beklenildiği üzere, objektifi waffle yığınınına doğru ayarladı. Artık herkese açık olan pastacılık blogumuz için *Peki Şimdi Neredeler Waffle*’larını çekmeye başladı.

“Offf,” dedi Pooja, “kardeşinden bile daha otoritersin.”

Kol ve bacaklarımın büyük bir kısmının Jack’inkine karıştığı koltuktan, “Buna alındım,” diye seslendim. Bugün tam Şükran Günü tatili formundaydı. Her şeyiyle ondan hoşlanıyordum ve giydiği yırtık kotu ile yumuşacık ve soluk fanilasıyla, şu anda üzerine atlamamam bilimsel olarak imkânsızdı.

“Orada öpüşürken beni duyabilmene şaşırdım!” dedi Pooja tekdüze bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırdım, “Şu tencerenin dibinin kara olması ile ilgili söz nasıldı?” dedim.

Pooja, “Bu tencere erkek arkadaşıyla sadece partilerde ve Instagram’da paylaşılabilir yerlerde öpüşüyor,” dedi. Bu tamamen yalandı. Stanford’a ya da aklını başından alan

yüzme takımı kaptanına yakın bir yerde olmayabilirdim ama Snapchat'e koydukları fotoğraflar yüzlerinin sık sık birbirine yapışık olduğunun kanıtıydı. En azından, ikisi de etkileyici akciğer kapasitelerini iyi bir şekilde değerlendiriyordu. "Üstelik ikiniz de teşhir alanındasınız."

Jack benden utangaç gülümsemesini görebileceğim kadar, bir iki santim uzaklaştı.

"Rahat bırak beni, onu yedi saattir falan görmedim."

Paige gözlerini hızla devirdi.

"Siz ikiniz, internetin başına gelen en iğrenç şeysiniz."

"Lafı açılmışken, biraz acele edebilir miyiz?" dedi Ethan, Stephen'ın yanına tünediği diğer koltuktan. Ethan, Pooja ile birlikte Stanford'a gittiğinden beri, Stephen'la bir küsüp bir barışıyordu.

Stephen ise start up'larını başlatmak için Landon ile birlikte şehirde kalmıştı ama şimdi, görünüşe göre, agresif yakınlıkları herhangi bir şeyin belirtisi ise, kesinlikle barışmışlardı. "Hub Seed yazısı yaklaşık yarım saattir yayında."

Pooja waffle makinesine gitti ve tezgâha damlamış küçük pişmiş parçaları ağzına attı.

"Paul'u bekliyoruz."

Dairenin ön kapısı tam zamanında, sadece ona ait olabilecek çılgınca bir dizi vuruşla çaldı.

Paul, her zamanki gibi nefessiz bir şekilde, "Üzgünüm geciktim," dedi. "Yarın için Şükran Günü turtalarımızı almayı unuttum."

"Dostum," dedi Ethan. "Pepper onları sana getirebilirdi. Bütün gün şarküterideydi."

Paul birdenbire kapı eşiğinde durdu. "Ben bir aptalım."

"Burada yeri tutulmuş bir aptal," dedi Paige koltuğu işaret ederek. "Waffle'ının üstüne fıstık ezmesi mi yoksa limon marmeladı mı istersin?"

Paul, Paige onunla her konuştuğunda olduğu gibi, anında domates gibi kızardı. Pennsylvania Üniversitesi'nde bir-likteydiler ve Paige onu cömertçe kanatlarının altına almıştı. Kampüsteki tüm önemli noktaları, hangi öğretmenlerden kaçınması gerektiğini ve *Pennsylvanyalı* denen bir kokteyl yapmayı anlatmıştı. Paul, karşısında kekeleyen tam cümleler kurmaya yeni yeni başlıyordu. Hepimiz onunla gurur duyuyorduk.

"Eeee, sen karar ver. Tatlı ustası sensin."

"Tatlı ustası olan Pepper," dedi Paige ve bana Nutella kaplı bir bıçak doğrulttu. "O elmalı turtaya yine ne halt koydun?"

Kendi yarattığım bir şeyin düşüncesine salya akıtmam kendimi beğenmişliğin biraz ötesindeydi. "Mascarpon* ve badem."

Jack, bakışları ışıldayarak başını salladı. "Tatil için yapılanların hepsi tükendi. Annem ve Pepper her gün onlardan yapıyor."

"Bu, neden eve her gece *Bath & Body Works* mumu gibi kokarak geldiğini açıklıyor," dedi Paige.

Önümüzdeki sehpa kocaman bir tabak dolusu waffle koydu ve herkes öne uzanıp ellerindeki kâğıt tabaklara kendi waffle'larını aldı. Paige ile birlikte herkese özel olarak yapmıştık bunları.

Yaz boyunca, hepimiz üniversiteye dağılmadan önce, bizim dairede sık sık toplanır olmuştuk. Böylece damak tatlarına GPS takmışız gibi, herkesin tercihlerini ezberlemiştik. Aylar sonra herkesi burada ağırlamak, tanıdık bir şeyler görmek rahatlatıcıydı.

Pooja'nın her şeye şurup ekleme takıntısı, Stephen'ın her türlü reçele olan tutkusu ve Paul'un sayısız yemek alerjisi kadar tanıdık bir şey olması için hepimizi tekrar burada toplandık. Sanki yeniden bir ritme oturuyor gibiydik.

* Bir tür İtalyan peyniri. (Ç.N.)

“Herkes hazır mı?” dedi Ethan.

“Emredersiniz kaptan,” dedi Pooja, lap diye onun yanına oturup koltukta daha fazla yayılarak. Jack’e dönüp “Gönderiyi yükle, üstat.” dedim.

Jack, annemin dev televizyonuyla senkronize ettiği bilgisayar ekranını yukarı kaldırdı. Babam Şükran Günü için şehre gelmişti, bu yüzden annemle arayı kapatmak için dışarda yemek yiyorlardı. Ve ayrıca, sanırım Hub Seed’de bizimle ilgili yayımlanan yeni yazıyı huzur içinde okuyabil-memiz için, bizi burada başıboş bırakmışlardı.

Waffle’ımdan bir ısırık alırken “~ * ~ *Şimdi Neredeler?* ~ * ~” yazısı ekranda belirdi. Başlık: *Geçen Yılki Big League Burger Savaşı Hakkında EN ŞİRİN Güncelleme.*

“Aman Tanrım, EN ŞİRİN, güncellemeymiş,” dedi Pooja cansız bir şekilde.

Jack, ona bir fıstık fırlattı ama Pooja beklenmedik bir şekilde ustalıkla, açık ağızıyla yakaladı.

“Havah,” dedi Paul.

“Aşağı kaydırın!” diye emretti Paige.

Gönderideki fotoğrafların tamamının Girl Cheesing’de sergilenen yeni tatlı kreasyonlarımdan oluştuğunu gördüğüm için çok mutluydum. Columbia’ya kaydolmuştım ve önümüzdeki sene İşletme Yönetimine yoğunlaşmak istiyordum. Derste olmadığım ya da çalışmadığım zamanlarda, küçük bir işletmeye sahip olmanın inceliklerini öğrenmek için Girl Cheesing’de çalışıyordum. Sonuç olarak, Jack’in annesi menüye istediğim tatlıları eklemem için beni özgür bıraktı. Ve ıııı, kendimi biraz fazla kaptırmış olabilirim.

Hey, çocuklar! Geçen yıl hepimiz yarı-ürkütücü (ancak EN İYİ NEDENLERLE!!) bir şekilde savaştık Big League Burger ve Girl Cheesing Twitter hesaplarından bu iki genci,

onları birbirlerine yakıştırdığımız zamandan hatırlıyor musunuz?

Pekâlâ, biraz daha az ürkütücü haberlerin taşıyıcısı olmaktan çok mutluyum, gençler gerçek hayatta çıkıyorlar! Ve aynı zamanda gelişen profesyonel tutkularında da süper başarılılar! Fakat daha da önemlisi, GERÇEK HAYATTA ÇIKIYORLAR!!!

Jack, “Aman Tanrım”, dedi. “Büyük harfler beni kör etti.”

“Tatlılarımın ihtişamı değil mi yani?”

Yarım sırtışı ile eğildi ve beni yanağımdan öptü. Paige teatral bir şekilde öğürdü. Pooja ise oturduğu yerden eğilerek Jack’in dizüstü bilgisayarını aldı ve ekranı kaydırmaya devam etti.

Evet, gençler birbirine çok âşık ve son bir ters köşeyle, kendilerini Komik Tuzağa düşürdüler.*

Gördüğünüz gibi, genç Jack NYU’da mobil uygulama geliştirme dersleri alırken bir yandan staj yapıyor. (Hub Seed, bu yeni uygulamanın neyle ilgili olduğu ve ne zaman lansman bekleyebileceğimiz konusunda yorum yapmak için BLB’ye ulaştı ve göz kırpan üç emojiyle yanıtını aldı. Bu yüzden, anlarsınız ya... Nasıl yorumlarsanız artık.)

Bu arada, bu sömestrda Columbia’ya başlayan Patricia da (herkesten davul sesi lütfen) Girl Cheesing’den başkası için çalışmıyor. Ve eğer kaçırdıysanız, bizim kız tam bir tatlı dehası.

Yenilenen Girl Cheesing Instagram hesabı öyle iyi ki tüm o tatlı resimlerinin dövmesini göz kapaklarımın içine yaptırmak istiyorum.

* 1998 yapımı Nancy Meyers filmine bir gönderme (Ç.N.).

(Bilge bir söz: Henüz Canavar Kek yemediyse, bu fani diyarın size sunabileceklerini henüz tam olarak deneyimlememişsiniz demektir.)

Paige, “Evetttt, daha fazla Canavar Kek standı!” diyerek neşelendi. Stephen yüzünü ekşitti, “Üç göz kırpan emoji mi? Hadi ama.”

Omuz silktim. Hayatımdaki en büyük rahatlama, Big League Burger’in internetteki varlığıyla artık bir alakam kalmamasıydı; ne Twitter’la ne e-posta hesabıyla ne de Taffy’nin kısa sürede büyüyen Instagram hesabıyla. Köpeğiyle birlikte Big League Burger’in Avrupa ve Asya’daki şubelerini geziyor ve çok sayıda sevimli fotoğraf çekiyordu. Twitter’ın şimdilerde *caps* dünyasının efendileri tarafından dışarıdan yönetildiğini düşünürsek, bu kesinlikle ona daha uygun bir işti.

Jack omuz silkti. “Demek istediğim, bu o kadar da gizli bilgi değil. Mobil sipariş ve teslimat gibi bir şey olacak. Bir de bazı etkileşimli sohbetler ve oyunlar...”

Ayağımla onu dürttüm. “*Jack’in kendi başına geliştirmesine izin verdikleri sohbetler ve oyunlar* yani. Başta bu fikri onlara sunan oydu.”

Jack aşağıya bakarak gülümsedi. “Eğlenceli olmalı,” dedi, her zamanki gibi kendini ucuza satarken.

Stephen, “Tebrikler dostum,” dedi. “Hey, şu anda bir sohbet platformu kurmaya çalıştığımız bu müşteriye bir göz atmalısın, bu bir tür Gelinciq gibi. Serbest de çalışıyor musun bu arada? Çünkü herhangi bir fikrin varsa...”

Jack ve Stephen’in başlarına buyruk hâlini ve üzerinde çalıştıkları uygulamalar hakkında bitap düşene kadar konuşmaya başlayacaklarını anlayan Pooja, “Lütfen tüm bu inek zırvalıklarınıza beş dakika daha ambargo uygulayın,” dedi. Ekranı kaydırmaya devam etti.

Jactricia ya da Patricia'nın takma ismi ortaya çıktığında anılmaya başladıkları isimleriyle PepperJack, (cidden, AŞIRI TATLI değiller mi?) savaş bittiğinden beri oldukça sakinler. Hâlâ kendilerine ait bir Twitter ya da Instagram hesapları yok. Varsa da gizli tutuyorlar.

Ancak Hub'a, Girl Cheesing menüsüne en son eklenen PepperJack Izgara Peyniri ile poz verdikleri yeni bir resim iletecek kadar nazikler.

Hep beraber "Yiiiiiaaaa" demek için sıraya girebilirsiniz.

Paul ve Pooja aynı anda "yiiiiiiaaa" dediler. Pooja'nınki alaycı, Paul'un ki utanmaz bir biçimde ciddiydi. Gönderdiğimiz resmi, Washington Park Square'de piknik yaparken Ethan çekmişti.

Üniversitenin ilk sömestri başlamadan hemen önceydi. Devasa milkshake'ler ve patates kızartmaları Big League Burger'den, sandviçlerse Girl Cheesing'dendi. Doğal olarak, Jack ve ben kameraya doğru, abartılı şekilde, ızgara peynirlerimizi birbirimizin yüzüne sokmaya çalışıyorduk. Ben bile dayanılmaz derecede sevimli görüldüğümüzü itiraf etmeliyim.

İşte bu kadar millet. Şimdiye kadar anlatılan en tatlı romantizme uygun bir son ve hepimizin inanacağı türden bir aşk...

Paige sıcak elma şarabı dolu bir plastik bardak kaldırdı ve hepimizden aynısını yapmamızı istedi.

"Küçük kız kardeşime ve onun tuhaf tatlı beynine."

Ethan tamamladı. "Benden on bir dakika sonra doğan küçük kardeşime..."

"Ve onun gizli, salak hobilerine..."

Hepimiz neşelendik ve Pooja artık boş olan waffle tabağından başını kaldırıp, "Tamam, tamam bir gece için bu

kadar tatlılık yeter. Hepimiz şeker hastalığına yakalanmadan *Kötü Kızlar*'ı açın," dedi.

Bu onurlu görevi Paige üstlenirken odadaki mutlu, uyumsuz çoğunluğumuza ve Pooja'ya baktım.

Stanford yüzme takımının sweatshirt'üyle oturan Pooja, papyonuyla Paul, yüzü waffle'la bütünleşmiş Stephen, onunla dalga geçen Ethan, hepsini keyifli bir bıkkınlıkla izleyen Paige ve Jack... Gözlerine baktığımda, her zamanki gibi, o da bana bakıyordu. Düşünmeden karşılık verdiğim o yarım gülümsemelerinden birini takındı.

Bu "tuhaf tatlı beynimin" bulduğu onca beklenmedik tarif arasında, bu odadaki kadar mükemmel bir şey yaratabileceğimden şüpheliyim.

Her şey bir savaşla başlamış olabilirdi, ancak şimdi durum her ne ise, görünürde bir son yoktu.

İkimiz de kazanmaya devam ettiğimiz sürece...

Tweet Cute, Emma Lord

Teşekkürler

Öncelikle, vay canına, temsilcim Janna Bonikowski'ye teşekkür ederim. Son birkaç yıl çok yoğun geçti diyebilirim ama o, bir temsilcinin görev aşkının çok ötesinde bir danışmanlık ve destekle, bir kez bile olsun, bunların hiçbirinden etkilenmedi. Bu kitap bir tweet'ten ilham almış olabilir ama her şey senin sayende oldu. Teşviğin ve fikirlerin olmadan asla yazamazdım. Temelde hayallerim gerçek oldu ve hepsi senin eserin.

Daha birlikte çalışmadan önce bana hayatımın en iyi tavsiyesini verip gençlik romanları yazmam gerektiğini söyleyen editörüm Alex Sehulster'a teşekkür ederim. Bu sayede artık daha mutlu bir yazarım.

Ayrıca, sizinle çalışmanın hem kitap içeriği hem de tatlı yönünden verdiği mutluluğu bilen bir yazarım. Mara Delgado-Sanchez ve Wednesday Books ekibine de teşekkür ederim. İlk kitabımı sizlerle yapmış olmak daha heyecan verici olamazdı.

Bir teşekkür de Gaby Moss'a. Umarım New York'a taşınan aşırı heyecanlı herkes, onun gibi insanları şiddetle kanatları altına alan ve iyi şeylerin tadını çıkarıp korkutucu olanlara nasıl gülüneceğini öğreten biri ile tanışma fırsatı bulur.

Suç ortaklarım; yolculuğumun her adımında elimi tutan Suzie Sainwood'a, bu dünya için fazlasıyla saf Kadeen Griffiths'e ve kalbimin ürkütücü genç cadısı Erin Mayer'e

teşekkürler. Başkalarının eserlerini okumaktan bir zarar gelmeyeceğini öğreten Yumee Cho'ya da teşekkürler. Kalem bizi ayırana kadar, fikir alışverişimiz ve birbirimize desteğimiz daim olsun.

Benimle birlikte telaşlanan tüm kadın arkadaşlarım, meslektaşlarım ve rehberlerime teşekkürler. Keşke hâlâ en güzel patates formunun hangisi olduğunu tartışabilsek... (Ki ben ce patates toplarıdır, bunu yayımlattığıma göre haklıyım.)

Bir başka büyük teşekkür ise beni büyüten ve bugün olduğum yazar yapan hayran kurgu topluluğuna. On bir yaşında ilk hayran kurgumu yayımladığım günden beri, bana bir şeyler öğrettiniz ve beni desteklediniz. Sayabileceğimden daha fazla hayal kırıklığıma şahit oldunuz ama vazgeçmeme asla izin vermediniz. (Ders esnasında *Örümcek Adam* hayran kurgularımı güncellediğim için beni ispiyonlamayan sınıfın arka sırasındaki kızlara da teşekkür ederim. Çok komik, matematik dersi idi.)

Öğretmenlerim Lori Wagoner Reiner ve Eleanor Henderson'a teşekkür ederim, ikiniz de bana yazmak için bir yer ve daha da önemlisi, ait olabileceğim bir yer verdiniz.

DNA'mı paylaştan ve beni sayısız olay örgüsüne sürükleyen müthiş inek sürüsüne teşekkür ederim. Bana kurtlar hakkında çok fazla kitap okumayı öğretmeye çalışan ve o zamandan beri öğretmeye devam eden ağabeyim Evan'a. İlk hayran kurgumu göndermeme yardım eden, hayatın en zor sorularına cevaplar verecek sabra her zaman sahip olan kız kardeşim Maddie'ye. Beynimin ürettiği her taslağı okuyup kitaplarımdaki ve hayatımdaki olay örgüsünü çözen küçük kız kardeşim Lily'ye. Yıllar önce daha ben bile farkında değilken bir yazar olacağımı biliyordu. Sizi seviyorum çocuklar. Kız kardeşiniz olmak başıma gelen en güzel şey (pasta dışında).

Son ve en önemli teşekkürüm annemle babama. Her *acabayı ne zamana* dönüştürebileceğimize inanmamız için yetiştirdiniz bizi. Siz izlemek beni cesur kıldı ama yaptığım her şeyde beni desteklediğinizi bilmek beni daha da yüreklendirdi. Sayenizde, Minnie Mouse peyniri, uydurma salıncak şarkıları, el yapımı süper kahraman kostümleri, parıltılar, gösteri melodileri ve yazmaya vaktim olandan daha fazla fikir üzerine inşa edilmiş bir kız çocuğu oldum çünkü her zaman, büyümem için hayal gücümü desteklediniz. Kafamın hem içinde hem de dışında büyük, heyecan verici bir hayat yaşadım ama bunun şimdiye kadarki en iyi yanı, sizi arayıp bu kitaptan bahsetmek oldu. Umarım günün birinde bize verdiklerinizin yarısını ben de kendi çocuklarıma verebilirim.

"Twitter çağına adapte edilmiş muzip bir romantik komedi. Aile baskısını ve büyümeyi çevirimiçi rekabet üzerinden, son derece derin içgörülerle sunan bu kitap gerçekten komik. Herkesin kendinden bir şeyler bulabileceği ve ilk sayfasından itibaren favorileriniz arasına girecek harika bir kitap."

-Emily Wibberley ve

Austin Siegemund Broka

Always Never Yours ve If I'm Being Honest'in yazarları

"Bu kitap her şeyi bir arada sunuyor: Kusursuz bir düşmanlıktan doğan aşk, son derece zekice bir konu ve çekici, gerçekçi karakterler. Bir çırpıda okudum."

-Francesca Zappia

Eliza and Her Monsters'in yazarı

"Komik ve çok sevimli bir romantik komedi. Ergenlik çağının sesi olma konusunda son derece başarılı. Bu yaşların kırılganlığını ve saflığını çok yerinde anlatıyor, karakterler uzun yıllardır arkadaş olduğunuz insanlar gibi hissettiriyor. Okuyucular Pepper ve Jack'in âşık olmaları beklentisiyle, kitabın başından sonuna kadar tezahürat tutacak."

-Kacen Callender

This Is Kind of an Epic Love Story'nin ve Stonewall Ödüllü roman *Hurricane Child*'in yazarı

"Romantik komedi fanatigi olduğum için bana güvenin: Bu kitap kalbinizi ısıtacak. Tek kelimeyle leziz bir hikâye. Emma Lord genç yetişkin romanlarının heyecan verici ve taze isimlerinden. Yazarın bir sonraki bölümde bizim için neler "pişirdiğini" öğrenme hevesiyle, heyecanla okudum."

-Alanna Bennett

kültür yazarı ve *Roswell*,
New Mexico'nun yazarı

Emma Lord, Virginia Üniversitesi'nde psikoloji okudu ve boş zamanlarında hayran kurguları kaleme alarak kariyerinin temellerini attı. İlk romanı *Tweet Savaşları* ile genç yetişkin türünde ses getirdi ve *New York Times* çoksatan yazarı olarak övgü topladı. Yazarken ilhamını "parıltılı şeylerden ve sevgiden" aldığını söyleyen yazar, aynı zamanda dijital medya editörlüğü yapan bir tatlı delisi olarak New York'ta yaşıyor.